

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Break AWAY

BEYOND THE PLAY BOOK TWO

GRACE REILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KREAKAWAY

OYUNUN ÖTESİNDE

KİTAP 2

GRACE REILLY

Breakaway by Grace Reilly

Copyright © 2022 by Grace Reilly

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Moonedge Press, LLC tarafından yayınlandı

Kapak Angela Haddon Kitap Kapağı Tasarımı

✿ Vellum ile Oluşturuldu

Cooper'ı en başından beri seven Moira için.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

1. [Cooper](#)
2. [Cooper](#)
3. [Penny](#)
4. [Penny](#)
5. [Cooper](#)
6. [Penny](#)
7. [Cooper](#)
8. [Penny](#)
9. [Cooper](#)
10. [Cooper](#)
11. [Penny](#)
12. [Cooper](#)
13. [Penny](#)
14. [Cooper](#)
15. [Penny](#)
16. [Cooper](#)
17. [Penny](#)
18. [Cooper](#)
19. [Penny](#)
20. [Penny](#)
21. [Penny](#)
22. [Cooper](#)
23. [Penny](#)
24. [Penny](#)
25. [Cooper](#)
26. [Cooper](#)
27. [Penny](#)
28. [Penny](#)
29. [Cooper](#)
30. [Cooper](#)
31. [Cooper](#)
32. [Penny](#)
33. [Penny](#)
34. [Penny](#)
35. [Cooper](#)
36. [Cooper](#)
37. [Cooper](#)
38. [Penny](#)
39. [Penny](#)
40. [Cooper](#)
41. [Penny](#)
42. [Penny](#)
43. [Cooper](#)
44. [Cooper](#)
45. [Penny](#)

46. [Penny](#)
47. [Cooper](#)
48. [Penny](#)
49. [Cooper](#)
50. [Penny](#)
51. [Penny](#)
52. [Cooper](#)
53. [Cooper](#)
54. [Penny](#)
55. [Penny](#)
56. [Cooper](#)
57. [Cooper](#)
58. [Penny](#)
59. [Cooper](#)
60. [Penny](#)
61. [Cooper](#)
62. [Penny](#)
63. [Cooper](#)
64. [Penny](#)
65. [Penny](#)
66. [Cooper](#)
67. [Cooper](#)
68. [Penny](#)

Sonsöz

[Liste Sonsöz](#)

[Grace Reilly Yazar](#)

[Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Bu kitap boyunca mümkün olduğunca kolej hokeyinin ve genel olarak kolej sporlarının gerçeklerine sadık kalmaya çalışmış olsam da, kasıtlı veya kasıtsız yanlışlıklar olabilir.

Tüm içerik uyarıları için lütfen [web sitemi](#) ziyaret edin.

KOOPER

Hayatım boyunca rastgele saatlerde uyanıp piste gittikten ve iki sezon boyunca McKee'de hokey oynadıktan sonra, sezon açılış maçının saati gibi aptalca bir şeyi karıştırmayacağımı düşünürsünüz.

Ama işte buradayım, son sürat Markley Center'a doğru koşuyorum, spor çantam para doluymuş gibi omzuma asılı ve polislerden önce kaçış arabasına ulaşmaya çalışıyorum. Yaya geçidinden hızla geçiyorum, bir arabanın benden kaçmak için fren yapan sürücüsünün öfkeli korna sesini duymazdan geliyorum ve bir partiye gitmek üzere oyun oynamaya hazırlanan bir grup öğrencinin yanından hızla geçerken neredeyse kırımın üstüne düşüyorum.

Bir kızın omzuna çarpıyorum ve kız bana doğru dönerek "Dikkat et, pislik!" diye bağıyor. Bana fırlattığı bira bardağından kaçacak kadar hızlı değilim.

Harika. Koşarken elimden geldiğince damlaları siliyorum. Sonunda kapılara ulaştığımda, onları çekip açıyorum ve içeri giriyorum.

Tam da Koç Ryder'in maç öncesi konuşmasını tamamladığı anda soyunma odasına giriyorum. Tüm takım arkadaşlarım ev sahibi moru giymiş, pedlerini takmış, patenlerini giymiş, sopalarını ve kasklarını ellerine almışlardı. Connecticut Üniversitesi'ne karşı oynayacağımız bu maç sıralamada yer almayacak ama ciddileşme zamanının geldiğini gösteriyor. Haftalar süren sezon hazırlıklarından sonra, bu maç Koç'a yeni oyun kitabını ne kadar özümsemişimizi göstermek için ilk şansımız ve benim de kaptanlık için iddiamı ortaya koymam için bir fırsat.

Ama şimdi? İnsanı bıçak gibi kesen o soluk mavi gözleriyle bana sert bir bakış atıyor. Bana babaminkileri hatırlatıyor, ama iyi anlamda değil. "Devam et," diyor. "Neyiniz var gösterin bana beyler."

"Neredeydin?" Evan, savunma ortağım, bana soruyor. Kaskını takmadan önce saç örgülerini silkeliyor. "Ve neden kardeşlik evi gibi kokuyorsun?"

"Sınıfta kaldım." Bu teknik olarak bir yalan değil; sadece Profesör Morgenstern ile ofis saatleri için daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm. Shakespeare semineri için *Macbeth* makalemi uzatması için ona yalvarmam gerekiyordu ve o konuşmaya başladığında, konuşmayı tamamlamak zor oluyor. Sömestr başlayalı bir ay oldu ama ben hâlâ kendimi toparlayabilmiş değilim, özellikle de aldığım üç seminer için. Shakespeare. Feminist Gotik. Lanet olası *Milton*. Bir haftadır okumalarımı yapmadım.

Sweatshirt'ümü başımdan geçirip şanslı Yankees şapkamla birlikte dolabıma tıkıyorum. "Buzda görüşürüz."

"Callahan," diye sesleniyor Koç Ryder. "Bir kelime."

Bu kadarını beklememe rağmen midem bulanıyor. Soyunmaya devam ediyorum, pedlerimi

olabildiğince hızlı ve doğru bir şekilde giyiyorum ama ayak seslerini duyunca başımı kaldırıyorum.

Hayatımda pek çok koçum oldu ama kimse Lawrence Ryder gibi "hokey koçu" diye bağıramaz. Sadece maçlarda değil antrenmanlarda da her zaman yakalı gömlek giyer ve takımını Frozen Four zaferine taşıdığı Harvard'daki son yılından beri oynamamış olsa da, buzda geçirdiği zamanı kanıtlayacak çarpık bir burnu ve sert bir tavrı var. Birlikte geçirdiğimiz ilk iki sezonda oyunumu çok geliştirdi ve gerçek babamla yapamayacağım şekilde gelecek hakkında -kendim için kabul edeceğim tek gelecek- konuştuk.

Babamın bunu asla kabul etmeyeceğini biliyorum, muhtemelen annem izin vermediği için, ama eminim hala onun ve ağabeyim James gibi futbola aşık olmamı diliyordur. Bunun yerine, kramponları patenlerle değiştirdim ve bir daha asla arkama bakmadım.

"Neden geç kaldın?" Koç soruyor.

Patenlerimi bağlamak için eğildim. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, efendim." "Bu yüzden mi ucuz bira gibi kokuyorsun?"

"Bir kız üzerime bira döktü. Pistin dışında." Patenlerimin üzerinde dengede dururken ona bakıyorum. "Bir daha olmayacak."

"Ne yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlamadın?" Dile getirilmeyen bu soru bir kenarda duruyor. Koç'la özel hayatım hakkında hiç konuşmadım ama normal şartlar altında boş zamanlarımı kampüs yurtlarını gezerek geçirdiğim de bir sır değil.

"Bir profesörle ofis saatindeydim."

Başını sallar. "Tamam. Ama bir daha geç gelmeni istemiyorum Callahan. Özellikle de gerçek bir maç için. Hazırlık-"

"-Oyunu yapar," diye bitiriyorum. Bunu ondan birçok kez duydum. Hepimizden en iyisini bekliyor, ama özellikle de benim gibi hokeyde bir gelecek şansı olan oyunculardan.

Koç Ryder bir üniversite koçu; biz öğrenciyiz, onun çalışanı değil. McKee Üniversitesi bize oynamamız için para ödemiyor. Spor, üniversitenin genel profili için ne kadar önemli olursa olsun, biz eğitim için buradayız. Akademisyenliğin her şeyden önce gelmesi gerekiyor ama birinci sınıftan beri biliyor ki eğer yapabilseydim, on sekiz yaşıma girdiğim anda NHL Draft'ına katılacağımı açıklardım. Diplomamı ailem için alıyorum; babam her zaman atletizm kariyerimizi hayatımızın geri kalanına da yansıtmamız konusunda bizi teşvik etmiştir. Başlangıçta, bir alt ligde oynamak, draft edilmek ve bu arada online bir diploma üzerinde çalışmak istiyordum, ancak bu onun ve annem için yeterli değildi. Tek teselli? McKee'de şu ana kadar NHL için harika bir hazırlık geçirdim, umarım mezun olur olmaz bir çiftlik takımında başlamak yerine doğrudan lige girebilirim.

Sadece iki yılı daha atlatmam gerekiyor. İki sezon daha. Artık bir üst sınıf öğrencisi olduğum için üzerimdeki baskı daha da arttı. Mezun olan son sınıf öğrencileri takımı istikrarsız bir durumda bıraktı ve eğer mezuniyet sonrası planlarımı sağlamlaştıracak bir şey varsa, o da takım kaptanı olarak iki tam sezon geçirmek ve oynamanın yanı sıra liderlik de yapabileceğimi kanıtlamak olurdu. Henüz beni bu görev için düşünüyor mu bilmiyorum ama umarım düşünüyordur.

"Evet," diyor Koç, o ciddi gözleri hâlâ beni dikkatle inceliyor. "Ben de geçen sezon sorunlarını çözdüğümüzü sanıyordum."

Oltaya takılmış bir balık gibi karnıma saplanan ve beni çeken acıya rağmen çenemi dik tutuyorum. Geçen sezon birçok nedenden dolayı Bölge Finallerine katılamadık ama sezonun son maçından uzaklaştırılmama neden olan kavga cezasının büyük bir faktör olmadığını iddia etmeyeceğim. O maçta sahada olmalıydım ama değildim. "Biz yaptık."

"Pekâlâ," diyor. Omzuma vuruyor. "Çabuk ısın. Neyin var göster bana." Yapabildiğim en hızlı esneme hareketinden sonra buza doğru ilerliyorum. Bu sadece bir gösteri olsa da

Burada bir grup öğrenci ve hatta UConn'u destekleyenler de var. Futbol programı okulun mücevheri olsa da McKee hokey maçları iyi bir kalabalık topluyor.

Evan ve ben artık ilk vardiya savunmacılarıyız, bu yüzden Koç Ryder UConn'un baş antrenörüyle sohbetini bitirdiğinde ve hakem ilk yüzleşmeyi işaret ettiğinde, kalecimiz Remmy-Aaron Rembeau'yu ve bölgemizi korumak için çoktan buzun üzerinde pozisyon almıştık. Oyuna çabucak adapte oluyorum, düşük riskli de olsa maçın temposunun tadını çıkarıyorum. Bu Cuma sezon resmen başladığında, gerçekten hayatıma devam ettiğimi hissedeceğim. İlkbahardan beri geçen sezonun başarısızlığını ve beraberinde getirdiği her şeyi düşünüp durdum ama nihayet geçmişe sünger çekmeye çok yaklaştım.

Pak buza doğru fırladı ve UConn oyuncularından biri onu takip etti. Savunma bölgesinin kenarında onunla karşılaştım ve topu almak için onu itmeye çalıştım ama pasını yanlış okudum. Pak, UConn'un hücumundaki başka bir oyuncu tarafından ustaca getirilerek pistin bizim tarafına düştü. Remmy'nin bacaklarının arasından topu ağırlara gönderdi.

Kahretsin. Genelde böyle hatalar yapmam.

Vardiyam bittiğinde buzdan kayarak çıkıyorum ve ikinci vardiyanın başlamasını izliyorum. Yedek kulübesine yerleşip biraz su içiyorum. Sezon dışında formda kalmak için yaptığım tüm kondisyon çalışmalarına rağmen, neredeyse iki dakika süren koşudan dolayı şişiyorum. Göğüs korumamı ovuyorum. Arkasında bir basınç düğümü oluşuyor ve yutkunmamı zorlaştırıyor. Mesele sadece geç kalmak ve maçtan önce kafamı toparlama fırsatını kaçırmak ya da golü kaçırmak değil. Bundan daha derine iniyor, göğüs kemiğimde bir çatlak gibi ilerliyor.

Mezun olduğumda NHL'nin beni çağırması için iyi performans gösterme baskısı.

Tüm çabayı sabote etmek yerine takımın bu sezon Frozen Four'a katılmasına yardımcı olmanın baskısı.

Bu yıl McKee'de birinci sınıf öğrencisi olan küçük kız kardeşim Izzy'ye bakma baskısı, tıpkı James mezun olup NFL'e gittiği için ailemin benden beklediği gibi.

Genellikle olmak istediğim yer buzdur. Oraya odaklanırım. Sakin olurum. Ancak son birkaç haftadır antrenman sırasında ve şimdi bu maçta ve geçen bahar Nikolai Abney-Volkov'un ağzına yumruk atıp ikimizin de oyundan atılmasına neden olduğumda, diğer her şeyle birlikte bu odaklanmayı da kaybediyorum.

Eğer kendime karşı tamamen dürüst olursam, başka bir neden daha var. Adını koymak istemediğim bir şey, çünkü kulağa aptalca geliyor, kafamda bile. Seks yapmaktan hoşlanmak başka bir şey, seks yapmadığım için kendimi gergin hissetmek başka bir şey.

Ama aylardır biriyle yatmadım.

Aylar.

En son bir çift meme gördüğümde bahardı. Şimdi neredeyse ekim ayındayız ve sohbet etmeye çalıştığım her kızdan kaçıyorum. Genellikle kampüsteki yıldız hokey oyuncusu statüm, disk tavşanlarını seçmeme neden oluyor, ama şimdi dikkatlerini çekemiyorum. Neyim var bilmiyorum; neden bitlenmişim gibi geliyor ya da bunun gibi bir ilkokul saçmalığı. Aynı görünüyorum, aynı davranıyorum, aynı konuşuyorum ve eskiden bir gecede birden fazla teklif almamı sağlayan cazibem artık koca bir hiç.

Seks hiçbir şeyi çözmezdi, ama yumruğum yerine bir kızın içinde boşalmak bir başlangıç olurdu, kulağa ne kadar utanç verici gelse de.

Sadece birkaç on dakikalık periyot oynuyoruz, çünkü bu oyun sadece antrenman için, bu yüzden zaman uçup gidiyor ve kısa süre sonra son birkaç dakikaya girdik, 1-1'de düğümlendik.

"Callahan," diyor Koç. "Sen ve Ben geri döndünüz!" <https://rantey.org>

Evan ve ben tahtaların üzerinden atlayıp yerleştik. Otuz saniye geçmeden birinci sınıf öğrencilerimizden biri

Lars Halvorsen, UConn kalesine güzel bir şut gönderiyor. Onu tebrik etmek için kayıyoruz. Bu gerçek bir maç golü değil ama o yetenekli biri, eminim yakında ilk golünü atacaktır. Artı, eşitliği bozdu ve böyle bir maç için uzatmaya gitmeyeceğiz. Bir dakika sonra duşa girip eve gidebileceğiz.

Karşı atışı kazanıyoruz, ancak iyi baskı sayesinde hızla kendi savunma alanımıza geri dönmek zorunda kalıyoruz. Bir UConn oyuncusu Evan'ı kalenin arkasındaki panolara itti. Pakı serbest bırakıp uzaklaştırabilir miyim diye bakmak için koşuyorum ve zaman bitene kadar kovalamaca yaşıyoruz.

UConn oyuncusu Evan'ı omzuyla sıkıştırırken, "-Annem çok ateşli bir kadındı," diye cıvıldıyor. "Seni ne zaman doğurdu, on beş yaşındayken mi?"

Evan dondu kaldı. Kalbimin durduğu bir an için yaralandığını düşünüyorum ama sonra gözyaşlarını tutmaya çalıştığını fark ediyorum. Tüm vücudum kilitleniyor, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kulaklarımdaki kan akışını duyabiliyorum.

Evan sadece takım arkadaşım değil, en iyi arkadaşlarımdan biri. Ve annesi bu yaz kanserden öldü.

Yumruğum UConn oyuncusunun çenesine tatmin edici bir sarsıntıyla çarpıyor.

KOOPER

Uzaktan hakemin düdüğünü duyuyorum. Birinin kollarının beni geri çektiğini hissediyorum. UConn'lu adam bir vuruş yapıyor, ağzıma girerken kaskımı savuruyor, sonra birbirimizden uzaklaştırılıyor. Dilimi ağzımın köşesine götürüyorum ve bakır tadı alıyorum.

Erkekler her zaman birbirleriyle cıvıldaşır ve böylesine hassas bir konuya dokunduğunu bilmesine imkan yoktur.

Ama biliyorum ve buna katlanmayacağım. Koç Ryder'ın öfkesiyle uğraşmak anlamına gelse bile.

Yedek kulübesine gittiğimde gözleri alev alev yanıyordu. Elini temiz traşlı çenesinde gezdiriyor. Gömleğinin düğmeleri kopacakmış gibi görünüyor. Yarım saniyeliğine beni burada azarlayacağına ikna oluyorum ama sonra başını sallıyor. "Seni ofisimde istiyorum."

Başımı salladım. "Evet, efendim."

Soyunma odasına doğru yürürken başımı dik tutuyorum. Patenlerimin bağcıklarını çözerken ve terli parçalarını çıkarırken bile kendime hakim oluyorum. Takım etrafında toplanmış, galibiyete rağmen sessiz bir şekilde konuşuyor. Bir grup çocuk duşa girdi ama Koç'un beni şimdi görmek istediğini biliyorum, maçın kirini temizledikten sonra değil.

Aynada kendimi görüyorum. Enkaza benziyorum, saçlarım gözlerime dökülüyor, dudağımdan sakalıma kan damlıyor. Sopamı alıp tam dizimin üzerinde ikiye ayırıyorum, sonra da parçalarını yere atıyorum. Arkamda biri öksürüyor.

Sikeyim.

Evan'ı savunduğum için pişman değilim ama Bay "Yo Mama" Douchebag'in beni gerçek bir yumruk atmam için yemlemesinden nefret ediyorum.

Hâlâ takımla birlikte dışarıda olmasına rağmen alışkanlıkla Koç'un kapısını çalıyorum ve masanın önündeki sandalyeye çöküyorum.

Kapı açıldığında kafamı kaldırıp bakmadım. Koç'un hayal kırıklığına uğramış yüzü tıpkı babaminki gibi ve bunu yeterince sık görüyorum.

Sandalyesine yerleştiğini duyuyorum. Arkasına yaslanıyor ve sandalye sessizlikte gıcırıyor. Boğazını temizliyor.

"Callahan," diyor.

Bu benim ona bakmamı sağlıyor. Bu bir fark. Babam ilk adımın Cooper olduğunu söylüyor ama burada Callahan'ım. Mor-beyaz McKee kazağımın arkasında yazan isim benim. Bu ailemin adı ama en azından buzda sadece benim. Babam ve James futbol sahasında bunu yapabilirler ama ben orada hiç rahat olamadım. Evlatlık kardeşim ve en iyi arkadaşım Sebastian, beyzbol formasının üzerine giymeyi seçebilir. Buz tamamen bana ait.

İç çekiyor. "Geç, özensiz ve çabuk sinirlenen. Bana farklı olacağına söz vermiştin."

Yutkunuyorum. Söylediklerini duymayı hak ediyorum ama yine de içim acıyor. "Biliyorum, efendim."

"Ne olduğunu açıklamak ister misin?" diyor. "Çünkü Bell gevezeliği bırakmıyor ve o çocuğu seviyorum ama heyecanlandığında hiçbir şey anlamıyor."

Dudağımı ısıırıyorum, yanlıslıkla dişlerim kesiğin içine giriyor. Koç'a bakarken yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. "O adam annesi hakkında saçma sapan konuşuyordu."

Koç'un ağzı buruşur. "Siktir."

"Kavga etmeme konusunda anlaştığımızı biliyorum."

"Anlaşmamıştık," diye araya girdi. "Sana uyman gereken bir emir verdim. Ve sen uymadın."

"Bunu yanına bırakamazdım."

"Yani cezaya yol açmayacak bir şekilde misilleme yaparsınız." Burnunu sıkıyor, gözleri kapanırken başını sallıyor. "Böyle bir maçta olduğu için şanslısın, çünkü seni sezon açılışına yetiştirmeyi başardım."

Çenesini çalıştırarak bana bakıyor. Tek kaşını kaldırdığında, ben de ona bakıyorum. Bir özür beklediğini biliyorum ama bunu yapmayacağım. Takım arkadaşımı savunduğum için değil. Doğrusu, o ana kadar bu kavganın uzaklaştırma ile sonuçlanıp sonuçlanmayacağını düşünmemiştim bile.

Başka bir hata. Ters yönde bir kayma daha; zirveye çıkmak yerine dağdan aşağı inmek.

"Birinin onu susturması gerekiyordu," diyorum sonunda.

Ayağa kalkıyor ve masasının arkasındaki duvarda asılı olan fotoğrafa bakıyor. Fotoğrafçı, takımının Frozen Four'u kazandığını anladığı anı, heyecanı, sevinci, o dağın zirvesine ulaşmış olmanın verdiği rahatlamayı tam olarak yakalamış. Kıpırmızı yerine McKee moru içinde kupayı havaya kaldıran ben olmak istiyorum.

Tabii bu NHL'ye girmeden ve Stanley Kupası'nı kaldırmadan önceydi.

"Senin kaptan olmanı istiyorum" dedi.

Şu anda söylemesini beklediğim onca şey arasında bu listenin başında değildi. Artık listede olacağından bile emin değildim.

"Efendim," diyorum eşofmanımı düzelterek ve daha dik oturarak. "I..."

"Tabii ki, kavga cezaları yüzünden kendinizi dışarı attıracaksanız bunu yapamam," diyor. "Ya da bok gibi oynayacaksın. Bu takımın lideri olma potansiyeline sahipsin Callahan. Olmanı istiyorum. Sende açlık var." Fotoğrafi işaret ediyor. Harvard'lı oyuncuların oluşan topluluğun tam ortasında, yirmi yıl öncesinden bile tanınabilecek bir şekilde, formasındaki 'C' harfi bir fener gibi parlıyor. "Eğer bu sezon bir yere varırsak, bu senin sayende olacak."

Yüzüme yansıyan duyguları yutkunarak bastırıyorum. Yetenekli olduğunuzu bilmek bir şey, bunu bu kadar açık bir şekilde duymak başka bir şey. Kaptan. Kendimi kanıtlamaya çalışıyordum elbette ama bunun bu yıl gerçekleşeceğini pek düşünmüyordum. Geçen yılın son sınıf öğrencileri mezun olunca takım gerçekten zayıfladı ama hala birkaç yetenekli üst sınıf öğrencisi var.

"Ama ben daha üçüncü sınıftayım," diyorum. "Son sınıflardan birine ne dersin? Brandon ya da Mickey? Brandon merkezde."

Başını iki yana sallar. "Eğer biri olacaksa, bu sen olacaksın. Ama bunu hak etmelisin. Anlıyor musun? Artık kavga etmek yok. Başını aşağıda tut ve oyununa odaklan."

Başımı salladım. "Anladım."

Kazağımdaki 'C' için her şeyi yaparım. James geçen yıl futbol takımının fiili kaptanıydı ve şimdi Philadelphia Eagles'ın hücumunu yönetiyor. Bu doğru bir karşılaştırma değil,

Futbol ve hokeyin ne kadar farklı olduğunu düşünürsek, iki sezon kaptanlık yapmak - umarım Frozen Four finalisti bir takımda - NHL için durumumu ve almayı umduğum güzel çaylak anlaşmasını oluşturmama yardımcı olacaktır.

"Yardımcı olacağını düşündüğüm bir fikrim var" diyor. "Kasabadaki pisti biliyor musun?"

Biraz zaman alıyor ama sonra zihnimde canlandırıyorum. Moorbridge Paten Merkezi. Şehir merkezinde, atari salonunun yanında. James ve ben geçen yıl kız arkadaşı Bex'le -şimdi nişanlısı- oraya gitmiştik, ona paten kaymayı öğretmek için. "Evet."

"Sahibi Nikki Rodriguez yardımcı arıyor. Paten dersleri falan var." Heyecanım azalıyor; bunun nereye gittiğini görebiliyorum. Konu paten olunca her şeyin bir bedeli var.

Koç Ryder. "Ve?"

"Ve bence sen mükemmel bir gönüllü olursun. Çarşamba gününden itibaren derslere yardımcı olmak için gideceksin. Her hafta toplanan bir küçükler buz sporları sınıfı var."

Ona biriyle yatmanın stresten kurtulmak için daha iyi bir yol olduğunu söyleme isteğimi bastırıyorum. "Çocuklara yardım etmek için mi?"

"Bir zamanlar siz de onların yaşındaydınız, paten ve hokeyi tutkunuzu keşfediyordunuz. Onlara bunu nasıl ortaya çıkaracaklarını öğretmeye yardım et. Sanırım bu biraz sabır bulmana yardımcı olacak." Omzuma vurdu. "Eğer kaptanım olacaksan buna ihtiyacın olacak."

"Yapamam," diyorum. "Ben bile-"

"Evlat, dinle." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak masasının kenarına yaslanıyor. Bakışları sempatik ama bu bakışlarındaki yoğunluğu azaltmıyor. "Bariz bir metafor kullanmak istemem ama buz? Çok ince. Ya bunu yapar ve aklını başına toplarsın ya da bir dahaki sefere kendini kaybettiğinde, ne kadar haklı olursan ol, bana seni görevden almaktan başka seçenek bırakmazsın."

PENNY

Oyuncağı daha da derine sokuyorum, dizlerim açık kalırken ayak parmaklarım çarşaflara doğru kıvrılıyor. Doğru açıya ulaştığında küçük bir nefes alıyorum. Sıcak bir horoz olmayabilir, ama en az onun kadar kalın, bu da fantezim boyunca kandırmayı kolaylaştırıyor. Onu içeri ve dışarı sürüklüyorum, zihnim doğru görüntülerle dolarken başımı yastığıma çeviriyorum. Güçlü, dövme kolları bacaklarımı onun ince beline doluyor. Beni ters çevirmeden önce boynumu ısıyor, bacaklarımı açarken kıcıma şaplak atıyor. Sert sesi kulağımda, ne kadar iyi olduğumu fısıldıyor, mis gibi kokuyor -

Hayır. O değil. Ondan başka bir şey.

Fantezi sekteye uğrayınca başımı sallıyorum. Sırtımı kamburlaştırıyorum, devam ettirmek için yeterli hissi arıyorum ama işe yaramıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, görüntüler -kötü türden- zihnimi doldururken fantezi kaçıyor. Dudağıma bastırıyorum, nefes nefese kalıyorum. Yarım saat boyunca kendimi toparlamaya çalıştım ama yine duvara tosladım. Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Şimdi üç kez üst üste. Preston'ı ve gelecekteki Preston'ları hayatımdan uzak tutmak için yıllarca çok çalıştım, ama son zamanlarda fantezilerime girmenin bir yolunu buldu. Mutlu olduğum yere. Asla dokunamadığı iki şey var, fantezilerim ve defterlerime karaladığım hikâyeler, ama bundan sonra? İlkinin kırıldığını söyleyebilirim.

Eskiden iyi bir fantezi senaryosunu sorunsuzca hazırlayabilirdim. Bazı kızlar mastürbasyon yapmaktan hoşlanmaz ama ben kendimi ne kadar iyi hissettirebileceğimi fark ettiğimden beri bundan keyif alıyorum. Birkaç dakika Matt Barzal ya da Tyler Seguin'i ya da daha doğaüstü bir ruh halindeysem seksi bir kurt adam ya da orku düşünürdüm ve gitmeye hazır olurdum. Son zamanlarda mı? Fantezi erkeğimin içime girmesine kadar geliyorum ve ne hayal edersem edeyim, ister pozisyon, ister ortam, ister yaptığımız özel sevişme türü olsun, orgazmım gölün ortasına düşen bir kaya gibi dağılıyor ve bir daha asla toparlanamıyor. Baharatlı aşk romanları yardımcı olmadı. Hokey maçları da öyle. Yarım kalmış romanımın en seksi kısımlarını tekrar gözden geçirmek bile bir işe yaramadı. Bir şey bana o Şubat gecesini, onu hatırlatıyor ve bir parça panik her şeyi zehirliyor.

Elimi göğsüme bastırıp hızla atan kalbimi rahatlatmaya çalışırken, o bir kaşık dolusu zehri yutuyor ve etkisiz hale gelmesini diliyorum. Yıllardır Dr. Faber ile kendimi uçurumun kenarından nasıl geri çekebileceğim üzerine çalışıyorum. Hayal kırıklığına uğramakta sorun yok. Bunun beni kontrol etmesine izin vermek zorunda değilim.

Üç kez hariç, öyle oldu.

Aynen böyle, uyarılmışlığım tamamen kayboluyor, yerini midemi bulandıran tehlikeli, kısa bir huzursuzluk titreşimi alıyor. Sıkı omuzlarımı gevşetmeye çalışırken yutkunuyorum. Elimdeki

dildoya bakıyorum ve bir tiksinti dalgasıyla savaşıyorum. "Siktir!"
Odanın öbür ucuna fırlatıyorum.

Oda arkadaşım içeri dalıyor, havluya sarınmış, siyah saçları bir omzunun üzerinden sarkıyor, gözleri panikten çıldırmış. Elindeki bir jilet mi?

"Neler oluyor?" diye soruyor - tam o anda parlak mavi dildom yüzüne çarpıyor. Hani korkunç bir şeyin gerçek zamanlı olarak gerçekleştiğini görürsünüz ve ağır çekim gibi gelir ya? Evet. Bu benim dildom Mia'nın yüzüne bir disk gibi çarpıyor. Islak bir şaplakla yere inmeden önce yanağına çarpıyor, sahte toplar zıplıyor.

Yaklaşık bir milyon yıl boyunca uzayan bir an boyunca birbirimize bakıyoruz. Yanağını silerken usturayı sıkıca kavıyor.

Çok korkunç bir şey hatırlıyorum. En iyi arkadaşım softball oynardı ve o bir atıcıydı. "Penny!" diye bağıyor, jiletle havayı çılgınca kesiyor. Eğildim ama onu bırakmadı.

Elini. "Ölüyorsun falan sandım! O da neydi öyle?"

Battaniyeyi başımın üzerine atıyorum. Bu anın utancı üzerime çığ gibi düşüyor ve Mia'ya yarım saniye daha bakarsam kusabilirim. Yanaklarım saçlarımdan daha kırmızı olmalı. "Çok özür dilerim!"

"Lanet olsun. Igor'u bana mı fırlattın? Seni öldüreceğim!"

Bu, olası bir anksiyete atağımı olduğu yerde durduruyor. Kendimi küçük bir top haline getiriyorum, hayal kırıklığıyla tekrar çığlık atmakla gülmek arasında kalıyorum. Ama gülersem Mia o usturayla beni kesip açabilir. Tüm seks oyuncaklarıma isim veriyor ve ben şimdiye kadar büyük mavi dildonun adını unutmuştum. Igor.

Battaniyeyi başımdan çekip aldı. Onu geri aldım ve göğüslerimi örtmek için kullandım. Bunun için neden kendimi tamamen çıplak bırakmam gerekiyordu ki? Öldürücü ifadesi kaçmak istememe neden olmalı, ama bunun yerine taşkın kapılarını açıyor; tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına yakın hissettiren kahkahalarla iki katına çıkıyorum. Saçımı çektiğini hissediyorum ama sadece homurdanıyorum.

"Igor," diyorum hırıltılar arasında. "Uçtu gitti."

"Ve şimdi hayatım boyunca travma yaşayacağım." Mia'ya bakıyorum; yine yüzünü siliyor. Onu suçlamıyorum. İnmemiş olabilirim ama bu hissetmediğim anlamına gelmez. O hendeğe kusarken saçlarını tuttum, ama bu yüzünün her yerinde benim... şeyimi... istediği anlamına gelmiyor.

"Muhtemelen duşa geri dönmelisin."

"Seni burada öldürmediğim için şanslısın." Sırıttıyor ama sonra ifadesi yumuşuyor. "Yapamadın mı? Hâlâ mı?"

"Hayır. Ve şimdi onu düşünmeden edemiyorum. Ugh." Eğlencem azalırken ellerimin topuklarını gözlerimin üzerine bastırıyorum. "Sikerim böyle işi. Sıkışıp kalmaktan çok yorulдум."

Mia yatağımın kenarına oturmuş, ela gözleri kocaman, bana bakıyor. Elini kaval kemiğime sürüyor. "O sadece bir anı."

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. O haklı. Preston'ı yıllardır görmedim ve bu bir daha Arizona'ya adım atmamak anlamına gelse bile asla görmeyeceğim. Ama bu onunla ilgili bile değil. Bu benimle ilgili. Çoğu zaman fantezilerimde ve hikâyelerimde iyi olabilirim ama bunlar bir kızı ancak bir yere kadar götürebilir. Etrafımdaki herkes hayallerindeki üniversite deneyimlerini yaşarken, ben nötrde sıkışıp kaldım, arzularımı gerçeğe dönüştüremiyorum. Eskiden boşalmak kolaydı, umurumda değilmiş gibi davranabilirdim, ama şimdi?

Sanırım orgazm olmazsam çığlık atacağım. Preston Biller'ı sikeyim. Paylaştığımızı sandığım aşkın canı cehenneme. Bacaklarımı yukarı çekip battaniyenin içinden göğsüme doğru sarıyorum. "Kırılmaktan nefret ediyorum. Artık bunu yapamam."

"Öyle deme." Mia elimi tuttu. Manikürleriniz ayu

merkezindeki süslü manikür salonuna gitmiştik. Onunki parlak yeşil, siyah uçlu ve küçük hayalet çıkartmalı, benimki ise beyaz, turuncu uçlu ve balkabağı çıkartmalı. Birkaç gün sonra başlayacak olan Ekim ayı için mükemmel. O

güven verici bir şekilde sıkar. "Belki de sadece biraz renklendirmen gerekiyordur."

"Ateşli fantastik yaratık listemi orkları da içerecek şekilde genişlettim," diyorum yardımsever bir şekilde. Gözlerini deviriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Belki de zamanı gelmiştir."

Midemde bir çukur açılıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Bilmiyorum."

"Büyük bir üniversitedesin. Eminim kampüste takılmak isteyeceğin birileri vardır."

Haksız değil; teknik olarak konuşursak, her yerde potansiyel ilişki var. Sadece binlerce lisans öğrencisi olan McKee Üniversitesi'ne gidiyoruz ve erkekler benimle takılmaya çalışmadı değil. Genellikle, kızıl olduğum için halımın perdelerle eşleşip eşleşmediğini sormayı içeren iğrenç bir flört oluyor ama yine de. Üniversiteli erkeklerin takılmak için çok fazla teşvike ihtiyacı yoktur; onlara bir göz kırpın ve bütün akşam peşinizden gelsinler.

"Meselenin bu olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum," diyor nazikçe. "Ama bu şekilde devam edemezsin."

Komodinine bakıyor, günlüğümü çıkarıp elinde sallıyor.

"Hey," diyorum ve kitabı elinden kapıyorum. Parlak pembe kılıfı göğsüme bastırıyorum. "Ona nazik davran."

Dr. Faber'e ilk gitmeye başladığımda benden bir günlük tutmamı istedi ve şu anda üç yıllık defterlerim olsa da, her zaman aynı listeyle başlıyorum. Yatakta başka biriyle yapmak istediğim her şeyin bir listesi; istediğim -umutsuzca- ama sahip olamadığım her şeyin. Preston ilk olarak en büyük arzumu elimden aldı ve onu mahvetti, bu yüzden yapabildiğim her şeyi geri almak, onu kontrol etmek için kendime ait kılmak istedim. İlk yazdığımdan bu yana, onu geliştirdim, bazı şeyleri çıkardım ve diğerlerini ekledim. Geçen yıl üniversiteye başladığımda Listeyi güncelledim ve bunu gerçekleştirmeye karar verdim. Bir seks arkadaşı ya da belki birkaç erkek bulup Listeyi madde madde gözden geçirecektim. Ama ne zaman yaklaşısam tetiği çekemiyordum. Adam ne kadar ateşli olursa olsun ya da ne kadar iyi davranırsa davranırsın, kitaplarıma ve fantezilerime geri çekiliyordum. Bir yabancıya nasıl güvenebilirdim? O zamanlar iyi biri olabilirdi ama yalnızken ve beni kontrol ederken gerçekte nasıl biri olacağını kim bilebilirdi?

Şimdi, ikinci sınıfın ilk dönemine girdim ve hala Liste ile ilgili hiçbir şey yapmadım. Şimdi ona bakıyorum, parmağımı sayfanın üzerinde gezdiriyorum, oral seks, orgazm inkârı ve esaret gibi maddelerle dolu. Listedeki son madde, vajinal seks, hep aynı kaldı. Eğer bunu yaparsam, bu en büyük engel olacak. En büyük güven gösterisi.

Mia'ya bakıyorum. "Ya işler yine boka sararsa?"

Mia kaşını kaldırdı. "Beklemeye devam edersen bahaneler üretirsin."

"Haklısın, haklısın. Haklı olduğumu biliyorum."

"*Harry Sally* ile *Tanışınca*'dan alıntı yaptığına göre iyi olmalısın."

Birbirimize gülümsüyoruz. Mia bir romantik komedi yerine neredeyse her şeyi izlemeyi tercih eder, ama zaman zaman beni şımartır. O bile Nora Ephron'un yeteneğini inkar edemez.

"Ve eğer bunu gerçekten yapmak istemiyorsan, zorlamazdım." Ayağa kalkıyor, kollarının altındaki havluyu sıkıyor ve tıraş bıçağını alıyor. "Ama istediğini biliyorum Pen. Seks yapmayı hak ediyorsun. Ya da bir ilişkiyi. Ya da her ikisini de. Ama Igor'la odanda saklanmaya devam edersen bu olmayacak. Listeyi kullan."

"Sanırım bir Bella Swan durumu yaşayacağımı düşünmekten vazgeçmeliyim, ha?" Şaka yapmaya çalışıyorum.

Mia'nın yüzü soğukkanlılığını koruyor. Geçen yıl okul bizi oda arkadaşı olarak atadığından beri en iyi arkadaşım oldu. Babam yurtta kalman konusunda endişeliydi ama içimde iyi bir his vardı ve

bunun karşılığını fazlasıyla aldım. Mia, Preston'la olanlardan önce bile lisede tanıdığım insanlardan daha iyi bir arkadaşıtı. Bazen onun dürüstlüğüne kızsam da, genellikle hayranlık duyuyorum. Kiminle konuştuğuna ya da nerede olduğuna bakmaksızın aklından geçeni söylüyor. Eğer

yer değiştirseydik, bir partiye gider, bir erkek bulur ve bir saat içinde Listeden bir numaranın üstünü çizdi. "Bunu hak ediyorsun," dedi. "Hayatını mahvetmesine izin verme. O buna değmez."

Derin bir nefes alıyorum.

Sonsuza kadar daireler çizip durabilirim ya da bu düzeni bozmaya çalışabilirim. Preston'ın hayatıma girmesine izin vermeye devam edebilirim ya da onun anısını yeni deneyimlerle gömebilirim. Listeye tekrar bakıyorum. İlk madde, *Oral Seks (Alma)*, düzgün el yazımıyla göze çarpıyor.

Kendime biraz kontrol hissi vermek için başladım. Ama onunla hiçbir şey yapmazsam kontrolün ne faydası var? Kendi arzumu onurlandırmazsam arzunun ne faydası var?

Her seferinde bir eşya. Her seferinde bir deneyim. Bunu yapabilirim.

Başımı sallıyorum, düşmek üzere olan gözyaşlarımı durdurmak için ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. "Tamam."

Öne doğru atıldı ve bana sarıldı. "Tamam mı?"

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum. Kalbim hızla atıyor ve vücudum karıncalanıyor ama kendimi iyi hissediyorum. Şimdiden daha istikrarlıyım. Bir daha asla o kız olmak istemiyorum, buzun üzerinde yayılmış, camın altına sıkışmış bir kelebek gibi. Güzel ve kırık. Tanıdığım herkes tarafından incelenmişim. Tüm okulum ve kasabanın yarısı göbek deliğimin yanındaki doğum lekemi gördü ve ne zaman bunu yarım saniyeden fazla düşünsem, anda kalmak için çok çalışmam gerekiyor.

Hikayenin sonu olmasından bıktım. Artık on altı yaşında değilim. Ben bir yetişkinim ve kontrolün bende olmasını hak ediyorum. Kurduğum fanteziler ve yazdığım hikâyeler bir yere kadar. Mia haklı. Eğer istediğim geleceğe sahip olacaksam, risk almalıyım.

Kucağından çekiliyorum ve daha dik oturuyorum. "Artık korkmak istemiyorum."

Mia saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken bana en büyük, en nadir gülümsemesini veriyor.

"Çok belalısın.

Bunu kitabınız için bir araştırma olarak düşünün."

Kapıyı arkasından kapatıp gittiğinde, yataktan fırlayıp Igor'u kucağıma alıyorum. Kendimi kötü hissetmiyorum ama kesinlikle daha iyi hissediyorum ve şimdilik bu kadar yeter. Onu temizlemem gerekiyor ve şu anda kalkacak gibi değilim, bu yüzden kıyafetlerimi giyip saçlarımı tarıyorum, sonra dizüstü bilgisayarımı ve kimya defterimi çantama atıyorum.

Saat için telefonumu kontrol ediyorum. Babamla haftalık kahve randevumuz için buluşmadan önce Mor Su Isıtıcısı'na erkenden gidip birkaç dakika yazmayı planlamıştım; sömestr başladığından beri yarım kalan romanım unutulmuş bir ev bitkisi gibi dizüstü bilgisayarımda çürüyordu. Şimdi ise zamanında yetişebilirim şanslıyım. En azından hokey takımı hakkında söylenmesini dinlemek dikkatimi dağıtacak. Arizona State yerine burada çalışmasının sebebi benim ve maçlara gitmek kurdeşen dökmemeneden olduğu için yapabileceğim en iyi şey bu.

PENNY

İçkilerimi tezgâhtan alıyorum ve bir sonraki müşteriye geçmeden önce bana başıyla selam veren barista Will'e teşekkür ediyorum. Mia'nın tüm iş arkadaşlarını tanımıyorum ama hakkında hoşnutsuzluk duymadan konuştuğu birkaç kişiden biri. Genelde çocuksu havası onu rahatsız eder - eli gömleğinin içine girdiğinde titremeyen bir partneri tercih eder - ama sanırım ona birçok kardeşini ve kuzenini hatırlatıyor.

Öğrenci merkezinden çıkıp soğuk havaya girerken balkabaklı chai içeceğimden güçlendirici bir yudum alıyorum. Babası hokey koçu olan eski bir patenci olarak buzda büyümüş olabilirim ama yine de sıcaklığı soğuğa tercih ediyorum. Paten kayarken en azından kanım pompalanıyor. Pistin kenarında durup yaprakları yeni yeni dökülmeye başlayan akçaağaçlara bakmak, soğğun ceketimin içinden akıp gittiği anlamına geliyor.

"Penelope."

Babam yaklaşırken gülümseyerek dönüyorum. İçecekleri dökmemeye dikkat ederek beni kucaklıyor, sonra da sade kahvesini alıyor. "Teşekkürler, böcek."

Bana taktığı ve dört yaşından beri değişmeyen lakabı gülümsememi genişletiyor. Belki bazı insanlar babalarının çalıştığı yerde üniversiteye gitmek istemez ama ben onu istediğim zaman bu şekilde görebildiğim için minnettarım. Annem öldüğünden beri sadece ikimiz varız, bu yüzden onun varlığını hafife almamaya çalışıyorum. On altı yaşında her şeyi berbat ettiğim ve ondan önce ne kadar uzak olduğumuz düşünüldüğünde, haftalık bir kahve randevumuz olması bile bir mucize. Annemin ölümünden ve Preston'la yaşananlardan yıllar sonra bile ilişkimiz benim gençliğimdeki gibi değil ama o deniyor, ben de deniyorum.

Keşke bu McKee yerine Arizona State'de olsaydı.

"Nasılsın?" diye soruyor avlunun kenarında yürürken. Soğuk onu hiç rahatsız etmemiş; göğsünde McKee'nin logosu olan hafif bir ceket giymiş ama hokey oynarken kırılan ve bu yüzden yamulan burnu kıpkırmızı. "Mikrobiyoloji sınavında başarılı oldun mu?"

"Tamam mı?" Fincanımın kapağıyla oynuyorum. Onun düşündüğü gibi bir fizyoterapist olmayı umursamadığımı söylemek isterdim ama yapmıyorum çünkü bu, yapmaya hazır olmadığım bir konuşmaya yol açacak. Babama dileklerle gidilmez; sadece planlarla, somut adımlarla gidilir. Ona bölümümü değiştirmek istediğimi ve belki de yaşamak için müstehcen aşk romanları yazmak istediğimi söylemek beni hiçbir yere götürmez. "Yani, iyi olduğumu sanıyordum. Mia çalışmama yardım etti."

"Peki Mia nasıl?"

Igor'un durumunu düşünüyorum ve irkilmemi engelliyorum. Bunu telafi etmem gerekiyor. "O

iyi." "İyi." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Hey, böcek. Sana yardım etmesi için adamlardan birini gönderiyorum.
rink."

Haftada birkaç öğleden sonra kasabadaki buz pateni pistinde çalışıyorum ve derslere yardımcı oluyorum. Artık rekabetçi bir şekilde kayamadığım için, bu kendimi buzda tutmanın bir yolu - ve McKee'nin değil, çünkü babamın oyuncularıyla karşılaşmaktansa en sevdiğim Riedells çiftinden vazgeçmeyi tercih ederim. Çayımı yudumlarken yüzümü ona dönüyorum. Çocuklar koçlarının kızı olduğumu bildikleri için uzak duruyorlar ama her birini zihnimde canlandırabilecek kadar haklarında bir şeyler duydum. Kampüsteki erkek sporcuların çoğu gibi, atletik hünerlerinin her kızın onların yarım saniyelik ilgisine bile sahip olduğu için kendini şanslı sayması gerektiği anlamına geldiğini düşünüyorlar. Umarım Callahan değildir. Her adım attığında egosunun ağırlığından buzun çatlamamasına şaşırıyorum.

"Ekipten biri mi? Kim?"

Başını hafifçe sallayarak ensesini kaşıyor. "Callahan." Kahretsin.

"Cooper Callahan mı? Ciddi misin?"

Cooper, McKee'nin erkek hokey takımındaki en yetenekli oyuncu ve Mia'nın kaynakları doğruysa, dün UConn'a karşı oynanan gösteri maçında bir kavgaya karışmış. Kaçıramadığım özetlerden, kayarken buzda adeta uçtuğunu, kaleyi savunmak için kendini pakın önüne attığını ve her maçta dişini sıkıldığını gördüm. NHL için neredeyse hazır ama babama göre seçilme hakkı varken seçmelere katılmamış, bu da üniversite kariyeri boyunca McKee'de kalacağı anlamına geliyor.

Bu aynı zamanda dövüşmemesi gerektiği anlamına da geliyor. Üniversitede bunu NHL'de yaptıkları gibi yapmazlar ve o da daha iyi bilmeli. Bu kadar sert bir adamın küçük çocuklara buz pateni öğretmeye çalıştığını düşünmek gülünç.

"Sinirlerini dizginlemesi gerekiyor," diyor babam. "Nesi var bilmiyorum ama dikkatinin dağılmasına izin veriyor. Geçen sezonun geçmişte kaldığını sanıyordum ama şimdi... Belki bu çocuklarla biraz zaman geçirirse, bu oyuna ilk başta neden aşık olduğunu hatırlarsa, yeniden odaklanabilir."

"Onu tanıyorsun, değil mi? O kibirli bir oyuncu, baba."

Sadece bir kaşını kaldırıyor. "Sana yardım ediyor, Pen. Yarın pistte olacak, bu yüzden ona hoş karşılandığını hissettir."

Babam bir şeye karar verdiğinde, fikrini değiştirmek neredeyse imkansızdır, bu yüzden sadece iç çekiyorum. "Peki."

Ama yürümezse, bunun sorumlusu ben değilim."

"Hayır," diye kabul ediyor. "Bu onun suçu. Ya bunu yapacak ya da bir dahaki sefere kendini kontrol edemediğinde oyundan atılacağını biliyor."

Kalbim hafifçe sızlıyor. Sadece ufak bir parça. Hokey oyuncular hakkında ne isterseniz söyleyin -inanın bana, söyleyecek çok şeyim var- ama tüm hayatları oyunun etrafında dönüyor. Cooper buz dışında çok eğleniyor olabilir, eğer hikayelere inanılacaksa, ama yedek kalmak çok büyük bir darbe olur.

Son kez rekabetçi bir şekilde kaydığım da kalbimin kırıldığını hissettim ve yıllar sonra bile tamamen iyileşmedi.

"Bu çok sert."

Babam burnunu ovuşturuyor. "Geleceğine odaklanmaya ihtiyacı var. Tıpkı senin gibi, böcek. Mikrobiyoloji sınavının nasıl geçtiğini anlat bana."

KOOPER

ERTESİ SABAH, gün ağarmadan kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve antrenmanım için hazırlandım. James taşındığında Izzy de taşındı ve istediğimiz zaman iyi bir ağabey olabildiğimiz için Sebastian ve ben ona ebeveyn banyolu bir oda verdik. Bu da banyoyu hala Seb'le paylaştığım anlamına geliyor, o da havluları yere bıraktığımda nezaketle görmezden geliyor, ben de karşılığında onun ekstra uzun duşları hakkında çok fazla homurdanmamaya çalışıyorum. Buna alıştık; aslında ikiz olmasak da ailelerimiz ikizmişiz gibi davranıyor. Seb'in anne-babası -babası çocukken babamın en iyi arkadaşıydı- bir trafik kazasında vefat ettiğinden beri birbirimize bağlıyız. Seb ailemize ikimiz de on bir yaşındayken katıldı. James ve ben onu yeni okulundaki ilk haftasında bir kavgada savunduk ve gerisi tarih oldu.

Banyonun kapısını çalmaya zahmet etmedim. Saat daha sabahın beşi ve Izzy voleybol takım arkadaşlarıyla kendi programını yapıyor; bugün deplasmanda maçı var. Seb bazen spor salonunda bana katılıyor ama sezon dışı olduğu için daha hafif bir antrenman programı var, bu yüzden tek başıma çıkacağım. Baş ağrımı dindirmeye çalışırken esniyorum. Neden dün gece Izzy'nin şarap zulasına girmeyi seçtim ki? Şarap her zaman başımı ağrıtıyor. Onun yerine altılı paketle somurtabilirdim.

Gözlerimdeki uykuyu silerek kapıyı itip açtığım anda bir çığlık kulaklarımı dolduruyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor biri.

Işık düğmesine basıyorum, tepedeki ışık küçük odayı aydınlatırken gözlerimi kısıyorum. Banyomda bir kız var. Banyomda çok çıplak bir kız. Yine çığlık atıyor ve kancadaki en yakın havluyu kapıyor. Elimi gözlerime kapatıp geri çekiliyorum.

"Kimsin sen?" Talep ediyorum.

"Sebastian başka kimsenin kalkmayacağını söylemişti!" İnledim.

"Onunla mı takıldın?"

"Havluyu takıyorum," diyor, sesi çok daha derli toplu çıkıyor. "Artık gözlerini kapatmak zorunda değilsin."

Elimi yavaşça bırakıyorum. Artık kazara bir sapık olmadan ona bakabildiğime göre, dün geceki makyajın kalıntılarını yıkamanın yarısında bile çok ateşli olduğunu görüyorum. Koyu renk saçlarında pembe çizgiler var ve sağ kolunun yarısını dövmeler kaplıyor. Onu Sebby'nin tipi olarak düşünmezdim ama yazdan beri çok ateşli. Çok sinir bozucu. Elbette, dün gece dışarı çıktı, muhtemelen Red'in yerine ya da yurt partisine gitti ve ben evde sıkışıp kaldım, yeni rolüm olan çişli paten eğitmenliği üzerine kafa patlatıyordum. "Kusura bakma. Kimsenin gelmesini

beklemiyordum."

Seb omzumda beliriyor, yüzünde uykulu bir ifade ve beni tatmin edecek şekilde ağzının yanında kurumuş bir salya var. "Her şey yolunda mı?"

Kaşlarımı çattım. "Dostum. Bir kız geldiğinde bana söylemen gerekiyordu."

Kızarma nezaketini gösterdi. "Biz geldiğimizde sen çoktan uyumuştun. Mesaj attım."

Lanet olsun. Dün gece şarja takmayı unuttuğum için telefonum hâlâ komodinin üzerinde şarj oluyor. Koç beni bıraktıktan sonra doğruca eve gittim ve bayılana kadar *Dark Souls* oynadım. "Yine de. Bir dahaki sefere kapımı falan çal."

"Güzel dövme," diyor kız, üst kolumdaki parçayı işaret ederek. "Bu Andúril mi?"

"*Yüzüklerin Efendisi* hayranı mısın?"

"Çocukken buna takıntılıyım."

Sebastian beni arkamdan dürterek, "Coop, Vanessa büyük bir Zeppelin hayranı. McKee'nin radyo istasyonunda klasik rock programı yapıyor."

Kapının çerçevesine daha sıkı yaslanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, böylece göğüs kaslarıma çekiliyor. Kalbimin üzerindeki dövme *Yüzüklerin Efendisi*'yle ilgili değil; Kelt düğümü, kardeşlerimle aynı, ama dövmeleri seviyorsa, belki bu sohbeti sürdürebiliriz. Benim tipim değil ama bu noktada her şeyi kabul edebilirim. "Belli ki iyi bir zevkin var."

Kısa bir süre gülüyor ve elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Um, evet. Şey, gitmeliyim."

"Neden kahvaltıya kalmıyorsun?" Seb diyor ki. "Erken olduğunu biliyorum ama sen Cooper'la dövme hikâyelerini paylaşıırken ben de kahve almaya gidebilirim."

Bana bakıyor ama ne yazık ki yüz ifadesinde zerre kadar sıcaklık yok. "Üzgünüm ama erkek kardeşlerle ilişkiye girmem. Ya da genelde sporcularla. Sen eğlenceli bir istisnaydın Sebastian." Beni geçip Seb'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz Callahan çocukları."

Seb'in odasında kayboldu. Omuz silkiyor ve bana özür dileyen bir bakış atıyor. "Özür dilerim. Elimden geleni yaptım."

Kızgınlık içimde gümbürdüyor. "Benim için ilişki bulmana ihtiyacım yok."

"Sorun bu değildi," diyor. "Gerçekten anlaşılabileceğinizi düşünmüştüm."

"Onu becerdikten sonra mı? Teşekkürler." Lavaboya gidip yüzüme su sıçrattım. "Zaten senin yarım yamalak saniyelerin için havamda değildim."

"Sorun nedir?" diye sorar. "O iyi bir kız."

Bir nefes çektim. "Özür dilerim. Çok meşguldüm, bilmiyorum."

Seb'in sesi çöl kadar kuru. "Yatmaya mı ihtiyacın var?"

"Yemin ederim, Izzy geçen bahar beni lanetledi. Bex'in galeri sergisinden beri takılma oyunum eskisi gibi değil." Ya da hokey oyunum. Belki de buzdaki hatalarım seks hayatım söz konusu olduğunda dengemi bozuyor. Ya da belki de var olmayan seks hayatım özensiz oynamama neden oldu. Her neyse, bunu çözmem gerekiyor, özellikle de takım kaptanı olma şansım varken. Koç'un isteklerine uysam bile, eğer bok gibi oynuyorsam, beni takımın başına getirmeyecektir.

Sadece bir kaşını kaldırıyor. "Bana buna gerçekten inanmadığını söyle."

"Sen tanıdığım en az batıl inançlı beyzbol oyuncususun," diye homurdandım. "Seninle sonra konuşuruz; gidip çalışmam lazım."

Konuşmaya devam etmek ister gibi görünüyor ama onu koridora itmeden önce omzuna vuruyorum. "Izzy'ye bugünkü maçında iyi şanslar dilediğimi söyle."

Spor salonunun duvarına yaslanırken terli yüzüme bir havlu siliyorum. Antrenmanım boyunca yere fırlamamak için kendimi zor tuttum. İç karartıcı bir şekilde, bir zombinin tüm enerjisiyle rutinini yerine getiren Evan'dan daha iyi görünüyorum. Beni daha önce gördüğünde

Özür dilerim ama o adama yumruk atmam onun suçu değil. Koç haklı, bir sonraki maç ona baskı yapmalı, doğrudan üzerine gitmek yerine buzda hata yapmasını sağlamaya çalışmalıydım. Hokeyde mesaj vermenin yumruk içermeyen yolları da var ama ben hiçbirini hatırlayamadım. Belki de hatırlamak istemedim. Öfkemin şiddete dönüşmesine izin vermek o anda harika bir fikir gibi gelmişti.

Müziğimi durdurup salonu geçiyorum. Bench press'e yeni yerleşiyor ama bir gözcüye ihtiyacı var. "Hey, Evan."

Kulaklıklarından birini çıkardı. "Hey."

"Gözcüye ihtiyacın var mı?"

Cevap verirken sesi kalın çıkıyor. "Evet, teşekkürler."

Pozisyonumu alıyorum, sırt üstü yatmadan ve ayaklarını yere sağlamca basmadan önce ağırlığı nasıl ayarladığını izliyorum. Bir defans oyuncusu için biraz ufak tefek sayılır, o yüzden kilo almaya çalışıyor. Birlikte geçirdiğimiz ilk sezondan beri defansif bir çift olduk. Şu anda hokeyin onun için bir yük değil, mutlu bir oyalanma olmasını hak ediyor.

Birkaç tekrar yaptıktan sonra boğazımı temizliyorum. "Bak dostum. Dün olanlar için endişelenmene gerek yok. Bunu hak ettim."

Kahverengi gözleri yaş içinde yüzüyor. Hay sikeyim. Annesi onu tanıdığımdan beri hastaydı, ama bunun bazı açılardan durumu daha da kötüleştirdiğini biliyorum. "En azından uzaklaştırma almadın."

Birkaç vuruş dinlenip yüzündeki teri silerken barı ondan alıyorum. "O herif tam bir göt. Birinin onu susturmasına ihtiyacı vardı."

Ayağa kalkıyor, yaklaşımdan önce etrafına bakınıyor. "Jean, Koç'un seni kaptan yapmak istediğini söyledi ama dün gece her şeyi berbat etmiş olabilir."

Yanağımın içini ısıriyorum. "Bunun gerçekleşmesi için bir yol bulmaya çalışıyorum." "Brandon'ın da bunu istediğini biliyorsun."

"Evet, Brandon bir lider değil. Koç bunu görecektir." Evan tekrar yerine yerleşiyor. "O bir son sınıf öğrencisi."

Brandon ve takımdaki diğer birkaç son sınıf öğrencisinin etrafta durup konuştukları odaya bakıyorum. Brandon iyi bir hokey oyuncusu ama harika değil. Seçmelere katılmamasının bir nedeni var ve mezuniyet sonrası planları arasında hokeye devam etmek yerine babasının yatırım şirketinde çalışmak var. Bunu bir meslek haline getirmek herkese göre değil ama benim tek istediğim bu. Küçüklüğümden beri tek hayalim NHL'de oynamaktı. Hangi takımda olursam olayım, nadir bir kardeşliğin parçası olmak. Vücudum izin verdiği sürece oyunun heyecanını hissetmek istiyorum. O kaptan olmamalı. Ben olmalıyım. Yetenekliyim, çocuklar beni dinliyor ve her maç daha iyi olmak için kırımını yırtarak çalışıyorum.

Kayma ihtimaline karşı kendimi Evan'a dikkat etmeye zorluyorum ama aklım milyonlarca farklı yöne gidiyor. Bu ironik, çünkü buzda soğukkanlılığımı kaybetmem en başta bu karmaşaya yol açtı, ama keşke odaklanmamı keskinleştirmek ve göğsümden çıkaramadığım baskının bir kısmını serbest bırakmak için oyun oynasaydım. Antrenman işe yaramadı; belki de koşuya çıkmalıyım. Asıl yapmak istediğim bir ilişki bulmak. Hiçbir şey beni güzel bir kızın elini -ya da daha iyisi dudaklarını- aletimin etrafına sarmasından daha hızlı kafamdan çıkaramaz.

"Evet, Koç'la bir konuda anlaştık," diyorum. "Kaptan olmaya hazır olduğumu kanıtlamak için onun için bazı gönüllü işler yapıyorum."

"Bu harika."

"Evet." Bunun temelde yüceltilmiş bebek bakıcılığı olduğunu açıklamaya zahmet etmiyorum.

Evan bitirdiğinde telefonumu kontrol ediyorum. Babamdan cevapsız bir görüntülü arama vardı, ben de onu aradım.

spor salonundan koridora doğru kayarak geri döndü.

Telefonu açtığında yüzü benimki kadar kızarmış olmalı. Ön kolunu yüzünde gezdirerek alnına yapışmış koyu, gümüş telli saçlarını geriye itiyor. Telefonumun ekranından bile gözlerinin rengini görebiliyorum. Açık mavi, Sebastian hariç benim ve kardeşleriminkiyle aynı tonda.

Hayal kırıklığına uğradıklarını görmek için sabırsızlanmıyorum ama neyse. Alıştım artık. Eğer arıyorsa, dün ne olduğunu bildiği içindir.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Neredesin?"

"James'te. Bex'in stüdyosunda bir konuda yardıma ihtiyacı vardı ve o da Saints maçı için Londra'da. İyi ki ben oynarken başka kıtalarda maçlarımız olmamış."

"Philly'ye kadar arabayla mı geldin?"

"Hey, Coop!" Bex'in arka plandan seslendiğini duyuyorum.

"Annen de geldi ama sen onu kaçırdın. Kahvaltı almak için dışarı çıktı. İyi misin oğlum?"

Başımı sallama isteğime direniyorum. Geçen bahar babam James ve Bex'in birlikte olmasını bile istememişti. Şimdi, görünüşe göre, onu fotoğraf stüdyosunu kurmasına yardım edecek kadar seviyor? Tabii ki seviyor. James işleri berbat etse bile, babam asla uzun süre kızgın kalamaz. James, Bex için şampiyonluk maçını kaybetti ve şimdi o ve annesi, yeni nişanlanmış olmalarına ve henüz düğünü planlamamalarına rağmen ona gelinleri diyorlar.

"Peki." Boğazımı temizliyorum, içime hücum eden duygu dalgasını geri püskürtüyorum. "Dün bir gösteri maçım vardı."

Babam koltuğa benzeyen bir yere oturuyor ve iç çekiyor. "Bir sonraki maçtan uzaklaştırma mı aldın?"

Haklıydım; bunu biliyordu. Nasıl oldu bilmiyorum ama ben ona söylemeye fırsat bulamadan o her zaman benim hatalarımdan haberdar oluyor.

"Bunu hak etti, efendim. Bir takım arkadaşımı savunuyordum."

Sadece bir kaşını kaldırıyor ve beni ya bu garip sessizlikle baş etmeye ya da detaylar hakkında gevezelik etmeye bırakıyor. Sessizliğe katlanmayı seçiyorum, önce onun kırmmasını bekliyorum. NCAA'in dövüşmeme kuralına katılmıyor ama bu, aynı şekilde ikinci kez çuvalladığım için kızgın olmadığı anlamına gelmiyor. Richard Callahan'a göre hatalar tek seferliktir ve aynı hatayı iki kez yapmak aptallıktır.

"Çok yazık," diyor sonunda. Sesi kızgın değil, sadece teslim olmuş gibi. Sanki bu konuşma bile devam etmek istemediği bir yükümüş gibi. "Takım sen buzda olmadan acı çekecek."

"Koç beni sezon açılışına yetiştirmeyi başardı aslında." Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Ama bana bu gönüllülük işini yaptırıyor. Bunun odaklanmama yardımcı olacağını düşünüyor."

Bir kaşını kaldırıyor. "Koç Ryder'a her zaman hayranlık duymuşumdur."

Bakışlarımı yere indiriyorum, spor ayakkabımın burnunu bir sürtünme izinin üzerine sürtüyorum. "Kendime çeki düzen verip iyi oynamaya devam edersem... beni kaptan yapabileceğini söylüyor." Son kısımda başımı kaldırıyorum; elimde değil.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Tebrik mi? Gurur mu? Sanki bir golden retriever'mışım gibi "aferin oğlum" mu?

Onun yerine kaşlarını çattı. "İlginç." Tekrar iç geçiriyor. "Bunun tekrar olmasına şaşırdığımı söyleyemem Cooper. Öfkenin seni ele geçirmesine ilk kez izin vermiyorsun. Hokeyin kişiliğinin en kötü yanını ortaya çıkarıp çıkarmadığını hep merak etmişimdir."

"Bunu profesyonel olarak m¼cadele sporu yapan adam s¼y¼yor." Sesim bir buz kıracağı gibi keskinleşiyor.

Hayal kırıklığı içime doluyor. "Bu hokey değil. Ben-"

"Lütfen," diye araya giriyor, sesi aynı şekilde sivri.

Telefonu kapatmalıyım; kapatmam gerektiğini biliyorum ama kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum. Ondan bir özür beklemiyorum ama belki biraz kötü hissediyordur ve bunu gözlerinden anlayabilirim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor sonunda. "Gönüllülük için mi?" "Yerel çocuklara paten kaymayı öğretiyorum."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Kaç yaşındalar?"

"Yedi mi? Sekiz mi? Ben bile bilmiyorum."

"Sen de bir zamanlar o yaşlardaydın, buzda kendini nasıl idare edeceğini öğreniyordun."

Devam etmesini bekliyorum ama tabii ki etmiyor. Blake Amca konusuna fazla yaklaşımdan hoşlanmıyor, öylesine bile olsa. Blake Amca babamın küçük kardeşi ve beni hokeyle tanıştıran kişi olabilir ama yıllardır hayatımıza girip çıktığı ve bağımlılıkla mücadele ettiği için babam onu uzak tutuyor. Baktan bir durum ama bu konuda onunla kavga etmek hiçbir yere varmıyor. "Sanırım."

"Bu iyi bir şeye benziyor. Belki biraz sabırlı olmayı öğrenmene yardımcı olur." "Eminim onun planı budur."

Gülerek beni şaşırtıyor. "Bu kadar sinirlenmene gerek yok. O sadece iyi bir koç oluyor."

"Sanırım."

"Buraya nasıl geldiğini biliyorsun ve bununla başa çıkmalısın."

Ona, James'le konuşuyorsa en azından yardımcı olmaya çalışması gerektiğini söyleme isteğime zorlukla karşı koyuyorum. Ne de olsa LSU'da olanlardan sonra onu McKee'ye o götürmüştü. "Bunu biliyorum."

"Nasıl gittiğini bana bildirin. UMass maçı için hala gelmeyi planlıyoruz." "Umarım ev sahipliği yaptığımız maça."

"Elbette." Bir kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Muhtemelen annem kahvaltıyla dönmüştür. "Gitmem gerek ama burnunu temiz tut oğlum."

Ben veda edemedi telefonun kapatıyor.

Bu konuşmadan başka bir şey beklemiyordum ama yine de kalbimi bataklığa düşürmüşüm gibi göğsümde hissetmeme neden oluyor. Elim yüzümde gezdirerek telefonumu cebime sokuyorum. Beni gönüllülüğten çıkarmasını istediğimden ya da öfkeme yenik düşmemi kutlamasını beklediğimden değil, ama bir konuda desteğini almak güzel olurdu.

Belki UMass maçına kadar formamdaki 'C' harfini görür. Bu benim spora olan bağlılığımın görmezden gelemeyeceği bir kanıtı olur. Uzun zaman önce vazgeçtiği kardeşinin izinden gitmek yerine James gibi aile mirasını sürdürmeyi seçmemi dilese bile, kendim için istediğim geleceği inşa ettiğimin kanıtı.

PENNY

Kimya profesörüm beyaz tahtayı silerken, "VE UNUTMAYIN, sınavınız önümüzdeki Çarşamba günü olacak," diyor. "Birçoğunuzun son sınavdan daha iyi olduğunu görmeyi umuyorum."

Kitaplarımı çantama tıktırıp omzuma atıyorum ve yüzümü eşarbımın arkasına saklıyorum. Bu dersi ne kadar az önemsedığimi anlatmaya kelimeler yetmez. Asistan tarafından sunulan tüm ekstra özel derslere gitmeme rağmen zar zor anlam kazanıyor ve sınavlar çok acımasız. Ne kadar çalışırsam çalışayım sonucun aynı olacağını bilerek 100 soruluk bir sınava daha girmektense kendi tırnaklarımı sökmeyi tercih ederim. Babam daha önce mikrobiyoloji konusunda üstüme gelmişti ama kimyada daha da kötü durumdayım.

Belki de bu dönem her şeyden başarısız olursam, bu ona bunu yapamayacağıma dair yeterli bir işaret olur. Benim için istediği şey bu olduğu için denedim - her ne kadar on altı yaşımdayken kurduğum yarım yamalak bir hayale tutunuyor, artistik patinaj kariyerimin çöküşünü anlamlandırmaya çalışıyor olsa da - ama lisans fen derslerini başaramazsam, bunu iş için nasıl yapabileceğim?

Atkımı boynuma sıkıca dolayarak binadan çıkıyorum. Kampüsün merkezine doğru yürürken ayak bileğimdeki botların altında yapraklar çıtırdıyor. Kampüste o kadar çok tepe var ki -bana sorarsanız hastalıklı bir tasarım hatası- öğrenci merkezine ulaştığımda dizim ağrıyor. Aşağı uzanıp kot pantolonumun üzerinden ovuşturarak ameliyat izini hissediyorum. Her artistik patinajcı gibi ben de sakatlıklardan payıma düşeni aldım ama sonuncusu olan dizim hiçbir zaman doktorların umduğu kadar düzgün bir şekilde iyileşmedi. Hava böyle soğuk olduğunda, kıyafetlerimin arasından sızan hava vücudumu daha da sertleştiriyor.

The Purple Kettle'ın dışındaki bankta bekleyen Mia'yı görüyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ama siyah mat ruju sıradan bir şeymiş gibi sürüyor. Deri ceketini ve yüksek çizmelerini de ekleyince, yanından geçen neredeyse her erkeğin ona iki kez bakmasına şaşmamalı. Beni gördüğünde aceleyle yanıma gelip sarılıyor; soğuk yanaklarımız birbirine yapışıyor. Yüzümdeki somurtmayı inceleyerek geri çekiliyor. Mia'da dinlenmiş bir sürtük suratı yeteneği var ama ben hiçbir zaman duygularımı maskeleyemedim. "Kimya nasıldı?"

"Berbat," diye sızlanıyorum.

İçeri girerken kollarımızı birbirine doluyoruz. Derin bir nefes alıyorum, kahve ve şeker kokusunun tadını çıkarıyorum.

"Oda arkadaşınıza bir seks oyuncağıyla saldırmaktan daha mı kötü?" diye soruyor.

Önümüzdeki kız kaşlarını kaldırarak arkasını dönüyor. Kahkahalarımızı tutmaya çalışıyoruz ama yine de çıkıyor. En azından Mia uçan dildo konusunda o kadar da kızgın değil. Dün gece Tinder'da

gezinip potansiyel ilişki arayışına girdik ve Igor adında bir adama rastlayınca o kadar güldü ki yatağımdan kaydı.

"Evet. Korkunç derecede kötü." Cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırıyorum. "Bekle, alacağım. Dün yaşadığın travmadan sonra en azından bunu yapabilirim."

Sırada ilerliyoruz. "Çalışan indirimimi kullanacağız," diyor. "Ama ben kocaman bir karamelli macchiato sipariş ediyorum. Hazır olun."

"Babamın ne yaptığını asla tahmin edemezsin." Hangi unlu mamullerin olduğunu görmek için tezgâha bakıyorum. En sevdiğim kahveli kek var gibi görünüyor. Bugün en azından bir şey yolunda gidiyor. "Ayrıca, bir kahveli keki bölüşmek ister misin?"

"Her zaman. Ve ne?"

Balkabaklı chai içeceğimi bildiğim halde duvarda asılı duran menüye bakıyorum. Sıkıcı fen derslerimi katlanılabilir kılacak tek şey bu. "Derslerimden birinde gönüllü olması için birini gönderiyor."

"Kim?"

Önümüzdeki kız ödemesini bitirdi ve içkisini beklemek için kenara çekildi, ben de sipariş verdim, paylaşmamız için bir sandviç de attım; ne de olsa öğle yemeği. Bu planı daha önce yaptığımızda, işe gitmeden önce biraz ders çalışmayı umuyorduk. Pencere kenarında bir masaya oturup defterlerimizi ve dizüstü bilgisayarlarımızı çıkarırken iş arkadaşlarına el sallıyor. Bir parça kahveli kek koparıyorum, eğilmeden önce tadını çıkarıyorum. Yemin ederim, adamın adını söyleyince en az üç kız başını kaldırıp bakıyor, belki de yüksek sesle söylemek onu çağırmak için bir tür büyüdür diye. Anlıyorum, yakışıklı ama birçok hokey oyuncusu öyle. Birçoğu da pisliktir ama bu, Cooper gibi birinin hokey sopası kadar onları da idare edip edemeyeceğini görmek isteyen kızların ilgisini engellemez. "Cooper Callahan."

Yanımızdaki masada oturan kız, yüzünü tekrar telefonuna gömmeden önce yarım saniye kadar bize bakıyor.

Tipik.

Mia kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Gönüllü olmanın oyununu yeniden rayına oturtmasına yardımcı olacağını düşünüyor sanırım. Bilemiyorum. Eminim bunu yapmak istemiyordur, en azından benimle."

Adımı duyunca içkilerimizi almak için ayağa fırlıyorum. Çayımдан yayılan balkabağı kokusunu içime çekip bir yudum aldıktan sonra pencere kenarındaki küçük köşemize geri dönüyorum. İçkilerimizi ve panini'yi masaya yerleştirdiğimde Mia'nın yüzünde ensemi diken diken eden bir ifade beliriyor. Bu onun entrikacı yüzü.

Genelde planları o anda hoşlandığı kişiyle ilgili olur ama Cooper gibi erkeklerden benden daha fazla hoşlanmıyor, bu yüzden beni tanıştırmak istediğinden şüpheliyim. Bu da demek oluyor ki... benimle ilgili bir şey düşünüyor.

"Mia," diye başlıyorum.

"Penny," diyor sakın bir şekilde kahvesinden bir yudum alarak. "Bu harika bir fırsat." "Babamın kibirli oyuncularından birinin bana buz patenini anlatmasını dinlemek için mi?"

Sadece gülümsüyor. "Evren sana bir hediye veriyor. İstersen aleti ele geçirmeni söylüyor." Bir sonraki çay yudumumda boğuluyorum. "Hayatta olmaz."

"Bu mükemmel! İlişki kurmuyor ve size iyi vakit geçirteceği garanti olan birine ihtiyacınız var. Bu konudaki ünü çok lezzetli."

Yüzüm kızarıyor, cevap vermek yerine ağzımı sıcak panini ile dolduruyorum. Erimiş peynir dilimi yakıyor ama kendimi yutkunmaya zorluyorum. Cooper Callahan'ın iyi vakit geçirme konusundaki şöhretini düşünmemek için her şeyi yaparım. Ve onun aletini ele geçirmekten.

"Bu doğru," diyor daha önce bize bakan kız. "Araya girdiğim için üzgünüm ama arkadaşım geçen yıl onunla yattı ve onu üç kez boşalttı. Hayatının değiştiğini söylüyor."

Mia bana işaret ediyor. "Gördün mü?"

"Saçmalıyorsun. Babamın oyuncularından biriyle takılamam."

"Neden olmasın? Bu her şeyi daha da mükemmelleştiriyor, çünkü ona aşık olamayacağını biliyorsun."

"Ya da daha çok isterdim," diye mırıldandım. Zaten kendini beğenmiş bir hokey oyuncusuna aşık oldum ve bu hayatımı mahvetti. Bunu ikinci kez yapmamın imkanı yok. "Babam başka bir hokey oyuncusuyla ilişkiye girmemi yasakladı. Potansiyel seçenekler için onun listesini tarayamam."

"Başka bir hokey oyuncusuyla *çıkmananı* söyledi," diyor Mia gözlerini devirerek. "Ki katılıyorum, sporcular en kötüsüdür. Ama bu bir ilişki olacak, ki bu tamamen farklı."

"Listeyi onunla kirletmeyeceğim."

"Liste nedir?" diye sorar kız.

Mia şöyle bir bakıyor ve "Üzgünüm ama bu konuşma resmi olarak kapandı. Kapının yanında açık bir masa var. İçine tükürmemden korkmadan lattelerinizi almaya devam etmek istiyorsanız çekileceksiniz."

Kız masaları değiştirirken neredeyse takılıp düşecekti. Mia'ya bakarken iç geçirdim. "Gerçekten mi?"

"Bir kafe masasının etrafındaki kişisel alan balonu kutsaldır" diyor. "Ve sen asıl noktayı kaçıyorsun. Ondan hoşlanmak zorunda değilsiniz; sadece kafasını eteğinize sokması için onu davet etmelisiniz. Liste'yi başlatmak için harika bir yol olabilir."

Kahveli keki seçiyorum. Belli bir anlam ifade ediyor. Cooper Callahan her zaman rahattır. Hayatında hiç "kız arkadaş" kelimesini kullandığından şüpheliyim, bu yüzden karışık duygular riski yok. Ve babama Liste ile ne yapmayı planladığının kokusunu bile vermektense yok olup gitmeyi tercih ederim, yani öğrenecek gibi değil.

Tüm bunlara rağmen kaşlarımı kaldırıyorum. "Sanırım kimin sorduğunu fark ettiği anda diğer yöne kaçacağı gerçeğini unutuyorsun."

Omuz silkiyor. "Adama evlenme teklif edecek değilsin ya. Kızı duydun; arkadaşını üç kez gelmeye zorladı. Gelse gelse senin küçük sorununu çözer."

Allığım koyulaşıyor. Bunu herkesin içinde bu kadar rahat konuştuğuna inanamıyorum. "Mia!" "Ne? Sonsuza kadar orgazmsız kalacak değilsin ya."

Ürperiyorum. Bu bir seçenek değil. "O olamaz. Bu çok karmaşık."

Mia, Will'in şu anda espresso makinesiyle uğraştığı tezgâha bakar. "Senin için Will'in numarasını almamı ister misin? Sadece bir bebek olduğunu biliyorum ama oldukça sevimli."

"Hayır!" Ayağa kalkmasını engellemek için elimi Mia'nın bileğine vuruyorum. "Hayır. Başka birini kendim bulurum."

Sandalyesine yerleşiyor ve dizüstü bilgisayarını açmadan önce kahvesinden bir yudum alıyor. "Ve bu bir söz mü? Korkup kaçmak yok mu?"

Dün söylediğimde ciddiydim; kendi deneyimlerimin kontrolünü elime almanın zamanı geldi. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay, terapi ve nihayet hayatı bir zombi gibi yaşamama neden olmayan bir anti-anksiyete ilacı bulsam bile. Bunun bir felaket olmayacağına söz veremem ama denemeyi kendime borçlu olduğumu biliyorum. Mia'nın haklı olduğunu kabul etmeyecek olsam da, Cooper Callahan mükemmel bir seçenek olabilir - tabii ona soracak kadar kadınlaşabilirsem.

Masanın diğer ucuna uzanırken serçe parmağımı uzatıyorum. "Söz veriyorum."

KOOPER

Moorbridge Buz Pateni Merkezi'nin kapısından içeri girdiğim anda bir nostalji dalgasına kapılıyorum. Pistin dışında bile hava buz gibi ve ayaklarımın altındaki çirkin kırmızı halının değiştirilmesi gerekiyor. Tavandan sarkan soluk pankartlar, ön tezgahın arkasındaki uzun paten sıraları, patlamış mısır ve hafif yanmış sıcak çikolata kokusu... tıpkı diğer tüm buz pateni pistleri gibi, yani evim gibi hissettiriyor. Orada olmak istemeyebilirim - ve inanın bana, yol boyunca zihinsel olarak ayaklarımı sürüyordum - ama en azından rahat. Bahse girerim banklar çürüktür ve Zamboni ara sıra bozuluyordur.

"Alo?" Tezgâha doğru yürürken seslendim. Etrafta kimseyi göremedim ama otoparkta birkaç araba vardı.

"Bir dakika!" "Ofis" yazan bir kapıdan bir kadın aceleyle çıkıyor, uzun saçlarını omzunun üzerinden atıyor. Üzerinde dar bir kot pantolon ve üzerinde "Lutz bunu yap!" yazan pembe bir kazak var. Yaş tahmin etme konusunda berbatımdır ama mecbur kalırsam otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu söyleyebilirim; gülümserken kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyor ve tokalaşmam için elini uzatıyor. "Merhaba, ben Nikki Rodriguez. Cooper, değil mi?"

"Evet. Beni Lawrence Ryder mı gönderdi?" Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Larry nasıl?"

Koç Ryder'ın neden gönüllü olmamı istediğine dair ayrıntılara girmediğinden eminim. Muhtemelen özgeçmişime ekleyeceğim bir şey için can attığımı düşünüyor, bir dahaki sefere etrafımda bir erkek cıvıldadığında soğukkanlılığımı kaybetmemek için ona yardım etmeye zorlanmak yerine. "O iyi."

"Güzel, güzel. Bugünkü dersimiz birkaç dakika içinde başlıyor, patenlerinizi giymek ister misiniz?"

Penny zaten aşağıda."

"Bu sadece buz pateni, değil mi?" diye sordum. Utanç içinde ensemi kaşıyorum. Buraya gelmeden önce internet sitesinde biraz araştırma yapmalıydım herhalde. Penny'nin kim olduğunu da sormak istiyorum ama tam bir aptal gibi görünmek istemiyorum.

"Bu sınıf buz patenini öğretiyor ve çocukları buz sporlarıyla tanıştırıyor" diyor. "Çoğu altı ya da yedi yaşında. Bu seans yeni başladı, yani hemen hemen hepsi acemi. Merak etmeyin, harika olacaksınız. Sadece dengelerini korumalarına ve buz üzerinde yollarını bulmalarına yardımcı olun."

"Denerim."

"Larry senin takımın en iyisi olduğunu söyledi." Bana minnettar bir gülümseme verdi. "Bir şeye

ihtiyacın olursa ofiste olacağım. Teşekkürler, Cooper."

Kendimi buzun üzerinde tutmanın yolu budur, bu yüzden karnımdaki kıpırdanmaya rağmen merdivenlerden pistin kendisine doğru ilerliyorum. Buz taze ve parlak görünüyor ki bu iyiye işaret. Kendimi bir banka park ediyorum ve patenlerimi bağlıyorum.

"İşte buradasın."

Sesin geldiği yöne bakıyorum ve kendimi benim yaşlarımda bir kıza bakarken buluyorum. Üstünü çiz. Benim yaşımda güzel bir kız.

Oldukça sertleşmiş olmalıyım, çünkü yüzümün kızardığını ve kanımın başka, daha utanç verici bir yere gittiğini hissedebiliyorum. Kızıl saçlı, uzun, açık turuncu saçları bir omzunun üzerinden savrulmuş. Yüzünün her santimini kaplayan çiller, teninde minik yıldızlardan oluşan bir evren gibi. Gözleri benimkiler gibi mavi ama daha soluk, bir kış sabahındaki buz gibi. Büyük boy gri örgü bir kazakla yüzüyor ama taytları kalçalarına ve baldırlarına cazip bir şekilde yapışıyor. Ellerinden iyi bakılmış bir çift beyaz Riedell sarkıyor. Birbirimize bakarken alt dudaklarını yalıyor ve karnım sıkışıyor.

Bu çok kötü. Korkunç. Çocukların yanında olmak üzereyim. Göğüslerinin neye benzediğini görmek için kazağını ne kadar soymak istediğimi düşünemem.

Başını bana doğru eğdi. "Cooper, değil mi? Cooper Callahan?" Boğazımı temizliyorum. "Evet."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Sıska, neredeyse hiç kıvrımı yok, ama bunu fark edince ellerimi onun üzerinde gezdirmek, yumuşak, açık teninde ne kadar büyük göründüklerini görmek istiyorum. Çiller tüm vücudunda devam ediyor mu? Tanrım, umarım öyledir. "Güzel. Bana öylece bakacak mısın yoksa yardım edecek misin?"

Ayağa kalktım. "Özür dilerim. Kimi beklediğimden emin değildim."

Bana kırılmış gibi bir bakış atıyor, ki bu çok tuhaf, çünkü bu kıızı hayatımda hiç görmedim. Ateş gibi saçları ve ilkbahardaki gökyüzü gibi gözleri olan bir kıızı unutamazdım. "Çocuklar birazdan gelir," diyor. "Bu bir başlangıç sınıfı, yani çok yoğun bir şey yok. Hâlâ buz üzerinde nasıl denge kuracaklarını öğreniyorlar."

"Anladım."

Tahtalara yaslanmış bir çantayı işaret ediyor. "Birkaç koni yerleştirin. Birkaç metre arayla, aralarında kaymaya yetecek kadar."

Onu selamlıyorum. "Emredersiniz leydim."

Bana tuhaf tuhaf bakmaya devam ediyor ama bir süre sonra başını hafifçe sallıyor. "Her neyse. Buzda görüşürüz."

Lanet olsun. Son zamanlarda biriyle yatmadığıma şaşmamalı. Hanımefendi? Sebastian bunu duysa gülmekten altına işerdi.

Çantayı alıp buzda kayıyorum, serin ve berrak hava sakalımın üstünden yanaklarıma çarpıyor. Başımı iki yana sallıyorum. Odaklanmam gerekiyor. Koç neden bu kadar muhteşem biriyle çalışacağımdan bahsetmedi? Bu tür şeylerin bir uyarı etiketiyle gelmesi gerekir.

Tüm konileri yerleştirdim ve bir an bile gecikmedim çünkü yaklaşık on çocuk buzun üzerine hücum etti.

Belki bu tamamen korkunç olmaz. En azından bir saat boyunca Küçük Bayan Kırmızı'ya bakabilirim.

"Merhaba," diyor çocuklara, sallantılı bacaklarıyla ona doğru kayarken teker teker kucaklıyor onları. Buza ilk çıktığımda ben de onların yaşlarındaydım; babam sayesinde sadece futbol sahalarını bildikten sonra bu beni sarhoş etmişti. Blake Amca bana temel bilgiler konusunda hızlandırılmış bir kurs vermeme yardım etti ama çok geçmeden kendi başıma bir uçtan bir uca uçmaya başladım.

"Penny," diyor bir çocuk, beni göstererek. "O kim?"

"Bu Cooper," diyor. "Bize yardım edecek. McKee'nin hokey takımında sağ defans oyuncusu. Okula gittiğim yer, hatırladın mı?"

Yan gözle ona bakıyorum ama o bana bakmıyor. Oynadığım pozisyonu bildiğini duymak midemi hoş bir şekilde germemeli, ama kendimi durduramıyorum.

"Erkek arkadaşın mı?" diye soruyor başka bir çocuk.

Homurdanıyorum. Bu onun bana bakmasını sağlıyor; gülmenin eşiğindeymiş gibi dudağını ısırtıyor. Bir an için aramızda bir şeylerin kıvılcımlandığını hissettim; bu durumda iki yetişkin olmaktan kaynaklanan bir yoldaşlık, ki sadece iki üniversite öğrencisi olduğumuzu düşünürsek bu ironik bir durum. Ama sonra başını hafifçe sallayarak doğruldu.

"Hayır," diyor. "Erkek arkadaşlar hakkında ne biliyorsun ki Madison?"

"Çok şey," diyor Madison, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Red - sanırım adı Penny, ama böyle saçları varken dayanamıyorum - konuyu ustalıkla tekrar derse getirince kahkahalarımı bastırıyorum. Koç bu konuda haklı olabilir. Bir grup çocuğun benimle aynı şeye gerçekten ilgi duyduğunu görmenin güzel bir yanı var. Gözleri fincan tabağı gibi yuvarlak ve Red dersi anlatırken birbirlerine fısıldayıp duruyorlar. Hâlâ korkuluklara tutunmadan paten kaymaya çalışıyorlar ve tahtalara doğru yığılmalarında endişe görüyorum. En azından iyi davranmaya devam edebilirim.

"Tamam!" diyor neşeyle. "Bu egzersizi birlikte yapacağız ve sonra kendi başınıza pratik yapacaksınız. Unutmayın, dizlerinizi bükülü tutun. Kendimizi aşağıda tutmak ve denge için kollarımızı kullanmak istiyoruz. Tekrar nasıl düşeceğiz?"

"Geriye doğru değil," diyor bir çocuk. Ovechkin'e ait bir hokey kazağı giyiyor. Uzun sarı saçları neredeyse gözlerinin içine düşüyor.

"Doğru," diyor. "Başımızı korumak istiyoruz. Ayrıca düşüşümüzü kırmak için ellerimizi kullanmak istemeyiz çünkü bileklerimizi incitebiliriz. Dizlerinizi büküğünüzde yan tarafınıza daha kolay düşebilirsiniz."

Etrafımda bir daire çizerek kayıyor. "Bize göstermek ister misin, Cooper?" "Düşmek mi?"

Başını sallıyor. "Hokey oyuncuları bile bazen düşer, değil mi?"

"Var." Pistin ortasına doğru kayıyorum. "Düşeceksin ve bu sorun değil. O haklı, ben hâlâ çok düşünüyorum."

Genellikle bir darbe yüzünden, ama ben bunu eklemiyorum. Başım ya da bileklerim yerine omzumun darbeyi almasına izin vererek nasıl düşeceğimi gösteriyorum. Bundan sonra Red çocuklara küçük koni egzersizinin nasıl yapılacağını göstermemi istiyor. Bunu iki kez yapıyorum, bir taraftan diğerine geçiyorum, sonra çocuklar sıraya girip kendileri denerken onları izliyorum.

Bunun uzun süreceğini düşünmüştüm ama çabucak havaya girdim. Bir çocuğu tahtalara çarpmaktan kurtardım ve dizlerini büken bir kıza ekstra geri bildirim verdim. Kendi başlarına nasıl ayakta duracaklarını anlamaya çalışan yeni doğmuş taylar gibiler, ama haklarını yemeyelim, çoğu düştükten sonra hemen ayağa kalkıyor.

Antrenman zamanı geldiğinde, Alex Ovechkin forması giyen çocuğun yanına kayıyorum. Tombul yanakları soğuktan kızarmış. Arka arkaya üç kez düşmüş, kenardan konilere kadar gelememiş.

Çömeliyorum, böylece göz hizasına geliyoruz. O kadar sıkı tutuyor ki parmak uçlarından kan çekilmiş. Onu sabit tutarak parmaklarını teker teker koparıyorum.

"Onunla tanıştım, biliyorsun."

Elinin tersiyle burnunu siler. "Kim?" "Ovechkin. Çok iyi bir adam. Gerçekten harika." Çocuk parlıyor. "O benim favori oyuncum."

"Sadece o mu, yoksa Caps'i mi tutuyorsun?" "Caps," diyor.

"İyi mal." Konileri gösteriyorum. "Biliyor musun, Ovechkin çocukken paten kaymayı öğrenmek zorundaydı. Ben de öğrenmek zorundaydım."

"Hokey oynamak istiyorum." Dudağını ısıyor ve Red'in birkaç çocuğa nasıl dönüleceğini gösterdiği yere bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum, yüzündeki konsantrasyon ifadesi bir an için dikkatimi dağıtıyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken yarım saniyeliğine göz göze geliyoruz.

Yutkunuyorum ve çocuğa dönüyorum. "Senin adın ne?"

"Ryan."

"Ryan ne? Kazağının arkasında ne yazacak?" "McNamara."

Onu omzundan alkışlıyorum. "Bu güzel bir isim. Bir gün sana çok yakışacak. Ama önce paten kaymayı öğrenmelisin dostum."

Başını sallıyor, burnunu tekrar ovuşturuyor. "Biliyorum."

"Ben şurada kayacağım," diyorum ve en yakın koniyi işaret ediyorum. "Seni bekliyor olacağım."

Çömelmış vaziyette, kollarımı açmış, cesaret verici olduğunu umduğum bir ifadeyle Ryan'a bakıyorum. Birkaç hafta içinde geriye doğru kaymayı öğreneceğinden eminim; sadece bir adım atması ve biraz güven kazanması gerekiyor. Birkaç saniye sonra korkulukları itiyor ve yavaşça bana doğru kayıyor.

Onu sabitlediğimde, beşlik çakıyorum. "İyi işti. Hadi tekrar yapalım."

Ders bittiğinde Ryan bana sarılıyor, ki bu kesinlikle kötü bir şey değil. Bir sonraki derse gelip gelmeyeceğimi soruyor ve Koç'un babamın şiddet eğilimi olarak gördüğü şeyden bir seanstan sonra kurtulduğuma inanacağından şüphelendiğim için - ve iyi, çünkü çok eğlendim - başımı sallayıp haftaya görüşeceğimizi söylüyorum.

Buzun üzerinde yalnız kaldığımızda, Red yanıma doğru kayıyor, yanakları serin hava ve efor nedeniyle kızarmış. Saçları dağınık, kızıl bir hale gibi etrafında toplanmış. Küçük şirin burnunu kıvrıyor. Onda tanıdık gelen bir şeyler var ama onu nerede görmüş olabileceğimi bilmiyorum. Belki McKee'nin artistik patinaj takımındadır? Bir tane var ama hakkında pek bir şey bilmiyorum. Yollarımız kampüste yarım düzine kez kesişmiş olabilir, ancak durum böyleyse neden kendimi tanıtmadığım hakkında hiçbir fikrim yok. Elimi yüzümde gezdiriyorum ve ders boyunca takındığım gülümsemenin yerini çatık kaşların almasına izin veriyorum.

"O kadar kötü, ha?"

Çenemi çalıştırıyorum, odaklanacak başka bir şeyim olmadığı için tüm bu durumdan duyduğum hayal kırıklığı geri geliyor. "Hayır, sadece... bunu ben istemedim."

"Bu işte iyiydin." Omzunu koluma doğru itiyor. "Berbat olacağını düşünmüştüm." "Nasıl kayılacağını bildiğimi biliyorsun."

"Buz pateninde değil, çocuklarla etkileşimde." Sırıttırıyor ve bu çok tatlı. İniltimi tutmaya çalışıyorum. Ders sırasında, onu yanımda hissettiğimde kafa derimden ayak parmaklarıma kadar yayılan titreşimi görmezden gelmeyi başarmıştım ama şimdi vücudum, benim yaşımdaki bir erkek için çok ama çok uzun zamandır sevişmediğimi hatırlatmak için elinden geleni yapıyor. "Gerçekten çok tatlıydı."

Ayak parmağımla buzı kazıyorum. "Evet, bunu koçuma söyle. Bunun oyunuma yardımcı olacağını düşünüyor ama dürüst olmak gerekirse..."

Sözümü kesiyorum, çünkü kardeşimle yaşadığım kurak dönemden şikayet etmek başka bir şey, bunu bir yabancıya duyurmak tamamen başka bir şey.

"Dürüstçe ne?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. Belki de gözleri tanıdık geliyordur? Birinci sınıfta aynı sınıfta mıydık?

Ya da başka bir şey? Siktir et, zaten onu tanımıyorum ve *daha fazla* acınacak halde de değilim.

"Dürüst olmak gerekirse, sadece sevişmeye ihtiyacım var. Aylar oldu ve çok gerginim."

Kaşını kaldırıyor. "Siz hokey oyuncularının peşinde disk tavşanlarından oluşan bir maiyetiniz yok mu?"

Omuz silkiyorum. "Aynı kızla iki kez takılmam."

"Neden olmasın?"

"Diğer insanların seks hayatları hakkında her zaman bu kadar çok soru sorar mısın?"

Yukarı bakıyor; dünyanın en kısa kızı değil, ama yine de ondan birkaç santim ve yaklaşık yüz kilo fazlam var. Artistik patinaj geçmişi olmalı; buz üzerindeki duruşunun kendine has bir duruşu var ve bunun gibi kaliteli patenler ucuza gelmiyor. Uzanıyor, narin parmakları göğsümden sadece bir santim ötede. Tırnakları mükemmel küçük ovaler, turuncu uçlu beyaz. Elini elime alıp aradaki farkları, benim avuç içlerimin pürüzlü, onunkilerin ise bir deniz kabuğunun içi kadar pürüzsüz olduğu yerleri incelemek için saçma bir istek duyuyorum.

Daha iyi bilmesem, beni öpmek üzere olduğunu söyledim. Nefesim kesildi.

Göz göze geliyoruz ve bir tür karar vermiş gibi görünüyor.

Ve sonra beni gerçekten yanağımdan öptü. Dudakları sakalımın üzerinde tüy gibi hafifti. Konuştuğunda, kulağıma fısıldıyor. O titriyor, ama ben daha kötü durumdayım. Zihnim ve bedenim ona ayak uydurmak için çabalarken olduğum yerde donup kalıyorum.

"Benimle takıl."

PENNY

Sözcükler ağızımdan çıktığı anda, reddedilmek için kendimi hazırlıyorum.

Cooper bakıyor. Bakışlarını karşılamaya devam etmek için kendimi zorluyorum. Bunun için kendime yeterince saygım var. Sadece babamın oyuncularından birine teklifte bulunmaktan kendimi alıkoyacak kadar değil çünkü görünüşe göre onunla ilgili bir şey içimi burkuyor. Zor durumda olduğunu söyler söylemez bir sempati duydum. Kaşıyamadığınız bir kaşıntınızın olması cidden berbat bir şey. Bunu çok iyi bilirim.

Soracağımı bilerek piste gelmiş değildim. Kampüsten Moorbridge Paten Merkezi'ne kadar olan otobüs yolculuğu boyunca Mia ile yaptığım konuşmayı zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. Önerdiği şey çok mantıklıydı ama teoride bir şeyi kabul etmekle onu uygulamaya koymak istemek arasında büyük bir fark var.

Yine de Cooper'ı gördüğüm an, tekerlekler dönmeye başladı. Ders boyunca ona bakmaktan kendimi alamadım. Buz üzerinde yaptığı her kesik, öğrencilerden birine verdiği her teşvik sözcüğü ya da tavsiye, bana baktığını fark ettiğim her an, genellikle başarı ile bastırdığım acıyı ortaya çıkardı.

Bugünden önce nasıl görüldüğünü biliyordum elbette, ama yakından ve şahsen, masmavi gözleri ve gür, neredeyse vahşi, siyah saçlarıyla daha da yakışıklı. Sakalı biraz fazla uzun ama yine de avucumun altında hissetmek için garip bir dürtü duyuyorum. O bir atlet, yani elbette yapılı, ama geniş omuzları ince beliyle birleşince -özellikle de daha önce buzun üzerinde hareket halindeyken- içim ılık, kabarcıklı bir sıvıya dönüştü. Kulağının altında bir yara izi var, düzensiz bir yarım ay ve onu tanımasam da nasıl olduğunu sormak istiyorum. Çocuklardan biri vedalaşırken bir espri yaptığında, başını geriye atıp güldü ve sanki ses fiziksel bir şekle bürünerek tenimi sıyırdı.

Cooper Callahan benim olmadığım her şey. Kendine güvenen, ukala ve samimiyetten korkmayan biri. Mia haklı. Liste'yi başlatacak biri varsa, o da odur. Babamın oyuncularından biri olması -hem de bir hokey oyuncusu, ugh- pek ideal değil ama hakkında duyduklarına bakılırsa bu onu tereddüt ettirmeyecektir. Belki listeden bir maddeyi çıkarırsam, gerisi daha kolay gelir.

Hâlâ İngilizce yerine Klingonca konuşmuşum gibi bana bakıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Gelmiş geçmiş en kısa kız ben değilim ama o benden uzun. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum ama kendimi tutuyorum. Sözlerim ortada ve şimdi onları geri alabilecek gibi değilim. Özellikle de onlara bağlı bir öpücük varken.

"Bağlanmak mı?" diye tekrarlıyor sonunda. Sakalını kaşıyor.

O sakalın hassas tenime sürtündüğünü düşününce midem sıkışıyor. Yanağıma kondurduğu öpücük bile kalp atışlarımı hızlandırdı. Bunu hayal etmişim ama daha önce hiç gerçekten

yaşamamıştım. Eğer

Hikâyelere inanmak gerekirse, yatakta gerçekten cömert biri, kendi zevkini düşünen ve kadını ortada bırakan bir oyuncu değil, bu da ona dün gece Tinder'da düşündüğüm erkeklerin yarısından daha fazla avantaj sağlıyor. "İhtiyacın var gibi görünüyor."

Ağzı bükülür. "Acınacak bir sikişe ihtiyacım yok."

"Benim için de çok uzun zaman oldu." Birkaç yıl, ama bu son kısımdan bahsetmiyorum. "Bana baktığını fark ettim."

"Ben de senin beni fark ettiğini fark ettim." Patenlerimden kıvrırcık saçlarıma kadar beni baştan aşağı süzüyor. Normal şartlar altında, bir erkeğin bu denli ilgi göstermesi beni kaçmaya iterdi ama kalbim davul gibi çarpıyor olsa da bundan nefret etmiyorum. Neden koçunun kızı olduğumu bilmiyormuş gibi davrandığından emin değilim, ama rol yapmak istiyorsa, ona izin vermekten memnunum. Bu işleri kolaylaştırıyor.

Beni takip ettiğinde sırtıtmamak için dudağımı ısırarak geriye doğru kayıyorum. Hâlâ kaçabilirim, şaka yapıyormuşum gibi davranabilirim ve belki de yapılacak en akıllıca şey bu olurdu, ama yurt odama geri dönüp kendi başıma tekrar çıkmaya çalışma düşüncesi çok iç karartıcı ve bana bakma şeklinden tahrik oluyorum ve hatırlaması zor olsa da bunu hak ettiğimi biliyorum.

Bana kolayca yetişiyor. Eli belime uzanıyor ve beni kendine çekiyor. Gözlerinde parlak bir bakış var, heyecandan neredeyse çocuksu. Muhtemelen bunu her zaman yapan bir cadaloz olduğumu düşünüyor. Gerçek bundan daha farklı olamazdı, ama rol yapmanın ne zararı var? Az önce aynı kızla asla iki kez birlikte olmadığını söyledi. Bu konuda asla konuşmaz çünkü ben koçunun kızıyım. Bir ilişki ancak bu kadar güvenli olabilir.

"Senin evin mi benimki mi?" diye soruyor.

"Şimdi." Buzun üzerinde elimle işaret ediyorum; yalnızız, bizi bölecek kimse yok. "Koridorun sonunda bir erzak dolabı var."

Onu şaşırttım; bunu söyleyebilirim. Gözlerini kırptırıyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Seni kural tanımaz biri olarak düşünmemiştim, Red."

Bu lakap göğsümde bir sıcaklık yaratıyor. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

Eğilmeden önce yalnız olup olmadığımızı kontrol etmek için etrafına bakıyor, ağzı benimkinden sadece bir santim uzakta. Bir öpücüğe çok yakın ama bir o kadar da uzak. "Hadi, tatlım. Göster bana."

Malzeme dolabına ulaştığımızda kapıyı yavaşça açıp ışığı yakıyorum. Pek iyi bir yer sayılmaz ama özel bir yer. İçgüdülerimi bir kez daha kontrol ediyorum ama sinirlerime rağmen herhangi bir tereddüt hissetmiyorum. İlk ilişkim için babamın takımındaki bir adamı seçmekten daha akıllıca davranabileceğimi biliyorum ama bunu öğrenecek değil ya. Ve hokey oyuncularını her zaman benim tipim olmuştur.

Cooper kapıyı arkamızdan kapatıyor. Böyle kapalı bir alanda daha büyük görünüyor; göğsü nefis bir şekilde geniş, kolları kaslarla kalın. Kolunda bir dövme var, bir çeşit kılıç dövmesi, ama ayrıntıları seçemeyecek kadar ona bakmakla meşgulüm. Gömleğini çıkarırsa karın kaslarının sert hatlarını göreceğimi biliyorum. Bana durgun bir ilgiyle bakıyor, tıpkı bir ağacın dalına uzanmış avını gözleyen bir panter gibi. Uzanıp tırnaklarımı gömleğinde gezdiriyorum.

Avucumu yakalayıp sıkıyor. "Bu senin gösterin Red," diyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

Tüm cesaretimi topluyorum ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum.

Yarım saniye boyunca cevap vermiyor, ama sonra kollarını bana doluyor, beni daha yakına sürüklüyor, ağzı aç bir şekilde benimkini keşfediyor. Sakalının tenime sürünmesiyle nefesim kesiliyor. Alt dudağımı ısıyor, hafifçe emiyor. Hava almaya ihtiyacım olduğunda, onu tekrar öpmeden önce zar zor tam bir nefes alıyorum. Biri beni öpmeyeli yıllar oldu ve bunu özlediğimi biliyordum ama ne kadar özlediğimi bilmiyordum, ta ki şimdiye kadar. Bir erkeğin bana yaslanmasını, büyük ellerini belime koymasını, nefes aldığını hissetmeyi seviyorum.

Ayrıldığımızda çenesini başımın üstüne koyuyor. "Hadi," diye ikna ediyor. "İstediğin bir şey var, bunu söyleyebilirim. Ama ben zihin okuyucu değilim."

Gülüyorum, kolunu sıkıyorum. Ona bu kadar yakın olmak şimdiden bedenimi arzuyla yakıyor. Haklı, aklımda bir şey var -Listedeki ilk madde. Yıllardır istediğim ama şimdiye kadar aramaya cesaret edemediğim bir şey. Onu öpmeye bayılıyorum, bu yüzden sakalını hassas iç uyluklarımda hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum.

Bana bir an veriyor, zorlamıyor ya da sabırsızlanmıyor, ama bana dokunmaya devam ediyor, parmakları alaycı bir şekilde sırtımda geziniyor, dudakları zaman zaman benimkilere değiyor. Onunla ilgili bir şey beni rahatlatıyor. Belki de biraz saçma bir şey yapıyor olsam bile bunların hiçbirisi hakkında bana gülmemiş olmasıdır. Belki de çapkınlığıyla ün salmış olmasındandır; ona aklında bir planla teklifte bulunan ilk kız ben olamam. Her ne olursa olsun, içgüdüsel olarak bana iyi vakit geçireceğini biliyorum ve umarım ben de onun için aynısını yapabilirim.

Yukarı bakıyorum. Gözleri benimkiler gibi mavi ama çok daha derin. Soluk bir buz tabakası yerine gökyüzü gibi. Endişemi bastırmak için yutkunuyorum ve "Üzerime inmeni istiyorum" diyorum.

Eğri büğrü sırtarak saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor. "Dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun?" "Cömert olduğunu duydum."

Başparmağıyla yanağımı okşuyor, sonra tam dudaklarıma bastırıyor. Hafifçe ısıyorum, bakışlarındaki sıcaklığı görmekten memnun oluyorum. "Bana öyle söylendi."

Gözlerini benden ayırmadan yere çöküyor. Elleri belime yerleşiyor ve hissettiğim kadar sıkı kavıyor. Yüzünde hâlâ o kendinden emin gülümseme var ve eminim bunun nedeni pozisyonlarımızı değiştirdiği anda beklentiyle titremeye başlamam.

"Bana külotunu göster, Red," diyor.

Dediğini yapıyorum, taytımı aşağı indiriyorum. Başparmaklarını çıplak tenime sürttüğünde nefesim boğazımda düğümleniyor. Dudaklarını yalıyor, doğrudan içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor ve taytımı ayak bileklerime kadar çekiyor. Külotuma bir göz atıyor ve sonra tepesindeki fiyonka bir öpücük konduruyor.

"Şirin," diyor. "Mavi sana çok yakışıyor."

Bir iniltiyi yutuyorum. "Onları çıkarabilirsin."

Yine de yapmıyor, bunun yerine parmağını ortadan aşağıya doğru gezdiriyor, kumaşın içinden kıvrımlarımı ayırıyor. Ayak parmaklarım kirli zeminde botlarımın içinde kıvrılıyor. Bir yanım o beni görmeden pantolonumu çekip kaçmak istiyor ama daha büyük bir yanım Cooper Callahan'ın vücudumu keşfetmesine izin vererek olduğum yerde sabit kalmak istiyor. Sonunda, iyi olacağını bildiği bir hediyenin paketini açar gibi külotumu yavaş yavaş indiriyor. Islaklığımı hissedebiliyorum, külotumu tamamen çıkardığı anda bunu görebileceğini biliyorum. Ayak bileklerimin etrafındaki taytlarımla birleştiklerinde beni tekrar öpüyor, bu sefer çıplak tenime karşı. Tırnaklarımı omzuna geçiriyorum, sakalını bu kadar hassas bir yerde hissetmek beni şaşırtıyor.

Bakışları yukarı doğru kayıyor. "İyi bir kız olup kendini bana teslim edecek misin?" Ağzımdan boğuk bir inilti kaçıyor.

"Çünkü anlayabiliyorum," diye devam ediyor. "Buna çok ihtiyacın var. Benim de çok ihtiyacım var, tatlım. Muhteşem amına bakarken bile sikim ağrıyor. Ama en iyi kız arkadaşımın onunla ilgilenmem konusunda bana güvendiğini bildiğim zaman çalışırım."

Konuşurken kalçalarımı okşuyor. Nefesini tenimde hissedebileceğim kadar yakın ve bu karnımın istekle gerilmesine neden oluyor. Saçlarını buluyorum, bir avuç tutup çekiştiriyorum; keşke kıvrımlarıma doğru bastırsa ve kayganlık kalçalarımı kaplayana kadar klitorisimi emse.

Ona güveniyor muyum? Hayatım pahasına değil, ama tam burada, böyle? Belki güvenmemeliyim, belki aptalca ama güveniyorum. Şu anda ona ne kadar güvendiğimi bilmiyor bile. Bir uçurumun kenarındayım, altımdaki kaya parçalanırken elimden geldiğince dengede durmaya çalışıyorum.

Göbek deliğime bir öpücük konduruyor. "Burada da çiller var," diye mırıldanıyor.

"Çok sevimli." "Cooper."

"Evet?"

"İstiyorum..." Kelimeleri söylemeye zorlayamadan sesim kısılıyor.

"Devam et," der. "Bana benim iyi kızım olmak istediğini söyle. Sana istediğini vereyim."

Yüzüm saçlarım kadar kızarıyor. Yıllardır birinin bana iyi kızım demesinin hayalini kurmuştum ve şimdi nihayet gerçekleşiyor. Şu anda bana ne verdiği hakkında hiçbir fikri yok. Bu ne kadar o anın benim için anlamı.

Saçlarını daha sert çekiştiriyorum. "Evet. İstiyorum... Senin iyi kızın olmak istiyorum."

Bacaklarımı iki yana açıyor, elleriyle tenimin en yumuşak olduğu iç uyluklarımı okşuyor.

"Aferin kızıma." Kıvrımlarımın üstünden başlıyor, tenime hafif öpücükler konduruyor, sakalını tenime sürüyor. O sırada usulca inliyorum; bu nispeten masum dokunuş bile beni sarıyor. Ağzını aşağıya doğru sürüklüyor, keşfe çıkıyor, öpücükler ve küçük yalamalarla değiş tokuş yapıyor. Ama sonra kollarını bacaklarımın etrafına doluyor ve beni daha da geniş açıyor, tam deliğimin üzerinden yalıyor ve benden bir nefes alıyor. Sonra klitorisimi buluyor, emmeden önce yalıyor ve içime bir zevk dalgası gönderiyor. Ne yaptığını açıkça biliyor, yüzüne karşı hareket edene kadar küçük tomurcukla alay ediyor, daha fazla temas için çaresiz. O gülerek uzaklaşıyor ve kalçamın iç kısmına bir öpücük konduruyor.

"Tadın çok lezzetli," diyor. "Kahretsin, saatlerce böyle kalabilirim."

Bu her kıza söylediği bir söz olmalı ama işe yarıyor. Ona sürtünüyorum, daha fazla temas için can atıyorum.

"Durma," diye fısıldıyorum.

"Tabii ki hayır," diyor. "Sana göz kulak olacağımı söylemiştim, değil mi?"

Diliyle içime giriyor, şüphesiz ağzını ve sakalını kayganlaştırıyor ve bunun yerine klitorisimde bir parmak kullanıyor, daha fazla sürtünme umuduyla kalçalarımı öne doğru sallamamı sağlıyor. Diğer eli kıcıma gidiyor, sıkıca sıkıyor ve başımı duvara yaslamama neden olan bir inilti çıkarıyor. Her yalama, her dokunuş beni zevkin doruğuna yaklaştırıyor, ama ona karşı hareket etsem bile, orada değilim. Daha fazlasına ihtiyacım var. Saçlarını o kadar sıkı kavriyorum ki acıtıyor olmalı, yüzünü kıvrımlarıma bastırıyorum.

"İşte bu," diyor tam karşımda. Sesinin titreşimleri beni soluk soluğa bırakıyor. "Yüzüme sür, muhtaç kı."

Muhtaç kı.

Bu ben miyim? Şu anda, evet. On altı yaşımdan beri kendime böyle bir şey yapma izni vermemiştim, daha derin bir bağlantı umuyordum ve bunun yerine hayatımı harabeye çevirdim. Cooper, kilit altında tuttuğum yanımı ortaya çıkardı. Belki de bir değişiklik için sandığımdan daha çaresizdim. Düşündüğümden daha muhtaçtım.

Bu düşünce beni ona daha sıkı bastırmaya itiyor, başını istediğim yere götürmek için saçlarını çekiştiriyorum. O da devam ediyor, ulaşabildiği her yeri yalıyor ve emiyor. Midem bir mengeneye

sıkışmış gibi kasılıyor. Yüksek sesle inliyorum, o yine klitorisime dikkat ederken sesler hiç düşünmeden içimden dökülüyor. Tırnakları popoma canımı acıtacak kadar sert batıyor ve neredeyse dengemi kaybederek nefes nefese kalıyorum.

Elini bacağımda gezdiriyor ve sonra omzuna koyarak beni öyle bir açıyor ki serin havayı amımda hissediyorum. Karmakarışık taytım neredeyse yırtılma noktasına kadar gerilmişken yarım saniyeliğine kendimi gülünç hissediyorum ama sonra yüzündeki ifadeyi görüyorum.

Belki de havuç renginde saçları olan ince yapılı kızlara karşı bir ilgisi vardır. Belki de sadece amcık yemeyi seviyordur. Belki de herhangi bir kıza böyle taparcasına, fırtına mavisi gözlerini kırıştırırken neredeyse nazik bir şekilde bakıyordur.

"Cooper," diye inliyorum, ayak parmaklarımı kıvrıp açarak. Ayakkabımı omzuna gömüyorum. Sert elleriyle beni sabitliyor, yanlarımı ovuyor.

"Neredeyse vardın," diyor; ağızı kayganlığımla ıslanmış, sakalı sırlıslıklam. Dudaklarını yalıyor. "Uslu ol ve yemeğimi bitirmeme izin ver."

Durmuyor, alay etmiyor ya da hava almak için bile çıkmıyor; tam amıma doğru nefes alıyor, tenimi okşarken burnunun klitorisime çarpmasına izin veriyor.

Parmağını içime soktuğu an, acı verici bir yavaşlıkla, klitorisimi yalayışıyla tam bir tezat oluşturarak, paralanıyorum. Ağlamamı omzuma bastırıyorum, kendi üzerime kıvrılıyorum, bacağımı aşağı çekerken neredeyse düşünüyorum. Kalalarımın her yeri kaygan; bacaklarımı birbirine bastırdığımda yapış yapış hissediyorum. Ayağa kalkıyor ve beni ezici bir öpücüğün içine çekiyor. Dudaklarındaki tuzun tadını alıyorum ve hiç düşünmeden ağızını yalıyorum.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, alnını benimkine bastırıyor. Ve görüşümde yıldızlar yüzen ben olmama rağmen *bana* teşekkür ediyor.

KOOPER

BU KIZ BİR TANRIÇA.

İlk seferimden beri seksi seviyorum, bu seferkine benzemeyen bir dolapta beceriksizce bir ilişki. Emma Cotham'ın içinde hareket ederken çıkardığı iniltileri duydukça kendimi çok başarılı hissediyordum. Düzgün bir ilişki yaşamayalı uzun zaman olmuştu ama bunun beni ne kadar tatmin edeceğine hazırlıklı değildim. Red'i öperken, neredeyse acı veren ereksiyonumun kotuma baskı yaptığını hissedebiliyorum, elbette, ama gülümsemeyi durduramıyorum. Çok tatlı küçük sesler çıkarıyordu. Onu gerçekten tanımadığımı biliyorum, ama en azından şu anda, en çok sevdiğim türden bir kadın gibi görünüyor - sevimli ve ezilmesi kolay, yine de ateşli ve ruh dolu. Önüme bir ilişki teklifi koyduğu anda, bunun iyi bir yere varacağını hissettim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Kurak bir dönemden geçtiğimi söylediğimde bana inanıp inanmadığını bile bilmiyorum. İnansa bile buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor. Yine de minnettarım. Bu sıkı bir egzersizden, meditasyondan ya da en sevdiğim pornoyu izlemekten daha iyiydi. Alnımızı birbirine bastırırken saçlarımı okşuyor - eskisinden çok daha nazik bir şekilde, beni tam istediği gibi kendine doğru çekerken. Elini yan tarafımda gezdirip bel kemerime yerleştirirken yanağımın içini ısıyorum.

"Sana teşekkür etmeliyim," diyor. Bana bakarken alt dudakını dişleriyle sıkıyor. "Bu..."

"Çok mu ateşli?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor - kotumun kumaşı üzerinden kasıklarımı avuçlamadan hemen önce. "Evet." Başka bir öpücük için eğildim. "Prezervatifim yok."

Kot pantolonumun üzerinden beni okşuyor. "Ben de sana teşekkür etmek için başka yollar düşünebilirim."

Kot pantolonumun düğmelerini açıp sikimi serbest bırakacak kadar aşağı ittiğinde inliyorum; neredeyse nazikçe tutuyor, başparmağını kafasına sürüyor, ön sperm boncuklarının etrafına bulaşıyor. Onu tekrar öpüyorum, keskin nefes alışını duyduğuma seviniyorum.

O da beni öpüyor ama sonra geri çekiliyor. Sikime karnımı sıkın deneysel bir çekiştirme yapıyor ama daha ileri gitmiyor.

"Bir itirafım var," diyor aniden. "Bunu... uzun zamandır... yapmamıştım."

"Zorunda değilsin," diyorum, her ne kadar devam etmesini çok istesem de. "Çabucak halledebilirim."

Başını sallıyor. "Hayır, istiyorum." Başını yana eğerek bana küçük bir vuruş daha yapıyor.

Ona acıyorum ve elimi onunkine doluyorum. Alnına bir öpücük konduruyorum. Ellerimizi hareket ettiriyorum

birlikte, sikimin başını okşuyor, nefesimin kesilmesine neden olacak şekilde hafifçe büküyor. O da diğer eliyle taşaklarımı avuçlayarak beni takip ediyor. Zaten ağrıyorlar ve onun dokunuşu başka, daha derin bir arzu seviyesini ateşliyor. Nefes alış verişlerimiz dışında sessiziz, hâlâ bu küçük alanın duvarına yaslanmış durumdayız. Seks adına kirlenmeyi hiçbir zaman umursamadım, özellikle de yasak bir ipucu içerdiğinde. Tozlu, sıkışık ortama rağmen başka bir yerde olmaktansa burada olmayı tercih ederim. Kırmızı'yı dilimde tatmak, hangi hareketlerin beni inlettğini öğrenirken kaşlarının çatılmasını izlemek. Yaklaştığında, içimdeki o tanıdık çekimi hissediyorum, başımı omzuna koyuyorum ve bir uyarı mırıldanıyorum.

Yolun geri kalanında birlikte mastürbasyon yaptık. Onun adını inleyerek boşalıyorum. Red değil, gerçek adı Penny. Ellerimiz tohumlarımızla yapış yapış oluyor ve ben gömleğimi silmeyi teklif edemeden elini ağzına götürüp yalayarak temizliyor.

Sanırım sevimli pembe dilinin narin parmaklarının üzerinde çalıştığını görünce beynim kısa devre yapıyor ve sonra elime geçtiğinde, her bir parmağımı ağzına alıp kalanını yaladığında kesinlikle kızarıyor. Dizlerimden kalktığımda ona yaptığının aynısını beni öperek bitiriyor. Geri çekildiğinde, pantolonumu tekrar yukarı çekip kendimi uzaklaştırırken bile ona bakmaya devam ediyorum. Taytını çekiştiriyor, sonra iki eliyle saçlarını karıştırıp omzunun üzerinden atıyor.

"Adımı biliyorsun," diye şaka yapıyor. "Endişelenmeye başlamıştım." Sırıttıyorum. "Numaranı alabilir miyim? Snap'in var mı?"

Telefonumu çıkarıp yeni bir kişi açıyorum, "Penny" yazıyorum ve soyadını ve numarasını yazması için ona veriyorum.

Yapmamalıyım, ama kendime engel olamıyorum. Daha önce tekrarlanan ilişkilere girmediğimi söylerken yalan söylemiyordum; yıllar içinde sadece birkaç kez girdim ve ben ilişkiyi bitiremeden neredeyse her zaman karmaşık bir hal aldılar. Bir keresinde neredeyse zavallı Sebby'nin kalbini kırıyordum. Ama bu dersi birlikte vereceksek, iletişim bilgilerine sahip olmaktan zarar gelmez.

Nedense telefonumu alırken kaşlarını çatıyor. "Bunu böyle mi yapacağız?" "Neyi yapacağız?"

Numarasını telefonuma yazıyor ama uzatmıyor. "Callahan. Kim olduğumu biliyorsun." O daha cümlesini bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Seni unutmazdım."

"Oh, beni bağışla," diye tersliyor. Telefonu avucuma sıkıştırıyor. "Babama söylemeyi planlamıyorum, eğer bu konuda endişeleniyorsan."

Sözleri bana çarptığında telefonuma bakıyorum. Penny *Ryder*, yazıyor.

Ryder. Yani.

"Oh, lanet olsun," diyorum. Kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu. Onun tanıdık geldiğini düşünüp duruyordum çünkü babasının masasındaki fotoğrafını onlarca kez görmüştüm. Kızıl saçlar ona ait olabilir ama gözlerin ona ait olmadığı kesin. Daha önce kızının McKee'ye gittiğinden bahsetmişti ve bir hokey koçunun kızı neden pistin etrafını bilmesin ki?

Uzanıp kolumu sıkıyor ama ben irkilerek geri çekiliyorum. "Callahan," diyor. "Özür dilerim, bildiğini varsaymıştım. Numara yaptığını sanmıştım."

"Neden öyleymiş gibi davranayım ki?"

"Bilmiyorum! Kim olduğunu biliyordum, sadece düşünmüştüm..." "Beni öldürecek."

Gözlerini deviriyor. "Öğrenmeyecek. Ben de en az senin kadar istiyordum." Kapıyı çekip açtım. "Gitmem gerek."

"Bekle-"

"Ne tür bir oyun oynadığınızı bilmiyorum ama ben kullanılmaktan hoşlanmıyorum," diye araya giriyorum. Yüzü düşüyor ve içimde bir sempati belirliyor. Onu tanımıyorum ama duygularını bir marka gibi yüzünde taşıyor. Çok da güzel bir yüz, şu anda bile bakmaktan kendimi alamadığım bir yüz. Onu gerçekten tanıdığımı düşündüğü açık, ama bunun ima ettiği şey de hoşuma gitmiyor. Neden babasının adamlarından biriyle takılmak istesin ki? Ve neden ben? Şöhretimi bildiğini söyledi. Oyuncu olduğum için hiç utanmadım; takıldığım herkese karşı dürüstüm ve seksi sevmem kimin umurunda, ama şimdi? Sanki kolay biri olduğumu bildiği için beni seçmiş gibi ve amacı ne olursa olsun, bu benim için her şeyi mahvedebilir. Hiçbir şey koçun kıızıyla lanet olası bir depo dolabında takılmak kadar ciddi bir kaptanlık malzemesi olduğunu haykıramaz.

Peki ya babam bunu öğrenirse? Bunun sonunu asla duymayacağım.

"Seni kullanmaya çalışmıyordum," diyor. "Yardım ettiğimi sanıyordum. Buna ihtiyacım vardı ve senin de vardı. Sen öyle söyledin."

"Kaptan olmaya çalışıyorum." Elimde değil, bir adım daha yaklaşıyorum ama elim hâlâ kapının pervazında. "Eğer sevgili baban öğrenirse, mahvolurum. Zaten bu aptal gönüllü işini seninle yapmak zorunda kaldım. Beni NHL'ye asla giremeyeceğim şekilde listenin en altına gömer."

"O bunu yapmaz," diyor. "Ve ben de onun bilmesini istemiyorum. O yüzden bana seni bir şeye zorlamışım gibi bakmayı kes."

Derin bir nefes alıyorum. Haklı; sordu ama kolayca hayır diyebilirdim. İstedim ve birlikte iyi vakit geçirdik ve bu konuşma uzadıkça kan basıncımın yükseldiğini hissetsem de bunun faydası oldu. Onu tatmak, öpmek, güzel bir kız sayesinde gelmek - aylardır içimde biriken baskının bir kısmını gevşetti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Kendimi gerçekten rezil etmeden önce kaçmam gerekiyor. Onunla biraz daha tartışmak ya da daha da kötüsü onu öpmek gibi. Bunu yapmayı hâlâ çok istiyorum; Ryder'ın kızı olduğu gerçeği, hissettiğim çekimi sihirli bir şekilde silmedi. Etrafın temiz olduğundan emin olmak için koridora bakıyorum. "Sonra görüşürüz."

"Gelecek hafta geliyorsun, değil mi?"

Ona tekrar baktım. "Baban ihtiyacım olduğunu düşündüğü sürece geleceğim. Ama bu" -aramızda bir işaret yapıyorum- "bir daha olmayacak."

"Cooper?"

"Öyle mi?"

Saçının bir parçasıyla oynar. "Bu hafta sonu oyunlarında iyi şanslar." Nefes nefese kaldım. "Teşekkürler, Red."

KOOPER

Yol boyunca Red Hot Chili Peppers'ı bangır bangır söyleyerek eve dönüyorum. Ya "Suck My Kiss" in sözlerini bağıra bağıra söylüyorum ya da Penny Ryder'ı düşünüyorum ve ikincisi bir seçenek değil. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

En sevdiğim bar olan Red's'in önünden geçerken -ki bu bana onu hatırlatıyor- neredeyse bir içki içmek için içeri giriyorum. Aklımdan bile saçma geliyor ama Penny ile takılmanın oyunumu geri getirdiğinden neredeyse eminim. Şu anda bir kızla sohbet etmeye çalışsam, teklifimi kabul etmeye fazlasıyla istekli olacağını hissediyorum. Sanki aletimin üzerinde bir kilit vardı ve Penny onu açmama yardım etti. Ama barda durmak yerine, sürmeye devam ettim.

Eve döndüğümde, Izzy'yi son ses bir Sheryl Crow albümü çalarken süpürge yaparken buluyorum. Birbiriyle yarışan yüksek sesler yüzünden önce beni fark etmiyor, ben de tırazana yaslanıp kız kardeşimin evcimen tavrını seyre dalıyorum. Güzel pijamalarını, ipek geceliğini ve ona uygun bornozunu giymiş, saçlarını da her nasılsa uyumlu bir saç bandıyla arkaya atmış. Tüm takımı Pink'ten falan mı almış? Pijama partisine gitmiyorsa, bahse girerim yolda bir misafiri vardır.

Sonunda beni fark ediyor ve o kadar korkuyor ki süpürgenin sapını düşürüyor. "Cooper! Beni korkuttun!"

"Özür dilerim." Yanına gidip saç bandını çekiştiriyorum. "Neden temizlik yapıyorsun?" "Victoria geliyor."

"Oh?"

Elimi saç bandından uzaklaştırdı. "Sadece o. *Legally Blonde* izleyip margarita içeceğiz."

"Victoria, McKee'den önce tanıdığın kız, değil mi?"

"Voleybol kampı, evet. Takımda beraberiz." Gözlerini kısarak bana baktı. "Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Düşünmüyorum." Bu yalan değil; hâlâ Red-Penny'yi ve az önce olanları düşünüyorum. İnanılmazdı, ama artık lanet olası bir depoda yediğimin Penny *Ryder* olduğunu bildiğime göre... Babasının öğrenmesini istemediğine güvenmem gerekiyor. Beni buza zincirler ve ilk resmi Zamboni cinayeti kurbanı yapardı.

Bu kadar iyi hissettirmesinin tek nedeni, bir kızı öpmeyeli, hatta amının tadına bakmayalı uzun zaman olmasıydı. Şimdi oyunum geri döndüğüne göre, yakında o uzak bir anı olacak. Onunla birlikte çalışmak pek ideal değil ama haftada sadece bir gün ve umarım Koç yakında beni bu yükümlülükten kurtarır.

Izzy hâlâ bana biraz fazla yakından bakıyor. "Gönüllü işi nasıldı?"

"Harika, aslında."

Bir kaşını kaldırıyor. Tek kaş olayında çok iyi. Bana annemi hatırlatıyor. "Berbat olacağına ikna olmuştun. Çocukları sevmediğini sanıyordum."

"İyiymi. Buzda olmaktan hoşlandığımı biliyorsun." Küçük kız kardeşimle Penny meselesine girmek istemediğim için merdivenleri çıkmaya başladım. "Ben seni rahat bırakayım. Film gecenizin tadını çıkarın."

"Bana söylemediğin bir şey var." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben artık küçük bir çocuk değilim, Coop. Ben de senin gibi üniversiteye gidiyorum. Konuş benimle."

"Önemli bir şey değil." Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bir saatten kısa bir süre önce Penny'nin yüzüme sürerken sıkıca tuttuğu saçlar. Cadılar Bayramı temalı manikürünü ve bir yığın ince yüzüğünü düşünmeden edemiyorum. Verdiği tepkiden, beni boşaltması için ona nasıl yol göstermek zorunda kaldığımdan, çok deneyimli olmadığı belliydi, öyleyse neden en başta bir dolapta ilişki kurmaya karar verdi? Yakışıklı olduğumu biliyorum ama egom bile onu bir kedi gibi ateşin içine ittiğimi düşünecek kadar büyük değil. "Sonra görüşürüz."

Sebastian içeri girdiğinde sadece iki saniyeliğine yatak odamdaydım ve Izzy'yi asılı bıraktığım için kendimi bok gibi hissediyordum.

"Hey," diyor. "Görünüşe göre Izzy bir arkadaşını ağırlıyor, ben de vuruş kafeslerine gidiyorum. Sen de gelir misin?"

Yatağıma baktım. Planım sipariş verip *Star Wars*'u yeniden izlemeye devam etmekte ama Izzy'ye sırrımı açamasam da Sebastian iyi bir seçenek. "Tabii. Az önce çok tuhaf bir deneyim yaşadım."

"Nasıl garip?" diye soruyor ceketimi alıp tekrar giyerken.

"Biriyle takıldım."

"Sonunda," diyor sırtarak.

"Evet, o Ryder'ın kızı. Sonradan fark ettim." Merdivenlerin son basamağında tökezledi. "Dostum."

"Biliyorum, biliyorum," diyorum inleyerek. "Onu tanıyamadım."

Spor tesislerine doğru kısa bir yolculuk yaparken Sebastian'a olanları anlatıyorum. İçini dökmek için iyi bir insan çünkü sözünü kesmeden konuşmana izin veriyor. Arabayı park ettiği anda dönüp bana baktı.

"Onu unutmalsın."

"Biliyorum."

"Vücuduyla ne yaptığı onu ilgilendirir ama babasının bu işe karışmasını istemezsin. Zaten seni bir şahin gibi izliyor."

Kapıyı açarken kaşlarımı çatıyorum. "Anladım."

Seb çantasını arkadan alıp omzuna atıyor. "Ne? Haklı olduğumu biliyorsun. Sonunda kuru büyüü bozmana sevindim-"

"-Siktiğimin laneti," diye araya giriyorum. "-Her neyse. Sadece demek istediğim-"

"-Beyzbol oyuncularının da en batıl inançlı kişiler olması gerekmiyor mu?"

Gözlerini deviriyor. "Sadece gözlerini ödülünden ayırma. Kaptan olmak büyük bir olay. Böyle bir şey yüzünden bunu kaybetmek aptallık olur."

"Ders için teşekkürler baba." Binanın kapısını iterek açıyorum ve koridorda ilerliyorum. Burası Markley değil, ama yine de yolumu kolayca bulabilirim; Seb'le burada yeterince sık bulundum.

Bana attığı yumruğa misilleme olarak saçımı karıştırıyor, ben de onun kaval kemiğine tekme atıyorum; kahkahalara boğulmadan önce bir süre güreşiyoruz.

"İyi miydi?" diye soruyor nihayet yürümeye devam ettiğimizde.

"Gerçekten çok iyi." Tüm o uzun, turuncu-kızıl saçları düşününce inliyorum. Çillerden bahsetmiyorum bile. Penny'nin bacaklarında bile çiller vardı ve bu beni haksız bir şekilde tahrik ediyordu. Çok yakında kendime bir sus emri vermem gerekecek: Penelope Ryder'ı düşünmek yok. "Tiffany'deki kadını hatırlıyor musun? James'in Bex'in nişan yüzüğünü seçmesine yardım ettiğimiz zamanı?"

"Çok ateşliydi."

"Kuzen falan olabilirler. Ama Penny daha da ateşli," diyorum Seb'in en sevdiği kafese bir kova top koymasına yardım ederken, en sonda neredeyse hiç arıza yapmayan makinenin olduğu kafese. Tezgâha oturup onun eşyalarını çıkarmasını izliyorum. Genel atletikliğim çoğu sporu kapsasa da ellerimde beyzbol sopasının verdiği hisse hiç alışamadım. Futbol topunu sıkı bir spiralle nasıl fırlatacağımı biliyorum - teşekkürler baba - ve orada burada bir çizgi vuruşu yapabilirim. Izzy'nin servislerini mükemmelleştirmesine yardım ederek geçirdiğim yıllar sayesinde voleybolda bile iyiyim.

Seb vuruş eldivenlerini giyerken kaşlarını kaldırıyor. "Kızıllara karşı bir zaafın var." "Çilleri ve her şeyi var."

"Her neyse, Gilbert Blythe."

Kafasına bir beyzbol topu fırlatıyorum. Kahkahalarla homurdanarak eğiliyor; top kafesin diğer tarafına bir çingirakla çarpıyor. Sopasını omzuna dayayarak kutuya doğru adım attı. "Sadece söylüyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Buradaki trajedi, beni *Anne of Green Gables*'daki *Anne'e* özlem duyan o küçük sümüklü çocukla karşılaştırması değil, farkında olmadan bana hala kaçınmakta olduğum okuma dağını hatırlatması. "Hazır mısın?"

Kaskını ayarlıyor. "Evet."

Düğmeye bastım ve ilk top çıktı. Sallıyor ve tatmin edici bir çatırtıyla vuruyor. Arka arkaya birkaç vuruş yapmasını, zaman zaman ayaklarını ayarlamasını izliyorum. Bu bir atış talimine eşdeğer, hareket içgüdüsel hale gelene kadar tekrar tekrar yapılacak bir şey. Beyzbol uzmanı değilim ama Sebastian'ın elinde sopayla her zaman bir canavar olduğunu herkes gibi ben de biliyorum. Babası da en iyi zamanlarında böyleydi ve Seb'in bu karşılaştırmaları birden fazla kez duyduğunu biliyorum.

Bu tür bir sessizlik mükemmeldir. Konuşmuyoruz; o çalışırken ben sadece izliyorum. Benimle piste gelip tahtaların üzerinde asılı durması gibi, ben farklı becerilere saldırırken bakışları bana odaklanıyor.

Ama tüm bu süre boyunca Penny'yi aklımdan çıkarmak için mücadele ettim. Onu daha önce hiçbir maçta görmemiştim, şimdi düşünüyorum da babasının koçumuz olduğunu düşünürsek bu biraz garip. Onu fark etmemiş olabilirim ama o kadar dikkat çekici ki neden fark etmeyeyim ki? Yarınki maçta bana iyi şanslar dilemiş olsa da, onu orada göreceğimi sanmıyorum.

Seb tüm kovayı bitirdiğinde sopasını uzatıyor. "Bir tur at," diyor. "Kullanabilirsin gibi görünüyor."

PENNY

Ben bir aptalım, ama bunu umursamıyorum.

Ev ödevlerimi, çamaşırlarımı ve kimya sınavına çalışmayı geciktirdim. Midem gurulduyor ve yapış yapış hissediyorum; umutsuzca bir duşa ihtiyacım var. Hepsinden önemlisi, Cooper Callahan'ı ve onun hınzır, yetenekli dilini aklımdan çıkarmam gerekiyor. Ama yataktan gidip kitaplarımla uğraşmadan önce kendime ekstra sıcak bir duş ısmarlamak yerine Purple Kettle'a gidiyorum.

Binaya doğru koşuyorum ve Mia'yı tezgâhta bir adama dumanı tüten bir çift içecek uzatırken görünce rahatlıyorum. Saçlarını atkuyruğu yapmış, beline de iç saha formalarımızla aynı renkte, kendine özgü mor önlüğünü sıkıca bağlamış. Beni fark edip el sallıyor, yüz ifadem onu telaşlandırmış olmalı çünkü adam yoluna devam eder etmez tezgâhın arkasından aceleyle çıkıyor.

Beni sıkıca kucakladı. "Sen iyi misin? Korkmuş görünüyorsun."

Gergin ellerimi saçlarımda gezdirerek geri çekiliyorum. Sanırım bunu anlatmanın bir yolu da bu. Aynı zamanda kendimi harika ama inanılmaz derecede suçlu hissediyorum; milyonlarca duygu birbirinin üzerine biniyor. Cooper'ın benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını bilseydim, onu asla böyle garip bir duruma sokmazdım. Sonunda çok kızgın görünmüyordu ama bu yaptığımanın boktan olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

"Ben yaptım," diye geveledim.

Gözleri kasanın yanındaki çöp kutusundaki çikolata parçacıklı kurabiyeler kadar açılıyor. "Aman Tanrım.

Bana her şeyi anlat!"

Etrafa göz gezdiriyorum. Aslında yalnızız; kahveleri getiren adam az önce çıktı ve Mia'yla birlikte bu vardiyada çalışan her kimse arka odada. Boğuk kahkahalar yükseliyor. Arka oda, depo. Aslında hiçbir fark yok. Ne düşünüyordum ki ben? Yurtlara gidene kadar bekleyip cesaretimi kaybetmek istemedim ama şanslıyız ki kimse yanımızdan geçmedi, en azından patronum Nikki.

Mia arka odaya doğru yürüyor. "Pete, birkaç dakikalığına kasaya bak," dediğini duyuyorum. "Odaya ihtiyacım var."

Uzaklaştığımızda, bir torba kahve çekirdeğine yaslanıyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum."

"O, yani..."

Ona bakıyorum, yüzüm anında kızarıyor. Düşünmem gereken son şey Cooper'ın siki. Elimde büyük hissediyorsa, içimde ne kadar büyük hissedecekti? "Hayır, o değil. Listedeki ilk şey."

Sırıttırıyor. "Tamam, güzel. Biraz oral eylem."

"Söylenildiği kadar iyi," diye itiraf ediyorum. "Görünüşe göre, kurak bir dönemden geçiyordu ve

kendimi durduramadan, ben sadece..."

Mia omzuma hafifçe vuruyor. Gülümsemesi olması gerekenden daha geniş. "Şu haline bak, bir

tam bir kötü kaltak. Geldin, değil mi?"

"Evet." Ve hayatımda yaşadığım en iyi orgazmdı, gerçi o kısmı eklemiyorum. Preston'dan beri içime oyuncaktan başka bir şey girmemişti. Penetratif sekse hazır olmasam da Cooper'ın kalın parmağını hissetmek beni uçurumun kenarına getirdi. "Ama o benim kim olduğumu bilmiyordu."

Başını yana eğiyor. "Ne?"

"Beni tanımadı. Sanırım maçlara hiç gelmediğim için bu adil bir durum ama maç bitene kadar bu konu hakkında konuşmadık. Sadece numara yaptığını düşündüm ve bu arada benim buz pateninde iyi olan rastgele bir kız olduğumu düşündü."

"Üzgün müydü?"

"Sayılır. Ama babamın bunu öğrenmeyeceğini biliyor." Homurdanıyorum. "Bu bir felaket olurdu."

Omuz silkiyor, açılmamış aromalı şurup şişeleriyle dolu bir dizi rafa yaslanıyor. "Zarar yok, faul yok. Bana başarı gibi geldi. Bu konuda kendini iyi hissettiğin sürece. Hissediyorsun, değil mi?"

Hatıralar bir dalga gibi üzerime çöküyor. Sanki hala ellerini kalçalarımda hissedebiliyorum, sakalının tenimi tırmalayışını, benimle dalga geçerken sesinin titreşimlerini. Yıllarca bir erkeğin bana oral seks yapmasının hayalini kurduktan sonra, bunu gerçek olarak deneyimlemek inanılmazdı. Hayallerimin her birini sudan çıkardı ve şu anda hepsini tekrar yaşayabilseydim, bir kalp atışında kaydolurdum.

"Evet," diyorum. "Dikkat çekici bir şekilde, olacağını düşündüğüm gibi bir dangalak değildi. Neredeyse... tatlıydı. Ders sırasında ve sonrasında bana karşı."

Sadece tatlı olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. İlk domino taşını ona takılmayı teklif ettiğimde düşürmüş olabilirim ama o ustalıkla işi devraldı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bunu bana vermek istiyordu - eğer onun için iyi bir kız olursam. Takıldığı her kıza karşı böyle mi davranıyor bilmiyorum ama bu beni çok etkiledi. Nasıl bittiği olmasaydı, mükemmel olurdu.

Umarım gelecek hafta onu gördüğümde, süregelen tuhaflıkları bir kenara bırakır ve sınıfı, ben ortalığı karıştırmadan önce olduğu gibi iyi bir şekilde öğretebiliriz. Ya da kim bilir, belki de bu hafta sonu inanılmaz maçlar çıkarır ve babam onu kaptan ilan eder. Başka kimin aday olduğunu bilmiyorum ama Cooper'ı buzda izledikten sonra hayatındaki en büyük aşkın hokey olduğuna hiç şüphe yok.

"Cooper Callahan, gizli bir sevgili," diye düşündü Mia. "Kim tahmin edebilirdi ki?"

Saati kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum ve babamdan dersin nasıl geçtiğini soran bir mesaj görüyorum. Dürüst olmak gerekirse, Cooper'a orada olacağımdan bahsedebilirdi.

"Sonra görüşürüz," dedim. "Sana söylemek için eve gelmeni bekleyemedim."

"Bekle," diyor. "Bu harika. Yarın Haverhill'de bir parti var. Bir sonraki takılacağın kişiyi belirleyebilirsin."

McKee'deki zamanımda sadece birkaç partiye gittim. Preston'la birlikteyken sürekli giderdim ama Jordan Feinstein's'daki partiden sonra -eğer öyle bir şey varsa- parlaklığını yitirdi. "Partilere pek gitmediğimi biliyorsun."

Mia ellerini birbirine kenetler. "Hadi ama, eğlenceli olacak. Haverhill partilerinde sadece ucuz bira değil, kokteyl de var. Bir kardeşlik partisinden çok daha iyi. Onlar her zaman felakettir."

Haverhill House, son sınıf öğrencileri için en iyi kampüs dışı barınma seçeneğidir. Kampüsün kuzeyinde geniş bir çimenliğin etrafında bir araya getirilmiş birkaç ev, bu yüzden sanırım Haverhill *Evleri* olarak adlandırılmalı, ancak Haverhill inşa edilen ilk evdi ve diğer evlerin isimleri olmasına rağmen hiçbirisi kalmadı. Nispeten yeni - 60'lar yerine 90'larda inşa edilmiş, hatta daha da eski - bu yüzden yıkık dökük bir bina değil.

kalıntı. Bir McKee öğrencisinin kardeşlik veya kız öğrenci birliğine bağlı olmayan büyük bir partiyi deneyimlemek için sahip olduğu en iyi şanstır ve orada oda kapan insanlar sayesinde - bunu gelir düzeylerine dair bir ipucu olarak kabul edin - alkol en üst düzeydedir. Mia'nın takıldığı kişilerden biri geçen yıl onu davet etmiş ve eğer göz alıcı bir şekilde gelirse, hiç telaşlanmadan içeri girebiliyor.

Listedeki bir sonraki madde özellikle çılgınca bir şey değil - oral seks yapmayı deneyimlemek istiyorum. Gözüme çarpan bir erkekle bunu denemeye hazır hissedip hissetmeyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok, ama havalar çok soğumadan önce güzel elbiselerimden birini giyip dans etmekten zarar gelmez, kot pantolon ve kalın bir kazaktan başka bir şeyle partiye gitme fikrine içerliyorum. En azından Cooper'ı aklımdan çıkarmanın bir yolu olur. Hayatıma ne kadar hızlı devam edersem, onu o kadar çabuk unuturum.

"Peki, tamam. Ama babama geri dönebilecek garip bir şey yapmayacağız. Biliyorsun çıldırır."

Mia yanağımdan öpüyor. "Cehennem. Evet. Seni yatağa atmaya devam edelim."

KOOPER

Hakemin düdüğü havayı yararak oyunu durduruyor. Pistin diğer ucunu işaret eden Evan'a bakıyorum; Mickey, Brandon'ın yardımıyla ayağa kalkıyor.

"Çelme için iki dakika cezası," dedi hakem. Boston College tarafındaki oyuncu, bir forvet, ceza sahasına doğru kayıyor ve biz de maçın ilk güç oyununa hazırlanıyoruz. Üçüncü periyot ve bizim savunmamız kusursuz, ama ne yazık ki Boston'un ki de öyle. Sadece birkaç dakika kala, hangi takım gol atarsa o takımın kazanacağını hissediyorum. Güç oyunu, golün bize ait olması için mükemmel bir fırsat.

Sezonun ilk maçında evimizde alacağımız bir galibiyet çok güzel olurdu.

Boston'da bir savunma oyuncusu eksik olduğu için onların bölgesine girip orada kalabiliyoruz. Brandon, Mickey ve diğer forvet Jean bir açık ararken pakı ileri geri paslıyorlar, Evan ve ben de çizgiyi destekliyoruz. Tüm maç boyunca çok keskin oynadım. Odaklanmışım. Brandon şutunu çekip Boston kalecisi topu geri gönderdiğinde, topun bizim bölgemize girmesini engelliyor ve Boston defansının bacakları arasından ona geri pas veriyorum. Kaleci onun ikinci denemesini de engelledi. Mickey ribaundu içeri göndermeye çalışıyor ama kaleci topu bizim sahamıza kadar tokatlıyor. Peşinden koşuyorum, bir yandan Boston forvetlerine karşı topu korurken bir yandan da açık arıyorum. Sonunda bir açık buluyorum ve Jean'e gönderiyorum, o da Evan'a tokatlıyor, o da geri dönüp tekrar bana pas veriyor. Artık Boston'ın sahasındayım ve kaleci sağ tarafını yeterince iyi koruyamıyor.

Atışı ben yaptım. Kalecinin yanından geçip ağlara gitti. Grup McKee'nin zafer şarkısını söylerken kalabalık tezahüratlarla patlıyor.

Evan beni kucağına çekerken neredeyse kayarak bana çarpacaktı. Mickey ve Jean etrafımda toplanıp kaskımı okşuyor ve beni tebrik ediyorlar. Sezonun ilk golü mü? Benim, Evan'ın asistiyle. Ben bir defans oyuncusuyum ve pozisyonum gereği çok fazla gol şansı bulamıyorum, bu yüzden her golün anlamı daha da büyük. Oyuna devam ederken sırtışıma kontrol edemiyorum. Oyun bittiğinde Koç'un ne diyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum.

Güç oyunu sona erdikten sonra savunmada kalmaya devam ediyoruz ve tribünler Moorbridge'den ve civardaki diğer kasabalardan gelen öğrenciler ve taraftarlarla dolup taşıyor; o kadar yüksek sesle tezahürat yapıyoruz ki süre bittiğinde zil sesini zar zor duyabiliyoruz. Evan'a bir kez daha sarılıyorum, soğuk havayı ve tenimizdeki teri içime çekiyorum. Takım buzda kayıyor, sopalarımızı kaldırıyor ve zafer şarkısının sözlerini haykırıyoruz. Sözler aslında "Go McFucking McKee" değil elbette ama kimsenin umurunda değil. Sonunda yedek kulübesine doğru ilerlediğimizde Koç Ryder'ı arıyorum ama gözüme başka bir şey çarpıyor. Turuncu bir saç parlaması.

Penny mi?

Hayır, başka bir kız. Başımı sallıyorum, hayal kırıklığını uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onu ne kadar az düşünürsem, o kadar çabuk unuturum.

Biri omzuma çarptı. "Kendine dikkat et," diye hırlıyor Brandon.

Etrafımda dönüyorum. "Bu da neydi böyle?"

"Kaptanlık pozisyonunu senin alacağını düşündüğünü biliyorum," diyor, "ama ben son sınıf öğrencisiyim. Bu benim yılım. Ben merkezim."

"Liyakate dayanıyor."

Homurdanıyor. "Bir güç oyunu golü seni hepimizden daha iyi yapmaz Callahan."

Rakiplerimizin sinirlerini bozma becerisini takdir etsem de, bunu kendi takım arkadaşlarına karşı çok sık kullanıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. O bir dangalak ama bu yeni bir şey değil.

Eğiliyorum. "Belki, ama alay etmekten başka bir şey yapmak da sayılır."

"Ve sen bir aziz misin?" Kısaca gülüyor. "Benim hakkımda ne dersiniz deyin ama en ufak bir provokasyonda eldivenlerimi çıkaran ben değilim."

Brandon benim tahammül edemediğim türden bir oyuncu; cıvıl cıvıl konuşuyor ama günün sonunda gerektiğinde dirsek atmıyor. Üniversite kurallarını biliyorum ama bu yine de hokey; fiziksel bir oyun ve vuruşlar oyunun bir parçası.

Ben cevap veremeden Remmy kayarak yanımıza geliyor ve kollarını bize doluyor. Kutlamaya kendimizi kaptırıyoruz ve en iyisi de bu zaten; Brandon ve ben hiçbir zaman kanka olmadık. Eğer Koç onu kaptan yaparsa, bu yutulması zor bir hap olacak. Tek umudum bunun gibi maçların ve gönüllülüğün ona kurallara göre oynamaya istekli olduğumu göstermesi. Bölgeye girmemi sağlayan her neyse -Ryder'ın dersi, paten dersi ya da Penny'yle olan ilişkim- bunun için minnettarım. Geçen sezonun başından beri oyunum hakkında hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Koç Ryder bizi maç sonrası bilgilendirme toplantısı için bir araya topluyor, biz hâlâ patenlerimizi ve pedlerimizi giyiyoruz. Eli omzuma inip sıkıca alkışladığında, çocuklar yüzümdeki kızarıklığı görmesin diye bakışlarımı kaçırıyorum. "Çok iyiydiniz beyler," diyor. "Hepiniz yüreğinizi ortaya koyarak oynadınız ve yarınki maça taşımak için bize harika bir galibiyet kazandırdınız. Callahan, güç oyunundan faydalanarak harika bir iş çıkardın ve Bell'den harika bir asist. Galibiyetin tadını çıkarın beyler, ancak yarına da odaklandığınızdan emin olun."

Evan bana sırtıyor. Omuzlarımızı birbirine vuruyorum.

"McFucking McKee!" Jean boğuk Fransız-Kanada aksanıyla bağırıyor. Hepimiz katılıyoruz, yumruklarımızı birleştirip tezahürat yapıyoruz, sonra da duşa girip üstümüzü değiştirmek için ayrılıyoruz. Koç'la bir kez daha göz göze geliyorum; ofisinde kaybolmadan önce başını sallıyor.

Çok fazla gülümsememek için yanağımın içini ısııyorum ve aile grup sohbetine bir mesaj gönderiyorum:

1. W.

Sonra duşa gidiyorum. Yarın maç var tabii, ama bu gece? Bağlanma lanetimin sonunu bir ya da iki disk tavşanı ile bir araya gelmek için kullanıyorum... ve Küçük Bayan Red Ryder-hood'u aklımdan çıkarmak için.

Ancak soyunma odasından dışarı adımımı attığımda, beni umut dolu bir disk tavşanı yerine Seb bekliyor.

Kolumu tutarken suratını asan bir kıza, "Onu istiyorsan Haverhill House'da olacak," diyor.

"Haverhill Evi mi?" Kaşlarımı kaldırarak tekrarlıyorum. Orada sadece birkaç partiye katılmıştım. Her ne kadar defalarca üye yapma girişimlerine rağmen hiçbirine üye olmasam da, frat kalabalığına daha iyi uyum sağlıyorum. "Planımız yoktu."

"Evet, yaptık," diyor, beni bedenlerin oluşturduğu düğümün içinden sürükleyerek; takım arkadaşlarım ve onların partnerleri ve takıldıkları kişiler -şu anki ve umutlu- koridoru dolduruyor. "Önemli planlar."

Onu silkeledim ve yürümeyi bıraktım. "Ne?"

"Tanrım," diyor. "Bu kadar kalın kafalı olmayı bırak. Sana arabada anlatırım."

"Tuhaf davranıyorsun, biliyor musun?" diye homurdanıyorum onu binadan çıkarken takip ederken. "Neler oluyor, o partide bir pilici mi kovalıyorsun? Her zamanki kalabalığımız değil."

"Seninki değil belki," diyor. "Ama tahmin edin kim davet aldı ve şu anda herkesin Snap hikayelerinde yer alıyor?"

Gözlerim büyüdü. "Hayır."

"Onu bulmamız gerek. Son gördüğüm şey, o-" "Hayır,"

diye araya giriyorum. "Sakin yapma."

"Vücutlarına ateş edildi."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Haverhill partilerinin özel olması gerektiğini sanıyordum."

"Birileri bir grup birinci sınıf öğrencisini davet etmiş. Görünüşe göre kapılar açıldığından beri ortalık karışık." "Kahretsın." Seb'in Jeep'inin yolcu kapısını çekip açtım ve atladım. "Onun bir oyunu yok mu?"

yarın?"

"Akşama kadar değil." Seb park yerinden çıkarken radyoyu kapatıyor. Maçtan dolayı hâlâ adrenalin doluyum, bu yüzden yerimde duramıyorum; yol boyunca ayaklarımı yere vuruyor, parmaklarımı dizlerimin üzerinde gezdiriyorum. Izzy muhtemelen iyi, ama o bir parti kızı ve bazen olması gerektiği kadar dikkatli değil. Büyük bir üniversitede ne tür pisliklerle karşılaşabileceğinizi asla bilemezsiniz. Lisedeyken, ailemiz onu birden fazla kez kurtarmak zorunda kaldı ve bunlar sadece lise partileriydi. Şimdi McKee'de olduğuna göre, ona göz kulak olmam için bana güveniyorlar. Şükran Günü'nde onu Long Island'a tek parça halinde götürmem gerekecek.

Sıra evlere geldiğimizde, ortadakinden müzik sesiyle birlikte ışık sızıyor. Seb park etmek için bir çim parçası buluyor. Kapıyı çarparak kapatıp çimenlikte sinsice ilerlemeden önce arabayı kapatmasını zar zor bekliyorum. Soğuk bir gece, Ekim'in başlangıcı altın günlerden sonbahara dönüyor, ama sanırım kız kardeşimin bu partiye parka giymiş olarak gelmesini umuyorum.

Kapıda, gözlüklü ve tüvit ceketli sıkılmış görünümlü bir çocuk bize bakıyor. "İsimleriniz?" diye soruyor.

"Siktir git," diyorum yanından geçerken. Mantarla kafayı bulmuş bir felsefe öğrencisinden sulandırılmış romlu kola dilenmektense açık fiçısı olan bir derneğe gitmeyi tercih ederim. Bu ilk oda dans pisti olmalı, çünkü terli vücutlardan oluşan bir düğümün içine doğru yürüyoruz.

"Ayrılmak ister misin?" Seb ritmin üzerinden sesleniyor.

Başımı sağa doğru salladım. "Ben bu koridordan gideceğim. Sen dans pistini kontrol et."

El ele tutuşan bir çiftin yanından sıyrılıp koridordan aşağı süzülüyorum ve her odaya bakıyorum. Ruh çağırma tahtasına benzeyen bir şeyin etrafında daire şeklinde oturmuş bir grup insan, üçlü bir grup, elden ele dolaşan birkaç adam var. İçlerinden biri bana uzatıyor ama başımı sallıyorum. Sezon boyunca içki içmeme konusunda James gibi katı değilim ama otu sadece yazın görevde olmadığım zamanlarda elime alıyorum.

"Hey," dedim, "burada bir kız görüyor musun? Uzun boylu, siyah saçlı, mavi gözlü?"

Muhtemelen üzerinde 'T' harfi olan bir kolye takıyordur?"

"Sen hokey oyuncususun," diyor içlerinden biri, bir tembelin tüm aceleciliğiyle bana göz kırparak. "Evet," diyorum sabırsızlıkla. "Şu kızı gördünüz mü?"

"Üst katta," diyor bir diğeri, kuru kuru öksürerek. "Vurulmak istemediğine emin misin, dostum? Bu birinci sınıf bir mal." "Yok, sağ ol." Beni içine çekmeye çalışan küçük panik kancasına karşı koyuyorum. Üst katta bir ev partisinde

genellikle tek bir anlama gelir. Saf değilim, kız kardeşimin muhtemelen daha önce seks yaptığını ve onu bundan men etmenin benim işim olmadığını biliyorum, ama ya pişman olacağı bir şey yaparsa? O bir ilişki kızı. Kitty Hawk'taki kulüpte bir pislik Manhattan'da planladıkları randevu için onu ektiğinden beri kalbi kırık. Eğer yeni birini bulmuş olsaydı, şimdiye kadar duymuş olurum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, ona sesleniyorum. Burada ışıklar loş, müzik boğuk, hava tütsüyle kesilmiş ekşi ot kokusuyla dolu. Tam bir sigara halkası üfledikleri anda birinin yanından geçerken gözlerim sulanıyor. Tehlikeli bir teklif olan kapıları açmaya başlıyorum, ama onu tamamen kaçırmaktansa içeri girmeyi tercih ederim.

Koridorun sonunda nihayet onu görüyorum. Bir yatağın üzerinde, neyse ki tamamen giyinik, bir kız -Victoria sanırım- kulağına bir şeyler fısıldarken gülüyor. Gece mavisini elbisesi pırıltılarla kaplı ve annemle babamın ortaokul dönemindeki Izzy Günleri'nden birinde ona verdikleri altın ve pırlanta baş harfli kolye de parıldıyor. Beni gördüğünde çılgın atıyor, yataktan fırlıyor ve bana sarılıyor. İçki ve ot gibi kokuyor ama bu umurumda değil. Gözleri yeterince berrak, yani kafası iyi değil.

"Merhaba" diyor. "Buradasınız! Bu çok havalı! Sebby nerede?" "Alt katta."

Geri çekilip ona baktım. "Burada ne yapıyorsun ki?" "Victoria'nın kuzeni bizi davet etti."

"Sen daha birinci sınıftasın."

"Biliyorum, değil mi?" Uzanıp ellerini saçlarımda gezdiriyor, sanki benden büyük, uzun boylu kardeşi yerine tüylü bir köpekmişim gibi. "Çok havalı!"

"İz, seni Snap'te gördük. Bu tür şeyler annemle babama ulaşamaz." Sadece elini sallıyor. "Onlar da üniversiteye gitti."

"Hadi eve gidelim."

"Ne var? Olmaz, daha yeni geldin! Gidip Sebby'yi bulalım ve dans edelim!"

Ellerini saçlarımdan çekiyorum. "Sarhoşsun. Yarın maçın yok mu senin?" "Akşama kadar yok," diyor Victoria. Izzy'nin üzerinde asılı duruyor, ikisini de hafifçe sallıyor.

"Aman Tanrım, bir oyun oynamışsın," diyor Izzy. Tekrar uzanıyor ama ellerini engelliyorum.

"Nasıl geçti? Kazandın mı?"

"Evet," diyorum kısaca. Destek için Seb'i bulmayı isterdim ama gidersem yine kalabalığın içinde kaybolacağından korkuyorum. Ceplerimi kontrol ediyorum ama tabii ki telefonumu arabada bırakmışım. "Şimdi hadi..." Gözümün ucuyla bir kıızıl saç parıltısı gördüğümde sözümü kesiyorum.

Penny.

Bu sefer gerçekten o; dar bir kazak elbise ve uzun çizmeler içinde çok seksi görünüyor, saçları yarı yukarı, yarı aşağı, örgüleri yüzünü bir taç gibi çerçeveliyor. Rastgele bir herifin koluna asılmış, sevimli bir kahrkaha atarken kendisini duvara doğru itmesine izin veriyor.

Bir saniyeliğine nefes alamıyorum. Daha önce gergin olduğumu sanıyordum ama şimdi kendimi kaybetmenin eşiğindeyim. Keşke o elbisenin içindeki görüntüsünü zihnimden söküp atabilseydim. Ya da daha sonrası için saklayabilseydim ama resimde o alet olmadan. Beni fark ettiğinde gözleri açılıyor ve sahneyi kavradığında ifadesinde bir şeyler değişiyor; Victoria Izzy'nin üzerinde asılı, Izzy de benim üzerimde asılı.

Izzy'nin kardeşim olduğunu kesinlikle bilmiyor.

Adamı tanımıyorum ama tahminimce son sınıf öğrencisi, hatta belki de burada, Haverhill House'da yaşıyor. Penny'nin o kadar da tecrübeli olmadığı hissine kapıldım. Bunu biliyor mu? Ona söyledi mi? Onunla takılmayı mı planlıyor?

Onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Aslında, herhangi bir kız üzerinde hak iddia etmekten aktif olarak kaçınmaya çalışıyorum, özellikle de soyadları Ryder ise. Ama onu başka bir erkekle görmek göğsümü acıtıyor ve yutkunurken boğazıma bir kemik takılmış gibi hissediyorum.

Adama bir şeyler mırıldanarak onu itiyor. "Callahan," diye başlıyor, sesi Kapalı.

Düşüncelerini toparlayamadan Izzy kabarıyor ve üzerime fırlıyor.

PENNY

Bu adam -ALFRED, adını ancak on dakikalık bir sohbetten sonra öğrendim- çok iddialı.

Partide beni görür görmez yanıma geldi ve flört etmeye başladı. Bir içki içtikten sonra, o kendinden bahsedip dururken başımı sallamaktan başka bir şey yapmadım. Topuz yaptığı uzun sarı saçları ve güçlü burnunun üzerine oturttuğu tel çerçeveli gözlükleriyle çekici olabilir, ama benmerkezci biri ve eğer bir ilişkiden fazlasını arıyor olsaydım, yıllar önce bu sohbetten sıyrılırdım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Bana soru sorması beni o kadar şaşırtıyor ki hemen cevap veremiyorum. "Birlikte gidebiliriz; şehirdeki tiyatrodan oynuyor."

Göz kırpıyorum. Konuşma ne zaman randevu alanına girdi, hiçbir fikrim yok, ama daha az istediğim bir şey yok. Gülümseyip "Pardon, ne?" diyorum.

"Burası çok gürültülü," diyor kulağımın içine konuşabilmek için eğilerek. "Dedim ki, en yeni A24 filmini izlemeye gitmek ister misin? Psiko-erotik bir gerilim filmi hakkında"

Kolundan tutup onu daha da yakına çekiyorum. En azından güzel kokuyor. Tropik Mavi dışında herhangi bir kolonya kullandığı sürece Axe'in lise ikinci sınıftan sonra uygun bir vücut spreyi olmadığını bilen bir adamı takdir edebilirim.

"Yukarı çıkmak ister misin?" Sözümlü kestim.

Tembel bir ilgiyle bir kaşını kaldırıyor. "Aklında ne var?" Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Daha az konuşmak, daha çok... başka şeyler."

Bunu söylemenin en yumuşak yolu bu değil ama şu anda yumuşaklığa ihtiyacım yok; seksi bir kıyafetin avantajlarına ve partinin çekingenliğine sahibim. Bakışlarını göğüs dekolteme doğru kaydırıyor. Görülecek pek bir şey yok ama push-up sütyenim yardımcı oluyor ve erik rengi kazak elbisem kalçalarımı güzelce sarıyor. Şeffaf taytım ve yüksek deri botlarımla birlikte, atıştırmalık gibi göründüğümü biliyorum. Boynumdaki saçları geriye doğru okşuyor ve ben ürperiyorum. Beni tahrik eden o değil, nihayet Listedden bir maddeyi daha silme düşüncesi. Gücün bir parçasını daha geri almak. Cooper'la yaşadığım deneyim sarhoş ediciydi. Ondan mı, yoksa teknik olarak herkesin girebileceği bir dolapta olmamızdan mı, yoksa yıllar sonra nihayet gerçek bir erkekle bir şeyler yaptığımdan ve orgazmların getirisinin azaldığından mı bilmiyorum, ama kendime daha çok güveniyorum. Her zaman olmak istediğim ve belki de Preston her şeyi mahvetmeden önce olma yolunda ilerlediğim kıza daha çok benziyorum.

Alfred'in elini tutup onu kalabalığın arasından geçiriyorum ve Mia'ya başımla selam veriyorum. Tanımadığım bir kızla öpüşüyor ama bana göz kırpıyor. Yukarı çıkarken kızarmamla savaşıyorum. Muhtemelen tam bir mahremiyet bulmayı umuyorum ama eğer bunu

parti, bunu yapmak istemeyeceğimi biliyorum. Ya burada olacak ya da hiç olmayacak.

Karanlık bir köşe bulmayı umarak ilk kapıyı açıyorum ama Alfred bizi koridorun sonuna götürüyor. "Burada daha çok şansımız olabilir." Kapıyı açarken elimi sıkıyor. "Düşündüğümünden daha alıngansın Penelope."

Kendimi Penny olarak tanıttığım halde bana tam adıyla hitap ettiği için kaburgalarına sertçe vurmak istesem de gülüyormuş gibi yapıyorum. Beni kapıya doğru itiyor, elleri belimde.

O beni öpmeden, odada başka kimin olduğunu fark ettim. Cooper Callahan. Yanında bir değil, *iki* kız vardı.

Bu beni şaşırtmamalı. Kendisi bana kızlarla sadece bir kez birlikte olduğunu söylemişti. Ona göre biz Kleenex'iz. Zaman ayırdığınıza değmesini sağlıyor, ancak bunun bedeli bunun kısa bir andan fazlası olmayacağını kabul etmek. Onu iki yepyeni disk tavşanıyla görmek acıtmamalı. Acıtmasına *izin* yok. Ne de olsa benim de bir erkeğim ve onun gibi bir gündemim var.

Ama acıtıyor ve bu farkındalık Alfred'i uzaklaştırmaya yetiyor.

"Callahan," diyorum. Bununla nereye varmak istediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ne istiyorum ki? Tek bildiğim, eğer o kızlardan birini benim önümde öperse, bunun üçlü axel yapmaya çalışırken düşmekten daha çok canımı yakacağı.

Bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. Maçı onun golü sayesinde kazandıklarını biliyorum ve belki de yapılacak en akıllıca şey onu tebrik edip gidecek başka bir oda bulmak olurdu ama ben daha bir şey söyleyemeden siyah saçlı kız onun üzerine kustu.

Fırtına gibi küfrederek sendeleyerek geri çekildi. Onu kusmuk içinde görünce içten bir kahkaha attım. Kız onun etrafında çırpınıyor, yüksek ve sıkıntılı bir sesle özür diliyor. Alfred elini ağzının üzerine kapatıyor.

"Gitmem gerek," diyor sesi çatlayarak. Omzunun üzerinden bir bakış bile atmadan odadan çıkıyor.

İç çektim. Zaten onun sikini emmeyi o kadar da çok istemiyordum.

"Izzy," diyor Cooper, sesi şimdi biraz daha düz. "Ağlamayı kes, sorun yok." "İyi değil, benden nefret edeceksin!" diyor. "Gömleğini mahvettim!"

"Herkes kıyafetlere o kadar da önem vermiyor," diyor ama yüzünü buruşturarak gömleğe bakıyor. Nirvana'nın reklamını yapan vintage tarzı bir grup tişörtü ve lekesi ne yazık ki elektrik mavisi. Bana bakıyor ve ekliyor, "Sevgilinin aşırı aktif bir öğürme refleksi falan mı var, Red?"

Lakabı görmezden geliyorum ve dolaba doğru ilerliyorum. Belki burada onu temizlemek için kullanabileceğimiz bir şey vardır. "O benim randevum değildi."

"Bir şeyler yapmak üzereymişsiniz gibi görünüyordu."

Bir havlu çıkarıp ona fırlatıyorum. "Seni ilgilendirmez."

"Pisliğin teki gibi görünüyordu." Gömleğini silerken yüzünü buruşturdu. "Izzy, ne içiyordun ki sen? Bu *mavi*."

"Tekila bir şey," diyor hıçkırarak. Banyoya giden arkadaşı elinde ıslak bir bezle geri döner. Izzy'nin makyajını bozmadan yüzünü silmesine yardım eder, ancak rujdan fedakârlık etmeleri gerekmektedir.

"Hayır, o..." İlgileniyormuş gibi yapamayarak iç çektim. "İyi, evet, biraz götün tekiydi. Ama her neyse, sadece ona sakso çekmek istedim."

Göz kırpıyor. "Onu daha sonra açacağız."

"Biz mi?"

"Evet, hadi, sana ihtiyacım var. Kız kardeşimi buradan çıkarmama yardım et."

Sözleri üzerine başını kaldıran küçük rahatlama dalını görmezden geliyorum. Kız kardeşi, son ilişkisi değil. "Tabii, tamam."

"Tabii o sansarın izini sürmek istemiyorsan."

Izzy'nin kolunu tutarken bile, "Berbatsın," diyorum. "Onu tanımıyorsun bile."

"Peki sen tanıyor musun?"

Kızarıyorum. Kimya laboratuvarında ilginç bir tepkimeye tanık oluyormuş gibi başını yana eğiyor. "Sorularım var Red," diyor. "Ve tekila ve kız kardeşimin kokusu gibi kokmadığım anda mide asidi, cevap veriyorsun."

"Flört etmekten anladığın bu mu?" Biz odadan çıkarken Izzy kardeşine mırıldanıyor, arkadaşı da peşimizden geliyor. "Bu işte çok kötüsün."

"Flört etmiyoruz," diyorum kaşlarımı çatarak. "Cooper nasıl flört edileceğini bilmiyor." "Sen de bilmiyorsun," diye karşılık veriyor.

Bu olması gerekenden daha fazla acıtıyor, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum ve topuklu ayakkabılarımla merdivenlerden düşmemeye odaklanıyorum. Ana kata geri döndüğümüzde, kalabalığın arasından geçerek girişe doğru ilerliyoruz. Cooper'ın çatık kaşları daha da belirginleşiyor, sarhoş üniversite öğrencileri kalabalığını kolaylıkla yararken siyah enerji dalga dalga yayılıyor. Kapıda Izzy'nin kendisine yaslanmasına izin veriyor, nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan şefkatli bir hareketle elini saçlarında gezdiriyor. "Bana telefonunu ver, Iz."

Elini ön tarafına daldırıyor ve sütyeninden çıkarıyor. Cooper ona bir akrepmiş gibi bakıyor, bu da beni gülmekten iki katına çıkarıyor; onu kız kardeşinin elinden kapıyor ve bana ters ters bakıyor. "Tek kelime daha etme, Red."

"Ben bir şey demedim bile!"

Telefonu kulağına bastırırken arkasını dönüyor. Izzy kıkırdayarak karnımı dürtüyor. "Senden hoşlanıyor."

Cooper bize bakmadan orta parmağını kaldırıyor. Izzy'yi mi azarlıyor yoksa benden hoşlandığını mı inkâr ediyor, emin değilim. İçime yayılmak isteyen sıcaklığı bastırıyorum; karnıma kolayca yerleşebilecek bir mutluluk damlası. Izzy sadece sarhoş insanların yaptığı şeyi yapıyor: konuşmak.

Izzy arkadaşına sarılıyor, o da daha sonra kontrol edeceğine söz veriyor. Dans pistindeki insan kalabalığının arasında kaybolurken Sebastian Callahan olduğunu hayal meyal hatırladığım bir adam yanıma geliyor. Cooper'la kan bağı olmasa da, ki Mia'nın yıllar önce bana bunu söylediğini hatırlıyorum, ikisinde de benzer bir şeyler var; ikisinin de kararlı bir ağzı ve hükmedici bir enerjisi var.

"Oh, güzel," diyor. "Onu bulmuşsun."

"Sadece en sevdiğim tişörtüme mal oldu," diyor Cooper. "Hadi gidelim, başım ağrıyor."

"Kıyafetler umurunda değil, kırımın kenarı," diye mırıldanıyor Izzy geceye doğru yola çıkarken.

Isırıyorum

tekrar gülmemek için dudaklarına yapıştı.

Sebastian peşime takıldığımı fark edince bana bir bakış fırlatıyor ve verandada duruyorum, devam etmeli miyim yoksa partiye geri dönüp Mia'yı mı bulmalıyım emin değilim, ama sonra Cooper sinirli bir şekilde, "Penny, hadi," diyor, ben de kolumu tekrar Izzy'ninkine doluyorum ve yarı donmuş çimenlikte ilerlerken bana yaslanmasına izin veriyorum.

Arabada, Seb'in olması gereken güzel ve yeni bir Jeep, çünkü arabayı onun kullandığına şüphe

yok, Cooper bana ön koltuğu veriyor ve arkada yine saçlarını okşayan kız kardeşiyle oturuyor. Mia'ya gideceğimi bildirmek için mesaj atıyorum. Sebastian yarı garip sessizliği bozmak için radyoyu açıyor ve Taylor Swift'in "King of my Heart" şarkısı çaldığında Izzy bağırarak eşlik ediyor. Ben de eşlik ediyorum, ön camdan Cooper'ın gözlerindeki bakışı yakalıyorum. Hâlâ kaşlarını çatıyor ama aslında gülümsemek için savaşıyor.

Birkaç dakika sonra, kasabada babamın evine yakın bir evin önünde duruyoruz. Verandanın basamaklarında balkabakları ve kapıda sonbahar çelengi ile neşeli bir görünümü var. Seb, Cooper'ın Izzy'yi kapıya götürmesine yardım ediyor. Ben de biraz tereddütle onu takip ediyorum. Yurtlara gideceğimizi sanıyordum. Buradan yurda kadar yürümeyi, özellikle de gece yarısını geçtikten sonra yürümeyi ya da otobüse yetişmeye çalışmayı tercih etmem.

"Yurtta kalmıyor mu?"

"Hayır," diyor Cooper. "Hepimiz burada yaşıyoruz." Girişe doğru bir adım atıyorum. "Çok şirinmiş."

Izzy suratını asarak, "James'le daha iyi olurdu," diyor. "Onu özlüyorum."

Evin etrafına bakıyorum. Girişte solda bir merdiven var ve sağda bir oturma odasına açılıyor. Duvara monte edilmiş bir televizyonun etrafında büyük bir deri kanep, ona uygun bir loveseat ve arkasına düzgünce katlanmış ekose bir battaniye olan bir koltuk var. Nelerin Cooper ve kardeşine ait olduğunu ve kız kardeşlerinin hangi dokunuşları eklediğini söylemek kolay; kafatası şeklindeki şişe açacağı onların olmalı, ancak sehpadaki konik pembe mumlar onun. "Philadelphia'da yaşıyor, değil mi?"

Izzy kanepeye uzanırken iç çekerek, "Nişanlısıyla birlikte," diyor. "Onları yazdan beri görmedik. *Futbol* oynamak için bizi terk etti."

Sebastian yanından geçip mutfığa giderken onun saçlarını karıştırıyor. "Onu ne zaman istersen arayabilirsin." Izzy bunun üzerine neşelendi. "Coop, telefonum nerede?"

Cooper başını sallar. "Şimdi olmaz, son sınıfların partisinde çıldırmana izin verdiğim için kışma tekme basacak." Izzy gözlerini devirir. "Hiçbir şey yapmama izin vermedin. Ayrıca, ona söylemeyeceğim."

"İz, seni seviyorum ama sırlar senin güçlü yönün değil." İç çekerek tekrar gömleğine baktı. "Hadi, üstümüzü değiştirelim. Biraz su içip yatmalısın, böylece yarınki maça hazır olursun. Bir dakika içinde seni eve bırakacağım Penny."

Üst kata çıktıklarında Sebastian bana kısık gözlerle bakıyor, Cooper'ın zaten birlikte olduğu bir kızı -çünkü yanlışlıkla koçunun kızıyla yatma rezaletini kardeşine anlatmayacağına bir an bile inanmıyorum- evlerine getirdiği gerçeğini unutmak istemiyor ve görünüşe göre normal bir erkek gibi Uber çağırmayı teklif etmek yerine beni eve kendisi bırakacak. Ne yapacağımı bilemez halde ayaklarımı sürüyordum. Üst kattan bir çarpma sesi ve ardından tiz bir kıkırdama geliyor.

"Sebastian!" Cooper kükrer.

Sebastian'ın bakışları merdivenlere kayıyor, sonra bir kez daha bana takılıyor. "Ona kim olduğunu önceden söylemeliydin."

Yutkunuyorum. Sesi o kadar da üzgün gelmiyor ama sözleri beni yine de azarlıyor. "Bilmiyordum."

"Sonuçlar sadece bir yöne gittiğinde, emin olursun." Bu şifreli, mecazi tokat için kendinden memnunmuş gibi bir kez başını sallıyor ve sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

Tabii ki sonuçların tek yönlü olmayacağını bilmiyor; babam öğrenirse, onarmak için dikkatle mücadele ettiğim ilişkim mahvolabilir. Babama bizi Arizona'dan ayrılmaya zorlayan halimi hatırlatmak için başka bir hokey oyuncusuyla pervasızca ilişkiye girmekten daha iyi bir yol olabilir mi? *Onun* hokey oyuncusuyla mı? Babamın bana olan azıcık saygısını da kaybedeceğim ve Cooper Callahan'dan benimle yatmasını istemek gibi muazzam aptalca bir şey yapana kadar ona ne kadar değer verdiğimi fark etmemiştim. Ona Liste'yi açıklamaya çalışsaydım, utanç verici olmasının yanı

sıra anlamayacaktı da. Bu onun için büyüme değil, gerileme olurdu.

Ancak bunu bilmeme rağmen başka bir şey daha biliyorum: Cooper'dan bunu tekrar yapmasını isteyeceğim.

KOOPER

Penny'nin yatakhaneğine giden merdivenleri çıkarken, "Izzy konusunda bana yardım ettiğin için tekrar teşekkürler," diyorum. "Üzerime kustuğuna hâlâ inanamıyorum."

"Olur böyle şeyler," diyor omzunun üzerinden bana bakarak. Ona çok fazla bakmamaya çalışıyorum ama giydiği elbiseyle bu çok zor. Kıçına nefis bir şekilde yapışıyor ve yakası, sütyeniyle birlikte, bana takıldığımızda göğüslerini bile göremediğimi hatırlatmak için elinden geleni yapıyor.

Belli ki o partiye aklında eğlenceyle gitmiş ve ben bunun üzerine düşünmeden edemiyorum. Belli ki birlikte olduğu adamı tanımıyordu ve adam kaçıp gittiğinde peşinden gitmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Onda bir şeyler var ve belki de bu beni ilgilendirmez ama yine de merak ediyorum.

Sağ sahanlıkta, koridorun sonundaki odaya giden yolu gösteriyor. Burası eski yurtlardan biri, bu yüzden kapının kilidini açmak için gerçek bir anahtar çıkardı. Yurdun önüne park edip yarım saniye garip bir şekilde oturduğumuzda, neredeyse ona kapısına kadar eşlik etmeyi teklif etmekten kendimi alıkoyacaktım ama bunu tam olarak başaramadım. Şimdi buradayız ve garip bir şekilde, herhangi bir sayıda kızla partide olmaktansa onunla bu koridorda durmayı tercih ederim ve göğsümdeki o tuhaf ağırlık hala geçmedi.

Kapıyı açarken yüzü kızarıyor. "Biraz içeri gelmek ister misin?" "Sadece sen istersen."

Cevap verdiğinde, ses tonunda yine o alaycı ifade var. "Bavullarımızı boşaltmamız gerektiğini sanıyordum. Ne okuyorsun ki? Bu duyduğum en akademik kelime."

"İngilizce." Odaya girdim. Aslında küçük bir süit, bir yerine iki ayrı yatak odası var. Sanırım bir personelin kızı olmanın ücretsiz eğitimin ötesinde avantajları var. "Üniversite kariyerimin çoğunu *bavul boşaltarak* geçirdim."

Güzel dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Analiz etmektense bavulları açmayı tercih ederim, özellikle de işin içinde matematik varsa. Biyoloji okuyorum."

"Heyecanlı görünüyorsun."

"Biliyorum, değil mi?" diyor kuru bir sesle. "Heyecanımı zor zapt ediyorum."

"Birbirimizi gerçekten tanımadığımızı biliyorum," diyorum aniden. "Ama ne yapıyorsun, rastgele erkeklerle mi takılıyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kaşlarını kaldırıyor. "Neden umursuyorsun ki? Hatırladığım kadarıyla bizimki tek seferlik bir anlaşmaydı. Ve o rastgele biri değildi."

"Adı ne?" "Alfred."

"Alfred ne?"

"Alfred Something." Gözlerinde meydan okuyan bir bakışla bana bakıyor. "Kiminle takıldığım seni ilgilendirmez."

"Ona göt dedin, Red."

Kısa bir süre gülüyor. "Arkanda bıraktığın kızların senin hakkında daha kötü şeyler söyleyeceklerinden eminim."

Bunu görmezden geliyorum. "İki gün önce, ilk el işinde sana yol göstermek zorunda kaldım ve şimdi sen..." "Ne?" diye soruyor. "Sürtük mü? Sakın buna cüret etme."

"Tanrım, hayır." Elimi yüzümden gezdiriyorum. Belki de Koç Ryder'ın kızı olduğu içindir, ama korumacı olmak istemekten kendimi alamıyorum. "Yapmak istediğin şeyi yapmamalısın demiyorum ve bir kıza asla böyle demem. Sadece endişeliyim, tamam mı? Bilmiyorum, oldukça deneyimsiz görünüyorsun. İncinmeni istemiyorum."

Yanakları koyu kırmızıya boyandı. "Siktir git, Callahan."

Dönüp kapılardan birini açıyor. Yaklaşık iki saniye içinde yarattığım karmaşadan sonra geri gelmesini beklemiyordum ama bir dakika sonra elinde parlak pembe bir günlükle çıkageldi. İstedikini bulana kadar sayfaları karıştırıyor ve bana uzatıyor.

Ona bakıyorum. Bu bir liste, açıkça, basitçe *Liste* olarak etiketlenmiş, ancak bakkaliye, film veya hokey istatistikleri gibi normal lanet şeylerin bir listesi yerine, *şaplak*, *halka* açık *seks* ve *anal* gibi kelimeler görüyorum. Nedense normal vajinal seks listenin en sonunda yer alıyor. İlk madde olan *oral seksin (alma)* üzeri çizilmiş.

"Nedir bu?"

Yutkunuyor ama benekli yanakları kızarmış olsa da başını dik tutuyor. "Yaptığım şey bu. Sen istedin, ben de sana gösteriyorum."

"Bu ne, seks yapılacaklar listesi falan mı?" Defteri kapmaya çalışıyor ama ben başının üzerinde tutuyorum. Deftere atlıyor, ben de geri çekilip listeye bir kez daha bakıyorum. *Orgazm inkârı* ve *çifte penetrasyonu* gördüğümde neredeyse boğuluyordum. "Bu çok sapıkça, Red."

Ofluyor. "Ölecek değilim ya."

"O zaman nedir? Bunlardan herhangi birini yaptınız mı? İlki dışında tabii ki."

Ayağıma vuruyor ve hala botlarını giyiyor, bu yüzden beni korkutacak kadar acıtıyor. Defteri kapıyor, çarparak kapatıyor ve sanki sarılıyormuş gibi göğsüne yakın tutuyor. "Anlayabileceğini düşünmüştüm ama boş ver."

Gerçekten incinmiş sesi beni duraksatıyor. "Neyi anladın?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Haklıydın. Çok fazla deneyimim yok ama bunu değiştirmeye çalışıyorum. Bunların hepsi yıllardır yapmak istediğim şeyler."

"Neden bunları birlikte yapmak için bir erkek arkadaş edinmiyorsun?"

Ben daha soruyu tamamlayamadan başını sallıyor. "Bu bir erkek arkadaş edinmekle ilgili değil. Bu benimle ilgili. Kendi hayatımın kontrolünü elime almakla ilgili." Gözlerindeki o sert ışıkla bana bakıyor, sanki yüzüne gülmem için bana meydan okuyor. "Ve tüm bunları çıkmayı düşündüğüm biriyle yapmayı planlamıyorum."

Asla duygu beslemeyeceği biri olduğumu ima etmekten kaçınarak şöyle diyorum: "Yani kendine seks konusunda hızlandırılmış bir kurs mu veriyorsun? Bilirsin, çoğu insan sıradan eski sevişmelerle yetinir. Belki araya birkaç eğlenceli pozisyon atılır."

Günlüğü iki oda arasındaki ortak alanda, koltuğun yanındaki küçük masanın üzerine koyuyor ve botlarının fermuarını açmak için uzanıyor. Onları çıkarıyor ve birbiri ardına yatak odasına fırlatıyor. Neden kendi deneyimlerinin kontrolünü bu kadar sıkı tutma ihtiyacı duyuyordu ki?

Tüm bu durumla ilgili bir şeyler ensemi rahatsız ediyor ama bana güvenmeyi seçeceğinden şüpheliyim. Ne de olsa az önce benimle çıkmayı asla düşünmeyeceğini söyledi. Midemde hissettiğim tahrikle birleşince - yemin ederim, dilimde hâlâ onun tuzunun tadını alabiliyorum -Kapıdan kaçmak üzereyim. Akıllıca olan bu, değil mi? Bu konuşmayı kapatın ve işleri ortak gönüllüler bölgesinde tutun.

Onun durum değerlendirmesi canımı acıtmamalı ama acıtıyor. Eğer biriyle ilişki kurmak isteseydim, kesinlikle kurabilirdim, sadece kendimi bağlamak istemedim. Ben beşinci sınıftaki kız arkadaşını ciddiye alan James değilim. Önceliğim eğlenceliydi, ama bir ilişkide olmak *istememekle* erkek arkadaş malzemesi olmamak arasında fark var. İsteseydim harika bir erkek arkadaş olurdum.

Botları olmadan birkaç santim daha kısa ama daha az heybetli değil. Açık mavi gözlerinin ötesinde babasına benzemese de, sanki bir meydan okuma bekliyormuş gibi çenesini yukarı kaldırıışında ondan bir parça görebiliyorum. İçimden bir ses, babasının ona gerektiğinde nasıl fiziksel müdahalede bulunacağını öğrettiğini söylüyor. "Biliyorum," diyor. "Ama *ben* istiyorum."

Daha önce bir kızla seks hakkında bu kadar ayrıntılı bir konuşma yaptığımı sanmıyorum, ama onun iyiliği için bu garipliği bir kenara itmeye çalışıyorum. "Tüm bu şeyler eğlenceli," diye itiraf ediyorum. "İyi bir zevkin var."

"Biliyordum," diyor ve sanki bana bir sırrını itiraf ettirmiş gibi gözleri parlıyor. "Sen çoğu insan gibi değilsin."

"Doğru." Eğer sapkınlıklardan bahsediyorsak, o zaman tamam, dürüst olacağım. Ne de olsa dolapta takıldığımızda bunun tadına baktı. Seksi severim, bu yüzden her zaman o kadar titiz değilim, ama hiçbir şey bir kızın zevkiyle bana güvendiğini görmekten daha sert olamaz, sadece bir gece için bile olsa. Onu övmek, ödüllendirmek, daha önce hiç gitmediği bir yere gidene kadar onu zorlamak - Penny bunu bilmiyor, ama çok sayıda kızı analla tanıştırdım- en çok kendimde olduğum zamandır. İronik bir şekilde, eğer sonuna kadar tek bir erkekle takılmak isteseydi, listesi için iyi bir partner seçimi olurdum, ama bu olamaz. Çıkardığı yumuşak seslerin anısından kendimi kurtaramasam ya da aramızdaki hafif boşluğu geçip onu tekrar öpmekten başka bir şey istemesem bile. "Ama ben türünün tek örneği değilim ki. Pislik Bir Şey'den daha iyisini seçerdim-"

"Alfred," diye düzeltiyor, gülümsemeye karşı koyarken dudakları seğiriyor.

"-ama benden sonra takip etmenin zor olduğunu anlıyorum." Sırıtiyorum, böylece çoğunlukla şaka yaptığımı anlıyor ve gözlerini deviriyor.

"Biliyor musun," diyor, "bir an için ne kadar kibirli olduğunu unuttum." "Kibirli değil. Sadece kendime güveniyorum."

Başını yana eğiyor. "Callahan." "Ne?"

Şimdi gülümsüyor ve bu aynı anda hem dikkat dağıtıcı hem de şüphe uyandırıcı. "Oyunda iyi oynadın, değil mi?"

"Evet," dedim. "Neden?"

"Ve rahatlamak için sadece bir ilişkiye ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bunun da sana yardımcı olduğu açık." "Korelasyonlar böyle mi işliyor?"

"Kapa çeneni, nereye varmaya çalıştığımı biliyorsun." Parmaklarını saçlarının uçlarında gezdiriyor, başı hâlâ yana eğik. Yüzünde hayalet bir gülümsemeyle bir adım öne çıkıyor. "Beni listeye götür. İstedigimi alacağım ve bu senin oyununa da yardımcı olacak. Böyle oynarsan, kısa sürede kaptan olursun."

Cazip ama imkansız. İşe yaramaması için bir sürü neden var ve bunların en başında da

Listede Lawrence Ryder diye biri var. Eğer cennette yedi dakika tarzı ilişkimizi öğrenirse yandım, ama kızıyla defalarca gizlice buluştuğumu öğrenirse mezun olduktan sonra kendimi Dick's Sporting Goods'da paten satarken bulurum. Tabii hala nefes alıyorsam.

"Baban," diye başladım.

"Kiminle yatacağıma o karar vermiyor," diye araya giriyor. "Öğrenmeyecek. İnan bana, bunu bilmesini ben de istemiyorum."

"Tabii ki affedecek ve sen onun kızı olduğun için seni affedecek, ama ben? Takımda kalırsam şanslıyım."

"O bunu yapmaz."

"Kızgın bir babanın yapabileceklerini hafife almayın."

Sinirli bir nefes çekti. "Bak, yalvarmayacağım."

"Seni dizlerinin üzerinde görmek ne kadar cazip olsa da," demekten kendimi alamıyorum, çünkü görünüşe göre ben bir aptalım; şimdi görüntü beynimde ve bunu görmeyi her şeyden çok istiyorum, "zaten tekrarları yapmadığımı biliyorsun."

Kapıyı açmak fiziksel olarak acı veriyor. Koridora ilk adımı atmak için kendimi zor tutuyorum. Saçma olsa da haklı olduğu bir nokta var; uzun zamandır oynamadığım kadar iyi oynadım. Omzumun üzerinden bakıyorum. Bir yanım umutsuzca evet demek istiyor, sadece onu tekrar öpme şansı için bile olsa, ama tehlikeli bir oyun oynamış olurum. Bir ilişki çok uzun sürdüğünde, duygular kaçınılmaz olarak işin içine girer. Penny'ye ne oldu da bu noktaya geldi bilmiyorum ama onun kalbini kırmak zorunda kalmak istemiyorum. "Bunu böyle yapma Penny. Seni dışarı çıkaracak iyi bir adam bul."

Beni hafifçe itti. "İstenmeyen tavsiye için teşekkürler, ama eğer sen değilsen, Alfred'den daha iyi eşler bulacağıma eminim."

Sonra da kapıyı yüzüme kapattı.

PENNY

Bir erkeğe seks teklif etmeniz ve onun sizi reddetmesi, ancak bir sonraki boşalmanızda onu düşünmeniz mazoşizm midir?

Cooper dün gece ayrıldığında, kendimi sakinleştirmek, yeniden merkezlenmek için yoga ya da başka bir şey yapmam gerektiğini biliyordum, ama o kadar ıslaktım ki kendimi zor tutuyordum. Hiçbir şey yapmadık ve benimle bir daha hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtti, ama vücudum neşeyle hainlik ediyordu. Arabasında yalnız kaldığımız andan itibaren, bana kendi parasıyla satın aldığını ve on yedi yaşındayken görkemli bir şekilde restore ettiğini söylediği bir kamyonet, kapıyı yüzüne çarptığım ana kadar, ona atlamamak için mücadele ettim. Bana ne zaman Red dese, amım kelimenin tam anlamıyla zonkluyordu.

Ve böylece, akıllıca olanı yapmak yerine, yalnız kaldığım anda Igor'u çıkardım ve onunla kendimi becerdim. Bir fantezi kuruyormuş gibi bile yapmadım; sadece dolapta birlikte yaptıklarımızı tekrar ettim ve bunları gözden geçirirken, onunla Liste'ye girmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Titreyerek ve terleyerek üç kez boşalana kadar durmadım ve şimdi, gün ışığında, biraz pişmanlık ya da en azından utanç duymam gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum. Cooper başlı başına bir sınıfta ve hiçbir şey onu Alfred'le aynı odada görmek kadar bu farkındalığı keskinleştiremezdi.

Alfred. Ona sakso çekeceğime inanamıyorum. Tüm bu "siki ele geçirme" planı gün geçtikçe daha da sarsılıyor.

Önümdeki kimya ders kitabına yeniden odaklanmalıyım, çünkü önümüzdeki haftanın sınavı yaklaşıyor ve şu ana kadar yaptığım tek şey kitabıma yeni bir baharatlı sahne eklemek oldu. Kendimi yataktan kaldıralı bir saatten fazla oldu. Kütüphanedeyim, en sevdiğim koltuğuma gömülmüşüm. Jelibon çantam ve neşeli ders çalışma playlistim başka bir senaryoda yardımcı olurdu, ama burada geçirdiğim zamanın büyük bir kısmında bu sayfaya bakıyorum.

Telefonumu çıkarıp Mia'ya bir Snap gönderme isteğime boyun eğiyorum. Neredeyse hemen cevap veriyor, demek ki sonunda uyanmış. Daha önce ayrıldığımda kıpırdamamıştı bile. Dün gece geldiğinde saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama benden çok daha geç bir saatti. Kahvelerle kütüphaneye gideceğini söylüyor, bu da üretkenlik cephesinde bir beraberlik - daha fazla kafein kullanabilirim, ama dün gece hakkında bilmek isteyecektir. Tam yenilgiyi kabul edip İspanyolca ödevime geçmek üzereydim ki babam aradı.

Cuma ya da Cumartesi günleri, ya da bu hafta sonu her iki gün de, genellikle birbirimizi görmüyoruz çünkü o işle meşgul ve ben de hiç maç izlemeye gitmedim. İronik bir şekilde, Mia gitti; düzenli olarak giden başka arkadaşlarımız var ve sürekli davetiyelerimiz var. Benim de babamdan

ayakta davetiyem var, McKee benchinin hemen arkasında bana ayrılmış iki koltuk var. Onu en son Arizona State'teki son maçında koçluk yaparken izlemiştim ve bu üç yıl önceydi.

"Hey," diyorum temkinli bir şekilde. "Her şey yolunda mı?" "Dün gece Haverhill'e mi gittin?"

Midem bulanıyor. "Nereden duydun?"

"Bu üst sınıflar için, böcek."

"Kampüs dışı bir partiyi idare edebilirim."

"O şeylere kimin gittiğini bilmiyorsun."

Saçımı döndürürken yutkunuyorum. "Sadece diğer öğrenciler. Sana kim söyledi baba? Artık sosyal medyama bakmayacağına söz vermiştin."

"Biliyorum," diyor. "Ben bilmiyordum, çocuklardan biri bana orada olduğunuzdan bahsetti." "Yani şimdi de oyuncuların beni mi gözetliyor?"

Derin bir iç çeker. "Penelope, sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Doğru şeylere odaklandığından. Okula odaklanmalısın, kampüs dışındaki partilere değil. Bunu aştığımızı sanıyordum."

"Bir partiye gitmem çok çalışmadığım anlamına gelmez baba." "Sadece eski kalıplara girmeni istemiyorum."

"Hayır," dedim. "Bu haksızlık ve sen de bunu biliyorsun. Dün gece kaç adamınız galibiyeti kutlamak için dışarı çıktı? Eğer bu onlar için iyi ama benim için kötüyse, Preston'ın ailesinden ve diğer herkesten daha iyi değilsin demektir."

Kapatıyorum. Arama biter bitmez telefonumu çantama geri koyuyorum ve başımı kollarımın arasına gömüyorum. İşte tam da bu yüzden akademi dışındaki hayatıma karışmaması daha iyi; sonunda hep tartışıyoruz. Traci Biller kadar kötü değil, çünkü bildiğim kadarıyla bana hiç "çıkarıcı sürük" demedi ama yine de ağzımdan kaçırmadan edemedim. Geçmişimden bahsetmesinden nefret ediyorum, özellikle de hayatıma devam etmek için çok çabaladığımdan beri. Bana değiştiğimi bildiğini söyleyip duruyor ama böyle şeyler olurken ona nasıl inanabilirim?

Milyonuncu kezmiş gibi gelen bir hisle, göğsüm sanki biri tam ortasına paslı bir bıçak saplamış gibi ağrıyor. Annemi özlüyorum. Eskiden sahip olduğum ailemi özlüyorum. Annem öldüğünde babam kederine o kadar gömüldü ki onu zar zor görebildim. Üçümüz bir aradaydık ve birdenbire bizi bir arada tutan tutkal yok oldu ve o bununla başa çıkamadı. Partilere gidip sarhoş olmak, Preston ve arkadaşlarıyla takılmak için okulu ve eğitimimi asmak, hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranmak - babam yine ofisinde uyuduğu için eve boş bir şekilde gelmekten daha iyiydi. Sonunda bunun bedelini ödedim ve sanırım bazı açılardan hala ödüyorum.

Biri elini omzuma koydu. İrkilerek başımı kaldırıyorum; Mia, kahve uzatıyor. "Teşekkürler," diyorum, hızla gözlerimi silerek.

"Kimya o kadar kötü mü gidiyor?" diye dalga geçiyor başka bir koltuğu çekerken. "Ya da bekle, gidip Cooper Callahan'ı dövmek zorunda değilim, değil mi?"

Başımı sallıyorum, yüzümde kendime rağmen bir gülümseme belirliyor. "Bunu kazanacağından oldukça eminim." "Kesinlikle hayır. Onu alt edebilirim. Sırtına atlar ve gözlerini oyardım."

"Ne kadar eğlenirsen eğlen," diyorum, "sadece babamla aptalca bir şeydi."

Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıyor, yanında bir fosforlu kalem ve not alınması gerektiğine şüphe olmayan bir sürü makale var. "Her şey yolunda mı?"

Dudağımı ısırdım. Beni reddetmiş olsa da Cooper hakkında konuşmak, babamla olan meseleye girmekten çok daha iyi geliyor, bu yüzden "Onu dün gece gördüm. Kız kardeşini eve götürmesine yardım ettim ve sonra... bana eve kadar eşlik etti."

Mia kaşlarını kaldırıyor. Akşamdan kalma olduğundan emin olmama rağmen makyaj yapıyor; ben her zamanki rimelimi sürmeyi tercih ettim ama onun ötesinde bir şey yapamadım. "Gördüğüm diğer adama ne oldu?"

sen?"

Kusmuk olayından Cooper'ı odamızdan dışarı ittiğim ana kadar her şeyi anlatıyorum. Hikayenin sonunda kızarıyordum. Cooper'a çıkma teklif etmiş gibi değildim. Ona seks teklif ettim - tekrarlanan seks, karşılıksız ve o beni reddetti. Benim neyim var ki, göbek adı neredeyse "sıradan" olan bir adamı bunu kabul etmeye ikna edemedim? Acınası bir durum.

"İlginç," diyor Mia.

Ona ters ters baktım. "Elinden gelen bu mu? Ben sana her şeyi anlatıyorum ve sen bana Bay Spock mu diyorsun?" "O 'büyüleyici' demiyor mu? Ne kadar etkileyici bir gözlem, Kaptan Kirk?" "Her neyse."

Fosforlu kalemini dizüstü bilgisayarına vuruyor. "Gerçekten onunla asla çıkmayacağını mı söyledin?"

"Bu kadar çok kelimeyle değil." İç çekiyorum. "Ayrıca, benimle çıkacağı falan da yok. Beni bir daha becermek bile istemiyor."

"Yani? Bu muhtemelen acıtmıştır, Pen. Yani, ne istediğin konusunda net olduğun için aferin sana, ama biraz incindiyse onu suçlayamazsın. Erkekler küçümsendiklerini hissettiklerinde her zaman savunmaya geçerler."

"Beni bunu yapmaya teşvik eden sendin," diyorum. "Bana Liste'den geçmem gerektiğini söyledin." "Evet ama birini kullanacaksan bunu yüzüne karşı söyleme." Arkasına yaslanıp ayaklarını masanın üzerine koyuyor ve bileklerini çapraz yapıyor. En azından Okuma Odası'nın ortasındaki antika ceviz masalardan birinde değiliz; dolaşım masasındaki kütüphaneci, masanın üzerine kitap çantası koyan herkese ters ters bakıyor. "Eğer canlı bir seks oyuncağı olmak istemiyorsa onu suçla."

"Ben öyle demedim," diye mırıldandım. "Ayrıca, onu kullanmak istemedim, onun da bundan bir çıkarı olacaktı. Düzenli seks yaptığında daha iyi oynuyor ve babam onu kaptan yapacaksa iyi performans göstermesi gerekiyor."

"Büyüleyici," diyor Mia ciddiyetle.

Eğilip yanağını dürtüyorum. Dilini bana doğru uzatıyor ve kıkırdamaya başlıyoruz. Uzun bir duraksamadan sonra, "Gerçekten erkekliğine hakaret ettiğimi falan mı düşünüyorsun?" dedim. "Belki. Belki de bir kız arkadaş istiyordu. Kim bilir, gerçekten."

"Bana bir erkek arkadaş bulmam gerektiğini söyledi. Daha doğrusu, beni dışarı çıkaracak iyi bir adam. Açıklamama rağmen-"

"Oh," diye araya giriyor, gözleri açılıyor. "Bekle, bu her şeyi değiştirir."

"...Neden?"

"Evet demek istemiyor çünkü senin bu iş için fazla iyi olduğunu düşünüyor. Kızgın değil Pen, korumacı davranıyor."

Homurdanıyorum. "Ne?"

"Seni *ondan* koruyor. Kırmızı Başlıklı Kız'ı lekeleyen büyük kötü kurt olmak istemiyor."

"Birincisi, iğrenç. İkincisi, bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

Kahvesinden bir yudum alırken omuz silkiyor. "Erkeklerin böyle bir eğilimi var, evet. Korunmaya değil, sikilmeye ihtiyacın olduğunu daha net ifade etmelisin. Eğer onu istiyorsan tabii."

Telefonuma bir kez daha bakma riskini alarak iç geçiriyorum. Bugünkü maç, Boston College'a karşı oynanacak ikinci maç, bir saatten kısa bir süre sonra başlayacak. Yapılacak en akıllıca şey, birlikte çalışmak zorunda kaldığımız zamanlar dışında onu unutmak ve Liste'nin üstesinden gelmeye çalışırken takılacağım erkekleri seçerken daha dikkatli olmak olurdu. Dışarıda Alfred gibi gösterişçi

olmayan ya da Cooper gibi babama bağlı olmayan pek çok erkek var.

Ama vücutumun onun düşüncesine bile nasıl tepki verdiğine bakılırsa, hiçbir

Arzuladığım deneyimi bana yaşatacak. Sadece sekste akraba ruhlar olmak mümkün mü?

Maça gidersem bir taşla iki kuş vurabilirim. Babamla aramı düzeltir ve Cooper'a ne istediğimi bildiğimi açıkça gösteririm. Onun pahasına onu kullanmak için değil, gerçek arkadaş olmamız için. İkimiz de bu anlaşmanın meyvelerini toplayacağız. Yüzüme gülebilir ama en azından deneyebilirim.

"Peki," dedim. "Benimle maça gelmek ister misin?"

KOOPER

İki dönemdir berbat durumdayız.

Yedek kulübesinden kalktım ve periyottaki son vardiyam için buzda kaymaya başladım. İki gol gerideydik -ki daha fazla olmalıydı ama Remmy kurtarışlarıyla öne çıktı- tüm maç boyunca Boston College'ı kovaladık. Dünkü mağlubiyetten dolayı kızgın olduklarından eminim, daha hızlı çıktılar, daha çok çalıştılar. Arayı kapatmak zorunda kaldık ve oyun uzadıkça ben de daha kötü oynamaya başladım. Yediğimiz son gol, bir pası tamamen yanlış okuduğum için oldu. Aptalca ve pahalıya mal olan bir hataydı.

Düzgün bir ön kontrol uyguluyoruz ve pakı geri alıyoruz; Evan Mickey'e, o da Brandon'a pas veriyor. Bilekten bir şut denedi ama BC kalecisi eldiveni ile topu engelledi. Saniyeler akıp gidiyor ve biz tekrar gol atmaya çalışmadan devre sona eriyor. Kolumu yüzüme silerek başımı sallıyorum. Dünkü maç sırasında sahip olduğum destek tamamen dağıldı. Bir devre daha odaklanmam gerekiyor. Sadece oyunu geri kazanmak için değil, herkesin enerjisini yüksek tutmak için. Benim buz üzerindeki oyunum önemli ama mükemmel bir kaptan sadece örnek olarak liderlik etmez. Çocuklara da her şeylerini vermeleri için ilham verir. Eğer soyunma odasına hayal kırıklığıyla gelirim, bu takımdaki diğer oyuncuları, özellikle de birinci sınıf öğrencilerini etkileyecektir. Zihinsel olarak ne kadar açık olursak o kadar iyi oynarız.

Biz yedek kulübesine doğru kayarken kalabalığın tezahüratları ve tezahüratları arenada yankılanıyor. Bu öğleden sonra bir futbol maçı olmasına rağmen tribünlerde çok sayıda öğrenci ve taraftar var. Futbol takımı James buradayken olduğu kadar iyi değil zaten ve hokey sezonunun başlangıcında her zaman büyük bir heyecan olur.

Soyunma odasında serinlemek, su almak ve nefes almak için moladan yararlanıyorum. Koç Ryder ve yardımcıları, üçüncü periyotta üstünlük sağlamak için yapabileceğimiz ayarlamaları gözden geçirmek üzere hızlı bir toplantı yapıyor. Brandon'ın eldivenlerini fırlatması ve bir top kaybı yüzünden birinci sınıftan bir oyuncuyu terslemesi, Koç'un buza geri dönmeden önce oyuncunun bakış açısından birkaç kelime söylemek için ona değil bana baktığı anlamına geliyor.

"Bitene kadar bitmez," diyorum gruba bakarak. Onlar da benim kadar terli ve yorgunlar ama daha yirmi maçımız var ve hokeyin bir parçası da dayanıklılıktır. Bacaklarınız tüm oyun boyunca dayanabilir mi? Rakibinizden daha uzun süre dayanabilir misiniz? Depoda hiçbir şey kalmayana kadar öğütebilir misin ve sonra biraz daha öğütebilir misin? Daha da doğrulup sopamı yere vuruyorum. "Odaklanmalı ve uygulamalıyız. Zor bir görev gibi görünüyor ama sadece iki gol gerideyiz ve bu farkı kapatabiliriz. Her birinizin içinde bir dönem daha olduğunu biliyorum, o yüzden bu işi bitirelim."

Tünelden geri döndüğümüzde, Koç Ryder kızıyla birlikte kenarda duruyordu.

Olduğum yerde donup kaldım, neredeyse Remmy ile çarpışıyordum. Koç kolunu, üzerinde ponponlu mor bir McKee örgü şapkası olan Penny'ye dolamış. Birden ağzım kurudu. Kraliyet moru saçına çok yakışıyor ve ponpon da ona tarif edilemez bir sevimlilik katıyor. Şimdiye kadar onu aklımdan uzak tutmaya çalıştım ama şimdi dün gecenin her saniyesi gözümün önüne geliyor.

"Sağ ol baba," diyor Penny. "Kusura bakma, maçın sonuna kadar bekleyemedim."

"Sonunda burada olmana sevindim," diye cevap veriyor. Yanına gelmem için eliyle işaret etti. "Callahan, bak maç için bize kim katıldı."

"Merhaba," dedim. "Um, bu harika."

"Penny geri döneceğimizden emin," diyor Koç. "Değil mi, böcek?"

Göz kırpmaya çalışıyor ama bu daha çok bana doğru abartılı bir göz kırpma gibi. Gülmemek için dudağımı ısırıyorum. Bu neden bu kadar sevimli, hiçbir fikrim yok, ama oyuna dair süregelen hayal kırıklığının eriyip gitmesini sağlıyor.

"Benim için bir gol at Callahan," diyor. Eğilip babasını yanağından öpüyor ve sonra tribünlere dönmeden önce bana *sarıyor*.

Koç, kışına sakınleştirici sıkılmış bir ayı kadar sersemlediğimi fark etmemiş olmalı, çünkü omzuma vurup "Onu duydun" dedi.

Yarı normal görünmesini umduğum bir gülümsemeyle idare ediyorum. Sarılmak. Sarılmak da ne demek? "İşi bitirdiğimiz sürece kimin attığı önemli değil."

Periyot göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor ve kısa süre sonra beşinci dakikaya giriyoruz.

Takım olarak toparlandık ama yine de yetersiz

kalıyoruz. Peki ya bireysel olarak?

İçeride kilitli kaldım.

Dünkü maç sırasında oynadığım enerji, periyot başladığı anda geri geldi. Sanki at gözlüğü takmış bir yarış atı gibiyim. Kalabalık arka plan gürültüsü haline geliyor, bir araba motorundan daha fazla fark edilmiyor. BC'yi hata yapmaya ve özensiz oynamaya zorluyorum, tam tersi değil. Evan ve ben bir çift mıknatıs gibiyiz, birbirimizin etrafında dönüyoruz, mükemmel bir şekilde senkronize oluyoruz ve BC, Remmy'ye şut atmak için ulaşmak şöyle dursun, tarafsız bölgeyi geçmekte bile zorlanıyor. Ben gol atamıyorum ama Brandon'a verdiğim pas ikinci golümüzün gelmesine yardımcı oluyor ve birlikte kutladığımızda, asisti bana verdiğinde o kadar da zorlanmış gibi görünmüyor.

Ve tüm bunlar boyunca, bir şeyin

farkındayım. Penny.

Bundan önce onu nasıl fark etmediğimi bile bilmiyorum, çünkü artık burada olduğunu bildiğim için tribünde gördüğüm tek kişi o. Tezahürat yapıyor, alkışlıyor ve her düdük çaldığında bağırarak için ayağa fırlıyor. Eğer Koç Ryder'ın kızı olduğuna ve hokeyden anladığına dair bir şüphe varsa, bu şüphe periyodun beşinci dakikasında ortadan kalkıyor. Sıraların karşısında birkaç arkadaşıyla birlikte oturuyor, bu yüzden ne zaman nefes alsam bakışlarım doğrudan ona gidiyor.

Maçtaki son vardiyamda elimden geleni yapıyorum, bir top kaybına daha zorluyorum ama bunu gole çeviremiyoruz. Maç 3-2 bitiyor ama her nasılsa çünkü galibiyetten sonra kendimi daha iyi hissediyorum.

Soyunma odasında işimi bitirdiğimde çantamı omzuma atıp aceleyle koridora çıkıyorum.

Penny bekliyor, olmasını umduğum gibi, ellerini ceplerine sokmuş, eğilmiş

duvara karşı. Onu bir oyuğa çekmeden önce babasının yakınımızda olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Bana tekrar sarıldığında lavanta kokusu alıyorum. Geri çekiliyor, bana gülümserken şapkasını düzeltiyor.

"İki sarılma mı, Red? Benden hoşlandığını düşünmeye başlıyorum."

Gözlerinde kararlı bir parıltı var. Sanki dün geceyi tekrar yaşıyorum ve tıpkı dün geceki gibi vücudum tepki vermekten kendini alamıyor. Kıyafetinde özellikle seksi bir şey yok ve oyundan dolayı çok ağrım var ve kendimi bir buz banyosuna sokmalıyım, ama aletim ilgiyle seğiriyor.

Neden teklifine yine hayır dedim? Belli ki, geçmişteki ben büyük bir aptal.

"Bak, konuşmamız gerek," diyor. "Burası senin bölgen; gidebileceğimiz başka bir dolap biliyor musun?"

PENNY

Cooper beni bir dolaba götürmedi. Onun yerine arka kapıdan çıkıp arabasına yerleştik. Titrediğimi görünce kaloriferi açıyor, sürücü koltuğunda arkasına yaslanıyor ve konuşmaya başlamam gerektiğini söyleyen bir bakışla beni sabitliyor, çünkü sabrı zaten zayıf.

Parmaklarımı birleştiriyorum. "Beni korumana ihtiyacım yok." Gözlerini kırıştırıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Özellikle de senden. Kalbimi kırmayacaksın, Callahan." Eğildim. Onunla eski bir kamyonun kabininde olduğum için, ne kadar iri olduğu her zamankinden daha belirgin; eşofmanının altında bile omuzları neredeyse vatkalarını giydiği zamanki kadar geniş görünüyor ve koyu renk kot pantolonu kaslı kalçalarını ortaya çıkarıyor. Boynunun sütunu düpedüz yalanabilir görünüyor. Beni tekrar reddederse, utançla yaşamak bir yana, onu fantezilerimden çıkarmaya çalışmak için çok zaman harcayacağım - ve muhtemelen başarısız olacağım. "Ne istediğimi biliyorum."

Kaşlarını kaldırır. "Bilmiyorum, Red. Sanırım cazibemi hafife alıyorsun."

"Ya da belki de abartıyorsun," diye karşılık veriyorum. "Bak, eğer beni istemiyorsan, sadece söyle. Üstesinden gelirim. Ama dün gece hayır demenin tek nedeni beni olacıklara karşı korumaksa, beni dinlemiyorsun demektir. Şu anda bir ilişki istemiyorum. Sadece biraz keşfetmek istiyorum."

"Sorun değil ama bu babanın benim koçum olduğu gerçeğini değiştirmez." Arkası dönük beyzbol şapkasını çıkarıp ön panele koyuyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

Dudaklarımı ıslatıyorum; elleri çok büyük. Ne zaman güzel bir çift elin beni içine çekeceği kadar çaresiz kaldım, hiçbir fikrim yok. "Öğrenmeyecek." Kısaca gülüyorum. "Ve inan bana, eğer öğrenirse, tüm bunların benim fikrim olduğuna ve senin de buna uyduğuna inanmakta hiç zorlanmayacak."

"Neden?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Fark etmez. Peki, hangisi? Gerçekten o kadar kötü bir ilişki miydin?"

Attığı kahkaha beni ürkütüyor. "Tatlım, bitmesi gerektiği gerçeği dışında hiçbir şey kötü değildi," diyor; sesinde karnımı titreten alçak bir nota var. "O dolapta seninle sonsuza kadar vakit geçirebilirdim, toz tavşanları ve her şey."

Midemdeki kelebekleri görmezden gelmek büyük bir çaba gerektiriyor. "O zaman bana listemi anlat." Daha yakına eğilip elimi kalçasına koyuyorum. Bakışları aşağıya kayıyor, jestimi anlıyor. Sinirlerimi yutuyorum ve dudaklarımı çenesine bastırıyorum. Ağzına yakın, ama düzgün bir öpücük sayılacak kadar yakın değil. "Kendini rahat tut ve benimle iyi oyna. Senin için iyi olmama izin ver."

Elini saçlarımda yumruk yapıp beni bir öpücüğün içine çekiyor - beni nefessiz bırakan, ayak

parmaklarımı kıvıran türden bir öpücük. Alt dudağımı ısırıyor, çekilmeden önce sürtünmeyi uzatıyor.
"Quid pro quo?"

"Arkadaşlar." Onu tekrar öpüyorum; el yordamıyla koltuğun kumandasını bulup geri itiyor ve kucağına kaymam için bana yeterli alan sağlıyor. "Sevişen arkadaşlar."

"Tehlikeli," diye mırıldanıyor. "Ateşle oynuyorsun, Red."

"Hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Bunu inkâr edemem." Elimi avucunun içine alıyor ve cevabını vurgulamak için kot pantolonundaki şişkinliğe bastırıyor. Taş gibi sertleşmiş. Sırıttıyorum, kumaşın arasından sikine masaj yaparken dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. Nefesi kesiliyor ve içim daralıyor. Onu da etkileyebildiğimi bilmek iyi hissettiriyor; tüm deneyime sahip olsa da, benim de kendime özgü bir gücüm var.

"Ne diyorsun?"

Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Tamam," diyor. "Çıkarları olan arkadaşlar."

"Gündemi olan arkadaşlar."

"Oldukça düzenlisiniz."

Elimi pantolonunun üzerinde gezdirmeye devam ederken dudağımı kasıtlı olarak ısıırıyorum.

"Sırada ne olduğunu biliyorsun."

Alt dudağımı okşuyor. Ağzımı açıp başparmağını ısıırıyorum. Önce bir dolap, şimdi de bir kamyon kabini. Mükemmel bir an değil ama tam istediğim gibi.

"Burada mı?" diyor.

Pantolonunun düğmesiyle oynuyorum. Biri geçip görebilir ama otoparkın sessiz bir köşesindeyiz. "Neden olmasın?"

Bileğimi kavırıyor, elimi sabitliyor. Konuştuğunda sesi daha sert çıkıyor. Bakışlarının yoğunluğundan neredeyse titriyorum; hâlâ sarınmış olmama rağmen, sanki kıyafetlerimi yırtıp atmış gibi kendimi açıkta hissediyorum. "Arka koltuk. Göğüslerini görmek istiyorum."

Arkaya tırmanıp şapkamı ve kazağımı çıkarıyorum, ikisini de bir kenara atıyorum ve botlarımı tekmeliyorum. İçime en güzel sütyenlerimden birini giyiyorum; geçen sefer iltifat ettiği külot gibi açık mavi. Şimdi gerçekten titriyorum. Kaloriferler açık olsa bile burası pek de sıcak sayılmaz. Arka koltukta bana katılıyor, o da gömleksiz ve braletin kancasını çıkarmak için uzandığımda beni durduruyor.

"Siktir," diye nefes alıyor. Dantelin arasından sertleşmiş meme uçlarımı okşuyor ve boğazımdan bir inilti çıkarıyor. "Ne güzel küçük memeler. Bunları hayal ediyordum, Red."

Ona doğru eğilip elimi uzatarak göğsünde bir iz bırakıyorum. Birkaç dövmesi var; daha önce fark ettiğim detaylı kılıç ve kalbinin üzerinde sanatkârane bir Kelt düğümü. Dilimle kalın siyah çizgilerin üzerinden geçmek istiyorum. Bir an için kumaşın üzerinden beni kızdırmaya devam ediyor, sonra çıkarmak yerine göğüslerimi braletten çekip çıkarıyor; iri, sert elleri her birini kavrayıp sıkarken inliyorum. Beni öpüyor, dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor.

"Külotun uyuyor mu?" diyor geri çekilirken. "Bana öyle bir kız gibi geliyorsun."

Kotumun düğmelerini açıyorum ve kalçalarımın aşağı çekiyorum. Tamamen çıkarmama yardım ediyor, böylece deri koltuğun üzerinde küçük, ıslak bir kumaş parçasıyla oturuyorum. Bu sefer koyu mavi. Parmak eklemlerini külotumun ön kısmına sürüyor. "Güzelmış."

Çapkın bir gülümsemeyi idare etmeye çalışırken nefes nefese kalıyorum. "Mavinin bana yakıştığını söylemiştin." "Yakışıyor." Beni sertçe öpüyor. "Gerçekten bana sakso çekmek istiyor musun, güzelim?"

Tırnaklarımı karnında gezdiriyorum. "Bana nasıl sevdiğini göster."

Kot pantolonunu ve siyah boxer-şortunu indirip sikini serbest bırakıyor. Hatırladığımdan daha da büyük görünüyor, düzgün, koyu renk kıllarla çerçevelenmiş, ucu kızarmış ve ön spermle kaplı.

Dudaklarımı yalıyorum, bu da göğsünden bir inilti çıkarıyor; beni başka bir öpücüğe doğru çekiyor, eli popomu avuçluyor.

"Külotumu çıkar," diye fısıldadım. "Zaten mahvolmuşlar."

Onları kıcımdan aşağı sürüklüyor. "Çok muhtaçsın," diyor. "Beni tatma düşüncesi seni bu kadar azdırıyor ve rahatsız ediyor mu?"

Sikini elime alıp geçen seferden hatırladığım şehvetli vuruşu yaparken kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. "Boşalmanı içmek istiyorum."

"Siktir." Ben aşağı kayana kadar saçlarımı çekiştiriyor, böylece yüzüm tam sikiğin yanına geliyor. "Biraz keşfet, Red. Acele etme."

Tırnaklarını kafa derime geçirirken titreyerek ucunu ağzıma alıyorum. Başı bile ağzımda büyük, kadife yumuşaklığında ve tuz tadında. Ön spermi yalıyorum, sonra dilimi sikiğinden aşağı akan damarın üzerinde gezdiriyorum. Eli saçlarımda sıkılaşıyor. "Güzel," diyor. "Devam et."

Ağzımı onun üzerinde gezdirirken, öpmek ve yalamak arasında gidip gelirken elimi tabanı sabitlemek için kullanıyorum. Bakışlarımı yukarı doğru kaydırıyorum; gözleri yarı kapalı, yutkunurken adem elması hareket ediyor. Yanlışlıkla dişlerimle onu yakalıyorum ve sarsılıyor, ama yarım saniye sonra bana karşı hareket etmeye geri dönüyor.

"Dudaklarını daha çok kullan," diye mırıldanıyor saçlarımı okşarken. "Eğer beni emmek istiyorsan, beni yavaşça ağzına al. Burnundan nefes al."

Bunu istiyorum; onu boğazımda hissetmek istiyorum. Düşüncesi bile kalçalarımı birbirine bastırmama neden oluyor, en azından küçük bir temas için çaresizim. Gerçek bir sürtünme yaşadığım anda boşalacağımı biliyorum. Pozisyonlarımız, sert, sessiz sesi, saçlarımı yumruğuna dolması - hepsi bir araya gelerek beni doğrudan temas olmadan geldiğim en uç noktaya yaklaştırıyor.

Taşaklarını hafifçe sıkıyorum; sıkılar ve belli ki ağrıyorlar çünkü inliyor. Kalçaları hafifçe sarsılıyor ve sikiğinin ilk santimini ağzıma itiyor. Onu emiyorum, tadından zevk alıyorum. Kıpırdamadan durma çabasıyla titriyor, bir sarsıntıyla fark ediyorum. Kolayca ağzıma sokup almamı sağlayabilirdi ama kendini tutuyor, hızını benim belirlememe izin veriyor. Burnumdan nefes alırken hafifçe emerek bir santim daha ve sonra bir tane daha alarak onu ödüllendiriyorum. Henüz yarısını bile almamıştım ve onu derinden hissediyordum.

"Kırmızı," diyor, sesi kırılarak. Başımı sallıyorum, emerken hafifçe hareket ediyorum. Elinde olmadan ağzımın içine daha fazla itiyor ama ben hep hayal ettiğim, yıllardır hayalini kurduğum, kendi oyuncaklarımla pratik yaptığım şekilde alıyorum. Çok geçmeden çenemi kavıyor ve yaklaştığını mırıldanıyor. Çekiyorum, ama sonuna kadar değil; sadece kenara doğru eğildiğinde dilimde onun boşalmasını tadacak kadar. Onu yutuyorum, yumuşakça yalamaya devam ediyorum, nefes alırken uzun bir süre gözlerimi kapatıyorum. Eli saçlarımda gezinmeye devam ediyor.

Sonunda beni yukarı çekti. Tükürük ağzımı ve çenemi kaplıyor ama yine de beni öpüyor, ellerini göğüslerimde ve karnımda gezdirip kalçalarıma yerleşiyor. Geri çekildiğinde birden utanıyorum, bakışlarına karşılık veremiyorum. Çenemi yukarı kaldırıyor ve dudaklarıma daha yumuşak bir öpücük konduruyor.

"İyi miydin?" diye soruyorum. Sesim hafifçe kırılıyor. Tüm bedenim canlanmaya hazır bir buji gibi hissediyor.

"Çok iyi," diyor. Sözleriyle göğsümde bir sıcaklık oluşuyor, ama o beni yayarken, omzuna karşı yumuşak bir çılgılık atana kadar klitorisimi ovarken doğrudan bacaklarımdan arasına yöneliyor. Üzerimde çalışırken başıma bir öpücük kondurduğunu hissediyorum. Duygular enfes, ama sözleri beni o kadar yakın bırakıyor ki dayanamıyorum. "Benim için gel, bebeğim."

İki yana sallanıyorum. Eğer üzerime indiğinde sert bir şekilde boşaldığımı düşündüysem, bu on kat daha yoğun; amım neredeyse acı verici bir şekilde sıkılırken görüşümün kenarlarında yıldızlar patlıyor. O kadar hassasım ki dokunuşundan kaçmaya çalışıyorum ama onun yerine iç baldırımı okşamaya başlıyor. Kayganlık tenimi kaplıyor. Nefes nefese kalıyorum, o da öyle; sanki zar zor ısınan bir kamyon kabini yerine bir terleme kulübesindeymişiz gibi hissediyorum.

Ona bakmak ve birlikte yaptıklarımızın kanıtlarını görmek neredeyse tuhaf. Gözlerinde devam eden açlığı görebiliyorum. Göğsünün hâlâ hızla inip kalkışını. Sakalının yanığını ağzımda ve çenemde hissedebiliyorum. Gariplik bekliyordum ama kendimi tamamen rahatlamış hissediyorum ve

Vücudunun gevşekliğı, o da aynı şekilde hissediyor.

Bunun gerçek bir yere varmayacağını biliyorum, ama bir an için -yarım saniye, gerçekten- rol yapmama izin verdim.

KOOPER

Makalemin son birkaç cümlesini karalamayı bitiriyorum, mavi kitapçığı kapatıyorum ve sandalyeme oturuyorum. *Jane Eyre*'deki gotik hakkında yazarak geçirdiğim çılgınca bir saatin ardından yorgun düşmüştüm ve odaklanmam gereken milyonlarca başka şey olmasına rağmen -okul ödevleri ve alıştırma gibi- sadece Penny'yi düşünmek istiyordum.

Tekrar.

Herkes ilişkilerini bu kadar çok düşünür mü? Bir kızın aklımdan çıkmamasına alışkın değilim. Durmadan mesajlaşıyoruz, ki bu seks için tam olarak kime gideceğimi bilmekten neredeyse daha garip. Sevimli bir şekilde konuşkan, bana yapmamı istediği *Buzzfeed* testlerinin linklerini gönderiyor, her köpek sevdiğinde beni bilgilendiriyor ve oda arkadaşı Mia ile birlikte izlediği *The Americans*'ta neler olduğunu anlatıyor. Aynı odaya girdiğimizde nasıl davrandığını görmesem, bu anlaşmanın "arkadaşlar" tarafında kalmamızı sağlamak için fazla mesai yaptığını söyleyebilirdim. Geçtiğimiz bir buçuk hafta içinde yarım düzine kez takıldık; unutulmaz bir şekilde, dersten sonra karşılaştığımızda onu eski bir bodrum katındaki sınıfta yedim ve dün gece yatakhane sine geldiğimde dizlerinin üzerinde, beyaz geceliğiyle bir melek gibi görünürken bana yine sakso çekti.

Başlangıçta cinsel içerikli mesajlaşmayı denedim ama bu onun tarzı değil gibi görünüyor; eğer havasındaysa ve buluşmak istiyorsa, bana sadece bir interrobang gönderiyor. Öyle bir noktaya geldi ki, o küçük "!"'yi gördüğümde ya da kendim gönderdiğimde kalbim hızlanıyor. Dün gece gelmeme neden olan şey buydu ve odasının kapısını kapatır kapatmaz, "Elini bir kolye gibi takmak istiyorum" diye mırıldanarak üzerime geldi. Hızını ayarlamasına izin verdim ama sonunda yüzünü sikkem için bana yalvarıyor, boğazına gözlerini yaşartacak kadar baskı uyguluyordu.

Sert ve yuvarlanıp giden stres atma yardımcı oluyor. Antrenmanlarda keskinleştim ve geçen hafta sonu deplasmanda oynadığımız maçlardan birini uzatmalarda kazandık. Korkunç derecede garip hissettirmesi gereken ama beni kesinlikle pişman etmeyen bir dönüşle, Koç dün bana buz üzerindeki gelişmelerimi ve kısıtlamalarımı fark ettiğini söyledi.

Keşke yeni keşfettiğim odaklanmamın nereden geldiğini bilseydi.

Kompozisyonumu teslim ettikten sonra cebimden telefonumu çıkararak binadan çıkıyorum. Pen'den bir mesaj bekliyor ve daha açmadan gülümsüyorum. Yarın onu paten dersinde göreceğim ve şimdiden onu evime davet ettim. Pizza, biraz ders çalışma, kitaplarımızı bırakıp yatağıma gelme... Kulağa güzel bir akşam gibi geliyor.

KIRMIZI PENNY

Tasmalı bir kediye sevdim!!!

Resimler ya da olmadı.

Hafif bir şaşkınlıkla, hemen kaldırımda çömelmiş, koşum takımı takmış bir kediye severken çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyor. Kedi sevimli, siyah ve büyük sarı gözleri var ama Penny'ye odaklanmadan önce ona zar zor bakıyorum. Saçları kalın bir örgü halinde ve başında örgü bir şapka var. Paltosunun altında, tüylü siyah bir balıkçı yaka giydiğini görebiliyorum. New York sonbaharında o kadar iyi görünüyor ki, onu Arizona'nın yerlisi olarak hayal etmek zor, ama birkaç gün önce telefonda sohbet ettiğimizde, bir kertenkelenin patenine gizlice girip artistik patinaj yarışması için Tempe'den Salt Lake'e gittiği zamanı anlatırken beni gözyaşlarına boğmuştu.

Seni hafife almışım, Red.

Sevimli hayvanların söz konusu olduğu bir yere
bulaşmam. Kuku demişken... ?!

Sen iflah olmazsın.

Kimya sınavım berbat geçti. Kafamı dağıtmak için mi?

Keşke gelebilseydim ama baban bizi fazladan bir antrenmana götürüyor.

Boo

Ona

selam

söyle Jk

Daha önce belirtildiği gibi: Düzeltilemez

jk

Milton seminerim için okumalarımı tamamlamak için biraz zamana ihtiyacım olsa da piste gidiyorum. Genelde Salı günleri antrenman yapmayız ama Koç Ryder ve ekibi bazı yeni dizilişler hazırladı ve hazırlanmamız gereken bir deplasman maçı daha var, bu sefer ta New Hampshire'da. Biraz erken geldim, bu yüzden atletik şortumu ve atılabilir bir tişörtümü giyip koşu bandına çıktım.

Birkaç dakika sonra Brandon yanımdaki koşu bandına adımını attı. Ona başımla selam veriyorum ama o ısınmaya başlamadan önce sert bir bakışla karşılık veriyor. Yan yana koşarak uzun bir süre sessizlik içinde vakit geçiriyoruz. Evan yanımda olsaydı, Foo Fighters'a eşlik ederken eğlenceli bir yarışma olurdu. Jean olsaydı, Led Zeppelin dinlerken arkadaşça bir sessizlik olurdu. Beni kurtaracak müzik olmadan bu bir işkence.

İyi bir takım arkadaşı ve lider olmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadığım halde Brandon benden nefret etmeye kararlı görünüyor. Bundan önce yakın arkadaş falan değildik ama takım partilerinde sohbet eder, birlikte bira pong falan oynardık. Geçen yılbaşı gecesi, hafta sonunu ailesinin Michigan'daki göl evinde geçirdim ve hatta Sınır Tanımayan Doktorlar'da çalışmadan önce unutulmaz bir deneyim yaşamak isteyen Amanda adında seksi bir kız olan büyük kuzeniyle takıldım. Kanka olmak zorunda değiliz ama soğuk davranmak çok yorucu.

"Bak," diyorum sonunda, çünkü zaten buza çıkmak üzereyiz ve o zaman sohbet etmek için fazla fırsatımız olmayacak, "sadece bana bu saçmalığı kesmen için ne yapabileceğimi söyle."

Alnına bir havlu siler. "Biliyor musun?"

Ne olduğunu biliyorum ama bu kadar cesur olduğunu duymak şaşırtıcı. "Bunun dışında."

Omuz silkiyor. "O zaman sana buz dışında hiçbir şey borçlu değilim. Arkadaş istiyorsan kendi ekibinle takıl, ben de kendi ekibimle takılayım."

"Senin kırılğan duygularını incitmemek için Koç'a beni kaptan yapmamasını söylemeyeceğim."

Koşu bandını aniden durduruyor, göğsü kabarıyor. Yüzü kızarmış, şakağına yapışmış terli sarı saçlarından yanağına doğru boncuk boncuk ter akıyor. "Bir yılın daha var. Sen daha üçüncü sınıftasın Callahan. Ve babandan beklediğin tüm onaylar için ligde bir şansın olacak."

Sadece bakıyorum; beni gerçekten bir yerimden vurduğunu bilmenin tatminini ona yaşatmak istemiyorum. "Ne olmuş yani?"

"Bu benim hokey oynadığım son sezon. Kendimi bildim bileli bu benim hayatımdı ve gelecek yıl bu zamanlar nerede olacağım?" Havluyu omuzlarına sararak kısa bir kahkaha atıyor. "Lanet olası bir ofiste sıkışıp kalmış, hisse senetlerini yönetiyor olacağım."

"Askere gidebilirdiniz. Ya da mezun olduktan sonra bir yere girmeye çalışabilirdiniz. AHL'ye ya da Avrupa'da bir yere."

"Sert bir babası olan tek kişi sen değilsin." Eşyalarını toplar. "Bunun için savaşmaktan vazgeçmeyeceğim. Bu benim yılım. Ben kıdemli pivotum. Sen sadece hoşuna gitmeyen bir şey duyduğunda yumruk atan genç bir defans oyuncususun."

"Ciddi misin, Finau?"

Ürkmek isteyeceğim kadar yaklaşıyor ama ben yerimde duruyorum. "Koç'a geri çekildiğini söyle," diyor, sesi aldatıcı bir şekilde sessiz.

"İşte buradasın," dedi Evan kapı aralığından. "Haydi Coop, başlamamız gerek. Nasıl gidiyor, Fins?"

"Peki," diyor, hâlâ bana bakarak. Ben de ters ters bakıyorum, çünkü bunu onun için adalet adına ya da her ne sikim olduğunu düşünüyorsa onun adına yapmamın imkanı yok ve bir süre sonra uzaklaşıyor.

Evan bana dönmeden önce onun salondan çıkışını izliyor. "Kaptan meselesi hâlâ canını sıkıyor mu?"

"Henüz hiçbir şeye karar verilmedi." Su şişemi elime alıp uzun bir yudum alıyorum. "Sadece büyük bir pislik gibi davranıyor."

"Ryder'ın karar vermeye yakın olduğunu söyleyebilir."

Çantamı alıp onu kapıya kadar takip ediyorum. "Belki. Ya da belki ikimize de siktirip gitmemizi söyler."

Evan pek çok nedenden ötürü harika bir arkadaştır, ancak en önemlisi, konuşma çukurlara sapmak üzereymiş gibi görüldüğünde konuları nazikçe değiştirme yeteneğidir. Omzuma vuruyor. "Daha sonra bana gelmek ister misin? Westbrook'taki Tayland restoranından paket servis alabiliriz, Remmy, Hunter'ı *Call of Duty*'de yeni bir göreve davet etmek istiyor."

Hunter, Seb'in takım arkadaşlarından biri ve ikimiz sayesinde hokey ve beyzbol takımları yakınlaştı. Geçen yıl James sayesinde futbol takımındakilerle dosttuk ama bu yıl o kadar değil. Yarından önce ev ödevlerim üzerinde çalışmalıyım, çünkü Penny ile birlikteyken pek bir şey yapabileceğimden şüpheliyim, iyi niyet bir yana, ama ekibimle birlikte gevşeyerek geçireceğim bir akşam düşüncesi kulağa vazgeçilemeyecek kadar hoş geliyor. Milton mı, *Call of Duty* mi? Takım arkadaşlarım New Hampshire'a giderken biraz uyuklarken, ben *Areopagitica*'nın pasajları üzerinde kafa yoruyor olacağım, ama buna değecek.

"Evet, hadi yapalım."

PENNY

5 Ekim

Star Trek dünyasında mı yoksa Star Wars dünyasında mı yaşamayı tercih edersiniz?

CALLAHAN

Sana da günaydın, Red

Bir tahminde bulunun

Dün gece bunu düşünüyordum.

Hayır. Ben daha çok fantezi adamıyım.

Star Trek mi?

Ama temelde aynı şeylerdir.

...Kırmızı

Hayır

???

Star Trek bilim kurgudur. Yıldız Savaşları uzay operasıdır. Tamamen farklı

Ben Star Wars'u seçiyorum çünkü Chewie'ye sarılabilmeyi isterdim.

Ve Han Solo ile öpüşmek

Leia örgüleriyle iyi görünüyorsun.

Cadılar Bayramı kostümüm mü?

6 Ekim

CALLAHAN

Bekle, yani bütün bir kitap mı yazdın?

Tam

olarak değil, yarısı kadar. Ama daha önce daha kısa şeyler yazdım, fanfiction gibi

Bu gerçekten harika, Red.

O da böyle söyledi.

Evet, eğer bitirebilirim harika olacak.

:)

Hayır

Ne hakkında?

Ben gerçekten

Güleceksin

...Güzel

?!

Ama eninde sonunda bunu senden çıkaracağım.

Yaşasın <3

Ben yapmam

7 Ekim

CALLAHAN

?!

Ugh, iyi

İstedğin kadar rol yap ama sen de sormak üzereydin. Bunu hissedebiliyorum.

...şehre giden otobüste olabilirim de olmayabilirim de.

Biliyordum.

Bu hafta sonu New Hampshire'da olacaksın, ben proaktif davranıyordum.

10 Ekim

Bir sorum var.

CALLAHAN

Öyle mi?

Bizimki özel, değil mi?

Fark ettim ki

Olmasa da olur

Evet öyle.

Senin seks deneyimlerine başka nasıl odaklanabilirim?

Callahan, lütfen.

Hadi ama. Bununla gurur duyuyordum.

Sen gizli bir aptalsın, biliyorsun.

Kesinlikle bir sır değil, tatlım.

Ama belli ki sen de bu işin içindesin, o zaman gerçek aptal kim?

PENNY

Öğrencilerim bu kez buzun ortasında kendi başlarına paten kayma alıştırmaları yaparken etrafta DÖNÜYÖRÜM, böylece momentum için tahtaları kullanmak yerine kendi vücutlarındaki güçle itiyorlar. Birkaç dökülme dışında, iyi dengeleniyorlar ve bir turuncu koniden diğerine kayarken kıkırdıyorlar. Bu bana annemle buz pateni yapmayı öğrendiğim günleri hatırlatıyor. Annemle babamın çok tipik bir erkek-kız aşk hikayesi vardı ve her şey tıpkı bunun gibi bir buz pistinde başlamıştı. Boston Common Frog Pond'daki serbest paten sırasında birbirlerine rastlamışlar. Kız kendi arkadaşlarıyla, erkek de kendi arkadaşlarıyla birliktymiş ve sıcak çikolata almak için iki grubu da ekmişler. Annemin anlattığına göre, kız adamın hokey oyuncusu olduğunu ve bu işe bulaşmak istemediğini hemen anlamış, adam da kızın artistik patinajcı olduğunu ve kendini beğenmiş biri olduğunu düşünmüş ama sıcak çikolatalar soğuyana kadar gerçek bir randevu için plan yapmışlar ve bir daha da arkalarına bakmamışlar.

Cooper'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Buzun diğer ucunda Ryan'la konuşuyor. Ryan'ın üzerinde Capitals

Yine kazak ve alınının büyük kısmını kapatan örgü bir şapka. Cooper'la konuşurken kollarını sallıyor ve Cooper'ın kahkahası yankılı alanda yankılanarak cevap veriyor. Gülümsememi gizleme zahmetine girmiyorum. Burada kendi hokey oyuncumla birlikteyim, her ne kadar aşk söz konusu olmasa da.

Arabasına bindiğimizden beri havada süzülüyorum. Dr. Faber diğer üç anksiyete ilacını denedikten sonra beni Lexapro'ya alıştırdığından beri kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Kimya sınavından kalmış olabilirim ve bitirmem gereken bir yığın işim var ama yeni bir arkadaşım var ve bu buluşma -sıradan, seksi, eğlenceli- tam da ihtiyacım olan şeydi. Cooper beni nasıl zorlayacağını biliyor ve rahat tavırlarına bakılırsa ona ayak uydurma konusunda hiç de fena bir iş çıkarmıyorum.

Ondan önce kendimi hiç seksi hissetmedim. Bir erkeğin ilgisini çektiğimde, bu nesneleştirmeyle ilgiliydi, arzuyla değil. Ama Cooper'la? On metre ötede ve gözlerindeki sıcaklığı hissedebiliyorum. Piste gitmeden önce makyajımı yapmaya ve şirin bir paten kıyafeti seçmeye özen gösterdim; pembe bacak ısıtıcıları, siyah tayt ve dar pembe bir kazak giydim. Kalın örgümü yerinde tutan toka ve küçük altın halkalarım ve kelebek tılsımlı kolyemle birlikte? Bir hokey oyuncusunun ıslak rüyası gibi görünüyorum. Dersi bitirir bitirmez patenle oraya gidip onu öpeceğim.

Benden önce davranıyor, hevesinden neredeyse bana çarpıyordu. "Ryan'ın annesi onu hokeye yazdırıyor," diyor ve kollarını belime dolayıp sıkıyor. "Onunla bu konuda çok hızlı konuşacağım, tamam mı? Sonra buradan gidebiliriz."

Çıkışa doğru kayarken elini kaldırıyor. "Bayan McNamara!"

Takip ederken yanağımın içini ısııyorum, Ryan'ın saçlarını karıştırırken önlüklü annesiyle konuşmasını izliyorum; geçen hafta bize hemşire olduğunu söylemişti. Patenlerimin bağcıklarını çözüyorum, velileriyle birlikte geçen birkaç çocuğa veda ediyorum ve ağrıyan dizimi ovuyorum.

Nikki yanımdan geçerken bana gülümsüyor. Antrenörlük için giyinmiş ve kolunun altına bir pano sıkıştırmış; genç artistik patencileri bundan sonra geliyor. "Ders iyi miydi?"

"İşi öğrenmeye başladılar."

"Harika." Cooper'a bir bakış atıyor. "Çocuklarla arası çok iyi gibi görünüyor. Bir hokey takımıyla çalışmalı, sence de öyle değil mi?"

Bu düşünce çok sevimli ve Cooper muhtemelen bundan hoşlanacaktır ama zamanı olduğundan şüpheliyim. Sanırım o da okul ödevlerini benim kadar geciktirdi. Yine de yanına gittiğinde, "Senden harika bir hokey koçu olur." dedim.

"Ryan'ın annesi takımla çalışıp çalışmayacağımı sordu," diyor yanıma yerleşip patenlerinin bağcıklarını çekiştirirken. "Bunu babana söyleme ama keşke yapabilseydim."

"Dersleri sevdiğini biliyor."

"Eminim ki bu onu çok heyecanlandırıyordur."

Patenlerimi çantama koyuyorum ve onları sokak ayakkabılarıyla, içi tüylü bir çift botla değiştiriyorum. Uggs eskiden sadece pistte giydiğim özel ayakkabılardı; aksi takdirde bir çift Birkenstocks'a bağlı kalırdım, ama burada onlar için daha fazla kullanım alanım var. "Planlarının işe yaramasına alışkın. Bu yönden şeytani bir dahi."

"Pizza mı?" diyerek geçiştiriyor.

"Tanrım, evet, açlıktan ölüyorum. Annie'den sipariş verelim."

Çıkışa doğru birlikte yürüyoruz. Kapıyı benim için açık tutarken "Olmaz," diyor. "Gitmemiz gereken yer Annabelle'in yeri."

Hafif yağmur yağmasına ve zaten titriyor olmama rağmen olduğum yerde duruyorum. Cooper bana ceketini uzattığında tartışmadan alıyorum ve omuzlarıma atıyorum. Beni topak topak bir bulut gibi gösterse de kışlık montumu giymeliydim. "Bu bir iftira ve buna izin vermeyeceğim. Annabelle'in kabuğu komünyon gofreti gibi."

"*Bu* iftira değil mi? Annie'nin sosunun tadı tozlu eski bir kutudan çıkmış gibi."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kaba. Annie's'ten sipariş veriyoruz ve yanında tonlarca sebze ve Sezar salatası alacağız."

"Sebzeli pizza mı? Hadi ama, şaka yapıyor olmalısın. Ya köfte ve sosis ya da büst yapmalısın."

Önünden fırladım. "Madem bu kadar et kafalısın, iki pizza söyle ama sarımsaklı düğümleri unutma."

PENNY

Cooper'ın evine vardığımızda, iki pizza almakla ne kadar doğru bir karar verdiğimiz hemen anlaşılıyor. Izzy birkaç dilim sebzeli pizza ve bir kadeh şarapla üst kata çıkıp İngilizce ödevi hakkında bir şeyler mırıldanırken Cooper ve Sebastian etli pizzayı ikiye bölüyor. Ben de bir dilim atıştırıp onların yiyip bitirmesini izledim. Görünüşe göre, erkeklerle değil, açlıktan ölmek üzere olan bir çift vahşi hayvanla takılıyorum. Şaşırtıcı derecede modern bir mutfaktayız; dolapların üzerindeki altın kaplama donanım Izzy'nin işi gibi geliyor, çünkü onu tanıdığım kısa süre içinde ihtişamın onun göbek adı olduğu hissine kapıldım. Oturduğumuz masa için yeterince büyük bir alana açılıyor. Düzen babamın evine benziyor, sadece birkaç blok ötede, ama işle ilgili gereçler onun mutfak masasını sürekli kaplarken, Cooper'ınkini sarkık çiçeklerden oluşan bir vazodan ve Sebastian'a göre evle birlikte gelen boyalı bir nargile süslüyor.

Planımızın önce ev ödevi yapmayı içerdiğini ve bunu gerçekten yapmamız gerektiğini biliyorum, ama düşünmeden edemiyorum

Kucağına kaymayı ve onu öpmeyi ne kadar çok istediğimi, pizza nefesini ve her şeyi. Sağda solda takılmamıza rağmen Listede daha ileriye gidemedik, ama devam etmek istiyorum. Önce başka bir şey denemezsem kendimi sihirli bir şekilde tekrar vajinal seks yaparken güvende hissetmeyeceğim.

"Sadece söylüyorum," diyor Sebastian artık boş olan birasını bırakırken; ben bakarken onlar futbol hakkında sohbet ediyorlardı, "Dallas'ı geçebilirlerse altın değerinde olacaklar."

Cooper homurdanır. "Bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun. Kovboyları kovalıyorlar ve James ne kadar hızlı gelişirse gelişsin bunu biliyor." Bir dilim pizza daha alıp bana bakıyor. "Futbol izliyor musun, Red?"

"Pek sayılmaz. Yine de babam ve ben sıkı Lightning hayranlarıyız."

Yüzünü buruşturdu. "Coyotes değil mi? Arizona'dan geldiğini sanıyordum." "Babam üniversite koçluğuna odaklanmadan önce Lightning ekibinde çalışıyordu." "Ya da belki de arka arkaya kazanılan Stanley Kupalarını seviyorsundur."

"Belki de oyuncularını sevdiğim içindir. Pat Maroon'un muhteşem bir sakalı var." Cooper'ın ağzı açık kalır. "Peki ben sevmiyor muyum?"

Tırnağımı çeneme vururken derin düşüncelere dalmış gibi yaparak sadece gülümsüyorum. "Bir bakalım. Islanders'ı mı yoksa Rangers'ı mı tutuyorsun? Sen Long Island'lısın, Sabres olamaz."

"Akıllıca seç, Red. Bir sonraki ilişkimiz buna bağlı."

"Öyle mi?" Masanın üzerine eğilip öpüşebileceğimiz kadar yaklaşıyorum ama dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce duruyorum. Hiçbir anlamı yokken flört etmek eğlenceli; sadece

arkadaş olduğumuzu bildiğimde baskı yok. Baştan ıkarma konusunda iyi bir alıştırma zaten. "Ne yapacaksın?"

"řu listeni bir dűřűn," diye mırıldanıyor kulađıma. Sıcak nefesini hissettiđimde őrperiyorum.

Tenimi. "Dalga geçmeye devam edersen seni cezalandırmak zorunda kalacağım. Aklıma iftira için uygun olabilecek iki şey geliyor."

Sebastian boğazını temizler. "Tam buradayım amına koyayım."

Cooper arkasına yaslanmadan önce ağzıma bir öpücük konduruyor. Gözleri karanlık, sanki beni gerçekten kucağına çekip burada, mutfakta tokatlayacakmış gibi. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, karnımdaki arzu dalgasını hissetmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Kardeşine bir bakış atıyor. "Üzgünüm, Sebby. Burada ciddi bir seks koçluğu yapıyoruz."

Sebastian kuru bir sesle, "Çünkü bu çok akıllıca bir fikir," diyor.

"Merak etme, zaten bana aşık olmayacağına söz verdi."

Omzuna vururken gözlerimi deviriyorum. "Sanki."

"Hayal bile edemiyorum zaten." Sebastian buzdolabından bir bira daha alır. "İyi eğlenceler çocuklar. Korunun."

Ayrılırken Cooper şöyle seslenir: "Öfkeli bir sürtük olmak yerine böyle olduğuma şükret!

İyileştim!" "Sana böyle mi dedi?"

"Oldukça fazla." Kolunu arkaya atarak sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Peki, ne olacak?"

"Islanders," diyorum. "Matt Barzal çok rüya gibi değil mi?" Yanlış olduğunu biliyorum; Rangers etiketini fark ettim.

kamyonetinde. Ama dalga geçmemek için çok eğlenceli, özellikle de beni kucağına sürüklediğinde ve sonra omzunun üzerinden bir un çuvalı taşır gibi geçirdiğinde.

"Cooper!" Çığlık atıp onu tekmeliyorum. Kıcımlı avuçlayarak beni sakinleştiriyor, sonra çimdikleyerek ciyaklamamı sağlıyor. Beni yukarı taşırken kahkahası göğsünde gümbürdüyor. Yarım düzine nedenden dolayı kızarıyorum ama listenin en başında iki kardeşinin de evde olduğu gerçeği var ve Izzy'yi sadece beş saniye görmüş olsam da Sebastian neyin peşinde olduğumuzu biliyor. Cooper açıkça pişmanlık duymuyor, kardeşine daha sonrası için pizza ayırmasını söylüyor ve sanırım Sebastian da bir şeyler bağılıyor ama dinleyemeyecek kadar dikkatim dağılmış durumda.

Üst kattaki kapılardan birini iterek açıyor, sonra bir ışık düğmesine basıyor. Yatak odasının neye benzediğini görmek için boynumu çeviriyorum ama normal bir insan gibi beni ayağa kaldırıp etrafı kontrol etmek yerine yatağa doğru ilerliyor ve beni yere atıyor. Bana katıldığında gülerek zıplıyorum ve sonra öpüşüyoruz ve belki de bu garip ya da garip hissettirmeli, ama bacaklarımın arasındaki lezzetli karıncalanma ve Cooper'ın vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığı dışında hiçbir şey kaydetmiyorum.

Sonunda geri çekiliyor. Gözleri dans ediyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Kamyonetimdeki etiketi fark ettin."

"Belli ki."

"Sen küçük bir veletsin."

"Öyleyse beni cezalandır," diyorum. Örgümü çözüyorum, uzun saçlarımı omuzlarımın üzerinde sallıyorum. "Bana ders sözü vermiştin. Yeni bir görev için hazırım."

"Etkilendim Red," diyor beni kendine yaklaştıırken, elini sırtımda gezdirip popomu sıkarken. "Çok cesursun."

Tırnakları taytımın üzerinden kıcıma batarken nefesim kesiliyor. Daha önce de şaplak yediğimi hayal etmiştim ve bu beni hep tahrik etmişti; umarım gerçek hayatta da aynısını yapar. Kazağımın yakasını aşağı çekiyor ve ikimizden başka kimsenin bilmeyeceği kadar alçaktan tenime bir morluk emiyor. Karşılığında kucağına sürtünüyorum, bu onun inlemesine ve ağzımı tekrar öpmesine neden olduğunda memnun oluyorum. İkimiz de nefessiz kalana, soluk soluğa kalana kadar devam ediyoruz. Gevşek saçlarımı çekiştiriyor, geri çekilmeden önce dudaklarıma sert bir öpücük daha

konduruyor. Gözlerimin içine bakıyor ve görünüşe göre gördüklerinden hoşlanmış olacak ki kazağımı tamamen çıkarıyor. Sütyenimi çıkarıyorum, sadece başımın üzerinden çekip yere atıyorum ve o da

Taytımı ve külotumu indirirken yüzünü aniden memelerime gömüyor. Sert parmaklarıyla meme uçlarımdan birini çimdiklemesi ve ağzının diğer göğsümü neredeyse yutması arasında bunalmış hissediyorum ama bu, beni çıplak bir şekilde kucağına oturtup popomu havaya kaldırdığında içimden geçen sıcaklığın yanında sönük kalıyor.

Sızlanıyorum, yüzümü hâlâ giyinik olan kalçasına gömüyorum. Tüm kıyafetleri üzerinde, kemeri bile, ve ben tamamen çıplak, bir büfe gibi onun önüne serilmiş durumdayım. Bir elini çıplak sırtımdan aşağıya, kıkırma kadar indiriyor ve sıkıyor.

"Burada da çiller var," diyor, ses tonunda bir eğlence notası var.

Karşılık olarak kalçasını ısırdım. Bana acıyormuş gibi yapma nezaketini bile göstermiyor. "On taneye ne dersin Penny? Bu yeterli olur. Seni çok fazla bunaltmak istemem."

Gerçek adımı o kadar seyrek kullanıyor ki bir an dikkatim dağılıyor ama sonra parmaklarını kıkırma sokuyor. "Tatlım?"

"Evet. Cooper..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Ben de onun ilk adını pek sık kullanmıyorum.

"Seninle ilgileneceğim," diyor, bir şekilde dile getirmedığım sorumu anlıyor; o kadar tahrik oldum ki muhtemelen kotunu lekelediğimi biliyorum ama umurumda değil. Beklentiyle titriyorum. "Benim için say. Çok ileri gidersem söyle, hemen durayım."

Sesi alçak, yatıştırıcı bir tona büründü. İlk tokadı atmadan önce bir süre daha tenimi okşuyor. Gerçekten canımı yakacak kadar sert değil ama acıtmaya yetiyor. Nefesim kesiliyor, ayaklarımı hafifçe tekmeliyorum; güçlü bir eliyle sırtımda beni tutuyor. "Say," diyor.

Sesim beklenmedik bir duyguyla titriyor. "Bir."

"Aferin kızıma." Bana tekrar vuruyor, açık avucu bu sefer diğer yanağıma çarpıyor. Ben daha hızlı sayıyorum, o da diğer tarafa geçiyor ve yediye kadar bu şekilde devam ediyoruz, o da bu sırada övgülerini mırıldanıyor.

Bunun beni tahrik edeceğini biliyordum, hem keskin küçük acı çiçekleri hem de pozisyon, beni yakaladığını ve sadece gözleri için sergilediğini bilmek, ama ben de gelgitli bir duygu dalgasına biniyorum, nefesimi eşit tutmak için mücadele ederken gözlerim yanıyor. Daha aşağıya, kalçamın kıvrımına bir şaplak atıyor ve ben dilimi tutamadan haykırıyorum.

"Böyle çok güzel ve pembe görünüyorsun," diyor, ben sayarken omurgamın üst kısmını öpmek için eğiliyor. "Kendini bana teslim ediyorsun, benim iyi kızım oluyorsun."

"Cooper," diyorum, sesim boğuk çıkıyor; ya öyle diyeceğim ya da ona havayı tamamen bozacağından korktuğum bir şey diyeceğim.

Yanaklarımı aralıyor, şüphesiz deliğimi görmesini sağlıyor ve tam üzerine tokat atıyor. Parmaklarının ucu amcığıma değiyor ve ben inleyerek tekrar kalçasını okşuyorum. Elini oraya bastırıyor, parmaklarını kayganlaştırıyor ve son üç vuruşu bu şekilde bitiriyor: eli ıslak, tenimi birden fazla şekilde işaretliyor. Bir yanım devam etmesini, titreyen bir yapışkandan başka bir şey olmayana kadar beni itmesini istiyor ama en ufak bir sürtünme ağrıyan göbeğimi rahatlatmış gibi kucağına bastırıyorum ve beni bir öpücüğe sürüklediğinde neredeyse rahatlatarak hıçkırıyorum, bir eli saçlarıma dolanıyor, diğeri kızarmış, acıyan popomu okşuyor. Yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"Muhteşem kız," diye mırıldanıyor. "Benim için çok iyi ve mükemmel."

Elini bacaklarımdan arasına götürüp parmaklarını amımın üzerinde gezdiriyor. Bu hafif fırçalamada bile yüksek sesle inliyorum, yıldızları görene kadar klitorisime bastırmasını diliyorum, ama o ıslak parmak uçlarını her biri sert küçük tomurcuklar olan meme uçlarımla oynamak için kullanıyor. "Hoşuna gidip gitmediğini sorardım ama cevabım tam burada."

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum, kavrayışına doğru eğilerek. "Lütfen, ne olursa."

Beni öperken dudağıımı ısıyor. "Sikim seni mükemmel bir şekilde dolduracak."

KOOPER

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda yanlış bir şey yaptığımı anladım.

Penny kaskatı kesiliyor, ama elim o şirin poposuna inmeden hemen önce bilinçsizce yaptığı gibi değil. Önerimle ilgili bir şey onu zihinsel olarak benden uzaklaştırdı; şimdiden gözlerini kapatıyor, başını sallıyor. Yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyor ve titreyerek bir nefes veriyor. "Hayır. O değil. Listedeki başka bir şey."

"Özür dilerim," diyorum hemen, ne için özür dilediğimi henüz bilmesem de. "Seni itmek istememiştim."

Başını sallıyor ve gözlerini açıyor. Gözyaşlarıyla parlıyorlar ve küçük gülümsemesi hüzünlü. "Listede son sırada olmamın bir nedeni var. Henüz o noktaya gelmedim. *Hiçbir şey* söylememeliydim."

Yanağını usulca öpüyorum, her şeyden çok mecburiyetten. En azından kucağımdan fırlamadı. Sanırım onu korkutmadım, ürküttüm. Yine de ben bir pisliğim; tabii ki vajinaya giren sıradan bir aletin onun listesinde son sırada olmasının bir nedeni var. Tüm detayları bilmiyorum ve onlara borçlu da değilim, ama bu her şey hakkında büyük bir aptal olmam gerektiği anlamına gelmiyor. "Benim için derin bir nefes al."

Gözlerini kırptırıyor, başını sallıyor, yutkunmak için kendini zorlarken boğazı hareket ediyor. "Ben iyiyim."

"Hâlâ bir şeyler yapmak istiyor musun? Ne istersen sana vermek istiyorum. Az önce benim için çok iyiydin."

Bacaklarının arasına uzanıp klitorisini ovuştururken muhteşem gözlerini benden ayırmıyor ve usulca nefes alıyor. Vücudunun küçük kıvrımları, canım isterse bütün olarak emebileceğim göğüsleri, göbek deliğinin hemen yanındaki yıldız patlamasına benzeyen lanet olası doğum lekesi - gerçek bir yıldız, yani şeker değil- hepsi bir araya gelince öyle bir resim ortaya çıkıyor ki beni öyle zorluyor ki zar zor düşünebiliyorum. Aletim kotuma baskı yapıyor ve bugün kemer takma fikrimden nefret ediyorum. Ona bakarken içimdeki sahiplenme duygusuna karşı koyamıyorum. Onun gerçekten benim olmadığını, bunun sadece bir anlaşma olduğunu biliyorum, ama şu anda bunun için başka kimseye gitmiyorum, o da öyle. Bunu açıkça belirtmiştik. Az önce poposuna kırmızı şaplak atarken söylediği benim adımdı ve boşalırken dudaklarında benim adım olacak.

Narin parmakları bacaklarının arasında çalışmaya devam ediyor. "Beni beklet," diyor. "Daha fazla alay mı?"

"Dayanabildiğim kadar." Özellikle iyi bir açığı yakaladığında nefesi kesiliyor. "Bu beni şu an odaklanmış tutacak."

Ne olduğunu düşünmek yerine odaklanmak, asıl soru ama ben onun erkek arkadaşı değilim, o yüzden denemedim. Onun yerine, onu toplayıp yastıklarımın üzerine koyuyorum. Böyle daha da güzel görünüyor, arduvaz grisi çarşafıara yerleşirken her yeri kızarmış. Kemerimi çıkarıyorum, her seferinde bir santim.

Lanet olsun, o muhteşem. Şımarık ama iyi bir kız ve şu anda benim. "Bileklerini uzat, tatlım."

Gözleri büyür ve gözle görülür bir şekilde yutkunur. Bu da listesindeki bir diğer madde, ama neden ikisini aynı anda yapmayalım? Esaret ve orgazm inkârı. Şişmiş klitorisini kızdırmak için kendi parmaklarını kullanamazsa tamamen benim merhametime kalacak ve ben de onu kaldırılabildiğim kadar uzun süre kenara çekebileceğim. Bu konuda biraz pratik yaptım, bu yüzden bileklerini başının üzerine getiriyorum, kemer ellerini başlığa karşı bir arada tutuyor, sıkı ama acil bir durumda çıkaramayacağı kadar sıkı değil. Kontrolün bir kez daha benim lehime dönmesine yetecek kadar. En çok böyle hoşuma gidiyor ve nefes alıp verişinden anladığım kadarıyla o da bunu çok ateşli buluyor.

Ön dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve sonra bacaklarını iki yana açarak ayaklarını yatağa sabitliyor. Yüksek sesle inliyorum, tişörtümü başımın üzerinden çekip fırlatıyorum. Kot pantolonumun düğmesini karıştırıyorum, gözlerimi bir an bile ayıramıyorum. Bacaklarının arasındaki kırmızı bukleler koyu ve ıslak, ipeksi yumuşak göbeği de bir o kadar lezzetli bir şekilde kaygan. Çok şanslı bir piçim. Onun tuzlu tadını hatırlayınca ağızımdan tükürükler akıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Durman gerekirse söyle, duralım."

"Çantamda bir vibratör var," diye yanıtlıyor, açıkça "*Ben iyiyim, aptal olma,*" diyen bir ses tonuyla.

Kaşımı kaldırıyorum. "Ne yani, bütün gün yanında mı taşıdın?"

Çenesini o bayıldığım meydan okuyan eğimiyle bana doğru çeviriyor. "Bunu yardım etmek için mi kullanacaksın yoksa hile yaptığını düşünen o pisliklerden biri misin?"

Çantasını karıştırmaya başladım bile. "Lütfen. Oyuncaklar ve benim özel bir anlaşmamız var. Senin için iyi olan benim için de iyidir." Homurdanıyor. "Çok tuhafısın."

Kurşun vibe'ı tutuyorum. Fuşyanın gerçekten iğrenç bir tonu, ama bir çift sevimli tavşan tarzı kulakla bitiyor. Farklı hızlar arasında hızlıca tıkladığımda nefesi kesiliyor ve kalçaları sanki yaklaşmak için can atıyormuş gibi kalkıyor. Yatağa yerleşirken sırtıyıyorum. "Çığlıklarını bastırmak için biraz müzik açayım mı? Metallica iyi olabilir."

Bana ters ters bakıyor. "Metallica'ya gelmiyorum. Ve ben çığlık atan biri değilim."

"Gelmekle ilgili kim bir şey söyledi? Bu inkârla ilgili, tatlım." Vibe'ı açıyorum, göğüslerini öperken karnından aşağı doğru sürüklüyorum. Birini ağızma alıp meme ucunu dikkatle okşuyorum, yumuşak, küçük bir çığlık atıyor. Yavaşça bırakıyorum, bu sırada gözlerinin içine bakıyorum. "Senin gibi bir veledin biraz daha disipline ihtiyacı var."

Kelimeler tam olarak istediğim şeyi yapıyor; hızla göz kırpmıyor, göğsü kabarıyor ve bacaklarının daha da açılmasına izin veriyor. Vibratörün ucunu tam deliğine bastırarak onu ödüllendiriyorum, kayganlaştırıcı olarak kayganlığını kullanıyorum. Adımı kekeleyerek söylüyor, ama yalvaramadan önce, vibratörün uçlarını klitorisinin her iki yanına masaj yapmak için kullanarak ona istediği şeyin tadını veriyorum.

Aletim dikkat çekmek için zorlanıyor, kalçasına doğru bastırıyor, ama onu kızdırmaya devam etmek için görmezden geliyorum. Vibe ile klitorisini ovarken kör tırnaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum. Beni tatlı, sessiz inlemelerle ödüllendiriyor, sanki agresif bir şekilde gürültü yapmamaya çalışıyormuş gibi, ki bunun doğru olduğundan eminim, çünkü Penny hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da inatçı olduğudur. Kıvrımlarını okşarken vibratörü klitorisine doğru tutuyorum ve yavaş yavaş, bana karşı sallanma şekli çaresizleşiyor; yeterince baskı yaparsam

fişkiracak. Bunun yerine, onu ağzından öperek gevşiyorum; dudağımı sertçe ısırıyor. Nefesim kesildiğinde, yarım saniyelik keskin bir acı granit gibi sertleşmiş aletimde zonkluyor, sırtıyor.

"Sen bir tehditsin," diyorum ona. "Hiç gelmek istiyor musun?" "Eninde sonunda bana izin vereceksin."

"Oh?"

"Beni boşalırken izlemeyi çok seviyorsun." Kemerini çektiyor ama bilekleri bağlı kalıyor. Sikişime uzun bir vuruş yapıyorum, kendimi bırakıp onu orada somurtmaya bırakmayı düşünüyorum, ama o haklı, onun nihai orgazmını görmeyi çok istiyorum. Tekrar kalçalarının arasına yerleşiyorum, deliğini yalarken klitorisinde vıbe kullanıyorum, her inlemesini açgözlülükle alıyorum. O kadar kaygan ki çenemden aşağı damlıyor; daha fazla temas kurmaya çalışarak sırtını kavıştandırıyor. Yüzümü kalçalarının arasına daha da gömüyorum, teninde desenler çiziyorum, kalçalarının yumuşak kısımlarını ısıtıyorum. Bu sefer daha yüksek sesle haykırıyor, bu da kulaklarıma müzik gibi geliyor; çılgılık atan biri olmayabilir ama çekingenliğini kaybetmesini sağlayabiliyorum.

Boşalmak üzere olduğunu anlayacak kadar titremeye başladığında, tekrar gevşiyorum ve onu tam zirvede, umutsuzca istediği ekstra itme olmadan bırakıyorum. Uyluklarının iç kısmındaki deriyi emerken titremeye devam ediyor. Başını okşayarak sikişime bir sarsıntı daha veriyorum. Taşaklarım gergin ve ağrıyor ama yumruğuma boşalana kadar devam etme dürtüsünü görmezden geliyorum.

İhanete uğramış ifadesi kalbimi sızlatıyor. "Cooper," diye sızlanıyor. "Lütfen..."

Sesi kesiliyor. Ona acıyorum ve klitorisini tekrar çalıştırırken vibratörü daha yüksek bir ayara getiriyorum. "Benim için sesini yükselt, bebeğim," diyorum. "Seni duymak istiyorum."

Bir öpücükle yutmamı gerektirecek kadar yüksek bir iniltiyle bana karşılık veriyor ve ben bunu yaparken onun ağzına karşı sırtıyıyor. Geri çekildiğimde, o da gülümsüyor, yumuşak ve sadece benim için ve yemin ederim, neredeyse ondan geliyor. Lanet bir gülümsemeden. Sanki bana bir hediye vermiş gibi ve bu hediyeyi kimseyle paylaşmak zorunda değilim.

"Seni yakaladım," diyorum doğrudan klitorisine baskı uygularken. Diğer elimi parmaklarını onun sıcak, kaygan kayganlığıyla ıslatırken tam olarak doğru açı yapıyorum. Bahse girerim kıcı hala ağrıyordur, avuç içimden kırmızıya boyanmıştır. Parmaklarımı göt deliğine bastırıyorum ve onu çılgılık attıracak kadar baskı yapıyorum. Bir dahaki sefere ona daha sert şaplak atacağım ve sonra onu elleri ve dizleri üzerinde tutup tatlı küçük kıcını becereceğim. Sadece bu düşünce bile beni orgazmın eşiğine getirmeye yetiyor, ama sonra kendini tutuyor ve Tanrı'ya karşı dürüst bir hıçkırıkla boşalıyor, ıslaklığı elimi üzerine taşıyor ve eğer o zaman yükümü boşaltmak üzere değilsem, şimdi yapıyorum, tam karnına.

Ağlıyor. Yarım saniyeliğine, ikimizin arasında yankılanan zevk dalgasının arasına sıkışmış kalbim korkuyla güm güm atıyor. Kemerini çözüp bileklerini ovuyorum. "Kalem. İyi gözyaşları mı, kötü gözyaşları mı?"

"Güzel," diyor. Yüzündeki gözyaşlarını silerken ıslak bir şekilde gülüyor. "Tanrım, Cooper, daha önce hiç penetrasyon olmadan fişkırtmamıştım."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum, ıslak elimi saçlarına doluyor ve boşalmamı tenine sürüyorum. Vibratör bir şekilde yere savruluyor ve bana bir kuşun öfkeli ciyaklamasını hatırlatan yüksek bir vızıltıyla parkeye iniyor. Bir kahkaha patlatıyoruz, arada öpüşüyoruz; öyle sert hırıltılar çıkarıyorum ki göğsüm ağrıyor. Penny bana karşı titriyor. Uzun bir süre birbirimize sarılıp nefesimizi tutuyoruz. Bahse girerim bu, Penny'nin yatakta bir başkasıyla birlikte olduğu en yoğun sevişmeydi, bu yüzden sonraki bakımı özellikle yoğun bir şekilde yapmam gerekecek.

"Nasıl hissediyorsun?" Saçlarını okşarken soruyorum. Kolumu kendine doğru çekiyor.

"İyi."

İpucunu alıyorum ve ona daha da sıkı sarılıyorum. Başına bir öpücük kondururken lavanta kokusunu içime çekiyorum. "Benim iyi kızım."

Bir an hareketsiz kaldık ama sonra tırnaklarını gergin sırtıma geçirdi ve Andril dövmemi öptü.

-Ve ısıyor. Misilleme olarak saçını çekiyorum ve beklediğim gibi bu onun sırtmasına neden oluyor. "Bu ne?" diye soruyor.
"Batı'nın Alevi, bebeğim."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu sadece rastgele bir kılıç değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Ayrıkvadi'de Narsil'in parçalarından yeniden dövülen kılıç. Aragorn ona Andúril adını verdi. Batı'nın Alevi."

"Aragorn?"

Ağzım açık kaldı. "Hadi ama. Okumadıysan bile en azından *Yüzüklerin Efendisi* filmlerini izlemiştir."

Sadece başını sallıyor. "Hayır, asla."

Uzanıp vibratörü kapatıyorum. Tozla kaplı, bu da odamı temizlemem gerektiğini iğrenç bir şekilde hatırlatıyor, bu yüzden o fark etmeden önce komodinin üzerine koyuyorum ve çantamdan bilgisayarımı alıyorum. "Tamam, hemen şimdi başlayalım."

"Ev ödevimiz var," diye hatırlatıyor bana. "Ve onlar bir milyon yıl kadar uzun değil mi?"

"Çoklu görev yapabiliriz. Ayrıca, bu çok yoğundu. Her halükarda sana sarılacaktım, bu yüzden yerinde olsam teslim olurdum."

Gülümsüyor. "Hoşuma gideceğini nereden çıkardın?"

"Dersin başlamasını beklerken okuduğun kitabı gördüm. Fantastik, değil mi?" "Fantastik romans," diyor, ses tonunda biraz meydan okuma var. Sanki benden bir şey yapmamı bekliyormuş gibi.

onunla dalga geçmek. Sanki ben böyle bir şey yapacaktım gibi; medya söz konusu olduğunda bir inek olduğumun tamamen farkındayım. Kardeşlerimle *Call of Duty* oynamaktan mutluyum ama *Legend of Zelda*'yı tercih ederim. Fitzgerald, Sontag ve Baldwin okur ve bundan keyif alırım ama yine de George R.R. Martin okumayı tercih ederim. Penny'nin iyi bir aşk romanından hoşlanması bana çok mantıklı geliyor. Yurt odasında gördüğüm birkaç kitapçığa ve Kindle'inin üzerindeki etiketlere bakılırsa seksi şeyleri seviyor. Acaba o da böyle mi yazıyor? Yazdığı kitabın ne hakkında olduğunu itiraf etmesini sağlayamadım, ama ilk etapta bunu yapıyor olması çok havalı.

"Hey, ben de fantezilerimde romantizmi severim. Bu filmlerdeki aşk hikayelerini seveceksin." "Peki, tamam. Ama önce senin düşunu kullanacağım."

Elimi çenesinin altına sıkıştırıp gözlerinin içine bakıyorum. "İyi olduğuna emin misin? Sana bir şey getireyim mi?"

Başını sallıyor, dudağını ısırıyor. "Biraz daha pizza?"

O kadar güzel görünüyor ki onu öpmeden edemiyorum. Avucumu göğsümdeki Kelt düğümü dövmesine koyuyorum. "Ah, tam benim gönlüme göre bir kadın."

Gözlerini deviriyor, kıyafetlerini toplarken gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor. Yüzünü buruşturup aşağıya bakıyor; benim hâlâ karnını çiziyor ve iç bacakları her an daha da yapışkan hale geliyor olmalı. Hala fışkırdığına inanamıyorum; çok ateşliydi. O banyodayken ben de çarşaflarımı değiştiriyorum, böylece ıslak leke yüzünden utanmıyor. Tişörtümü aldı ve üzerine geçirdi.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diyor işaret parmağıyla göğsümü dürterek. "Sadece kıyafetlerimin kirlenmesini istemiyorum."

Onu selamlıyorum. "Evet, hanımefendi." "Ne, hayır mı leydim?"

Ona sırtıyorum. "Arkanı dön de eserimi görebileyim."

Kapıyı açmadan hemen önce tişörtünü yukarı çekerek bana pamuk şekeri pambesi kıcını gösterdi. Islık çaldım ve bana sahte bir öfke dolu bakış attı, ama ben sadece göz kırptım.

Sonra da ciddi bir iş *olan Yüzük Kardeşliği*'ni sıraya koyuyorum.

PENNY

"Gittiğine İNANAMIYORUM," diyorum Mia'ya.

Sırada ilerliyoruz. Cadılar Bayramı yaklaşıyor, bu yüzden şehirdeki sinemada *Kuzuların Sessizliği* gösteriliyor. Korku filmlerini pek sevmem ama Mia Jodie Foster'a kafayı takmış durumda, bu yüzden planımız bir sürü patlamış mısır yemek ve özellikle ürkütücü bir şey olduğunda gözlerimi kapatmak. Bir sonraki *Yüzüklerin Efendisi* filmini izlemeyi tercih ederdim ama Cooper'ı birkaç gündür görmedim.

Mia bana bakıyor. Boynuna iki kez dolanmış kocaman siyah bir eşarp takmış, başı vücudundan ayrılmış gibi bir izlenim veriyor. "Sanırım onun zamanı gelmişti."

"Daha dün iyiydi!"

Sırada önümüzde giden kız arkasını döndü ve "Kaybınız için çok üzgünüm" dedi.

Mia'ya bakıyorum, o da "Bir cenaze töreni düzenlemeliyiz. Nasıl yapılacağından emin olmasam da, onu tuvalete atıp sifonu çekemezsiniz."

Kızın yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor ve arkasını dönüyor. Kahkahalarımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Çamaşır odasındaki çöp tenekesinin üzerinde bir tören yapabiliriz."

"Ya da belki seradan bir kürek alıp ona bir mezar kazmalıyız." "Burada Igor yatıyor," diye başlıyorum. "Sadık bir hizmetkâr."

"Kendini sonuna kadar zevk peşinde koşmaya adanmış," diye devam ediyor Mia. Başımı ciddiyetle eğiyorum. "Gerçek bir kahraman. Onu özleyeceğiz."

Kız bize dönüp bakarak "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Sadece kıkırdıyoruz. Beni kaçıran ve -bu kısmı Mia'ya itiraf etmedim- gözleri tıpkı Cooper'inkilere benzeyen bir kurt adam hakkında gerçekten ateşli bir fantezi kurmaya çalışırken Igor'un nalları dikmiş olması gerçekten üzücü. Yatağıma gitmek için terk etmeden önce kitabım üzerinde çalışıyor *olabilirdim*. Onu yeni piller ve şarjla canlandırmaya çalıştım ama ikisi de işe yaramadı. Belki de odamdaki uçuşu onun son şarkısıydı ve ben bunu fark etmemiştim bile.

Cooper beni aklımdan çıkardığında kullandığım tavşan vibratörüm var ama aynı şey değil. Düzenli olarak biriyle takılmanın umurumda olmayacağını düşünürsünüz ama her zamankinden daha azgıyım. Sanki gerçek bir şeyin tadına bakmak fantezilerimi daha da güçlendirdi; geçen gün mavi gözlü bir başka *ateşlinin* kemerini sadece bir kısıtlama olarak kullanmak yerine bana şaplak atmasını içeren ıslak bir rüya gördüm. Yaz boyunca devam ettiğim o karanlık mafya romanı okuma alemine lanet olsun.

"İhtiyacım olduğu anda beni terk ettiğine inanamıyorum," diyorum. "Kimya dersinden

kalacağım gerçeğini unutturacak bir şeye ihtiyacım var."

Bilet gişesine doğru adım atıyoruz, bu yüzden Mia'nın imtiyazlar sırasına girene kadar cevap vermek için beklemesi gerekiyor.

"Ciddi misin sen? Vizeden geçtin sanıyordum."

Asık suratla başımı sallıyorum. "Bunu konuşmak için ofis saatlerine gittim ve profesör beni sınıfta bırakmadığını, bu yüzden dersten genel bir geçme şansım olduğunu söyledi, ancak başarısız olmalıydım. Eğri olmasaydı, geçecek kadar bile geçiştiremezdi. Bir sonraki sınav ve final var ama yine de."

"Kahretsin Pen, özür dilerim."

Biraz omuz silktim. "Belki babam sonunda bunun berbat bir fikir olduğunu anlar."

Mia bana şaşırtıcı derecede ciddi bir bakış atıyor. "Ya da sadece ona söyleyebilirsin. Farklı bir bölüm seçeceğini söylersin ve bu işi bitirirsin."

"Ailen öğretmen olmak için okuduğunu düşünmüyor mu?"

"Ah. Hatırlatma bana." Kaşlarını çatıyor ama bir an sonra gülümsemeye dönüşüyor. "Hey, bu senin hokey oyuncun."

Arkamı döndüm. Cooper, Sebastian ve hokey takımından hayal meyal tanıdığım üçüncü bir adam, üniversite öğrencileri ve Moorbridge yerlilerinden oluşan kalabalığı kolaylıkla yararlanarak ikram sırasına doğru yürüyorlar. Hemen arkamızdaki sıraya karışıyorlar ve biri itiraz edince Cooper, "Kusura bakma dostum, kız arkadaşına katılıyorum" diyor.

Ona ters ters bakıyorum. Bir adamın sana şaplak atmasına ve ardından en sevdiği filmi izlemesine izin veriyorsun ve o da bunun bir anlamı varmış gibi davranıyor. Toplum içinde böyle konuşmamalı, zaten babamın kimi tanıyacağı belli olmaz.

Kolunu belime doladı. Dışarıdaki rüzgârlı, berbat havaya rağmen üzerinde sadece bir sweatshirt var, Yankees şapkası her zamanki gibi arkaya dönük. Erkeklerin nesi var da hava onları etkilemiyormuş gibi davranıyorlar?

"Seni bir korku hayranı olarak düşünmemiştim" diyor.

"Sadece Mia için buradayım." Omuz silkmem gerekiyor ama kendimi tutamıyorum. Arkadaşına bakıyorum. "Sen de takımdasın, değil mi?"

"Evet," diyor başını sallayarak. Yakışıklı, keskin bir çene çizgisi ve orta kahverengi bir teni var, koyu renk saçları örgülü. "Ben Evan."

"Doğru ya, Evan Bell." Gülümsedim. Babamın ondan bahsedişine bakılırsa iyi bir yeteneği ve buz üzerinde etkileyici bir hızı var. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merak etme," diyor Cooper yüksek sesle fısıldayarak. "Senin seks deneyimi tur rehberin olduğumu biliyor. Baharat koçunuz da diyebilirsiniz."

Mia kahkahayı patlatır. "Hayatta olmaz."

Cooper'ın spor ayakkabılarına basmaya çalışıyorum ama o tam zamanında yoldan çekiliyor. "Sana o kelimeyi öğrettiğim için pişmanım. Hep böyle çekilmez midir?"

"Evet," diyor Sebastian ve Evan aynı anda.

"Oyun günleri en kötüsüdür," diye ekliyor

Evan.

Cooper somurtuyor, destek için bana bakıyor, ama ben sadece sırtıyorum, benden gerçekten iyi bir orgazm çıkardığında olduğu gibi pişmanlık duymuyorum. Duygularımın bu işe karışmasına izin vermemek düşündüğümünden daha zor oldu. Cooper'a aşık değilim -şu anda istediğim şey bu değil- ama biz arkadaşız ve bu da ondan hoşlandığım anlamına geliyor. Düşündüğümünden daha iyi bir adam, beklenmedik derecede tatlı ve gerçekten komik ve itiraf etmeliyim ki tüm bu şeylere başladığımızdan beri hayatım daha iyiye gitti. Onu arkadaşlarıyla kızdırmak eğlenceli, çünkü tiyatronun karanlığında olduğumuzda intikam almanın bir yolunu bulacağını biliyorum.

Patlamış mısır ve gazlı içecek sipariş ediyoruz ve Cooper tüm hesabı ödüyor, ki bu beni rahatsız

etmeli ama etmiyor, gerçekten - en azından olması gerektiği kadar değil. Sinemaya girdiğimizde, Cooper-ve

Bu nedenle Sebastian ve Evan bizi takip ediyor ve tabii ki ben de onun yanına oturuyorum. İçimi çekiyorum ve bize ikramda bulunmaya kararlı olduğumu anladığımda içine eklediğim jelibon paketini açıyorum.

"Biraz alabilir miyim?" diye soruyor.

Avucuna birkaç tane sıkıyorum. "Bunlar benim favorim." "Not edildi."

"Igor öldü."

Ona neden söylediğimden tam olarak emin değilim. Igor'u keşfettiğinde - ben işemeye gittiğimde odamın etrafında dolandıktan sonra, dikkatinizi çekerim - ona bir cinsiyet vermemizin ve ona isim vermemizin ve her şeyin komik olduğunu düşündü. Ama sonra Lamott Hall'da gerçekleşmiş en ateşli karşılıklı mastürbasyon seansında onu kullanmamı izledi ve ona karşı yeni bir takdir kazandı.

"Ne oldu?" diye soruyor. Kaşlarını sallıyor. "Ona çok mu sert bindin?"

"Söylediğime pişman etme beni."

Yüzü yumuşar. "Özür dilerim. Berbat bir durum. En azından bitirebildin mi?" "Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Ah, bu kadar huysuz olmana şaşmamalı."

"Huysuzum çünkü *toplum* içinde çok tanıdık davranıyorsun. Ya biri bizi görürse?"

Elbette tam o anda ışıklar kararıyor ve Cooper, "Sanırım temize çıktık," diyor ve sonra elini kalçamda hissediyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Yarın benimle şehre gel," diyor. "Sana yeni oyuncaklar alacağım. Ne kadar istersen."

"Dersim var."

"Ben de öyle. Benimle okulu as. Öğle yemeği için kardeşimle buluşacağım; onunla tanışabilirsin ve sonra en sevdiğim seks oyuncağı dükkanına gidebiliriz."

Keşke yüzünü daha iyi görebilseydim, çünkü gerçekten favori bir seks oyuncağı dükkânı var mı yoksa dalga mı geçiyor anlayamıyorum. Eli belime doğru kayıyor, parmak uçları çıplak göbeğimi okşuyor. Onu her zaman büyüleyen bir parçam olan doğum lekemin izini sürüyor. Bunu ilk yaptığında gerilmiştim ve bana oraya dokunmasını istemeyip istemediğimi sordu ve tabii ki bu düşünce onun bunu tekrar yapmasını istememe neden oldu.

"Bilmiyorum."

"Eğlenceli olacak." Daha yakına kayıyor; nefesini tenimde hissedebiliyorum. Fragmanlar başladı, bu yüzden salonda gürültü var, ama yine de kulağıma fısıldadığında onu duyabiliyorum, "Ne istersen Red. Sonra da onları deneyeceğiz."

PENNY

ERTESİ SABAH, mikrobiyoloji dersime yetişmek için acele etmek yerine, Moorbridge Metro-North istasyonunda chai latte yudumluyor ve Cooper için park yerini tarıyorum. On dakikadır buradayım ve tren iki dakika sonra geliyor. Acele etmezse zamanında yetişemeyecek, ki bu çok kötü olur çünkü -bunun kötü bir fikir olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak- bugün kampüsten uzaklaşacağım için heyecanlıyım. McKee'yi seviyorum, ama bazen kartpostal gibi mükemmel kampüsün ve aynı derecede şirin kasabanın ötesinde bir dünya olduğunu unutmak kolay oluyor. Babamla ilk taşındığımızda, sarmaşıklarla kaplı tuğlaları, akçaağaçları ve yaprak dökmeyen ağaçları ve bir ya da iki şeritli küçük yolları aklım almıyordu. New York'a sadece birkaç kez gittim ama Phoenix'ten çok daha büyük olsa da şehir ortamının bana iyi geleceğini düşünüyorum.

Sonunda Cooper'ın kamyonetini görüyorum ve bir dakika sonra da tren durmak için yavaşladığında perona doğru koşan Cooper'ı. Yanakları soğuktan ve efordan kızarmış; elini saçlarının arasından geçirirken bana sırtıyor.

"Telefonumda biletlerim var zaten," diyor ve bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni trene yönlendiriyor. "Oturacak sessiz bir yer bulalım."

Hafta içi rastgele bir öğleden sonra trende çok fazla insan yok, çünkü yolcular çoktan yola çıkmış durumda, ama Cooper yine de daha küçük bir oturma alanına, koltukların birbirine baktığı ve ortada yer olan bir oturma alanına doğru ilerliyor. Bir koltuğa uzanıp uzun bacaklarını uzatınca nedenini anlıyorum. Pencere kenarındaki koltuğa oturuyorum, kot eteğimi düzeltirken ayak bileklerimi çaprazlıyorum.

Ceketini karıştırıyor ve buruşuk beyaz bir kâğıt torba çıkarıyor. "İyi ki kahve yerine bunları almışım."

Çantanın içine bakarken gülümsüyorum; yağlı kâğıtların arasına yerleştirilmiş birkaç elma şarabı çöreği var. Birini ona verip diğerini kendim için çıkarıyorum. "Teşekkürler. Nereden aldın bunları?"

"Şehirdeki kahve dükkanı. Kampüsteki değil."

"Ah." Bir ısırık aldım. Hâlâ sıcak, dış kısmındaki şeker elma şarabının ekşiliğiyle yarışıyor. "Mia Purple Kettle'da çalışıyor, bu yüzden genelde şehirdekine gitmiyorum."

"Bu çok komik. Kardeşimin nişanlısı eskiden orada çalışıyordu." "James, değil mi?"

"Evet. Bize Bryant Park Grill'de rezervasyon yaptırdı. Grand Central'dan oraya yürüyebiliriz." Omuz silktim. "Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"New York Halk Kütüphanesi'nin hemen yanında," diyor bir ısırığın

etrafında. "Oh, bu harika."

"Ve sizi götürmek istediğim yer oradan sadece birkaç metro durağı ötede. Buranın adı

Karanlık Cazibe."

Çöreğimin kalanını bitirirken kaşlarımı kaldırıyorum. "Korkmalı mıyım?"

Biraz gülüyor ve bir çörek daha almak için çantaya uzanıyor. "Beğenmemiş gibi yapma."

Pencereden dışarı bakıyorum. Görünüşe göre bir yerleşim bölgesinden geçiyoruz, çitler tren raylarının görünmesini engellemek için uzun. "Bana kardeşinden biraz daha bahset."

Bir saat süren tren yolculuğu boyunca rahatça sohbet ediyoruz. Futbolcu James ve fotoğrafçılık işine yeni başlayan nişanlısı Bex hakkında biraz bilgi paylaştıktan sonra Cooper benim bir tezimi hazırlıyor. Feminist gotik edebiyat üzerine bir ders alıyor, kulağa o kadar hoş geliyor ki biraz kıskanmadan edemiyorum. Çantamda getirdiğim mikrobiyoloji ödevinde bana yardım etmeye çalışıyor ama birkaç dakika sonra vazgeçip onun yerine yine kitaplar hakkında konuşuyoruz.

Grand Central İstasyonu'na girdiğimizde - ki bu bana *Gossip Girl*'ün başında Serena'nın eve dönüşünü hatırlatıyor - Cooper elimi tutuyor ve sıkıca kavıyor. Perona doğru ilerlerken ben de onu takip ediyorum. "Cooper?"

"Sadece benimle kaldığından emin olmak istiyorum tatlım," diyor dikkati dağılmış bir şekilde, çıkmamız için doğru merdivenleri bulurken.

Karnıma yerleşen küçük sıcaklık kısıntısını görmezden gelmek için savaşıyorum. Ona New York'a sadece birkaç kez gittiğimi söyledim, muhtemelen bu yüzden korumacı davranıyor. Yine de bana tatlım diye hitap etmesine gerek yok, sanki yatakta değiliz.

İstasyonda yürüyoruz ve Cooper doğal olarak hızlı yürüyen biri olsa da, yaldızlı tavana bakabilmek için yavaşlamak zorunda kalıyor çünkü elimi bırakmayı reddediyor. Sonunda istasyonun sıcaklığından çıkıp kaldırıma çıkıyoruz. Hemen ürperiyorum; burası daha rüzgârlı. Atkımı boynumda düğümlüyor ve ceketimin önünden aşağı doğru kıvrıyor.

"Buz saçağına dönüşmene izin veremem," diyor. "Onun yerine bir Uber çağırmak ister misin?" "Gerçekten yakın değil mi?"

"Uzak değil ama donmanı istemiyorum," diyor kaşlarını çatarak. Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "İyi olacağım."

Bunu neden yaptığımdan emin değilim. Belki garip bir şekilde tatlı davrandığı içindir, belki de burada anonim olduğumuz içindir. Sadece kaldırımda yürüyen iki çocuk. Bana gülümsüyor ve kızardığına yemin edebilirim ama sakalından dolayı tam olarak anlayamıyorum. Tekrar elimi tutuyor ve neredeyse beni yaya geçidine sürüklüyor.

Sadece birkaç dakika yürüdükten sonra parka varıyoruz. Sonbaharda bile, kaldırıma kaplayan altın sarısı ve kahverengi yapraklarla güzel bir yer. İnsanlar çimenleri süslüyor; yaşlı bir çift kol kola yürüyor, alışveriş arabalı bir kadın kuşları besliyor, bir adam yeni yürümeye başlayan çocuğunu yaprakların arasında oynarken izliyor. Bir uçta, çatı katında verandası olan bir restoran var. Yazın tıklım tıklım olduğuna eminim ama şu anda masa ve sandalyeler duvara yaslanmış, brandaların altına gizlenmiş durumda. Ev sahibi bizi parka bakan bir pencerenin yanındaki masaya götürüyor, burada Cooper'a benzeyen bir adam, sakalı hariç, minik çilek şeklinde takılar olan bir çift sallantılı küpe takan sarışın bir kadınla oturuyor. Bizi gördüğünde gözleri parlıyor ve gülümsemesi o kadar sıcak ki hemen rahatlıyorum.

"Coop!" James, Cooper'ın sırtını sıvazlamak için ayağa kalktı. "Burada olmana çok sevindim."

Cooper ve kardeşine bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözleri aynı koyu mavi tonunda, saçları aynı kalın, neredeyse siyah kahverengi. Cooper'ın burnu lisedeyken geçirdiği hokey sakatlığı yüzünden yamulmuş ama bunun dışında aynı şekle sahipler ve güçlü çene hatları da öyle. Acaba Cooper'ın sakalı sadece hokey oyuncularını için yaygın olduğu için değil, onu biraz ayırt etmeye

yardımcı olduğu için mi var? Peki ya Bex? Belki de bir hokey oyuncusuyla nişanlıyken çekici olmamak imkansızdır.

NFL'in en ateşli yeni oyun kurucusu, çünkü çok çekici.

"Cooper," diyor, o da ayağa kalkıyor ve ona sıkıca sarılıyor. "Seni çok özledim." Cooper geri çekilirken ikisine de gülümsüyor. "Ben de seni özledim. Bu Penny."

"James birini getireceğinden bahsetmişti," diyor Bex. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diyorum otururken el sallayarak. Nişan yüzüğüne bir göz atıyorum ve neredeyse ağzım açık kalıyor. Kendimi durdurmayı başardım, ama kahretsin. O kadar pahalı bir şeyi bütün gün parmağıma takmaktansa kaybetmekten çok korkardım. Pırlanta kocaman ve iki yanında safirlerle çerçevelenmiş. "Ben Cooper'ın... biz arkadaşız."

"Ve ortak gönüllüler," diyor Cooper. "Ayrıca, menfaatleri olan bir arkadaş ilişkisi var. Gerçekten, ben onun seks koçuyum-"

Ayağımı masanın altına vurduğumda sözünü kesiyor, ama garson içki siparişlerimizi almak için gelmeden önce değil. Bizi görmezden geliyormuş gibi yapıyor ama sanırım daha çok tanıdığı James'e bakmaya dalmış. Spesiyalleri okurken biraz kekeliyor.

Cooper bana pişmanlık duymayan bir marul kafalı gibi sırttırken, o gider gitmez, toplayabildiğim kadar zehirle, "Sen bir tehditsin Callahan," diyorum.

James gülüyor. "Bu kızdan hoşlanıyorum."

KOOPER

Tabağımdan bir kızartma daha çalarken Penny'ye yan gözle bakıyorum. "Kızartmalarımı istiyorsan, sadece sor."

"Çullan ve çal yönteminin daha etkili olacağını düşündüm," diyor, eli bir tane daha kapmak için içeri dalıyor. Ağzına atmadan önce ketçaba batırıyor. "Şu anda hayatımla ilgili her şeyden pişmanlık duyuyorum."

"Cooper genellikle yemeğini paylaşma konusunda çok daha cimridir," diyor James. "Değerlendirmelisin, Penny."

Ağzı doluyken bana gülümsüyor. Tabağıımı ondan uzaklaştırırken gözlerimi deviriyorum. Menü'nün en üstünde hamburger varken salata sipariş etmek onun hatasıydı. "Hayat sana patates kızartması sunarsa, onu alacağını şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Buzlu çayından bir yudum aldıktan sonra "Bu iyi bir slogan," diyor. "Bunu bir çıkartma haline getirmelisin. Kindle'ımın üzerine yapıştırırım."

"'Müstehcen tanrıça' olanın hemen yanında mı?"

Neredeyse içkisini yudumlarken bana öfkeli bir bakış attı. "Sana Kindle'ımı güven içinde gösterdim!"

Bex kaşlarını kaldırarak aramıza bakıyor. Ben yemeğimle meşgul oluyorum. Bu öğle yemeği aşırı derecede garip falan değildi, ama Bex'in -ve muhtemelen James'in, gerçekçi olalım- burada daha fazla bir şey olduğunu düşündüğü açık ve durum böyle değil. Elbette Penny muhtemelen tanıdığım en iyi kız ama benim işim onun seks konusunda daha rahat olmasına yardımcı olmak, ona aşık olmak değil.

Konuyu değiştirmek için, "Geçen hafta sonu maçtaki vuruş sert görünüyordu," diye geveliyorum. James su bardağını yere bırakırken derin bir iç geçiriyor.

"Evet. Hiç eğlenceli değildi." "Yaralanmasından çok korktum," diyor Bex.

"Hayatımın en uzun dakikasıydı."

"Omuzum hala ağrıyor," diyor. "Ama bu benim fırlatma kolum değil, bu yüzden sadece bununla uğraşıyoruz."

İlk kez sakat sakat oynamıyorum."

Kederle başımı sallıyorum. Sakatlık konusunda oldukça şanslıydım. Hokey kariyerim boyunca burnumun kırılması ve diz kirişimin çekilmesi gibi nispeten hafif şeylerle uğraştım ama hiç kemiğim kırılmadı ya da bir yerim yırtılmadı.

Penny, "Eskiden artistik patinaj yapıyordum," diyor. "ACL'mi yırttığımda bu sona erdi."

James ve ben ürperdik. Sporcuymken asla duymak istemeyeceğiniz bir cümle varsa o da 'ACL

yırtığı'dır. McKee'deki ilk yılımda son sınıf öğrencilerinden biri bu hastalığa yakalandı ve son sezonunda bir daha asla buza çıkamadı.

"Kahretsin," diyor. "Bu ne zaman oldu?"

"On altı yaşındaydım," diyor. "Desert West'teki kısa programım sırasında kendimi kaybettim ve

diz ameliyatı."

"Tanrım," diyor James. "Bu korkunç bir şey." "Bunu bilmiyordum," diyorum.

"Eskiden kaykay yaptığımı biliyorsun," diyor. "Beni her hafta kayarken görüyorsun."

"Evet ama kariyerini bitiren bir sakatlık geçirdiğinden hiç bahsetmemiştin." Bu yüzden olsa gerek, dersi bitirdikten sonra bazen dizini ovuşturduğunu görüyorum.

Kısaca gülüyor. "Bu bir kariyer sayılmazdı. ABD Takımı'na falan girecek değildim." Ağzını hızlıca siliyor ve bez peçetesini masanın üzerine koyuyor. "O benim annemdi."

Elini tutmak için bir dürtü hissediyorum ama tam zamanında kendimi durduruyorum. "Şimdi iyi misin?"

"İyiyim. Dizim bazen hala ağrıyor, rehabilitasyon o kadar da iyi gitmedi" diyor. "Bu uzun bir hikaye." "Penny, benimle kadınlara gelir misin?" Bex soruyor.

Masaların arasından bizden uzaklaşırlarken James eğiliyor. "Arkadaşlar, ha?"

Cevap vermeden önce hamburgerimin kalanını bitirdim. Bex, Penny'den onunla tuvalete gitmesini istediği an, geleceğimde böyle bir şey olduğunu anlamıştım. James ve Bex bütün öğle yemeği boyunca birbirlerini tanıyan, çift gibi bakışlar attılar. Kardeşim için bu kadar mutlu olmasam iğrenç olurdu. "Evet. Koç Ryder'ın kızı."

"İlginç."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Bir kahkaha attı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Coop, ondan hoşlanıyorsun."

Çatalımı bir patates kızartmasına saplarken savunmaya geçercesine "Evet," diyorum. "O iyi bir insan." "Hadi ama, saçmalama benimle. Bu kızdan hoşlanıyorsun."

"Öyle değil. Biz arkadaşız."

"Arkadaşlar birbirlerine böyle bakar mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Evet."

"Uh-huh."

"Ona bir konuda yardım ediyorum."

"Birlikte uyumayı içeren bir şey mi?" "Sadece seks."

Bunu görmezden gelip devam ediyor. "Peki biz işleri resmiyete dökmeden önce Bex'e nasıl baktığım konusunda kaç kez benimle tartıştın?"

O kadar kendini beğenmiş görünüyor ki içimden onu yere yıkmak geliyor ama bu restorana uygun bir davranış olmayacağı için bacağına tekme atmakla yetiniyorum. Masa örtüsü o kadar iyi gizliyor ki yanımızda yemek yiyen çift bakmıyor bile. "Yalan söylemiyorum. O benim arkadaşım. İşleri nasıl yaptığımı bilirsin."

"Hatırladığım kadarıyla kurallar arasında tekrar yok," diyor. "Peki, buna ne diyorsunuz?" "Bir iyilik. Eğlenceli olan bir iyilik."

"İyi, kendine yalan söylemeye devam et." Omuz silkiyor, sanki umurunda değilmiş gibi. "Ya da adam ol ve bu konuda bir şeyler yap, her iki şekilde de."

Penny'nin romantik bir şey istemediğini özellikle söylediği gibi çok önemli bir gerçek gibi tüm durumu bilmiyor ama onun sözlerini görmezden gelemiyorum.

Penny Ryder'ı öyle sevmiyorum. O benim okul aşkım değil. O benim arkadaşım ve yatakta birbirimize benziyoruz ama bu onun erkek arkadaşı olmak istememi gerektirmiyor.

Son zamanlarda tüm ıslak rüyalarımda o olsa bile.

Kahkahası çok sevimli olsa bile göğsümü acıtıyor.

Seks yapmaktan hiç bu kadar zevk almamış olsam da ve aletimi onun içine sokmamış olsam da

Ağzını.

Son zamanlardaki en sevdiğim *anım Yüzüklerin Efendisi*'ni izlerken onunla yatağında kucaklaşmak olsa bile.

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum ona. "Ben istesem bile, ki istemiyorum, o istemiyor."

KOOPER

"Neden en sevdiğin seks oyuncağı dükkânı burası?" Metrodan kaldırıma çıkan merdivenleri tırmanırken Penny soruyor. Merdivenleri aceleyle inerken biri omuzlarıyla aramıza giriyor. Tekrar elini tutup onu kendime doğru çekiyorum.

"Bekâretimi orada kaybettim," diyorum köşeyi dönerken. Gözlerini kısıyor. "Ciddi misin?"

Yüzündeki ifadeye gülüyorum. "Sadece takılıyordum. O Emma Cotham'ın havuz partisindeydi. Burada güzel bir masaj yağı var."

"Sadece sakin için en iyisi mi?"

"Beni anlamaya başlıyorsun." Doğru vitrine geldiğimde kapıyı açıyorum. Dark Allure küçücük, bir Hint restoranı ile bir manikür salonu arasına sıkışmış bir dükkân parçası. Mastürbasyon yaparken kullanmaktan hoşlandığım yağı daha uygun bir yerden alabilirdim ama koridorlarda gezinmek hoşuma gidiyor. İnsanlar cidden acayip şeyler yapıyorlar. İlk ekran uysal, sadece bir dizi güzel boyutlu popo tıkacı, ama köşede, bazı metal bekaret cihazları olduğunu biliyorum. "Neden bunu bir oyun haline getirmiyoruz? Sevimsiz mi yoksa yalaka mı?"

Ne demek istediğimi hemen anlıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Sıra sende." "Tatlım?" Onu koridorda kaybetmeden hemen önce söylüyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Öyle mi?"

"Ve ne istersen seç. Ama akıllıca seçin, çünkü ne alırsanız alın, daha sonra üzerinizde kullanacağım."

Yüzü kızarıyor ama koridorda aceleyle ilerlemeden önce bir süre bakışlarımı üzerinde tutuyor.

Rol yapmak için bazı kostümlerin bulunduğu mağazanın ön tarafına göz atıyorum ve raftan yasemin ve bergamot kokulu yağı alıyorum. Yakın zamanda Penny'yi bununla tanıştırmalıyım. Onu penis halkalarının olduğu bir kutuya bakarken görüyorum ve ona doğru gitmeden önce bir tilki kuyruğu popo tıkacı alıyorum. Farklı seçeneklere bakmaya o kadar dalmıştı ki, kuyruğu yüzünün önünde sallandırana kadar beni fark etmedi.

"Cooper!" diyor kıkırdayarak. "O da ne?"

"Neredeyse Cadılar Bayramı. Tilki olabilirsin; bunun için saçın var." "Hayır. Bu yaltaklanmanın gerçek tanımı."

Elindeki penis yüzüğünü gösteriyorum. Sıcak pembe ve etiketinde The Big O adlı bir şirket tarafından yapıldığı yazıyor. "Titreşimli, güzel. Sevimsiz mi?"

"Bunu kocası için alan birini hayal edebiliyorum çünkü işler bayatladı." Bir çift kabarık kelepçe

görür ve onları uzatır. "Bekle, bu daha da bayat. Ne zaman porno düşünsem,

aklıma gelen bu." "Hiç izlemedin mi?"

Başını sallıyor. "Ben baharatlı aşk romanlarıma devam edeceğim, teşekkürler." "Tuhaf."

"Erkeklerin tam olarak benim istediğim gibi göründüklerini hayal etmeyi tercih ederim." "Öyle mi? Neymiş o?"

Tatlı tatlı gülümsüyor. "Keşke bilseydim demez misin? Dildolar nerede?" "Arkadaki duvarda."

Bakmaya gitti ama ben geride durdum, deri korse giyen bir manken dikkatimi dağıttı. Penny'nin üzerinde çok seksi dururdu. Bir de topuklu giyip saçını toptasaydı? Sanırım kalp krizi geçirebilirim.

Bir video kaset rafı fark ediyorum - eski moda türden, DVD bile değil, eski pornolarla dolu ve bir demet tüfekte karıştırıyorum. Kapaklardaki kadınlardan bazıları, keşke onları oynatmanın bir yolu olsaydı dedirtecek kadar seksi. Yine de gruptaki tek kızıl saçlı benim Kızıl'ıma dokunamıyor. Üstlerindeki rafta bir tripod var, ev yapımı bir seks kasetini kolaylaştırmak için bir şifonyerin üzerine oturabilecek küçük bir tane. Elime aldığımda sırtıtıyorum. Bu sevimsiz mi sayılır yoksa sadece yalakalık mı? Dünyada kaç tane kötü ev yapımı seks kaseti olması gerektiğini hiç düşünmemiştim ama eminim cevap çok fazla.

Arka taraftaki dildo duvarına doğru ilerlerken tripoddu tutuyorum. Penny'nin kolunun altında pembe bir kutu var ve yüzünde ciddi bir ifadeyle vibratörlere bakıyor.

"Hey, Pen. Seks kaseti mi? Dandik mi yoksa yalaka mı?"

Şöyle bir baktı. Kıpırdatıyorum, ama tilki kuyruğu kıç tıkaçında olduğu gibi gülmek yerine ifadesi kapanıyor. "Bırak onu."

"Bence yaltaklanma, ama sanırım eğer-"

"Bırak onu," diyerek tekrar sözümü kesti.

"İyi misin?" Tripodu ekran masasına geri koyarken söylüyorum.

Dudağını ısıyor. Tüm vücudu kaskatı kesilmiş, sanki biri ona elektrik şoku vermiş gibi. Ne yaptığımdan emin değilim, ama belli ki bir şey olmuş, çünkü çok gergin. Pembe kutuyu kaldırdı. "Bunu alacağım."

"Penny."

Omuzlarıyla beni geçip kasaya yöneldi.

Aceleyle yetişip cüzdanımı çıkarıyorum. "Aldım." Bana baktı. "Bu pahalı olan."

"Güzel." Kredi kartımı kasiyere uzatıyorum, o da barkodu okutmadan önce bana ilgiyle bakıyor.

"Mükemmel bir zevkin var," diyor. "Keşke bana süslü vibratörler alacak bir erkek arkadaşım olsaydı." "O benim erkek arkadaşım değil," diyor Penny otomatik olarak. "O benim..."

Yağı da tezgâhın üzerine koyarken "Cinsel eğitimci," diyorum. Gözlerini deviriyor. "Hayır."

"Ne? Bu uygun. Senden daha tecrübeliyim ve sana ipleri gösteriyorum. Bir öğretmen gibi."

Eliyle yüzünü kapatıyor. "Seni hiçbir yere götüremem." Kasiyere bakıyor. "Öğle yemeğinde neredeyse kardeşine de aynı şeyi söylüyordu."

"Vay canına," diyor kasiyer, ikimizin arasına bakarak. "Bu biraz ürkütücü."

"Ve şimdi görünüşe göre çenemi kapatamıyorum, çünkü sana söylüyorum," diye ekliyor Penny. Bana ters ters bakıyor. "Neden beni bu kadar geveze yapıyorsun?"

"Sanırım benimle rahat ediyorsun," diyorum. Bunun doğru olduğunu düşünüyorum ama ne yazık ki bu onun burnunu kırıştırmasına neden oluyor. Tripodun nesi onu bu kadar ürküttü? Hiç bir şey

çekmeye çalıştı mı?

Bu onun yapacağı bir Şey değil; az önce hiç porno izlemediğini itiraf etti. arŐafların içinde bir ucube olduğu kesin, ama partnerinden başka insanların onun zevkini görmesini isteyecek bir tip gibi gelmiyor bana. Yine de eğlenceli bir gün olması gerekiyordu, bu yüzden uzaktan kumandalı küçük bir vibratör gördüğümde raftan alıp kasiyere doğru kaydurdım. En azından listesinden bir madde daha çıkararak gönlünü alabilirim.

"Bu Őarjlı mı?"

PENNY

Trene bindiğimiz anda Cooper geçen seferkine benzer bir vagona doğru ilerliyor. Gözlerinde midemi hoş bir şekilde bulandıran bir bakış var; ne planladığını bilmiyorum ama bir saat daha konuşmayacağız. Tanrıya şükür, çünkü mağazada tripodla olanları tartışmak bir yana, düşünmek bile istemiyorum.

Otururken beni öpüyor -bu sefer aynı tarafa- ve elini eteğimin altından kalçama koyuyor. Geçmiş Penny bugün etek ve tayt giymeyi tercih ettiğinde ne yaptığını biliyordu.

"Callahan," diye mırıldanıyorum taytına saçma sapan bir desen çizerken. "Ne yapıyorsun?" "Halka açık seks kaç numara?"

Neredeyse yüzüm kızarıyor. Bu mükemmel; trende sadece biz yokuz ama rahatsız edileceğimiz kadar da kalabalık değil. Bir tehlike sınırı var ama tereddüt etmeme neden olacak kadar değil. "Yarı halka açık. Ve altı."

"Biraz ileri gidiyorum," diyor boynumu öperken. "Yine de yakın bir zamanda kışını sikmem gerek, tatlım. Ama burada değil." Tırnaklarını taytına geçiriyor ve sonra külotuma ulaşmak için yırtıyor.

"Onlar benim iyi taytlarımdı," diye itiraz ediyorum, parmak eklemlerini tangamın ön kısmına sürterken sesim soluyor.

"Sana yenilerini alırım." Boynumu öpmeye devam ediyor, eşarbımı çözüyor ve karşımızdaki koltuğa fırlatıyor. "Sana on tane yeni çift alacağım. Ne istersen."

Bana yüz elli dolarlık bir dildo alırken kesinlikle gözünü kırpmadı, bu yüzden beni yeni taytlar almak için alışveriş merkezine götüreceğinden şüphem yok. Unutmak kolay çünkü zengin bir çocuğa benzemiyor - kesinlikle Preston'ınki gibi zengin bir çocuk değil - ama ailesi zengin. Dark Allure'dan aldığı çantayı karıştırırken külotum üzerinden benimle dalga geçmeye devam ediyor ve onun yanındayken hissettiğim altta yatan uyarılma seviyesi hız kazanıyor. Uzaktan kumandalı vibratörü bulduğunda ambalajına küfrediyor; tam külotumu da mahvettiği anda elinden alıp açıyorum.

"Cooper!" Skandala uğradım. Tayt neyse de iç çamaşırım mı? Bana *kesinlikle* yenilerini borçlu. "Bir barbar gibi davranıyorsun."

"Dükkândan beri sikim kalkıyor," diyor kulağıma karşı. "Siktir, sen de ıslanmışsın. Sen küçük bir sürtüksün."

Kelimeler beni inletiyor, başımı koltuğa yaslıyorum. Tren hareket etmeye başlıyor, tünelden geçerken ışıklar kararıyor. Birkaç uzun dakika boyunca hiçbir şey göremiyorum.

Lamba ışıkları turuncu bulanıklıklarla yanımızdan geçiyor ve ben Cooper'ın klitorisimi okşayan parmaklarından başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Parmaklarımı sokmak istiyorum," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Seni tam burada, tünelden çıkar çıkmaz herkesin bizi görebileceği bir yerde parmaklayabilir miyim?"

Omzuna doğru başımı sallıyorum; şu anda kelimeler konusunda kendime güvenmiyorum. Uzun, kalın parmaklarından birini lezzetli bir yavaşlıkla sokuyor ve ben tekrar inliyorum, elimi koluna yerleştirene kadar havayı tutuyorum. Bir parmak daha eklerken başımın yan tarafını öpüyor ve kabaca makaslıyor. Bağırıyorum ama neyse ki sesim tren düdüğü tarafından bastırılıyor.

Etrafımızdaki dünya yeniden ışığa bürünüyor. Cooper beni parmaklamaya devam ediyor, vücudunu mümkün olduğunca saklanmam için eğiyor. Sanki sadece utanç verici olacağı için değil, aynı zamanda beni tamamen kendine istediği için kimsenin görmesini istemiyor. Tam ona karşı sallanmaya başladığımda, parmaklarını içeride tutmak için sıkıca sıktığımda, gevşiyor.

Yalvarırcasına ona bakıyorum, dudaklarımda bir protesto var, ama o küçük vibratörü alıyor - şimdi soyut olarak ama yine de tanınabilir bir şekilde bir tilki gibi şekillendirildiğini görüyorum, bir klitorisi dürtmek için mükemmel bir sivri burunla tamamlandı- ve kıvrımlarıma sıkıştırıyor. Eteğimi aşağı çekiyor. Kırışmış kazağımı düzeltiyorum. Sıradan bir şey bulmadan bize bakabilirdiniz - pantolonundaki şişkinlik ve benim kızarmam dışında yani.

Uzaktan kumandayı tutarken sırtıyor. "Benim için sessiz olmalısın, bebeğim."

Vibratörü açtığında dudağımı ısıriyorum. Ani hareket patlaması nefesimi kesiyor, ama sesi bastırmak için beni öpüyor, eli eteğimin üzerinde geziniyor. Kumanda avucunun içinde saklı; başka bir düğmeye basıyor ve ritim değişiyor. Vibratörün içime zar zor itilen kuyruk kısmı hızla titreşirken, baş kısmı -ve tam klitorisime çarpan o yumru burun- uzun, yavaş vuruşlarla titreşiyor. Yaklaşık otuz saniye içinde boşalmamanın zor olacağını düşünüyorum, ne kadar gürültülü olduğumu boş verin, arabanın kapısı kayarak açıldığında.

Dudağımı o kadar sert ısıriyorum ki canım yanıyor. Cooper gözünü bile kırpmıyor; sadece ayak bileğini dizinin üzerinden geçiriyor ve kondüktör, kıvrıcık saçlı yaşlı bir kadın, yaklaşırken telefonunu çıkarıyor. Arabada sadece ikimiz varız, bu yüzden bize doğru bir çizgi çiziyor ve bu sırada gülümsüyor.

"Biletler?" diye soruyor.

Cooper telefonunu uzatarak, "Buyurun," diyor.

Biletleri tararken "Mükemmel," diyor. "Bugün ne yapıyordun? Umarım eğlenceli bir şeyler?"

"Biz McKee öğrencileriyiz," diyor Cooper. Kolunu rahatça bana doladı ve sonra

Uzaktan kumandadaki düğmeye tekrar basıyorum, çünkü titreşimler oyuncağın her iki ucunda da yükseliyor. Yüksek sesle inlememek için elimden geleni yapıyorum, rahatlamak için can atıyorum.

"Kardeşim ve nişanlısıyla öğle yemeği yedik."

"Oh, ne güzel," diyor. "Şehri biliyor musunuz?"

Piç Cooper, oyuncağın hızını ve ritmini değiştirirken birkaç dakika boyunca kondüktörle sohbet ediyor. Sadece sıkıca gülümsüyorum, kötü zamanlanmış bir nefes alma ya da sızlanmayla neler olup bittiğini belli etmemek için umutsuzca çabalıyorum. Durmasını istediğimden değil, bunu istemiyorum. Sadece boşalmak ve sonra dizlerimin üzerine çöküp bana tekrar sürtük diyene kadar sikini emmek istiyorum.

Sonunda harekete geçtiğinde, adam aniden vibratörü kapatıyor. Ağzım bir karışık açık kalıyor; bu kadar dalga geçtiği için ona cehennemi yaşatmaya hazırım ama bunu yapamadan vibratörü çekip mağazadan aldığı plastik torbanın içine atıyor ve beni arabanın sonundaki banyoya sürüklüyor.

"Ne-"

Beni kapıya doğru bastırıp kilidi yerine kaydırırken, "Seni tatmaya o kadar ihtiyacım var ki," diyor. Tren sallanıyor ve neredeyse düşüyordum ama o beni tutuyor. O da benim hissettiğim kadar çaresiz görünüyor,

Dudaklarını yalıyor, beyzbol şapkasını ters takmış. Gözlerinin birkaç ton daha koyu olduğuna yemin edebilirim. Dizlerinin üzerine, ilk takıldığımız dolaptan daha pis olması gereken bir zemine çöküyor ve kafasını eteğimin içine sokuyor.

Dili klitorisimin üzerinde gezinirken görüşümde yıldızlar patlıyor. Sanki zevk alan kendisiymiş gibi inliyor, sakalını kıvrımlarıma sürüyor. "Tüm dünyada en sevdiğim tat sensin."

Beyzbol şapkasını kafasından düşürüyorum, böylece saçlarını yakalayabiliyorum ve yüzünü tam istediğim yere itiyorum. Tren tekrar sallanıyor ve ben de neredeyse onunla birlikte gidiyorum; bacaklarım jöle gibi, ama kendimi duvara gömülü metal lavaboya çarparak her şeyi mahvetmeden önce beni kurtarıyor. Zevkim, kondüktörle sohbet boyunca havada asılı kaldığı zirveye ulaşıyor. Biraz daha zorlarsa, parmağıyla ya da ısırganıyla yüzüne boşalacağım. Yine de beni kızdırmaya devam ediyor ve sözleri zihnimde bir langırt gibi yankılanıyor.

Erkekler böyle der, değil mi? Zevk onları saçmalatır. Bir erkeğin yatakta söylediklerine asla güvenemezsin. Ya da tren tuvaletinde, görünüşe göre.

Kapı yüksek sesle tıkırdıyor. Donup kaldım ama Cooper devam etti. Ses çıkarmamak için yumruğumu ağzıma sokuyorum ve iyi ki de sokuyorum çünkü aynı anda iki parmağını birden içime sokuyor. Etrafında kenetleniyorum ve inliyor, yüzünü kalçama çeviriyor ve ısırıyor. Misilleme olarak parmaklarımı saçlarına geçirip sertçe çekiştiriyorum.

Diğer taraftaki her kimse kapıyı tekrar deniyor. Histerik bir kıkırdamayı bastırıyorum. Eğer kilit kırılır ve sonsuza dek Metro-North'tan men edilirse, Cooper'ın beni istediğim zaman şehre götürmesini sağlayacağım.

"Harika," diyor bir ses. Ayak seslerini dikkatle dinliyorum ve içeri girmenin eşiğinde olmadığımızı anlayınca rahatlıyorum, ama sadece bir an için, çünkü Cooper bana kalan tüm terbiye kırıntılarını kaybettirmeye kararlı görünüyor. Üçüncü parmağını da soktuğunda uçurumun kenarına düşüyorum ve yumruğumu bırakarak haykırabiliyorum.

Bir anda ayağa kalkıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Elimi pantolonunun içine sokup onu sıkıca kavrarken dilinde kendi tadımı alıyorum. Ağzımın içine doğru inliyor ve beni kapının önüne doğru bastırıyor, öyle ki kendimi lezzetli bir şekilde kapana kısılmış hissediyorum. Tren yavaşlayarak duruyor, bunun için minnettarım çünkü hâlâ titriyorum ama bu iyiliğe karşılık vermek için dizlerimin üzerinde olmayı çok isterdim. Nereye varmak istediğimi anlayınca bir eliyle kendini duvara yaslıyor, diğer elini de saçlarıma atıyor.

Bex ile tuvalete gittiğimde bana çıkıp çıkmadığımızı sordu. Ona gerçeği söyledim - kocaman bir hayır - ama şimdi bunu daha somut bir şekilde hayal ediyorum. Aynen böyle mi görünürdü? Şehre günübirlik geziler, kardeşiyle çifte randevular? Akıllara durgunluk veren seks ve edebiyat hakkında derin sohbetler? Belki bir etiket her şeyi değiştirirdi. Belki de bizi ikimizin de başa çıkamayacağı bir alana zorlar.

Onu ağzıma aldığımda, sanki ona gerçekten çok ihtiyaç duyduğu, çok beklediği rahatlamayı sunuyormuşum gibi iç geçiriyor ve elini saçlarımda gezdiriyor. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum; gözleri kapalı, ağzı gevşek. O kadar güzel ki canımı acıtıyor. İçimden geçen duygu sarmalını zihnimde bile adlandıramayacak kadar korkuyorum.

Bu her şeyi acımasızca değiştirir. Babamla yeniden inşa ettiğim ilişkimizi kaybedebilirim. Zaten bununla başa çıkabileceğimden de şüpheliyim. Listeyi takip etmek bize bir düzen veriyor. Arkadaşız ama bazı bağlarımız var. Görünmez bir son kullanma tarihi. Beni bağlaması için iplere ihtiyacım var ve o kaptan olduğunda, muhtemelen tüm bu şey fiyaskoyla sonuçlanacak. Arkadaşlık da, ilişki de.

Ama uzun zamandır kendimi bu kadar mutlu ve sakın hissetmediğimi de inkar edemem. Burada,

özellikle de hareket halindeki bir trenin tuvaletinde dizlerimin üzerinde, az önce bana

En sevdiği tat benim.

Preston'ın ailesinin söylediği her şey ben miyim?

Cooper'ın bana sürtük demesi hiç acıtmadı. Kendimi değerli hissettim. Özel hissettim. Bana Red derken de aynı şeyi kastettiğini biliyorum. Ama bana daha önce de böyle seslenilmişti ve o zaman, neredeyse her şeyden daha çok acı vermişti.

Belki de bu ikisinin arasında bir yol vardır.

Bunu zdüğmde yanımda Cooper olamaz.

PENNY

23 Ekim

MIA

O ne yaptı????

Biliyorum.

Vay anasını.

BİLİYORUM

Bu esaret olayından bile daha vahşi. Aferin
sana.

Ben bile yapamıyorum. Bir an devasa bir köpek yavrusu gibi, bir an sonra
ise bir kurt. Kitabınız için iyi bir ilham kaynağı gibi görünüyor.

Adamın adını değiştirmiş olabilirim.

Callum'a

Oh,
kızım

Biliyorum.

Lol RIP

KOOPER

PENNY İÇ ÇEKER ve sandalyesinden dramatik bir şekilde yere yığılır.

Kulakları çınlasın *Othello* kitabıma bakıyorum. Bir süre sonra, bu masanın tozlu altını yeni evi yapmaya kararlı olduğu anlaşılınca, kitabı yere bırakıp ben de altına giriyorum. Yığınlar arasındaki bu eski masanın o kadar da büyük olmadığı düşünülürse dar bir yer ama gülümsemesini görünce buna değişiyor. Yaklaşıyorum. Bu sabah spor salonundan çıkarken ona rastladığımda ve beni kütüphaneye davet ettiğinde, yardım edemedim ama evet dedim. Orman yeşili kazağı ve pileli siyah eteğiyle o kadar sevimli görünüyordu ki, altın kelebek kolyesi boğazının çukurunda parlıyordu, istesem de hayır diyemezdim.

Yolu göstermesine izin verdim ve beni üç dar merdivenden yukarı, bu küçük köşeye sürükledi. Yarım saniyeliğine sadece takılmak için çoğunlukla özel bir yer istediğini düşündüm, ama sonra oturdu ve devasa bir ders kitabı çıkardı, ben de *Othello* ve not almak için kullandığım boktan küçük muhabir defteri için çantamı karıştırdım. Bu bir saat önceydi. Sohbet etmemize rağmen işkence gibiydi, bu yüzden ara vermek istediği için onu suçlamıyorum.

"Bu bir felaket," diye fısıldıyor.

"Neden fısıldıyorsun?"

"Burası bir kütüphane."

"Yığınların o kadar içindeyiz ki, son on yılda bizden başka kimsenin buraya geldiğinden şüpheliyim." "Yine de. Kitaplara saygılı olmak lazım."

"Sen de o insanlardan biri misin?" Soruyorum, sesim onunki kadar alçak. "Hayatında hiç bir sayfayı karalamadın mı?"

"*Othello*'nun bu kopyası berbat."

"Kullanılmış olarak aldım."

"Hâlâ. Seni izliyordum."

Sırıyorum. "Dikkat dağıtıyorum, biliyorum."

"Gerçekten ders çalışıyor olmalıyım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak somurtuyor.

"Bundan çok nefret ediyorum."

Ve bundan nefret ediyorum, bu da durumu daha da kötüleştiriyor."

Sesindeki duygu, o yalpalama hali, uzanıp elimi dizine koymama neden oluyor. Dilimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Onu öpmek istiyorum ama kendimi tutmayı başarıyorum. "Özür dilerim."

Onun yerine beni öpüyor, dudaklarının gücüyle beni şaşırtıyor, narin parmakları saçlarımda

geziniyor. Birkaç gün önce trende seviştiğimizden beri sevişmemiştik ve o sevişmenin her saniyesi dizlerimin ağrımasına değmişti. Kütüphanenin unutulmuş bir köşesine sıkışmış bir masanın altında olduğumuz gerçeğinin tekrar farkına varıyorum, ama tam da aletim ilgiyle seğirdiğinde,

uzaklaşıyor.

"Teşekkürler," diyor, sesi bir bulut kadar yumuşak.

"Kafanı dağıtmalısın," diyorum, şu anda olmak istediğim tam bir azgın köpek yerine normal görünmeye çalışarak. Eteğinin kalçalarının üzerine düşme şekli neredeyse suç teşkil ediyor. "Bana kitabından bahset."

Başını sallıyor ama gülümsüyor. "Bunu ortaya çıkarmak için bir fırsat kolluyordun."

"Belki de. Ama bana masada söyle, buranın altı için çok büyüğüm."

Homurdanıyor ama tekrar karşımdaki sandalyesine tırmanıyor. Masanın altı dar gelmeye başlamıştı, ama gerçekten ihtiyacım olan şey biraz ayrılıktı. Bir dakika daha geçseydi bir çift tayıtı daha mahvedebilirdim.

"Bu bir aşk romanı," diyor.

"Anlamıştım."

Sanki gülmemi bekliyormuş gibi gözlerini kısıyor. Ben sadece kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne tür bir romantizm?"

İç geçiriyor, örgüsünü çözüyor ve saçlarını silkeliyor. "İyi olup olmadığını bile bilmiyorum." "Yani? Bunu yapıyor olman yine de harika."

"Teşekkürler," diyor. "Bilmiyorum, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Hayran olduğum o kadar çok yazar var ki, bir başkasının da aynı derecede sevebileceği bir hikaye uydurma düşüncesi..."

"Bu büyü."

Gülümsüyor. "Evet, büyü."

"Ben o kadar yaratıcı değilim, o yüzden çok etkilendim." Spor ayakkabımla masanın altından botunu dürtüyorum. "Ne hakkında?"

"Fantastik bir romantizm. Temel olarak, bu kurt şekil değiştirenin, babası öldükten sonra sürünün başına geçmek için çiftleşmesi gerekiyor."

"Ve istemiyor mu?"

"Pek sayılmaz, ama önemli olduğunu biliyor, bu yüzden bu insan kadının yolu onunla kesiştiğinde birini bulmaya çalışıyor. Tacizci eski sevgilisinden kaçıyor ve kalacak bir yere ihtiyacı var, bu yüzden onunla saklanmasına izin veriyor."

"Kulağa hoş geliyor."

Yanakları kızardı. "Numara yapmana gerek yok."

"Numara yapmıyorum." Masaya doğru eğilip elini tutmak için uzanıyorum. Metaline küçük bir ay ve yıldız işlenmiş bir yüzük takıyor; kitabı hatırlattığı için mi aldığını merak ediyorum. "Sanırım birbirleri için yaratılmışlar?"

"Temel olarak. Ama bir kurt adamla çiftleşmesi gerekiyor, yani onunla birlikte olmak istiyorsa ısırılmayı kabul etmesi gerekiyor."

Yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Sapıkça."

"Sayılır," diye itiraf ediyor, kızarması derinleşiyor. "Seksi ve okula odaklanmam gerekirken yazmak gerçekten eğlenceli."

"Okuyabilir miyim?"

Elini geri çekti. "Mia'dan başka kimse yapmadı. Ve bu iş bitmiş gibi de değil."

Ellerimi kaldırıyorum. "Eleştirmem falan gerekmiyor. Ayrıca, harika olduğuna eminim." Bir an sessiz kaldı, belli ki düşünüyordu. "Belki."

"Benim için yeterince iyi."

Başını hafifçe sallıyor. "Çok tuhafsn."

"Aynı derecede tuhafız." Kitabıma bakıyorum. Bunu okumayı bitirmeli ve

ama bunun yerine defterimde boş bir sayfaya geçip bir kanca çiziyorum. "Adam asmaca oynamak ister misin?"

"Gerçekten mi? Cellat mı?"

"Şu anda benden bile daha az çalışmak istiyorsun." Aklımdan geçen kelimeyi boşluklara yazıyorum: verisimilitude. "Bahse girerim aklımdaki kelimeyi tahmin edemezsin."

"İflah olmaz mı?" diye soruyor kuru bir sesle. "Hayır."

"Kendinden çok memnun görünüyorsun." "Çünkü bunu asla tahmin edemezsin."

Gözlerini kısıyor; artık gözlerinde rekabetçi bir parıltı var. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve masanın üzerine eğiliyor. "Bana bir ipucu ver."

"Çok uzun."

Kağıda bir göz atıyor. "Gerçek bir tane." "Bu bir isim."

"Senden nefret ediyorum."

İlk harfî dolduruyorum ve kalemle üzerine vuruyorum. "İşte. Eğer sen kazanırsan, sana otomattan ne istersen alırım. Ama ben kazanırsam, bana kitabını göndereceksin."

İç çekiyor, sesi kederli geliyor, ama oynamaya hazır olduğunu söyleyebilirim. Sıkmam için elini uzatıyor. "Anlaştık. Bana bir şeker ziyafeti çekmeye hazır ol Callahan."

"Hiç şansın yok, Red."

KOOPER

29 Ekim

KIRMIZI PENNY

Ryan'ın ekipmanlarını almanız gerçekten harika.

Annesinin onu takıma yazdırmayı kabul etmesine çok sevindim.

Bu çok tatlı.

O en iyisini hak ediyor

Amcam bana ilk patenlerimi almıştı.

Hokeye nasıl başladığınızı merak ediyordum, babanı ve diğer şeyleri düşününce.

Evet, Blake amcamdı. Onu bir süredir görmedim ama bana paten kaymayı öğretti, ilk maçıma götürdü.

Neden onu görmedin?

Uzun hikâye ama temelde bağımlılıkla mücadele ediyor. Kaliforniya'da, hayatımın çoğunda

:(Üzgünüm

Kendisiyle temasa geçtiniz mi?

Eğer yapsaydım babam çıldırırdı. Sanırım paten kaymak senin için her zaman kartlarda vardı.

Hokey koçu baba ile profesyonel patenci anne arasında mı? Evet, biraz kaçınılmazlık vardı.

31 Ekim

Cadılar Bayramı'nda UMass'ta olmak zorunda olduğuma inanamıyorum. Evren beni cezalandırıyor.

KIRMIZI PENNY

Özellikle sen mi?

Geçen sezonun kozmik intikamı olmalı.

Çok filozofça konuştun.

Maçtan sonra içki bile içemiyorum çünkü odam babaninkinin yanında.

LMAO bu çok komik

Asıl trajedi ise telefon edemeyecek olmamız!

En sevdiğin kelime neydi? Oh,

evet. Düzeltilemez

Sen iflah olmazsın.

Ama haklısın, bu berbat. Sanırım beni yeni oyuncağımı kullanırken hayal etmeniz
gerekecek ;)

3 Kasım

ŞANSLI PENNY

Beni ofis saatlerine gitmeye ikna ettiğin için teşekkürler... Sanırım sonunda patogenezi anladım.

Bu harika.

Sonra takılmak ister misin? Baban antrenmanı iptal mi etti?

Şu anda evdeyim, hasta olduğu için ona biraz çorba getirdim.

Tamam,

umarım yakında iyileşir.

Ama yarın görüşürüz?

Ryan maçına geleceğimiz için çok heyecanlı.

Ona geriye doğru kaymayı öğrettiğinde ne kadar heyecanlandığını hâlâ unutamıyorum.

8 Kasım

ŞANSLI PENNY

Tek söylediğim, orkları biraz daha az iğrenç yapabilirlerdi. Kabuslar
göreceğim Coop!

Bana asla Coop demeysin.

Ayrıca, "Orklar neden seksi değil?" demiştin. PENELOPE

Bana hiç Penelope demiyorsun.

Bir aşk romanı görseydiniz anlardınız Mmm, overbite ;P

Sen de öylesin. Elf kulaklarımın olduğu ıslak bir rüya mı?
Callahan, lütfen.

Sen bir ucubesin.

Affedersiniz, bu konuyu kapatmayı kabul
ettiğimizi sanıyordum.

...

Bunu bırakmayı kabul etmiştik, değil mi?
Değil mi, Red?

11 Kasım

PENNY

Mia Tinder'da tanıştığı bir adamla takılıyor... Kulaklarım için dua et.

?! yerine?

Üç gün senin için çok mu uzun?

Yarın bir maçım var.

Beni almalısın.

Ve Mark Antony'i getiriyorum.

Hala Mia'nın yeni arkadaşına isim vermesine izin verdiğine inanamıyorum.

On beş dakika sonra görüşürüz.

KOOPER

Penny'nin kapıyı iterek açtığını ve merdivenlerden kamyonetime doğru koştuğunu gördüğüm an, bir şeyler planladığını anladım.

Bir, daha önce hiç bu kadar uzun süre mont giydiğini görmemiştim; hava soğuk ama *o kadar* da değil. İki, saçları sıırıslıklam ve daha geçen hafta bana saçlarına fön çekmeden dışarı çıkmaktan nefret ettiğini söylemişti.

Üçüncüsü, elinde kocaman pembe bir dildo var. Tam olarak ona Dark Allure'dan aldığım hediye; oda arkadaşı, ikisinin de kıkırdamadan açıklayamadığı nedenlerden dolayı Mark Antony adını vermiş. Hediyeği çantaya falan koymamış olması dikkatimi o kadar dağıtıyor ki yolcu kapısının kilidini açmayı unutuyorum. Elindeki dildo ile cama vuruyor ve ısınmak için küçük bir dans yapıyor.

Kapının kilidini açmak yerine camı indirdim. "Dengesiz görünüyorsun."

"Memelerim donuyor! Kapıyı aç!"

Bunu yaptığında, hiç düşünmeden atlıyor ve beni öpüyor. Son zamanlarda bu çok sık oluyor; kıyafetlerimiz üzerimizdeyken öpüşmek falan. Sanki kütüphanede masanın altında öpüşmemiz bu olasılığı ortaya çıkarmış gibi. Bundan nefret etmiyorum -aslında olması gerekenden çok daha fazla seviyorum- ama her seferinde beni şaşırtıyor. Ceketini yırtarak açtı.

"Vay anasını," diyorum.

Buraya gelirken bir araba kazası geçirdim ve bu da beynimin beni komadan çıkarmak için son çabası mı? Penny'nin siyah dantel bir bodysuit ile birlikte o çok sevdiğim çizmelerden giymiş olmasına imkân yok. Kendimi kolumdan çimdikliyorum ve fena halde acıyor, sanırım rüya görmüyorum.

Koyu renk ruj sürüyor. Yüz ifademi değerlendirirken ağzı nefis bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beğendin mi?"

"Beğendin mi?" Dedim. Sesim yine ergenlik çağındaymışım gibi çatallaşıyor. "Red, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Zıbın neredeyse boyanmış gibi; minik göğüslerini yapışkan ve tatlı bir kıvrımla bir araya getiriyor ve zıbının kaburgaları şeklini öyle bir vurguluyor ki onu kucağıma alıp ellerimi kalçalarına götürmek istiyorum. Bikini kesimi kalçalarını nefis bir mükemmellikle ortaya çıkarıyor. Sikim zonklıyor. Onun içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum.

"Rahatlaman gerektiğini söylemiştin," dedi. Bunu söyledim, çok fazla kelimeyle değil, ama o anladı ve daha da ötesine geçti. "Şimdi acele et, bu duşu boşuna almadım."

"Neden yaptın?" Tek parça halinde evime dönmeye odaklanabilmek için isteksizce bakışlarımı

kaçırarak soruyorum.

"Kıçımı sikebilmen için tabii ki," diyor.

Frene basıyorum ve kamyonu neredeyse park ediyorum. Gözleri genişledi, sanki gerçekten

Şu anda bana ne verdiğine dair hiçbir fikrim yok. Amını sikmek istiyorum, tabii ki istiyorum ama önerime verdiği tepkiden sonra bir daha zorlamadım. Eğer listenin sonuna gelirsek, bu son hurra olacak. Ama tatlı poposunu sikmek? Bunun hayalini kurmadan duramıyorum. Geçen gün kıcını parmakladım, bir şaplaktan sonra orayı da yaladım ve o kadar sert boşaldı ki neredeyse ağlayacaktı.

Eğilip onu öpüyorum. Muhtemelen rujunu mahvediyorum ama umurumda değil. Lavanta ve nane gibi temiz kokuyor ve sanki benim tadıma bakmak için can atıyormuş gibi ağzımın içine doğru yalıyor. Birkaç dakika kadar öpüşüyoruz; ellerim ıslak saçlarına dolanıyor ve onunkiler de sırtımı kavramak için dönüyor. Sonunda kendimi geri çekiyorum. Daha ileri gidersek ya araba kullanamayacak kadar dikkatim dağılacak ya da pantolonuma boşalacağım ve bir saat içinde Penny'nin yumuşak ağzından başka bir yerde olabilecekken ikisi de kulağa pek cazip gelmiyor.

Eve vardığımızda, Izzy arkadaşlarıyla dışarıda olduğu ve Sebastian da... her neredeyse, bilmiyorum ve artık harekete geçen tek kişi o olmadığı için umurumda da değil, evrene şükrediyorum ve Penny'yi kamyonetten doğruca odama taşıyorum. Gülüyor, nefesi kesilmiş, kollarında kıvranıyor ve dildo hâlâ elinde. Onu yatağa atıp, bakışlarını içime çektim. Paltosu açık, göğsü kabarıyor ve yemek için yeterince iyi görünüyor.

"Callahan," diyor dirseklerinin üzerinde doğrulup. "Seni bir kurt adama dönüştüreceğini bilseydim bunu daha önce yapardım."

"Kurt adamlarınız böyle mi yapıyor?" Ceketimi yırtıp bir kenara fırlatırken söylüyorum. Sonra gömleğimi çıkarıyorum, sonra da pantolonumu. Ceketini çıkarıp yere atıyor ama neyse ki diğerlerine dokunmuyor. "Masum kadınları kaçırıp inlerine mi götürüyorlar?"

"Bazen," diyor arsızca.

Yatakta ona katılıyorum, onu kollarıma çekiyorum ve boynunu öpüyorum. Titrediğini hissetmek için dişlerimi boğazının sütununda gezdiriyorum. "Buna ne dersin?" Mırıldanıyorum.

Nefesi kesiliyor. "Her zaman," diyor. Tırnakları çıplak sırtımı çiziyor. "Bir canavarın ısırmayı sevdiğini bilirsin."

Sonra onu ısıriyorum, hafifçe, tiz bir inilti çıkararak. "İstediğin bu mu tatlım? Bir ısırık mı?"

"Senin sikiyle geldiği sürece."

"İşte benim kızım." Doğrulup elimi çıplak kalçasında gezdiriyorum. Teni pürüzsüz, solgun ve bakmaya doyamadığım o çillerle bezeli. "Gerçekten kıcını sikmemi istiyor musun?"

Başını sallıyor, kelimeler aceleyle ağzından dökülüyor. "Lütfen, düşünebildiğim tek şey bu."

Onu tekrar öpüyorum. "Arkanı dön."

"Bunu yırtmayın," diye uyarıyor.

"Mükemmel bir centilmen olacağım," diyorum, ama gerçekten de yırtsam bile ona istediği renkte beş tane daha alırdım. Siyah tenine çok yakışsa da bebek mavisi ona çok yakışırdı.

Botlarıyla başlıyorum, her seferinde bir tanesinin fermuarını açıyorum ve yere düşmelerine izin veriyorum. Ellerimi bacaklarının arkasında gezdiriyorum, dantelli poposunu avuçlarımla kavrayıp sıkıyorum. Zıbının yan tarafında bir fermuar var. Yavaşça, her seferinde bir inç aşağı çekiyorum, bunu yaparken boynunun arkasını öpüyor ve kemiriyorum. Sonra yavaşça çekiyorum, göğüslerini avuçlamak için uzanıyorum ve başparmaklarımı meme uçlarına sürüyorum. İnliyor, omzunun üzerinden bakarken kolumu tutmak için geriye uzanıyor.

"Nasıl olduğunu bana haber ver, tamam mı?" Alnından öperek söylüyorum. "İstediğimiz zaman durabiliriz." Başını sallıyor. "Ben hazırım."

Sesinde herhangi bir tereddüt duymuyorum, bu yüzden komodinden kayganlaştırıcı ve prezervatif almak için uzanıyorum. Bir elimi sırtında gezdiriyorum. "Eller ve dizler, tatlım."

Pozisyonunu alıyor, şimdiden titriyor, başı yatağındaki yastıklara doğru sarkıyor. Hafifçe şaplak atmadan önce mükemmel kıcına bakmak için kendime bir an veriyorum. Yumuşak çığlığı taşaklarımı sıkılaştırıyor; hemen içine girmek istiyorum. Yine de yapamam - anlaşılmamıza ona istediği deneyimleri vermek anlamına geliyor ve bu onun ilk anal denemesi. Yavaş gitmem gerekiyor. Bu onunla ilgili, benimle değil, her ne kadar buluşma isteyen ben olsam da.

Parmaklarımı kayganlaştırıyorum ve ensesinin soğuk kısmına bir öpücük konduruyorum. Titriyor. Parmağımla göt deliğini ovarken boştaki elimle yan tarafını okşuyorum. "Rahatla, Red. Seni yakaladım. Tıpkı geçen seferki gibi."

Öyle yapıyor, derin bir nefes alıyor ve ben parmağımı içine bastırırken yavaşça bırakıyor. "Ben de daha önce kendimi burada parmaklamıştım" diyor.

Bunun zihnindeki görüntüsü o kadar ateşli ki bir an durmam gerekiyor ama sonra başımı sallıyorum ve kendimi odaklanmaya zorluyorum. Daha önce de kendine dokunuşunu izlemiştim; birkaç hafta önce odasında unutulmaz bir akşam geçirmiştik, ben kendimi okşarken o da eski oyuncuğunu kullanmıştı. Göğüslerine boşalmış ve onları yalayarak temizlemiştim ve daha sonra kalıp onunla ve Mia'yla birlikte *The Bachelor*'ı izlemiştim. İnce parmaklarının bu kadar kirli bir şey yaptığını düşünmek kalçasını sıkıca kavramama neden oluyor.

Sonraki birkaç parmağımı yavaşça içine sokuyorum, her seferinde biraz esnetiyorum. Titriyor, inliyor, başı yana dönük ve güzel ağzı açık, ona dokunduğum kirli yollara boyun eğiyor. Her geri çektiğimde bana doğru bastırıldığında, daha fazla temas için can attığında, prezervatifi sikimin üzerine yuvarlıyorum ve kaygan bir el ile kendimi birkaç kez okşuyorum.

"Nefes al. Bırak gireyim."

Başını sallıyor, ben yanaklarını ayırırken nefesi kesiliyor. Sikimin başını göt deliğine ilk bastırıldığında nefes nefese kalıyor ve ellerini çarşafın içinde kıvrıyor. Şimdi dizlerinin ve dirseklerinin üzerinde; elimi karnının üzerinde yaymak için etrafına doluyorum ve onu istediğim açıda sabitliyorum.

Sonuna kadar içine girdiğimde, sıkı sıcaklığının tadını çıkarırken, dudaklarımı ensesine bastırıyorum. Hareketsiz kalmak zor ama alışmasına izin vermeliyim. Omzunu ağzıma alırken klitorisini ovuyorum, hissettiği herhangi bir rahatsızlığa karşı zevk uyandırmayı umuyorum.

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle."

Sadece inliyor. Tenine karşı gülümsüyorum. "Kelimelerini kullan. Bu iyi mi?" "Evet," diye nefes nefese kaldı. "Siktir, çok büyüksün."

Kısık bir kahkaha attım. "Biliyorum. Beni çok iyi karşılıyorsun." "Öyle mi?"

"Evet, tatlım." Sığ bir şekilde itiyorum; bu hareket ikimizi de inletiyor. "Çok iyi oluyorsun.

Sanki vücudun sadece benim için yaratılmış gibi."

Kelimeler onun için kedi nanesi gibi. Gülümsemesini, nasıl rahatladığını hissedebiliyorum. Düşkünlük göğsümü dolduruyor ve her yere yayılıyor -kalbime, ciğerlerime, her kaburgamın arasına, kış sabahında kocaman bir yudum sıcak çikolata gibi mideme yerleşiyor. Sırıtmadan duramıyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum en tatlı kız ve dürüst olmak gerekirse, beni başkaları için mahvediyor.

"Çekil," diye yalvarıyor. "Lütfen, buna ihtiyacım var."

Benim ihtiyacım olduğu gibi onun da buna ihtiyacı var. Daha büyük bir enerjiyle içine girerken kalçalarımı yuvarlıyorum, uzun itişlerim ve klitorisine vuruşlarım arasında bir ritim oluşturunuyorum. Bu şekilde boşalacak, bunu hissedebiliyorum, nefesi kesilerek sikimle doluyor. Toplarım ağrıyor; yükümü çok erken üflememek için kıcımı sıkıca sıkıyorum. O kadar yüksek sesle inliyor ki evde sadece bizim olduğumuza sevinıyorum.

"Penny," diye inledim. "Penelope. Muhteşem kız."

"Yapay penisi amıma sok," diye soluk soluğa bağılıyor. "Lütfen, bunu kaldırabilirim. Listede var." Kekeliyorum, ritmimi kaybediyorum. "Ne, Mark Antony mi?"

"Cooper," diye sızlanıyor.

Yatağın öbür ucuna uzanıp onu aldım. "Bu onun adı, değil mi?"

Kıkırdıyor ve sesi saf güneş ışığı gibi. "Sakın yapma, Callahan. Takacak mısın, takmayacak mısın?"

Kaşlarını çatması, alt dudağının somurtarak dışarı çıkması dikkatimi dağıtıyor. Keşke onu bu açıdan öpebilseydim ama dildoyu deliğine bastırmakla yetinmek zorundayım. Alnını yatağa bırakıyor, şimdi parçalanmak üzereymiş gibi titriyor; yakın olmalı. Damlatacak kadar kaygan olduğu için merasim yapmadan içeri itiyorum ve her iki deliğe de doldurulduğunda iç çekiyor, sanki bu anı bekliyormuş ve şimdi nihayet tadını çıkarabiliyormuş gibi. O boşalmadan önce ancak iki tam itiş daha yapabiliyorum ve onun zevki, vücudunun beni sıkıca kavraması ve gitmeme izin vermemesi beni uçuruma gönderiyor.

İkimiz de kıpırdamadan önce uzun bir süre geçti. Oyuncağı yanımda götürdüğümde kemiksiz, sızlanıyor. Bir çift boxer giyiyorum, böylece eve gelirlerse yanlışlıkla kardeşlerimi teşhir etmemiş oluyorum, sonra bir bez almak için koridorun sonundaki banyoya gidiyorum. Döndüğümde Penny de aynı pozisyondaydı. Onu kollarımın arasına alıyorum ve yorgun bir şekilde beni öpüyor, ben onu temizlerken başını omzuma yaslıyor.

"Güzel kız," diye nefes alıyorum. Onu tekrar öpüyorum, uzun ve yavaş, göğsüme yaslanmasının tadını çıkarıyorum.

"Daha rahat hissediyor musun?" diye soruyor.

"Yarın buza çıkıp hat trick yapabilirmişim gibi hissediyorum."

"Güzel. Bunu uzun zamandır istiyordum, bu yüzden teşekkür ederim." Daha da yakınlaşıyor. "Ben..." Kolumu ortasına doladım. "Şu anda gitmiyorsun."

"Oh, hayır mı?" diyor alaycı bir şekilde.

"Sonunda *Kralın Dönüşü*'ne yetişmemiz gerekirken olmaz." Tekrar yataktan kayıyorum ve Penny'nin giyebileceği bir süveter bulmak için şifonyerimi karıştırıyorum, çünkü buraya neredeyse hiçbir şey giymeden geldi ve çantama gitmeden önce ona atıyorum.

Kazağını başının üzerine çekiyor. "Lütfen bana Aragorn'un daha da ateşlendiğini söyle." "Öyle," diyorum, çoğunlukla onun tatlı kahkahalarını daha fazla duymak için. "Dikkat et."

Yan cebimden bir paket jelibon çıkarıp ona fırlatıyorum. Yakalıyor, ne olduğunu anladığında gözleri parlıyor. "Jelibon mu?"

Ensemi kaşıyorum. "Sadece onları sevdiğini hatırladım."

Gülümsemesi nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

"Çok tatlısın." Poşeti yırtıp açıyor ve ağzına bir tane atıyor. "Evde kimse var mı? Önce tuvaleti kullanabilir miyim?"

Birkaç dakika sonra, dizüstü bilgisayarım önümüzde bir yastığın üzerinde dengede dururken yatağa yerleştik. Penny banyodan döndüğünde kucağıma tırmandı, bu yüzden uzuvlarımız birbirine karıştı, ama umurumda değil. *Yüzüklerin Efendisi*'ni izlediklerim arasında en sevdiğim bu oldu ve bu filmleri neredeyse bir düzine kez izledim.

Penny avucuma bir çift jelibon koydu. Beni öpmek için döndüğünde nefesi şeker gibi kokuyor. "Teşekkür ederim," diyor. "Kokuyor olsalar da. Neden teçhizat çantadaydılar? Babamın bankta şeker yemenizi istediğinden şüpheliyim."

"Her zaman yanımda atıştırılacak bir şeyler bulundurmaya severim." Gerçek şu ki, onları aldım ve tam da böyle bir an için çantama koydum. Gülümseyeceğini biliyordum ve o gülümsemenin

benim yüzümden olduğunu görmek istiyordum. Tam olarak bunu elde ettim ve seviştiğimiz için memnun olsam da - gerçekten daha rahatlamış hissediyorum, kendimi toparlamaya ve Merrimack'i yenmeye odaklanmaya hazırım - yarın buza çıkarken o gülümsemeyi düşüneceğim.

Filmi oynatıyorum. "Orklar ekrandayken çığlık atmanı yasaklıyorum." "Ama çok iğrençler!"

PENNY

Merrimack maçına gitmeyi planlamıyordum ama Dani, Allison ve Will beni ve Mia'yı davet etti ve geç saatlere kadar kütüphanede kalmaktan daha iyi bir Cuma gecesi gibi görünüyor, bu yüzden koumun kızının ayrıcalıklarını kullanarak bize ön sırada, kalelerden birinin hemen arkasında yer ayarladım. Markley Center'a girerken, Izzy'nin Haverhill partisinden arkadaşı Victoria ile maça giden Sebastian ve Izzy'ye rastlıyoruz - görünüşe göre Victoria kaleci Aaron Rembeau ile takılmış ve çıkıyor olabilirler, ama emin değil ve iddiasını ortaya koymak istiyor - ve Sebastian'ın beyzbol takımından iki arkadaşı, Rafael ve Hunter.

Kaderin garip bir cilvesi olarak, neredeyse -ama tam olarak emin değilim- Cooper'ın hiçbir ilgisi yok, hepimiz aynı sırada oturuyoruz, böylece ma başladığında iki gruptan tek bir büyük gruba dönüşmüş, partiye hazır hale gelmiş oluyoruz. Rafael ve Hunter yirmi bir yaşındalar, bu yüzden paylaşmamız için bira getirdiler ve Mia bir değil *iki* matara soktu. McKee, tezahürat ve bağırışları onaylamak için sopalarını kaldırarak kraliyet moru içinde kayarken, viskiden büyük bir yudum alıyorum. Yanıyor ama kendimi tutuyorum... en azından Cooper'ın kazağındaki 'C' harfini görene kadar.

Bu kötü bir fikir, berbat bir fikir ama yine de ayağa fırlıyorum ve cama vurarak onun adını haykırıyorum. Beni görüyor -aslında hepimizi- ve kayarak yanıma geliyor.

Sebastian soruyu benden önce soruyor. "Seni kaptan mı yaptı?"

Cooper şaşkın görünüyor, gerçekten. Hokey kazağı gıcır gıcır, tek bir ipliği bile yerinde değil. Babam bunu ona soyunma odasında vermiş olmalı. Cooper ve ben artık arkadaşız. Bunu zaten biliyor olsaydı, bir şeyler söylerdi. Kazağına bakıyor, sanki 'C' harfini ilk kez fark ediyormuş gibi.

"Evet," diyor. "Fazla bir şey söylemedi. Sadece hak ettiğimi söyledi ve bana verdi."

Sebastian avucuyla cama vurarak, "Tebrikler dostum," diyor. Mia ve diğerleri koro halinde tebriklerini iletiyor.

"Bu inanılmaz!" Izzy diyor ki. "Annem ve babam çıldıracak!"

"Babama benziyor," diyorum. Onun görüntüsünü içime çekmekle meşgulüm -pedleri takılıyken çok heybetli görünüyor ve ona bir ağaç gibi tırmanıp kaskını kafasından çıkarıp saçını çekmek istiyorum- ama sonra hakem düdüğü çalıyor ve anı mahvediyor.

"Maçın tadını çıkarın," diyor eldiveniyle cama vurarak. "Sonra hepinizle parti yaparız, tamam mı?"

Bensiz fazla eğlenmeyin. Ve Izzy, bekle, onlara kendim söylemek istiyorum."

Kayarak uzaklaşıyor. Elimi cama bastırarak bir süre daha camın önünde duruyorum. Eğer babam bana bakarsa, ne yaptığımı, aşk acısı çeken bir kadın gibi davrandığımı merak edecektir. Oturup

zihnimi boşaltmam ve maçın tadını çıkarmam gerekiyor ama yerimde çakılıp kaldım. Cooper için çok mutluyum.

Ama anlaşmayı ilk yaptığımızda, kaptan olana kadar devam edeceğimizi söylemiştik.

şimdi bu oldu ve eğer oyunu daha önce geri gelmediyse, şimdi kesinlikle geri geldi. İstediği kızı elde edebilecek - çünkü kim hokey takımının kaptanıyla yatmak istemez ki? Statüsünü, her kelimesine değdiğini ilk elden bildiğim itibarıyla birleştirdiğinde, sezonun geri kalanında ya da bir sonraki sezonda maçlardan önce rahatlama konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak ve kesinlikle mezun olduğunda ve çok istediği gösterişli çaylak anlaşmasını aldığında değil. Maçtan sonra soyunma odasından çıkar çıkmaz peşine düşecek bir sürü kızla bir gecede bunu ve daha fazlasını yaşamak varken neden henüz amını sikmesine bile izin vermemiş bir kızla ilişkisini sürdürmek istesin ki?

"Parti gecesi söylediklerim için özür dilerim," diyor Sebastian.

Ona bakarken başımı hafifçe sallıyorum. "Ne dedin?"

"Sana karşı çok sert davrandım. Ona değer verdiğini biliyorum." Yutkundum. "Evet, o iyi bir adam. İyi bir arkadaş."

Sebastian sadece başını sallıyor. Acınası bir şekilde ona Cooper'ın benim hakkımda ne söylediğini sormak istiyorum. İstiyorum, ihtiyacım var.

-Cevap az önce söylediğim şey olacak. *O iyi bir arkadaş.*

Her ne kadar Liste'yi onunla birlikte ve sadece onunla geçirmeye devam etmek istesem de, bu ikimizin de ihtiyacı olan bir çıkış. Ve bunu ondan duymaya dayanamadığım için, ilk söyleyen ben olmalıyım.

MCKEE MERRIMACK'ı 7-0 YENDİ. Hokey için öyle yüksek bir skor ki inanması zor ama tüm takım ilk periyotta inanılmaz bir baskı kurdu ve asla pes etmedi. Victoria'nın zevkine göre, Aaron Rembeau birkaç muhteşem kurtarış yaptı. Soyunma odasının dışında onunla buluşmasını izliyorum ve daha önce durumları hakkında herhangi bir endişesi varsa, onu öpmeye giderken gözlerinin ışıldaması her şeyi ortadan kaldırıyor.

Sebastian Mia'ya, "Harika, önce Red's'e gidelim," diyor. İki parti sonrasını ayarlamayı kendilerine görev edinmişler. Babamın her an girebileceği bir barda sahte kimliğimi kullanmaya çalışmaktan korkuyorum, bu yüzden orada bir soda ićeceęim, ama takımla galibiyeti kutlamak için buna değecek.

Cooper soyunma odasından Evan'la birlikte çıkar, yeni duş almıştır ve hâlâ biraz sersemlemiş görünmektedir.

Oyalandığımızı fark edince gülümsedi. "Buraya nasıl döndünüz?"

Sebastian, "Penny tatlı dille içeri girdi," diyor. Cooper'ın sırtını sıvazlıyor. "Kaptan nasıl?"

"Yorgunum" diyor. Temiz bir oyun oynadı, hiç ceza almadı ve yeteneklerini güzel bir şekilde sergiledi. Umarım bir NHL gözlemcisi tribünlerdeydi ya da en azından bu maçın kasetini alır, çünkü bu maç onun en iyi olduğu maçtı. Bazı hokey oyuncuları, özellikle de defans oyuncuları pakı rakip kaleden uzak tutmak için fiziklerine güvenirler ama Cooper gerçek bir yetenek oyuncusu. Profesyonel olduğunda, çaylak olarak ligde sayı lideri olacağına bahse girmeye hazırım. Babamın ona çeki düzen vermesi konusunda bu kadar ısrarcı olmasının bir nedeni de bu - onun gibi bir oyuncu her an yumruklaşmaya hazır olsa bile buzda kalmalı, ceza sahasında zaman geçirmemeli.

"Yarım saatten fazla buzda kaldın," diyor Evan kuru bir sesle. "Koç seni uzak tutamadı." "şimdi

de takip ediyorsun, ha?" Cooper Evan'ın karnına yumruk atıyor. Bir süre g re iyorlar.

Cooper bitkin olsa da önümüzdeki gece için fazlasıyla enerjisi var. Umutla başını kaldıran arzu titreşimini görmezden geliyorum. Onu bastırmanın zamanı geldi.

"Hey, sen oynadığında ben de oynuyorum," diyor Evan. "Sonuna kadar sürüklendim."

"Harika oyun," diyor diğer oyunculardan biri, tanımadığım bir adam, yanlarından geçerken. Bir başkası Cooper'ın omzuna vurup başıyla selam veriyor ama Brandon Finau olduğunu hayal meyal hatırladığım arkadaşı kaşlarını çatıyor. Belli ki Cooper'ın kaptan seçilmesinden herkes memnun değil.

Koridorun diğer ucunda koçluk ekibiyle konuşan babamı görebiliyorum, bu yüzden Cooper'ın kolunu çekiştiriyorum. Maçta beni fark ettiğinden eminim ama ona daha sonra tebrik mesajı atarım; şu anda onunla bir konuşmanın içine girmek istemiyorum. Nefesimdeki alkol kokusunu alırsa çıldıracağından bahsetmiyorum bile. "Hadi çıkalım."

Herkes zaten biraz sarhoş olduğu için şehir merkezine doğru yürümeye başladık. Karnımda viski varken soğuk daha az acıtıyor ama ben yine de Cooper'a yakın duruyorum. O bir fırın gibi ve bu büyümlü bir şey. Binadan çıkar çıkmaz elimi tuttu ve geri çekilmem gerektiğini biliyorum - daha doğrusu, konuşabilir miyiz diye sormalıyım - ama ondan yayılan sıcaklığı çalmak, burada soğukta mahvetmek istemeyecek kadar güzel. Grup, Victoria ve Aaron, Dani ve Will ve Allison, Izzy ve Mia, Sebastian, Rafael ve Hunter ve Evan ve Jean, Ana Cadde'ye döndüğümüzde bizden ayrılıyor. Cooper beni bir çalının arkasına çekip dudaklarımdan sertçe öptüğü anda bunun bir tasarım olduğunu anlıyorum.

Sinsi piç.

Kollarımı boynuna doluyorum, daha iyi bir kaldıraç için parmak uçlarımda duruyorum ve öpücüklerime karşılık veriyorum. Bu otomatik, nefes almak kadar doğal. En az beş dakika kadar öpüşüyoruz, bu süre boyunca elleri kazağımın altında. Titriyorum ama soğuktan değil; parmak uçları küçük mum alevleri gibi. Sonunda geri çekildiğinde, isteksizce bir elini ve sonra diğerini çekip nefes almadan önce ağzımı bir kez daha yalıyor.

"Cooper," diyorum. Sesim kalın çıkıyor. Sarhoş değilim ama bir an için sarhoş olmayı diledim. Sarhoşken ne yapması gerektiğini unutabilirim. "Kaptan olmuşsun." "Hepsi senin sayende, Red," diyor.

Kahretsin, sesi şefkatli geliyor. Başımı sallıyorum. "Hayır. Hepsi senin sayende oldu. O kadar yeteneklisin ki, seçmelere girseydin ilk turda seçilirdin."

Bu onun ağzını buruşturur. "Fark etmez," diyor. "Önemli olan şu an."

"Evet," diyorum, köpekbalıklarının istila ettiği sularda bir cankurtaran salı gibi buna tutunuyorum. Ama köpekbalıkları köpekbalığı değil, duygular ve ben onlar tarafından yutulmayı gerçekten ama gerçekten istemiyorum. Çıkış yolunun acı dolu olduğunu bildiğim halde. "İsteddiğini aldın. Bunu yapmaya devam etmek zorunda değiliz. Eminim şu anda Red's'te senin gelmeni bekleyen yarım düzine kız varken kendini mecbur hissetme."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki neredeyse kendimi tekrar edecektim, ama sonra ellerini ceketinin ceplerine soktu ve buz tutmuş yere baktı.

"İsteddiğin bu mu?"

PENNY

Uzun, donmuş bir an boyunca ona baktım.

Evet

Hay

ır.

Hayır, istediğim bu değil, ama ona aşık olamam, o da bana aşık olamaz ve kitaplarla ilgili şakalaşmalar, aptalca mesajlaşmalar, jelibon ayıcıklar ve ağlayacağım kadar iyi seks arasında bir yerde, bunun olabileceğini düşünüyorum ve eğer teslim olursam ve her şey paramparça olursa, hayatım üçüncü kez paramparça olursa-

"Evet," demeyi başarıyorum, göğsüm örsle vurulmuş gibi ağrıyor olsa da. "Ben de bunu istiyorum."

"Ama listeni bitirmedik."

"Sorun değil. Her neyse."

"Saçmalık," diyor, bakışları benimkileri arıyor. Elini nemli saçlarının arasından geçiriyor. "Penny, neden yalan söylüyorsun? Ne oldu?"

Ağzımı açıyorum -ne söyleyeceğimi bilemiyorum- ama düşüncelerimi toparlayamadan küçük, ağlamaklı bir miyavlama sessizliği bozuyor.

"Kedi miydi o?" diyor, etrafına bakınarak.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, inatçı gözyaşlarımdan kurtulmak için yanaklarımı sinsice siliyorum ve çalıların altına bakıyorum. "Aman Tanrım, bir kedi yavrusu var."

Cooper da dizlerinin üzerine çöküyor ve çalıya uzanmamı engellemek için elini koluma koyuyor. "Bekle, ısırabilir. Bırak ben yapayım."

Çalıların altını dikkatlice kurcalıyor. Bir miyavlama daha geliyor, bu sefer daha yüksek sesle ve sonra büyük, kehribar rengi gözleri olan sıska turuncu bir kedi çıkarıyor. Kaç yaşında olduğundan emin değilim ama tahmin etmem gerekirse sadece birkaç aylık. Cooper'a dişlerini göstererek tıslıyor. Ona uzanıyorum ve Cooper onu nazikçe kollarıma bırakıyor. Dirseğimin kıvrımına kıvrılıyor ve ona, burada üstün seçeneğin ben olduğumu düşündüğünü açıkça belirten bir bakış atıyor.

"Daha önce bir kediyle hiç etkileşime girmediğimi biliyor mu?"

Cooper diyor ki. "Hiç mi?"

"Asla. Dikkatli ol, kuduz olabilir."

"Bundan şüpheliyim." Parmağımla kulaklarının arasına vuruyorum ve tekrar miyavlıyor, sesi çok

daha az sinirli çıkıyor.

O çalının altı donuyor olmalıydı. "Acaba burada ne işi var, hava soğuk." "Etiketi yok mu?"

"Hiçbir şey."

"Tuhaf," diyor, doğrulmadan önce ellerini dizlerine sürüyor. "İtfaiyeye falan mı götürsek acaba?" Ayağa kalkarken bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu bebekler için değil mi?"

"Muhtemelen." Sanki bir ölüm perisi gibi ulumaya başlamasını bekliyormuş gibi o şeye bakıyor.

"Dikkatli ol, Pen.

Size zarar verebilir."

Gülüyorum. "Cooper, o üç kiloluk bir kedi yavrusu. Tehditkâr sayılmaz." "Ona güvenmiyorum."

"Bebek gibi davranmayı bırak. Bak, çok şirin." Onu havaya kaldırıyorum. Yine miyavlıyor, minik bir patiyle havaya vuruyor. "Küçükken benim de bir kedim vardı, çok sevimli hayvanlar."

"Köpekler son derece sevimli hayvanlardır," diyor. "Kediler ise kötü niyetli büyülü varlıklardır."

Yavru kediye göğsüme daha sıkı sarıyorum. Kesinlikle bir banyoya ve biraz mamaya ihtiyacı var. Yurt odamda bir kedi bile tutamıyorum ama şimdiden veterineri götürdüğümüzde mikroçip bulamayacaklarını umuyorum. Eğer bir şey çıkarsa, babamı onu alması için ikna etmeye çalışabilirim. "Bu gece sende kalabilir mi?"

Burnunu kırıştırır. "Peki. Hadi eve geri götürelim. Bara götürecektir halimiz yok ya."

Yavru kediye paltomun içine koyuyorum, bu onun hoşuna gidiyor olmalı çünkü beni mırılayarak ödüllendiriyor. "Sanırım bu bir kız."

İkimiz de birer mesaj gönderiyoruz - sırasıyla Mia ve Sebastian'a - ve onun evine doğru gidiyoruz. Korkakça ama odaklanacak acil bir şey olması yarım kalan konuşmamızı görmezden gelmemizi kolaylaştırıyor. Birlikte yürürken garip bile hissetmiyoruz ve bunun olumlu mu olumsuz mu olduğuna karar veremiyorum.

Eve vardığımızda Cooper doğruca mutfığa gidiyor. Bir kâse alıp içine su dolduruyor, sonra da kilerden bir kutu ton balığı çıkarıyor. "Bu muhtemelen ona vermek için iyidir, değil mi?"

Yere yerleşip bacak bacak üstüne atarak oturuyorum ve kediye çıkarıp kaçmaması için tutuyorum. "Evet. Sadece birazcık. Şimdilik sadece su istiyor olabilir."

Ton balığından biraz başka bir kâseye koyuyor, sonra ikisini de yere bırakıyor. Sırtını buzdolabına dayamış oturuyor ve yavru kediye genellikle son kullanma tarihi geçmiş peynirler için kullanılan şüpheli bir ifadeyle bakıyor ama kedi suya gidip birkaç yudum aldığı anda bir rahatlama anını yakalıyorum.

Bir elimle sırtını sıvazlıyorum. "Lavabonuzda ona banyo yaptırabilir miyim?" "Elbette, tatlım."

Yutkunuyorum. "Callahan."

"Bir şeyleri değiştirmek istemiyorum Penny." Belli belirsiz uzanıyor ve yavru kedinin kulağını okşuyor. Kedi ona bakıyor ama geri çekilmiyor ya da başka bir şey yapmıyor. Yeni doğmuş olmasa da, neyse ki hâlâ çok küçük ve adamın eli ona kıyasla çok büyük görünüyor. "Bir şeye başladık ve ben bunu bitirmek istiyorum. Şu anda başka biriyle uyumak istemiyorum."

Dudağımı ısırdım. "Tek seferlik ilişkilere ne oldu?"

"Senin için kuralları değiştirdim." Uzanıp eliyle çenemi kavırıyor ve başını yukarı kaldırıyor, böylece birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Yutkunuyorum; ikinci periyodun sonlarında yüzümüzün hemen önünde bir darbe onu tahtalara çarptığında olduğu kadar gergin görünüyor. "Bana gerçekten durmak istediğini söyle, buna saygı duyacağım ama madem soruyorsun, devam etmek istiyorum."

Aramıza mesafe koymak akıllıca olur. Sadece arkadaş olmaya çalışmak. Ama yalan söylediğimi anlayabilirdi ve ben bunu ikinci kez denemeye cesaret edemiyordum. Kalbim küt küt atarken ve onu öpmek için can atarken, doğru düşünmekte zorlanırken olmaz.

"İyi ama biz çıkmıyoruz," demeyi başarıyorum.

"Biliyorum." Başparmağını yanağıma sürtüyor. "Seninle yapmak istediğim daha çok şey var." "Göster bana," diye fısıldıyorum.

Eğilip beni dudaklarımdan sıkıca öpüyor ama yavru kedi yüksek sesle miyavlıyor. Yavru kedi Cooper'ın kucağına atlarken ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz; başlangıçtaki güvensizlik hızla kayboluyor gibi görünüyor. Cooper onu kucağına alıyor, gözlerinin içine bakıyor ve kedi uzanıp Cooper'ın burnuna vuruyor.

"Ayrıca," diyor, "iyi olmamıza ihtiyacım var. Artık kedi ebeveynleriyiz."

O ayağa kalktığı anda, ben de onu takip ediyorum. Yavru kediyi bana veriyor, lavaboyu temizliyor ve suyu akıtıyor.

"Kedileri sevmediğini bile sanıyordum," diyorum.

"Sevmiyorum," diyor. "Bu kediyi seviyorum. Yarın veterinerlere götüreceğiz ve eğer kimseye ait değilse, onu alacağız. Kemerini bağla, çünkü sen annesin, ben de babayım."

"Eğer onun ebeveynleriysek," diyorum, mutlu bir çığlık atmak istememe rağmen sesimi dengede tutmaya çalışarak, "bir isme ihtiyacı var. Küçükken sahip olduğum kedinin adı Lady'ydi."

Nedense bu onu homurdanmaya itiyor. "Üzgünüm," diyor parmağıyla suyun sıcaklığını kontrol ederken. "Bana *Game of Thrones*'u düşündürüyor. Bu arada sırada onu izliyoruz."

"Um, hayır. Ben *Twilight*'ı önerecektim."

"İkisini de izleyeceğiz." Bana ve kediye bakıyor. "Tangerine."

"Ne?"

"Onun adı. Tangerine olmalı."

Onu kaldırıyorum. İsmi pek umursamıyor gibi görünüyor ama bunun nedeni banyo yapma rezaletine katlanmak üzere olduğunu biliyormuş gibi lavaboya bakıyor olması olabilir. "Tangy?"

Beni öpüyor. "Evet, senin gibi. En azından senin zevkini." "*Cooper*."

Sırıttıyor. "Ne?" "Sen en kötüsüsün."

"Elbette," diyor, gözleri neredeyse eğlenceyle parlıyor. "Buraya gel, Kedilerin Anası."

PENNY

İyi yazılmış bir üreme kink sahnesine ara sıra verdiğim tepki dışında Hiç bebek ateşim olmadı ama ebeveyn olursam sanırım şöyle bir şey olacak. Geçen hafta Cooper ve ben Tangerine'den başka bir şey hakkında mesajlaşmadık. Tangerine'in beslenme programı. Tangerine'in veterinerdeki aşıları. Tangerine'in kum kabındaki ilerlemesi. Dün gece onu gizlice yurt odama soktu ve biz *Eclipse*'i izlerken küçük patileriyle onun göğsünde bisküvi yaptı. Hala ona ısındığını söyleyip duruyor ama gönderdiği resimleri gördüm. O da ben de ona takıntılıyız ve birkaç gün önce Target'ta Tangerine'e uygun bir kedi yatağı alırken gördüğümüz minik bebekli çiftin bizimle hiçbir ilgisi yok.

Ancak şu anda Tangerine, Cooper'a bakıyor ve Cooper ona nasıl yakalamaca oynanacağını öğretmeye çalışıyor - tekrar tekrar ve başarısızlıkla -. Laboratuvar defterime bir cevap karalamayı bitiriyorum ve onlara bakıyorum. Yatağında yüzüstü yatıyorum, ev ödevleri etrafıma yayılmış. Bir ödev üzerinde çalışıyordu ama sonunda can sıkıntısı galip geldi ve şimdi yerde bağdaş kurmuş otururken Mandalina ona bakıyor.

"Bunu yapmayacak," diyorum.

"Yapacak," diye ısrar ediyor Cooper. "Daha önce de ilgilenmişti. Tangy, Penny'ye ne üzerinde çalıştığımızı göster."

Tangerine parlak gözlerini kırptırarak kuyruğunu sallıyor. Izzy bizimle birlikte Petsmart'a gelip satın aldığından beri sıcak pembe ve yapay elmaslarla kaplı olan tasma, şimdi parlayan kürküne karşı göze çarpıyor. Bir hafta önceki çamurlu ve yarı donmuş haline hiç benzemiyor; şimdiden bir kilo aldığına yemin edebilirim.

Adam oyuncak fareyi tekrar fırlatıyor ve kız yine sadece hafif bir ilgiyle farenin başının üzerinden süzülüşünü izliyor. Adam iç çekerek kulaklarının arasını kaşıyor. "Pekâlâ," diyor. "Sadece babamla senin aranda kalacaksa, sorun değil."

Dosyamdaki kâğıtları karıştırıyorum. Son bir saattir üzerinde çalıştığım laboratuvar raporu, kibarca söylemek gerekirse, karmakarışık. Birinci adımdaki matematiği yaklaşık on yedi kez yeniden yapmak zorunda kaldım. Ve şimdi bir sonraki bölüme geçmek için ihtiyacım olan veri toplama sayfasını bulamıyorum. "Kahretsin."

"Bir sorun mu var?"

"İhtiyacım olan bir şeyi babamın evinde unuttum." Telefonumdan saati kontrol ederken dudağımı ısırarak doğruluyorum. "Bunun yarın teslim edilmesi gerekiyor; gidip almam lazım."

"Seni götürebilirim."

"Sadece üç blok ötede."

"Seninle yürüyeceğim o zaman. Dışarı çıktığını söylemiştin, değil mi?"

Yataktan kayarak botlarımı alırken iç geçiriyorum. "Evet, söylemedi ama sanırım bir randevusu var." Sırıttıyor ve Tangerine'i yatağa bırakmadan önce bir öpücük konduruyor. "Hadi Koç."

Gözlerimi deviriyorum. "Benim için fark etmez. Yalnız kalmasını istediğimden değil. Ama bu konuda o kadar ketum ki, sanki bir kız arkadaşı olduğunu duyarsam öleceğimi düşünüyor."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Bir fikrim var ama emin değilim." Kapıyı açıyorum ve Tangerine oldukça atletik bir şekilde yataktan atlayıp koridora koşuyor. Izzy'nin yatağında uyumaya bayılıyor.

"İz, birkaç dakikalığına dışarı çıkıyoruz," diye sesleniyor Cooper.

Cevap vermek yerine, Izzy'nin çığlık attığını duyuyoruz, "Tangy! Bilgisayarımın üzerine atlayamazsın!" Merdivenlerden inerken homurdanıyor. "Onu tanıyor muyum?"

"Evet."

Kaşlarını kaldırıyor. "Anlat bana."

Paltolarımızı giyip soğuğa doğru yola çıkıyoruz. Aslında arabayı ben kullanmak isterdim ama babam etraftaysa Cooper'ın kamyonetini görmesini istemem. "Sanırım Nikki."

"Patronumuz Nikki mi?"

"Evet. Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlar. Annemle birlikte eğitim aldı. McKee'deki koçluk pozisyonunu ona söyleyen de oydu."

"Huh. Dediğim gibi, git Koç. Oldukça seksi."

Yine gözlerimi deviriyorum, ama o haklı, kız çok güzel. O yoldan en fazla bu kadar uzaklaşmak istiyorum, bu yüzden eve vardığımızda rahatlıyorum. Kapının kilidini açtığımda Cooper sanki bu bloktaki pek çok hoş koloniden birinin değil de perili bir evin önünde duruyormuş gibi etrafına bakıyor.

"Bu biraz garip," diyor. "Daha önce hiç Koç'un evine gitmemiştim."

Kapı kolunu sallarken, "Onu burada bir takım yemeği düzenlemeye ikna etmeye çalışıp duruyorum," diyorum. Burası eski bir ev, şehrin bu kısmındakilerin çoğu gibi; ön kapı her zaman takılıyor çünkü artık çerçevenin tam ortasında değil. Bu ev umurumda değil ama Tempe'deki evimizi hâlâ özlüyorum, annem artık etrafta olmadığından çok daha küçük ve hüzünlü gelse de.

"Evet, Vesuvio'da her zaman kış ziyafeti veririz." Cooper beni arkadaki mutfığa kadar takip ediyor. Her zamanki gibi klasörler, istatistik sayfaları ve babamın oyun kitabını planlamak için kullandığı büyük eskiz defteriyle kaplı masanın üzerinde, bu hafta başında laboratuvarında doldurduğum veri toplama sayfasını buluyorum. Yemeğimizi yiyebilmek için masanın üzerindeki tüm ıvır zıvırı itip kakmakla Cooper'a gidebilmek için eşyalarımı toplamak arasında bir yerde tamamen gözden kaçırmışım.

"Tamam, hadi gidelim," diyorum. Dönüyorum ve Cooper'a çarpıyorum; çizim defterine bakıyor.

Babamın dağınık el yazısının izini sürerken kaşlarını çatarak, "Bu asla işe yaramaz," diyor.

"Jean numara yapmakta iyi değildir."

Çarşafı kaldırıyorum. "Biz iyiyiz. Hadi gidelim."

"Ve beni yatak odanı görme zevkinden mahrum mu bırakacaksın, Red?" "İnan bana, ev hakkında yazılacak bir şey değil."

"Ya sana bunun bir öpüşme seansıyla birlikte geldiğini söyleseydim?"

Gülümsememi geri alıyorum. "Peki, tamam. Ama Robert Pattinson posterimle dalga geçemezsin." "Sanki bu yeni bir şeymiş gibi, tatlım. Edward'a nasıl baktığını gördüm." Onu çimdiklemek için uzandım ama tam zamanında yoldan çekildi. İçimi çekerek yukarı

çıkıyorum.

Lise son sınıftan önce Moorbridge'e taşındık, dolayısıyla McKee'ye başlamadan önce bir yıl boyunca tam zamanlı olarak burada yaşadım. Cooper, babamın McKee'deki ilk yılında birinci sınıf öğrencisiydi.

McKee'de koçluk yapıyordum. Her ne sebeple olursa olsun, Cooper sadece on dakika uzaktayken benim Moorbridge Lisesi'ne gittiğimi düşünmek, ikimizin de kampüste olduğu ve yollarımızın kesişmediği geçen yılı düşünmekten daha garip. Eğer karşılaşılsaydık, şu anda yaptığımız şeyi yapıyor olacağımızdan şüpheliyim.

Tepe lambasının düğmesine basıyorum. Cooper'ın yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Yurt odamı görmek başka bir şey, ergenlik odamın bir versiyonunu görmek bambaşka bir şey. Duvarlarda sarı boya, yerde mavi bir halı. Duvara dayalı küçük bir ikiz yatak ve her yerde kitaplar. Yatağımın üzerine iğnelediğim ve hiç indirmedığım *Alacakaranlık* posterim ve tabii ki kupalar ve madalyalarla dolu bir raf, hayatımın çoktan geride kalmış bir döneminin kalıntıları. Uzanıp dizimi ovuşturuyorum. Ne zaman bu ödüllerin maliyetini düşünsem hayali bir ağrı ortaya çıkıyor.

"Birinciliği çok yaptın," diyor Cooper.

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "İyi bir koçum vardı."

"Annen miydi?"

"Evet. O hastalandığında yerine başkası geçti ama ondan önce benim koçumdu." Yatağa oturuyorum ve her zaman ondan bahsederken yaşadığım duygu dalgasını yutuyorum. Durabileceğimi ve Cooper'ın beni zorlamayacağını biliyorum ama onu burada görünce devam etmek istiyorum. Yatakta yanıma oturuyor ve elimi iki elinin arasına alıyor. "Klişenin, kızını kendi yaptığı şeyi yapmaya, şanını geri almaya zorlayan kötü anne gibi olduğunu biliyorum, ama o öyle biri değildi."

"Nasıl biriydi?" diye soruyor usulca.

Avucunun üzerinde iz bırakıyorum. "Harikaydı. İşi eğlenceli hale getirdi. Tüm rutinlerimi neşeli şarkılar eşliğinde yapardım. Bale derslerimde benimle birlikte dans ederdi. Tüm yarışmalarımın, program notlarımın ve kurdelelerimin albümlerini tutardık. Neşelenmeye ihtiyacım olursa diye çantasında her zaman jelibon ve ekşi solucan bulundururdu. Bana hamile kaldığı için kariyerinin sona erdiğini biliyorum ama hiçbir zaman hayatını mahvetmişim gibi davranmadı. Ben bir sürprizdim ama ailem beni istemişti."

Gülümsüyorum, felaket bir programdan sonra kızına bağırdığı için başka bir anneyi azarladığı zamanı hatırlıyorum. "O asla bağırmasdı. Hata yaptığımda, her şeyi berbat etmeme rağmen bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak şekilde üstünden geçerdik. En başta hata yapma ve bundan ders çıkarma fırsatım olduğu için minnettar hissetmemi sağladı."

Onun hakkında konuşurken sesim her zaman olduğu gibi kalın çıkıyor. Neredeyse on yıl oldu ama yine de ağlamadan onu anımsayamıyorum. Bazen hayatımın geri kalanında da böyle mi olacak diye merak ediyorum; bir gün çocuğuma ondan bahsederken hıçkıra hıçkıra ağlayacak mıyım diye. Sanki acı yeniden tazeleniyor, sanki o hastanedeki her anı bir kez daha yaşıyorum.

Cooper beni kucaklıyor ve ben de minnettarlıkla onun göğsünde eriyorum. "Özür dilerim," diyor. Yüzünü buruşturuyor. "Ben de bunu söylediğim için özür dilerim. Bu sözlerin yardımcı olmadığını biliyorum."

Başımı salladım. "Sorun değil."

"Ne oldu? Paylaşmak istersen."

"Yumurtalık kanseri vardı. Gerçekten agresifti." Gözlerimi silip ona bakıyorum. "Benimle aynı saçlara sahipti, biliyorsun. Güzel bir kıvılcık rengi. Kemoterapiye başladığı anda hepsi döküldü. On üç yaşındaydım. Öldüğünde on dört."

Bana öyle sıkı sarılıyor ki göğsümdeki nefes kesiliyor. "Yurttaki komodininin üzerindeki fotoğraftan hatırlıyorum. Sana Red demeyi bırakmalı mıyım? Kötü anıları mı canlandırıyor?"

"Hayır." Gülümsemeye çalışırken burnumu çekerek doğruluyorum.

"Gerçekten hoşuma gidiyor. Durma." Dudaklarını alnımda gezdiriyor. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Onun hakkında yeterince sık konuşmuyorum." Gülümsemem yine titrekleşiyor. "Babam bundan hoşlanmıyor. Bence bu

hala çok acıyor."

"Biliyor musun, Edward Cullen'ın bakışları altında öpüşmek tuhaf hissettirirdi," diye takılıyor.

Islak ıslak gülüyorum. Üç kez üst üste düşünceli davranması beni şaşırttı. Annemi soruyor. Hâlâ bana 'Red' denmesini isteyip istemediğimi kontrol ediyor. Ve şimdi de bu... Kendimi kaybetmemek için tam olarak ne zaman mizaha ihtiyacım olduğunu biliyor.

"Çok eskiye dayanıyoruz," diyorum. "*Alacakaranlık* okumaya hastanede başladım. Okumaya aşık olmamı sağlayan seriydi."

"Pekala, bu her şeyi çözer," diyor. "Bir kitap takası yapmalıyız. Ben *Alacakaranlık* okuyacağım, sen de *Yüzüklerin Efendisi*'ne bakabilirsin."

Yatağımın yanındaki kitaplığa uzanıyorum; iyi yıpranmış kopyalarım en üst rafın tam ortasında duruyor. İlkinı çıkarıp göz gezdiriyorum. Eğer okursa, altını çizdiğim tüm bölümleri görecektir. O zamandan beri yüzlerce kitap okudum ve serinin mükemmel olmadığını biliyorum ama yine de her bir kelimesine bayılıyorum. "Muhtemelen beğenmeyeceksiniz. Kitaplar genelde okuduklarına hiç benzemiyor."

"Filmleri severim," diyor. "Ve *Yüzük Kardeşliği*'ni seveceksin." "Peki,"

diyorum. "Ama yeterince romantizm yok diye kaçarsam, sakın-" "Böcek?"

Babam sesleniyor. "Evde misin?"

Kalbim doğruca yere düşüyor. Cooper'ı iterek,

"Dolap," diye mırıldandım. "Git."

Babam kapımı çaldığı anda kendini dolabıma kapatıyor.

KOOPER

TAKILMAYA BAŞLADIĞIMDAN BERİ, iki kez kabaca dolaplara itildim - bir kez takıldığım kızın bana söylemeyi ihmal ettiği bir erkek arkadaşı olduğu için, bir kez de katı ailesi odasında bir erkek olduğunu görse çıldıracağı için. Yatağın altına, yorganın altına saklandım ve unutulmaz bir olayda, lanet olası Romeo Montague gibi terasa yapıştım. Ve bunlar sadece yakalanmadığım zamanlar. İç çamaşırimdan başka bir şey giymeden evden kaçarken iyi hedeflenmiş bir terlikle kıcıma vurulduğumu hatırladığımda hala irkiliyorum. O büyükannenin bir kolu vardı.

Ama şimdiye kadar saklanmayı hiç bu kadar ciddiye almamıştım. Koç duyar diye nefes bile almıyorum. Yakalanırsam bana ne olacağı konusunda o kadar da endişeli değilim - sadece Penny'yi utançtan kurtarmak istiyorum, özellikle de annesi hakkında bana karşı bu kadar dürüst olduktan sonra.

"Penelope," diyor, "Yurtlara döndüğünü sanıyordum."

"Ben yaptım," diyor. Kapıdaki çıtalardan izliyorum - panjur tarzı ahşap bir kapı, bu da bir parça görüşüm olduğu anlamına geliyor, ancak bu Koç'un bir şeyler olduğunu fark etme olasılığını daha da artırıyor - laboratuvar raporu veri sayfasını tutarken. "Bunu unutmuşum, almak için geri gelmem gerekti."

"Umarım kampüsten buraya kadar yürümemiştir," diyor. "Mia seni yine de aldı, değil mi?"

"Evet." Elini saçlarında gezdirirken onu izliyorum. "Buraya taksiyle geldim. Buna bir şey için ihtiyacım var.

ve randevunuzu kısa kesmek istemedim. Nasıl gitti bu arada?" Sanki cevap verir gibi, bir kadın seslenir, "Larry? Her şey yolunda mı?"

"Birazdan aşağıda olurum Nikki," diyor Koç. Yüzü kızarıyor, ki onu hiç böyle görmemiştim. Bunu yapabildiğini bile fark etmemiştim.

"Oh," diyor Penny. O da öfkeyle kızarıyor. "Bu harika baba. Kampüse dönmek için bir Uber çağırayım."

"Seni götürebilirim," diyor.

"Hayır, sorun değil," diyor hemen. "Keyfini çıkarmalısın."

"Umarım hâlâ okuluna odaklanıyorsundur," diyor Koç, elindeki kitabı göstererek. "Bu tür şeyleri çok fazla okumanı istemiyorum, Pen."

İçimde bir öfke patlıyor. Penny kollarını göğsünde kavuşturup kitaba sarılıyor. "Hâlâ okul için yapmam gereken her şeyi yapıyorum."

"Sıkı çalışmazsan fizyoterapist olamazsın. Bunu biliyorsun."

Fizyoterapist mi? Penny'nin planının bu olduğunu bile bilmiyordum; bundan hiç bahsetmedi.

Tutkularının başka bir yerde yattığı bu kadar açıkken neden kendini biyoloji eğitimine verdiğini merak ediyordum. Şimdi nedenini anlıyorum ve ne yazık ki anlıyorum. Babasını mutlu etmek istiyor.

Bu da onun ilgilenmediği bir şey okumak anlamına geliyor. Babamı mutlu etmek istediğim için muhtemelen ligde olmak yerine şu anda McKee'deyim.

"Biliyorum," diyor. "Üzerinde çalışıyorum, söz veriyorum. Her zaman ofis saatlerine gidiyorum."

"Son zamanlarda dikkatin dağınık görünüyordu," diyor. Bir adım daha yaklaşıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Bir şey olsa bana söyledin, değil mi? Preston gibi bir şey değil mi?"

"Hayır," diye tersliyor. Raftan diğer kitapları alır ve veri sayfasını onlardan birinin içine sokar. "Öyle bir şey değil."

"Çünkü her zaman Dr. Faber ile haftalık görüşmelere geri dönebilirsiniz. Hâlâ ilaçlarını alıyorsun, değil mi?"

Mümkünse yüzündeki kızarıklık daha da koyulaşıyor. Tekrar dolaba bakıyor. Ellerimi kulaklarımın üzerine koymayı dileyerek irkiliyorum, çünkü bu iş kesinlikle beni ilgilendirmeyen bir alana girdi, ama gürültü yapıp işleri daha da kötüleştirme riskini almak istemiyorum.

"Baba," diyor. "Cidden, ben iyiyim. İlaçlarımı alıyorum. Ve sevdiğim bir seriyi tekrar okumam, tekrar dibe vuracağım anlamına gelmiyor. Zaten bu yüzden de... her neyse. Sonra konuşuruz."

Odadan kaçıyor. Koç Ryder bir süre orada kalıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Kırık bir nefes alana kadar fark etmiyorum ama gözleri doluyor. Cebinden bir mendil çıkarıp dikkatlice gözlerini siliyor, sonra boğazını temizliyor.

Odadan çıkarken Nikki'ye "Bunun için üzgünüm tatlım," diyor. "Sana şu gece içkisini getireyim mi?"

Pencereden sıyrılıp cesurca yere atladığımda ve evin etrafından dolandığımda, Penny sokağın yarısını geçmişti. Ona yetişmek için koştum. Ağlıyordu, içimi acıtan hıçkırıklarla. Kolumu omzuna attığımda omuz silkiyor.

"Kırmızı."

"Evine vardığımızda beni eve bırakabilir misin?"

Yapmak istediğim protestoları yutkunarak geri çekiyorum. "Elbette." "Teşekkürler."

"Özür dilerim," diye geveledim.

Şöyle bir baktı. "Ne için? Tüm bunları duyduğun için mi? Orada olman senin suçun değil."

Preston'ın kim olduğunu ve neden bir psikiyatriste gittiğini merak etmekten kendimi alamam da, konuyu en güvenli yere getiriyorum. "Fizyoterapist olmak istemiyorsun."

Burnunu çekiyor. "Hayır," diyor kalın bir sesle. "Ama bazen bir şeye nasıl bağlanırsın ve onu bırakamazsın bilirsin. Sakatlığımdan sonra fizik tedaviyle ilgilenmeye başladım ve o da bunu bir kariyer olarak yapmamı önerdi. Daha iyi bir fikrim yok gibi, yani her neyse. Her neyse."

"Ne olursa olsun değil. Bu senin hayatın. Peki ya yazdıkların?" "Hikayenin tamamını bilmiyorsun."

"Anlat bakalım."

Kaldırımda duruyor, yanaklarında gözyaşlarıyla bana bakıyor; iç çekerken nefesi havada kristalleşiyor. "Yapamam," diyor sesi çatlayarak. "Bunun için endişelenme."

Yine de bu konuda endişelenmeyi bırakamıyorum. Eve gittiğimizde ve o eşyalarını topladığında duramıyorum. *Yüzük Kardeşliği* kitabımı raftan indirip kucağına aldığında duramıyorum.

Sanki elinde bir ödöl varmış gibi göğsüne bastırıyor. Tangy'ye sarılıp vedalaştığında, kampüse sessizce gittiğimizde ya da kamyonundan inerken öpücüğümünden kaçtığında duramıyorum. Yatakta endişeleniyorum, Mandalina yanıma sokulmuş ve *Twilight*'ın ilk birkaç bölümünü okurken hafifçe horluyor. Endişem, olmaması gerektiğini bildiğim bir şekle bürünüyor, ama onu ortadan kaldıracılebceğim gibi değil. Geçen hafta ona çıkmadığımızı söyledim ve elimden geldiğince buna bağılı kalacağım, ancak geçen her saniye duygularım daha önce hiç hissetmediğim bir alana doğru ilerliyor.

Bana annesinden bahsetti ve elimde onun en sevdiği kitap var ve kenarlarında on üç yaşındaki el yazısını görebiliyorum ve bunu bana sunması bir şey ifade etmiyor mu? *Yüzük Kardeşliği*'ni okuduğunda, sayfaları nerelerde karaladığımı, sırtını nerelerde kırdığımı, tekrar okumalar sırasında özellikle büyülü hissettiğim yerlerde düşüncelerimi nerelere yazdığımı görecek. Onun için böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum ve belki de tüm bu durumu yanlış yorumluyorum, ama hiçbir şey hissetmiyor olamaz.

Nefes alan, elle tutulur bir şey gibi göğsümde. Arkadaşlık değil. Daha derin bir şey. Eninde sonunda onu zapt edemeyeceğim ve bu gerçekleştiği anda Penny'yi sonsuza dek kaybedeceğimden korkuyorum.

KOOPER

"JAMES'in bye haftasının bununla aynı zamana denk gelmesi harika değil mi?" Annem bana sarıldığı anda söyledi.

Saatlerdir Markley Center'dayım, maça hazırlanıyorum ama ailemin geldiğini duyunca sıvıştım. Henüz formamı giymedim, sadece antrenman kıyafetlerim var ama merhaba dedikten sonra forma giymem gerekiyor.

"Kesinlikle." Ona sıkıca sarılıyorum; sömestr başladığından beri ailemi görmedim ve onu özellikle özledim. Annem beni bıraktığında, babam öne çıkıyor ve beni kendi kucağına çekiyor. Bir an için rahatlıyorum, çünkü şu anda ondan daha uzun olsam da öyle hissetmiyorum ve Richard Callahan'dan bir kucak koparabildiğim nadirdir. Umarım maçtan sonra bir tane daha alırım. Kardeşlerime kaptan olma haberini sır olarak saklamalarını söyledim, böylece bunu onunla yüz yüze paylaşabilirim.

"Bütün hafta sonu kalamayacak olmamız çok kötü," diyor James birbirimizin sırtını sıvazlarken. "Koç vaktinden önce Teksas'a gitmemizi istiyor."

"Ve Şükran Günü'nde burada olmayacağına hâlâ inanamıyorum," diyor annem iç çekerek. "Birinin Dallas'la oynaması gerekiyor," diyor babam. "Ve bu bir lig maçı."

"Evet, evet," diyor annem elini sallayarak. "En azından Bex'e sahip olacağız. Ve kedi, değil mi? Kediyle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Kedi çok sevimli," diyor Izzy. "Anne, çıldıracaksın."

Bex de bana sarılmak için öne çıkarken gülümsüyor. "Bunun için McKee şapkamı çıkardım," diyor ve beni yanağımdan öpüyor. "Mor renge geri dönmek çok garip."

"Size ön sırada yer ayırttım," diyorum otoparka doğru ilerlerken. Öğleden sonra oynanacak maç, McKee hokey taraftarlarının tüm sezon boyunca beklediği maç, UMass'a karşı oynanacak ilk iç saha maçı. Birileri yıllar önce buna Hindi Dondurması demeye başladı ve Şükran Günü tatilinden hemen önce gerçekleştiği için bu isim tuttu. Hatta bir kupa bile var, hokey kıyafetleri içinde bronz bir hindi, kimin kazandığına göre elden ele dolaştırıyoruz. Hockey East'te oynadığımız en büyük normal sezon maçlarından biri. CBS yayınlayacak ve Koç bana bir noktada röportaj yapabileceğimi söyledi, bu yüzden kendimi nasıl sunmak istediğimi düşünmem gerekiyor. İstatistiklerim tüm sezon boyunca güçlü oldu ama bu maçtaki mükemmel oyunum, büyük anlarda bile kendimi gösterebileceğimi göstermeye yardımcı olacak. Nikolai'yi geçen sezondan bu yana ilk kez kendi sahamda göreceğim ama artık onun için endişelenmiyorum. Kendimi kilitledim ve bu da bana ne söylerse söylesin ya da ne kadar ucuz şutlar atarsa atsın ona aldırış etmemek anlamına geliyor. "Bankların hemen karşısında."

"Harika," diyor annem. "Seni oynarken göreceğimiz için çok heyecanlıyız, tatlım."

Izzy sinsice, "Onu tüm teçhizatıyla görene kadar bekle," diyor. Onu kaburgalarından dürtüyorum. Ciyaklayarak benden uzaklaşıyor. "Cooper!"

"Tek kelime etme,"

diye uyarıyorum.

"Ne?" Babam soruyor.

"Yok bir şey," diye geveledim. "Soyunma odasına gitmem gerekiyor ama biletleri gişede bıraktım.

Evan'ın babası ve küçük kız kardeşi sizin yanınızda olacak, arkadaşım Penny de."

James bana bir bakış atıyor, ben de özenle görmezden geliyorum. Kötü zamanlanmış farkındalıklar bir yana, onunla ve Bex'le öğle yemeği yediğimiz günden beri hiçbir şey değişmedi. Penny hâlâ sadece arkadaşım ve babasının beni neredeyse odasında yakaladığı geceden beri aramız gergin. Geçen gün olanları anlatmaya çalıştığımda bana Tangy'nin kuyruğuna basmışım gibi baktı. O zamandan beri denemedim.

Soyunma odasında enerji çok yüksek. Her zaman maçlardan önce oyuncularını coşturmaya çalışmışımdır - zaten kaptan olmak istememin bir nedeni de buydu, bu doğuştan geliyordu - ama şimdi göğsümdeki 'C' harfiyle baskıyı daha yoğun hissediyorum. Açık mor gömleği ve lacivert takım elbisesiyle bugün çok daha canlı görünen Koç Ryder, sopama yeni bant takarken bana başıyla selam veriyor.

Kızına ne kadar baskı yaptığının farkında mı? Kızının hala ne kadar acı çektiğini biliyor mu? İçimden bir ses kızının kitap yazdığını bile bilmediğini söylüyor.

"Aileni görmedin mi daha?" Evan patenlerini bağlarken soruyor.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum. Şu anda maçı başka hiçbir şeyin önemi yok, Koç Ryder'a her baktığımda sadece kızını düşünsem bile. McKee moru giyecek ama bu benim kazağım olmayacak. "Evet, az önce onları içeri aldım. Baban ve kız kardeşinin yanına oturacaklar."

"Güzel. Belki birlikte yemek yedikten sonra."

"Callahan," dedi Koç. "Sahaya çıkmadan önce birkaç kelime söylemeni istiyorum."

Ona başımı salladım. Ben de öyle bekliyordum. Odanın diğer ucunda Brandon kaşlarını çatıyor. Koç beni kaptan olarak atadığını açıkladığında, bana bok atmasından endişelendim ama o sessiz kaldı, ben kendi ekibime sadık kalırken o da kendi ekibine sadık kaldı. Bir yanımda bana bir şekilde çelme takmaya çalışırsa diye arkamı kollamam gerektiğini düşünüyor ama bu sadece paranoyakça bir düşünce. Hisleri buzdaki oyununu etkilemediği sürece, ne oldukları umurunda değil. Benden istediği kadar nefret edebilir ama ben bunu hak ettim.

Giysilerimizi giydikten sonra odanın ortasında toplandık. Köşede bir kameraman adam var; o ana kadar onu fark etmemiştim. Muhtemelen soyunma odasının canlı görüntüsünü çekiyor. Sinirlerimi bastırıyorum ve herkesi susturmak için sopamı yere vuruyorum.

"Çocuklar," dedim. "Birkaç hafta önce UMass'ı ziyaret ettiğimizde kaybettiğimizi biliyorum. Çok zordu."

Mutabakat mırıltıları. Bu mağlubiyet berbattı. 1-0 yutulması zor bir haptır, özellikle de UMass'ta. Zil çaldığında ve öğrenci grubu zafer şarkısı söylediğinde Nikolai benimle alay etti; olayları istemediğim bir yöne çekmeden önce derin bir nefes alıp buzdan kaymak zorunda kaldım. O pisliğin suratında *yumruk atılabilecek* bir şey var.

"Ama şimdi onlar burada ve o zamandan beri bir galibiyet serisi yakaladık. Merrimack maçı tam bir cevherdi." Grubun etrafına bakıyorum. Evan yere bakıyor, bir ileri bir geri sallanıyor. Remmy kilitlenmiş gibi görünüyor, ki bunu görmek hoşuma gidiyor. Jean bana başıyla onay veriyor, Mickey de öyle. Brandon bile dinliyor. "Güçlü yanlarımızı biliyoruz. Onlardan daha hızlıyız. Pas

oyunumuz daha güçlü. Remmy kalede bir sihirbaz gibi. Üç zorlu periyodun ardından buraya galibiyetle dönüyoruz."

"McFucking McKee!" Jean ağlıyor. Herkes gülüyor, biz onun sözlerini tekrarlarlarken sopalarını yere vuruyorlar. Umarım canlı yayında gecikme olur da tüm küfürleri bipleyebilirler. Bekliyorum

Kapıdan geçerken herkesin kaskına vurmak, geçen seneki kaptanımızın her maçtan önce yaptığı bir iyi şans jestidir.

Tanışma için kayıyoruz. Öğrenci bandosu çalarken okul korosundan biri milli marşı söylüyor. Dürüst olmak gerekirse biraz garip. Bu kadar şatafata ve gösterişe alışık değilim. James'in alışık olduğuna eminim; geçen sezon kolej futbolunun ulusal şampiyonluk maçına gitmişti. Sopamı omuzlarıma asıyorum ve UMass'lı çocuklar buzda kayarken başımı öne eğiyorum.

Başımı kaldırdığımda neredeyse zamansız bir küfür savuracaktım. Nikolai tam karşımda duruyordu... formasının üzerinde de bir 'C' harfi vardı. Cadılar Bayramı'nda orada değildi.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Görünüşe göre ikimiz de yükseltme aldık, Callahan." "KHL'ye geri dön, Volkov."

Sadece ağız koruyucusunu çiğniyor. Dişini yutmak istemiyorsa onu da geliştirse iyi olur.

Hayır. Başımı hafifçe sallıyorum. Ne kadar damarıma basmaya çalışsa da odaklanmam gerekiyor. Ailemin -ve Penny'nin- olduğu yere bakıyorum ve kızıl saçlarının omuzlarına döküldüğünü görünce rahatlıyorum. Ateşten bir fener gibi, beni topraklıyor. Babam dirseklerini dizlerine dayamış, parmaklarını birbirine kenetlemiş. Bir hokey uzmanı değil ama eski bir atlet ve maçın sonunda eleştirecek çok şeyi olacak. İfadesinde bir parça gurur arıyorum, üniformadaki değişikliği fark ettiğini gösteren bir şey, ama hiçbir şey yok.

Penny bakışlarımı karşılıyor. Gülümsüyor ve bu ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor. O lanet olası bir mükemmellik. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey benim kazağımı giymesi olurdu. Tüm arenadaki herkesin, hatta babasının bile onun benim olduğunu bilmesini istiyorum.

Tek umudum bir gün ona sahip olmama izin vermesi. Sadece yatakta değil, sadece arkadaş olarak da değil. Onun her şeyini istiyorum, her parçasını-şimdiden bildiğim ve taptığım ve bilmediğim ama bir gün öğrenmeyi umduğum. Her seferinde küçük bir yapboz parçasıyla onun güvenini kazanıyorum ve resmin tamamına sahip olmasam da, sahip olduğumda onu seveceğimi biliyorum.

McKee'nin atletik direktörü oyunu tanıtmak için mikrofona doğru ilerlerken Nikolai eğilir. "Kız kardeşini nerede saklıyordun Callahan? Beni tanıştırmam gerekecek."

Ağız koruyucumu yerine oturttum. "Sikimi yala."

Sırıttıyor, bakışları karanlık. Yüzünün yan tarafında bir yara izi var, sanki gerçekten Sovyet dönemi Bond kötü adamı olmaya *çalışıyormuş* gibi ve çenesinde solmakta olan bir morluk var, keşke ona veren ben olsaydım. "Peki ya kızıl? İyi kafa yapıyor gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim," diyor spor direktörü. Alkış var ama sanki suyun altından geliyormuş gibi hafif bir ses. Lanet olası pislik. Hakem Brandon ve UMass pivotuna yüzleşme için yerlerini almalarını işaret ediyor.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diyorum sessizce. "Kız kardeşim ya da sevgilim hakkında konuşma."

Nikolai bakışlarımı tutuyor ama hakem "Beyler" dediğinde b a k ı ş l a r ı m ı z ı ayırmak zorunda kalıyoruz.

Pozisyonlar."

Yerime doğru kayıyorum, sopamı buza iki kez vuruyorum. Penny'ye tekrar bakma isteğimle savaştığım zorundayım. Pak düştü. Brandon ileri atılıyor, topa sahip oluyor ve mavi çizgiye doğru kayarken Mickey'ye pas veriyor ve başlıyoruz.

Ailem için oynuyorum. Babam için.

Ama en önemlisi, Şanslı Param için oynuyorum.

KOOPER

Anlaşılan CBS röportaj yapmak istiyor. Maç biter bitmez muhabir beni tünelde yakaladı. Mickey'nin güzel golü sayesinde uzatmalarda kazanmıştık ve ben hala nefes nefese kalmıştım, sanki havuzdan yeni çıkmışım gibi ter içindeydim. Kaleye gelen birkaç şutun önüne kendimi atmak zorunda kaldım, bu da adrenalinin etkisi geçtiğinde bir sürü yeni ağrı ve sızıya sahip olacağım anlamına geliyor.

"Merhaba Cooper, ben CBS Sports'tan Kacey Green. Birkaç dakika sohbet etmemizin sakıncası var mı?" diyor kameraya hazır bir gülümsemeyle. Koyu kahverengi tenini tamamlayan çam yeşili bir elbise giyiyor ve topuklu ayakkabı giymesine rağmen göğsüme ancak yaklaşıyor. Onun yanında kendimi kocaman, terli bir canavar gibi hissediyorum ama o buna alışkın olmalı çünkü koktuğumu düşünüyorsa bile belli etmiyor.

Sopama yaslanıyorum. "Tabii ki."

"Harika bir maçtı," diyor. "Lige getirmeyi umduğunuz şeyleri sergilediğinizi düşünüyor musunuz?"

Mikrofona konuşmak için eğilirken yanında duran kameramanı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Böylesine harika bir grup çalışmasından sonra kendimden bahsetmek garip olurdu, bu yüzden "Teşekkürler Kacey. Tüm takım harika oynadı. Sezon başında UMass'a karşı zor bir mağlubiyet aldık, bu yüzden Turkey Freeze kupasını bir yıl daha burada tutmak heyecan verici."

"Ama bugün gerçekten her şeyini ortaya koydun."

"Evet." Biraz gülüyorum, karnım ağrıdığında yüzümü buruşturuyorum. "Ön alanda iyi baskı yaptı, birkaç şutu engelledi. İyi bir çabaydı."

"Yakın zamanda kaptan seçildiniz."

"Evet. Koç ve takım beni seçtiği için onur duydum."

"Sen ve Nikolai Abney-Volkov Division I erkek hokeyinde en üst sıralarda yer alan defans oyuncularısınız," diyor. "Bu sezon istatistikleriniz neredeyse aynı. Sharks, Volkov'u ikinizin de uygun olduğu ilk yılın ilk turunda draft etti ama siz draft edilmemeyi tercih ettiniz."

Bir soru bekledim ama durakladı, ben de sadece başımı salladım.

Siktiğimin Nikolai'si. "Mezun olduktan sonra bir anlaşma yapmak için beklemekten pişmanlık duyuyor musun?"

"I..." Sezon başlamadan önce evet derdim, profesyonel seviyede olmayı, tüm enerjimi dünyada en çok önem verdiğim şeye harcamayı tercih ederdim. Bırakın ben de herkes gibi bölgemde mücadele edeyim ve buzda kalma sürem için savaşıyım. Ama şimdi? O kadar emin değilim. Zaten ligde olsaydım Penny ile tanışmazdım. Biri bana üniversitenin geri kalanında kalmak ya da yarın lige girmek arasında bir seçim yapmamı isteseydi ne derdim bilmiyorum.

Göz ucuyla babamı görüyorum. Telefonda biriyle konuşurken duvara yaslanmış, yarı gölgede ama bana baktığını hissedebiliyorum. Belki diğer babalar oğullarının hokey oynamasını izlemek için pantolon, yakalı gömlek ve kaşmir kazak giymezdi, ama o hala gittiği her yerde tanınıyor, bu yüzden standartları çoğu ile aynı değil. Teknik olarak buraya dönmesine bile izin verilmiyor ama eminim birileri onu tanıyıp geçmesine izin vermiştir.

Lise son sınıfın büyük bir bölümünde askere gidip gitmeyeceğim konusunda tartıştık. Kızgınlık o kadar derindi ki aylarca birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık. Artık büyük ölçüde unutuldu, geçmişin bir parçası olarak yeniden yaşamak istemiyorum ama Kacey'nin sorusu zihnimde yankılanırken ve konuşmamızı duyduğundan şüphe etmediğim babama bakarken, acısını hissediyorum. Profesyonel hokey dünyasının futboldan ne kadar farklı olduğunu hiçbir zaman anlamadı ve öğrenmek de umurunda olmadı.

"Hayır," diyorum. "Oynadığım her maçta kendimi geliştiriyorum ve Koç Ryder da bunun büyük bir parçası.

Şu anda olmam gereken yerdeyim, her ne kadar bundan sonra olacaklar beni heyecanlandırırsa da." "Tekrar tebrikler," diyor. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Ona teşekkür ediyorum ve koridoru geçip babamın yanına gitmeden önce kamera çekiminin durmasını bekliyorum. "Baba," diyorum kazağımın koluyla alnımı silerek. Gülümsememe engel olamıyorum. "Bunu duydun mu?"

Yüzünde kaşları çatık bir şekilde aramayı sonlandırıyor. "Ne?" "Görüşme."

"Fark etmem gereken bir şey var mı?"

Ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum, neredeyse sarılmak için öne atılıyorum ama son anda kendimi durduruyorum. Terden sıırıslıksam oldum; kıyafetlerini mahvetmemi istemeyecektir. "Üniforma değişikliğine ne dersin? Oldukça havalı, değil mi?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Yıllardır duruşuma dikkat etmem gerektiği söylendiği için doğruluyorum ve kazağımın önünü düzeltiyorum, belki yeni eklentiye iyice bakmamıştır diye.

"Bize önceden söylemek istemedin mi?" diyor, hâlâ bir oyun kitabındaki karmaşık bir rotaymışım gibi beni inceliyor.

"Bunun bir sürpriz olmasını istedim."

"Koçunuzun oyun ve davranışlarınızda yeterli gelişmeyi görmesi güzel." "Bu sezon gerçekten çok çalışıyorum."

"Senden beklediğim de bu zaten," diyor. "Seni ve James'i kaptan olmanız için yetiştirdim."

"Evet, efendim."

Neden bu konuşmayı James'ten bahsetmeden bitireceğimizi düşündüm ki? Ne yaparsam yapayım, neyi başarırsam başarayım, farklı bir spor dalında bile olsa, bunu ilk James yapacak. Ve babam bunu daha çok sevecek çünkü o futbolda yaptı.

"Üçüncü periyodun başındaki o özensiz top kaybı bir felaket olabilirdi," diye devam ediyor.

Haklı tabii ki; oyun sırasında yaptığım en büyük hata buydu ve bunu fark etmesine şaşırmadım. Yanağımın içini ısırarak başımı sallıyorum. Şu anda duymak istediğim şey olmasa da bu adil bir eleştiri. Bu maçın kasetini izlediğimizde Koç da aynı şeyi söyleyecek. Top kayıplarına çare, ilk etapta onları yapmamaktır. "Doğru, efendim. Ama harika değil mi? Bu sezon şimdiden dört gol attım."

Elindeki telefon çalıyor. Telefona bakar ve ağzı gerilir. "Buna bakmam gerek evlat. Seninle sonra konuşuruz."

"Bekle, baba-"

Geçerken omzuma tekrar vurdu. "Baştan savma oyunlar yapma."

Telefonunu kulağına dayamış, koridorda aceleyle ilerlerken onu izliyorum. Ne dediğini anlamıyorum,

Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu pek de hoş değil.

Birden kendimi aptal gibi hissettim; bir haftadan kısa bir süre sonra Şükran Günü için eve gideceğim, onu orada görmeyecek değilim. O zaman daha çok konuşabiliriz. Ama bunu bilmeme rağmen, bir yanım şu anda onunla biraz daha uzun süre konuşabilmeyi diliyor. Ağzından çıkmasını arzuladığım kelimeleri gerçekten duymak için. James'e -ve Izzy'ye ve Seb'e- her zaman ne kadar gururlu olduğunu söylüyor, peki neden benim için kelimeler gelmiyor? Onunla ne zaman bağlantı kurmaya çalışsam, çeviride bir şeyler kayboluyor. Eğer James'e bakıp kendini görüyorsa, o zaman ben Blake Amca'yım ve her şeyi ne zaman berbat edeceğimi görmek için bekliyor.

Tam soyunma odasının kapısını açmak üzereydim ki tepesinde ponpon olan McKee şapkasını gördüm.

Penny, hayalet görmüş gibi bakıyor.

PENNY

Koçun kızı olmak, Markley Center'da hemen hemen her yere girebilmek gibi bir dizi ayrıcalığı da beraberinde getiriyor. Oyuncu alanının önünde duran güvenlik görevlisi beni gördüğünde başını sallayıp "Buyurun Bayan Ryder" diyor. Tabii ki babamla konuşacağımı sanıyor ama asıl görevim yeni mezun olmuş bir kaptanla ilgili.

Soyunma odasına yaklaşırken bir déjà vu dalgasına kapıldım. Preston'dayken hiçbir şey bu seviyede değildi -ne kadar yetenekli olursa olsun bir lise seyahat takımının Division I hokeyi karşısında hiçbir şeyi yoktur- ama anıların zihnimin kenarlarına baskı yaptığını hissedebiliyorum. Soğuk klima, kapı her açıldığında gelen nemli hava. Soyunma odasındaki tahta sıralar, kız arkadaşlar içeri sızarken takımın gürültülü kahkahaları. Preston beni kollarında döndürüyordu, hala patenleri ve pedleri vardı, kulağıma Jordan'daki parti hakkında fısıldıyordu. *Ailesi Salt Lake'te. Herkesi davet ediyor. Gün batımını izleyip sigara içebiliriz, lütfen, bir sonraki maça kadar sistemimden çıkmış olacak ve haftalarca yarışma turuna geri dönmeyeceksin.*

Nefesim hızlanırken kendimi duvara yaslıyorum. Başımı sallıyorum ve kendime hatırlatıyorum: Tempe'de değilim, Alta Mira'daki bir partiye gizlice girmek üzereyim. Moorbridge'de, Markley Center'dayım. Az önce Royals'ın maçını izledim, Nighthawks'ın değil. Cooper buzdaydı, Preston değil. Cooper öpmek üzere olduğum kişi.

Ellerimi ceketimin kollarına sokarak kendimi bir oyuğa sıkıştırıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

"Red? İyi misin?"

Başımı kaldırıp Cooper'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Masmavi gözleri endişe dolu. Yanağımın içini ısıırıyorum, yüzünün kenarından akan ter damlalarına odaklanıyorum ve yarı normal bir gülümseme olmasını umuyorum. "Seni görmek istedim," diyorum. "Çok çabuk."

Koridorun etrafına göz gezdiriyor. "Baban buralarda bir yerde. İkinizin arası iyi mi? İşleri daha da kötüleştirmek istemem."

"Her neyse."

"Emin misin?"

Değil ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Ayağımı yere vurma dürtüsüne direniyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmakla yetiniyorum. "Kapa çeneni ve buraya gel."

Sırıttırıyor ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Aradığım şey buydu. Preston değil, paramparça etmek için savaştığım bir anılar kulesi değil. Dr. Faber terapistim olduğundan beri bana pek çok tavsiyede bulundu, ama en sevdiklerimden biri her zaman iyi anılar biriktirmenin eskilerin daha az acı vermesine yardımcı olduğuydu. Bir daha asla Preston'ı görmek için o soyunma odasına gizlice

girmeyeceğim.

Cooper'ın güzel bir öpücüğüyle anılar biraz daha solacak.

Beni kollarına aldığıında, iki eliyle yüzümü kavlıyor ve beni şefkatle öpüyor. Tenindeki terin deodorantına karışan kokusunu alabiliyorum ve bu, rutinimi tam ritminde bitirmeyi sevdiğim kadar hoşuma gidiyor, mükemmel bir heykel gibi donup kalırken müziğin son sesinin solmasını dinliyorum. Bundan daha ileri gidemeyiz, burada olmaz, ama bu vücudumun tepki vermediği, dokunuşu sayesinde uyanmadığı anlamına gelmiyor. Uzaklaştığında yumuşak bir ses çıkardım.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İyi olduğuna emin misin, sakızlı ayıcık?"

Beni gülümsetmek için söylediğine eminim ve işe de yarıyor. Memnun görünüyor, sanki bunu düşünmesi uzun sürmüş gibi ve olması gerekenden çok daha sevimli.

Boğazımı temizliyorum. "Harika bir maçtı. Ve penaltı yok."

"Evet." Başını sallıyor, yüzünde meraklı bir ifade var. Kaptan olduğu için hâlâ şaşkın olmalı. Uzanıp kazağının yakasındaki bağcıkları çekiştiriyorum. Ona dokunmaya devam etmek istiyorum ve eğer koridorda dizlerimin üzerine çöküp sikini ağzıma alamayacaksam, sanırım bu yeterli olacak. "Şu anda kafam çok net. Bu... şey, babandan tekrar bahsetmek istemem ama onun dediği gibi. Temellere geri dönüyorum, kendime bunu neden yaptığımı hatırlatıyorum..."

Başımı salladım. "Az önce yaptığın şey için saf

bir aşkın var." "Özlüyor musun?" diye soruyor.

"Yarışmayı mı?"

"Bazen." Dikişi izlemeye devam ediyorum. "Ama bazen gerçekten özlediğim şeyin annem olduğunu düşünüyorum."

Başını sallıyor. "Keşke onunla tanışabilseydim."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Sadece Cooper böyle bir şeyi bu kadar rahat söyleyebilir ve kulağa bu kadar içten gelebilirdi. "Babanla konuştun mu? Heyecanlı mıydı?"

Gülümsemesini tekrar görmeyi bekliyordum, bu yüzden kaşlarını çatması rahatsız edici. Etrafa bakıyor ama yalnızız. "Bir şeyler oluyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Çok garipti. Dikkati dağılmıştı ve biz daha fazla konuşmadan bir telefon görüşmesi yapmak için ayrıldı."

Kolunu sıktım. Dün gece telefonda bir saat sohbet ettik ve en az üç kez ailesinin maçı izlemeye gelmesinden duyduğu heyecanı dile getirdi. Açıkça söylemedi ama babasının onayının onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordum. Ben de buna aşınayım ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. "Eminim senin için çok heyecanlıdır."

"Belki."

"Tabii ki öyle."

Ön dişlerini dudağının üzerinden geçirerek endişeleniyor. "James söz konusu olduğunda onun için her şey çok kolay görünüyor. Izzy ve Sebastian da öyle. Onlar her şeyi alıyorlar ama ben bir sarılmayı bile beceremiyorum. Çünkü görünüşe göre babam olmak çok zor. Harika bir şey yaptığımda bile bunun bir önemi yok, çünkü önce James yaptı."

Kaşlarımı çattım. "Ama o futbol. Aynı spor bile değil."

"Fark etmez."

"Şüpheliyim-"

"O hep böyleydi," diye araya giriyor. "Sanki... James onun istediği oğlu ve ben de katlanmak zorunda olduğu fazladan bir oğluyum."

Cümlelerin sonunda sesi çatallaşıyor. Omuzlarının çöküşünden bunu kabul etmenin ona ne kadar pahalıya mal olduğunu görebiliyorum. Çok güzel bir hokey maçı oynadı ve şu anda takım

arkadaşlarıyla kutlama yapıyor olmalıydı, babasının ne düşündüğü hakkında endişelenmek yerine.
Benim ilişkim

Babamla aramız bozuktur ama onun sevgisinden hiç şüphe etmedim.

"Böyle düşünüyor olamaz." Kollarımı ortasına dolayarak bizi ileri geri sallıyorum. Kokuyor olması umurumda değil. Yine de yüzümü göğsüne yaslıyorum. "Bu bir yarışma değil ki."

"Alınma ama anlamıyorsun," diyor ve elimden çekiliyor. "Senin kardeşin yok. Her zaman geride kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Ama sen geride değilsin. Sadece biraz daha gençsin. Ve tamamen farklı bir şey yapıyorsun."

"Mesele-" Durdu, çenesini çalıştırdı. "Her neyse. Sonra görüşürüz."

Elimi uzatma dürtüsüne direniyorum; içimden bir ses bana yine uzaklaşacağını söylüyor ve ben onun reddedilişini yaşamak istemiyorum. Onu hiç böyle görmemiştim, bu kadar yenilmiş. Bu kalbimi acıtıyor. "Cooper, bekle. Özür dilerim."

Koridordan soyunma odasına doğru ilerlerken başını sallar.

PENNY

23 Kasım

Haklısın,
anlamıyorum. Ama üzgünüm.

CALLAHAN

Bu senin hatan
değil.

Hayır, ama sen daha iyisini hak
ediyorsun.

Bu sezon şu ana kadar yaptıkların inanılmaz. Eğer bunu göremiyorsa, o zaman bu
onun kaybı.

Teşekkürler, Red

<3

24 Kasım

CALLAHAN

Babam, James'in Şükran Günü maçını izlemek için hepimizin Dallas'a gitmesi gerektiğine karar verdi.

Tangy'i alabilirim. Sadece ben, babam ve paket servis olacak.

26 Kasım

Mutlu Şükran Günleri, Callahan

CALLAHAN

Koçla işler nasıl?

Her şey yolunda. Sürekli okulu soması dışında. Fen
dersinde ne kadar kötü olduğumu bilmiyor.

Buz Gezegeni Barbarları'nı bana iten kız için biraz ironik

Zaten hepsi bir fantezi.

Matematik gerekmez

Ayrıca, Twilight'ı bitirdin. Ne yapmam gerekiyordu?

Ayrıca... Tangerine resimlerim var

Ver bana.

Bütün gün futbol konuşmalarını dinleyip
durdum.

28 Kasım

Onu en çok filmlerde sevdiğimi biliyorum ama Tanrım

SAM

WISE

Onu seviyorum.

CALLAHAN

Hobbit ayakları falan?

Babam kedinin

adının neden Tangy olduğunu soruyor.

Bunu bana yapmandan nefret ediyorum.

Led Zeppelin şarkısından dolayı bu ismi almış.

Bundan hiç bahsetmedin.

Dinleyin "Tangerine"

Bana seni hatırlatıyor.

Peki ya kedi?

2 Aralık

Boku yedim.

CALLAHAN

Birkaç gün içinde
değil.

Hayır, cidden. Kimyada başarısız olacağım.

Kahretsin.

Özür dilerim,
Pen.

Son sınavda başarısız oldum. Profesör artık bana yardım edemez.

Bir şey yapabilir miyim? Şu an masaj yaptırıyorum ama sonra gelebilirim.

Keşke masaj yaptırabilsem.

Sana sonra bir tane veririm. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum.

Gelecek dönem bölümümü açıklamam gerekiyor. Ve tıp öncesi bir yolla biyoloji olması
gerekliyordu.

Romanınız harika

CALLAHAN

Kalem mi?

Hatırlatma bana. Zaman kaybıydı, ders çalışıyor olmalıydım.

KOOPER

Zaman kaybı değil. Yazma konusunda gerçekten iyisin, kesinlikle senin işin olduğunu
söyleyebilirim.

Çünkü çok can sıkıcıydı.

Çünkü komikti, biraz da tuhaftı ve ikiniz de iyi bir şekilde

Callum karakteri benim, değil mi? Hep milyarder bir kurt adam olmak istemişimdir.

En azından son kısım zaten doğru

.....Her şeyden pişmanım

8 Aralık

Vermont maçına geliyorum.

KOOPER

Siktir

Red, ellerimi senden uzak tutmak çok zor olacak.

Yani

yapma ama senin kazağını

giymiyorum.

Ama sen birinin kıyafetini giyiyorsun.

Vermont onlara karşı olduğumu başka nasıl bilecek?

KOOPER

Başımı arkaya eğip suyun yüzümü yıkamasına izin veriyorum. Vermont'un ziyaretçi soyunma odası hakkında yazılacak bir şey olmasa da, su basıncı iyi ve şu anda bu, ruh halimin tamamen bozulmasını önlemek için yeterince iyi.

Penny Vermont maçına geldi.

Tüm bu süre boyunca onu göz ucuyla gördüm, yeşil kalabalığın içindeki tek mor nokta oydu. Bir kalenin arkasındaki panoların birkaç sıra gerisinde oturmuş, saçlarını örmüş, izlerken dudaklarını çiğniyordu.

Sezona ara verilmeden önceki son maça gelmeyi planladığını mesajla bildirdiğinde çok heyecanlandım ve sonra bana başkasının kazağını giymekle ilgili bir şeyler söyledi. Birbirimizle çok dalga geçtik ama maça Brandon'ın kazağıyla geldiğini görmek -takımdaki tüm oyuncular arasında- yüzüme bir kurşun gibi saplandı. Onunla yaşadığım sorunları bilmiyor ama yine de.

O benim kızım. Belki resmi değil ama gerçek bu. O benim ve bunu kendine itiraf ettiği an, bunu çatılardan haykıracağım.

O zamana kadar böyle şeylere katlanmak zorundayım. Benim 24 numaram yerine Brandon'ın 19 numarasını giyerken takım için tezahürat yapmasını izlemek. Onu gördüğümde, eğer etrafta biri varsa, onu öpemeceğimi bilmek. Daha sonra gizlice odasına girmeyi planlıyorum ama bu onu lobide öpmekle ve takım otobüsünde omzumda uyumasını izlemekle aynı şey değil. Tam olarak ne zaman bir kızı uyurken izlemenin hayalini kuran bir adam oldum bilmiyorum ama Penny söz konusu olunca bu doğal geliyor. Kaçınılmaz. Sanki onun hayatıma girmesini beklediğim için başka kimseyle çıkmamışım gibi. Neden o olmayan biriyle zaman harcayayım ki?

Aslında çıktığımızdan değil.

Bu hatırlatma kaşlarımı çatmama neden oluyor. Şampuanı alıp saçımı köpürtüyorum. Penaltıyla sonuçlanması gereken ama bir şekilde sonuçlanmayan sert bir vuruş yüzünden yan tarafım ağrıyor - Koç bu konuda hakemlere bağırdı - ve ılık suya rağmen geçmeyen bir üşüme var. Vücut yıkayıcıyı elime alıyorum ama daha kapağını açmadan duş perdesi hışırıyor.

Takım arkadaşlarım bazen çok sabırsız oluyor. "Suyu duymuyor musun, pislik?" Dışarıda kim varsa ona sesleniyorum. Bir sürü kabin var, yani tuvaleti işgal ediyor değilim.

"Erkeklerle böyle mi konuşuyorsun?"

Perdenin arkasından bakıyorum. Penny orada duruyor, üzerinde hâlâ o saldırgan kazak var, tek kaşı beni azarlayacakmış gibi kalkık. Etrafa bakıyorum ama takım arkadaşlarımdan hiçbiri ortalıkta yok. Yine de biri şarkı söylüyor, korkunç derecede akortsuz; bahse girerim, Red's a'daki karaoke gecesini düşünürsek

Birkaç hafta önce Remmy olduğunu öğrendim. "Buraya nasıl

girdin?" Omuz silkiyor. "Önemli değil."

"Başka bir adamın aletini görmek ister misin Red?"

Sadece gözlerini deviriyor. "Yapmış olsam bile, o sadece bir penis. Genel olarak konuşursak, penisler o kadar da özel değildir."

Yaralı bir yüz ifadesi takındım. "Ben de disko çubuğumu sevdiğini sanıyordum."

Homurdanması yan kabindeki adamın duyabileceği kadar yüksekti, bu yüzden suyu kapattım, havluma uzanmadan önce saçlarımı silkeledim. Penny yutkunuyor, yanakları kızarıırken bakışları kasıklarına doğru kayıyor. Buraya hangi kabadayılıkla geldiyse artık kayboluyor ve bu da iyi bir şey - kazağı giyerek paçayı kurtaracak kadar arsız olabilir ama oyundan sonra etrafta gösteriş yapmasına izin vermem mümkün değil. Havluyu kalçalarımın sarıyorum ve onu kendime çekiyorum. Bana doğru kıvrılırken çıplak omzuma doğru bir çığlık atıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum. "Başkasının kazağını giyerek kurtulabileceğini mi sandın bebeğim? Tekrar düşün."

Çenesini kavrayıp başparmağımı ağzına bastırduğimde titriyor. Bu pervasızca; herhangi biri bir saniye içinde işini bitirebilir ve ikimizin burada durduğunu görebilir, ama ben uzaklaşıyorum. Şimdi değil, onu yakalamışken ve bana yutulmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bakarken. Buraya gelirkenki sırtışını geri kazanıyor ve başparmağımı ısıyor.

"Sadece bir kazak," diyor. "Ve sana önceden söylemiştim."

"Bana işkence etmek için." Kulağına doğru eğilip nefesimi hissetmesine izin veriyorum. Odanın soğuşuna ve üzerinde yanlış kazak olmasına rağmen yarı yarıya sertleştirdim, sikim dikkat çekmek için zorlanıyordu. "Tam bir velet, Red. Vücudundan söküp atmadan önce çıkar şunu."

Nefesi kesiliyor. Havlunun üzerinden aletimin dış hatlarını hissedebileceğini bilerek ona doğru bastırıyorum. "Yapmazsın."

Etek ucunu geriıyorum. "İzle beni."

"Kıyafetlerimi parçalamanın seninle ne ilgisi var?"

"Bu senin değil. Eğer benim numaram olsaydı, senin olurdu."

Sesimdeki sertlik karşısında gözleri hafifçe açılıyor. Dönemi tamamlamak, tatilden önceki bu son maça hazırlanmak, Penny'ye erkek arkadaşı olma şansım olup olmadığını söylemesi için yalvarmak isteyen yanımı zapt etmek - hepsi beni zorluyordu ve kazak bardağı taşıran son damla oldu. Sertçe yutkunuyor, o muhteşem mavi gözleri yüzümü tarıyor. Soyunma odasında dizlerimin üzerine çöküp bir şans için yalvarmak üzereydin -sadece bir şans- ona benim için işlerin nasıl değiştiğini göstermek ve onun için de değişip değişmediğini sormak üzereydin ki kabinlerden birindeki duş kapandı. Kafamı çeviriyorum, ama görünüşe göre evren beni en azından biraz utançtan kurtarmaya karar vermiş, çünkü havlusuna uzanan Evan oluyor.

Penny yine de benden uzaklaşıyor, yüzü o kadar kırmızı ki hafif çillerini zorlukla görebiliyorum. Evan donuyor, her yere su damlıyor; en azından beline bir havlu sarmış. Kaşlarını o kadar kaldırıyor ki neredeyse saç çizgisine değecek. "Ben-um-"

"Görüyoruz," diye ciyaklar Penny. Odadan dışarı fırlar.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Gitmesi iyi oldu, çünkü bir an daha yalnız kalsaydık, ya ona içimi dökerdim ya da onu duvara yaslayıp becermeye çalışırdım ve birinin içeri girmesi için hangisi daha kötü olurdu bilmiyorum.

"Dostum, çok kötü durumdasın," diyor Evan. Odayı geçip hâlâ olduğum yerde sabit durduğum yere geliyor ve elini omzuma atıp sıkıyor. "Fark etmemiştim bile."

"Bilmiyorum," diye çıkıştım.

"Dostum, ona sanki -ne derler? Aya mı asılmış? Ona bakıyordun."

Onun gibi. Sanki bir merdivene tırmanmış ve onu sadece senin için gökyüzüne koymuş gibi."

Evan'a dişlerimi gösteriyorum, o da sırtıyor, belli ki tüm bu durumdan memnun. "Merak etme," diye ekliyor. "Bu en iyilerimizin bile başına gelir. Finau'nun kazağının içinde ne işi vardı?"

Onu tekrar görmek için herkesin geceyi geçirmesini beklemeye lanet olsun. Arenada işimiz biter bitmez bir Uber'e atlayıp otele gidiyorum ve doğruca onun katına çıkıyorum. Koçluk ekibiyle aynı katta, yani ekipman müdüründen Koç'un kendisine kadar herkesle karşılaşabilirim ama şu anda umurumda değil. Gerekirse yalan söyleyerek yoluma devam ederim. Soyunma odasında başladığımız işi bitirmek için can atıyorum.

Daha önce bana oda anahtarını vermişti ama ben yine de kapıyı çaldım. Önce gözetleme deliğinden bakıyor, aferin kızıma, sonra da kapıyı açıyor.

O daha tek kelime edemedi kapının önüne yığılıyorum, onu kollarıma çekip sertçe öpüyorum. Kapıyı tekmeleyerek kapattım, sonra onu döndürdüm ve ağzını yutarken kapıya doğru bastırdım. Tadı nane gibi ve parfümünün lavantasıyla karışmış tatlı bir şey var ve sonunda nefes nefese ayrıldığımda, sızlanıp beni geri çekiyor.

"Callahan," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Neyin var senin?"

İşkence olmasına rağmen geri çekiliyorum; kot pantolonumun içinde taş gibiyim. Her zerrem onu öpmek, tadına bakmak, iniltilerini yutmak için can atıyor ama bunun yerine çenesini yukarı kaldırıyorum. Göz göze geldiğimizde yutkunuyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Bir küfür savurdum. "Adımı biliyorsun."

"Ama-"

Kalçamı bacaklarının arasına sokarak onu susturuyorum ve elimi çenesinden boğazına doğru sürüklüyorum. Sıkmadan, canını yakmadan, sadece bir kolyeymiş gibi orada tutuyorum. Gözlerinde mavi-sıcak bir ateş, aramızdaki havada canlı bir tel gibi çatırdayan tutku var. Kendini kollarıma atmasına üç saniye kaldığını anlayabiliyorum, bu yüzden onu sakinleştirmek için başparmağımı nabzına bastırıyorum. Derisinin hemen altından atıyor.

"Bana Callahan diyorsun çünkü burada daha derin bir şey yokmuş gibi davranmana yardımcı oluyor," diyorum alçak bir sesle. "Saçmalamayı kes Penny. Adımı biliyorsun. Söyle hadi."

Uzun bir süre bana bakıyor, gözlerinde meydan okuma ve burnunun kalkıklığı var, ama sonra beni itiyor ve kazağını başından çıkarıyor.

Yere düşmesine izin veriyor.

"Cooper," diye fısıldıyor.

"Korkuyorum." "Bu yüzden mi onun kazağını giydin?"

Kollarını kendine sarıyor. Süveter olmadan üzerinde sadece atlet ve altında bir sütyen var; ikisi de kanarya sarısı. Omuzlarında takımyıldızlar gibi kümelenmiş çillerin görüntüsü kaburgalarımı ağrıtıyor. Onu kollarıma almak istiyorum ama odadaki enerji değişti; yanlış bir adım atarsam beni koridora geri itebilir.

"Belki de haklısın," diye itiraf ediyor. "Belki de başka bir mesafe katmanıydı."

"Mesafe istemiyorum." Uzandım, ellerinden birini elime aldım ve sıktım. "Sadece seni istiyorum. Arkadaş olarak değil. Seviştiğin kişi olarak değil. Seninle tüm bu şekillerde ve daha fazlasında birlikte olmak istiyorum."

Kadın başını sallıyor. "Hikâyenin tamamını bilmiyorsun." "Seninle birlikte olmak istediğimi bilmek için buna ihtiyacım yok."

"Cooper, bu-" Kendini durduruyor. Gözleri yaşlarla doluyor. "Babamı duydun. En başta listeyi incelemek istememin bir nedeni vardı." "Ve bunun ne olduğu umurumda değil."

"Şimdi öyle diyorsun ama bilmiyorsun."

"Öyleyse anlat bana." Yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum. Kalbim onun için kırılıyor ama nedenini bile bilmiyorum ve bu bana hiç iyi gelmiyor. Tüm hikâyeyi bilmezsem ona nasıl yardım edebilirim -gerçekten yardım edebilir miyim? "Anlat bana, Red."

Başını sallıyor, cevap vermek yerine beni morartıcı bir öpücüğe çekiyor. Elleriyle tişörtümü çekiştiriyor, ben de başımdan geçirmesine izin veriyorum; atletini ve ardından sütyenini de çıkarıyor. Başka bir öpücük için bastırıyor. Bana karşı titrediğini hissedebiliyorum. Dudağını hafifçe ısııyorum. Konuşmayı kesmek istemiyorum, ama buna ihtiyacı varsa, önce ona vermeye çok istekliyim.

Tam onu yatağa çekmek üzereydim ki biri kapıyı çaldı. "Penelope?

İçeride misin?"

Bu Koç'un sesi.

PENNY

Babamın sesini duyunca donup kalıyorum. Cooper'ın da donduğunu hissedebiliyorum, ama önce o kırılıyor, eğilip atletimi alıyor ve başımın üzerine çekiyor. Saçlarımı düzeltirken öfkeyle yüzümü siliyorum.

"Baba," diyorum, sesim titreyerek. "Sadece biraz ödev yapıyorum. Sonra görüşürüz."

"Penelope, kapıyı aç," diyor. Sesinde bazılarının öfkeyle karıştırılabileceği sert bir ton var ama ben bunun daha kötü bir şey olduğunu biliyorum: endişe.

"Onu biriyle içeri girerken gördüm," diyor başka bir ses. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum, anlıyor musun?"

Brandon Finau'ya benziyor. Birden cinayet işlemek ister gibi görünen Cooper'a bakıyorum. Ben onu banyoya doğru itmeden, o eğilip kapıyı açıyor.

Babam Brandon'ın yanında duruyor, endişesi yüzünün her çizgisine kazınmış. Olayları ancak saniyeler içinde değerlendirmeye alışkın birinin yapabileceği şekilde bir anda kavlıyor ve ağzı açık kalıyor.

O bir şey söyleyemeden Cooper, "Efendim, konuşmamız gerek" dedi. "Cooper," diyorum acilen.

Bakışlarını bir kez daha babamın üzerinde toplamadan önce kısa bir süre bana bakıyor. "Göründüğü gibi değil."

"Sanırım tam olarak neye benzediğini biliyorum," diyor babam. Gülümsemesinde kendini beğenmiş bir ifade olan Brandon'a bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, etrafı inceliyor. Ne göt herif ama. Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum ama bir şekilde babamı kontrol edilmem gerektiğine ikna etmiş. Cooper'ın ona dik dik bakmasından, Brandon'ın babamın *onu* burada bulmasını istediği çok açık. Brandon'ın kazağını giymeme verdiği tepki şimdi çok daha mantıklı geliyor. Mesele sadece başkasınınkini giymem değil, Finau'nunkini seçmemdi.

Sorun her neyse, umurumda değil. Umurumda *olan* şey babamın otel odamda üstsüz bir Cooper Callahan görmesi ve Cooper'ın tüm bu olanlara dair parlak fikrinin onu *konusmaya* davet etmek olması. Cooper atleti giymeme yardım etmiş olabilir ama kendimi hâlâ açıkta hissediyorum. Midem çalkalanıyor.

"Teşekkür ederim Brandon," diyor babam. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Bu bir kovulma ama Brandon olduğu yerde kalıyor. Cooper bir kaşını kaldırıyor, benim gibi mikroskop altında olmasına rağmen bir şekilde soğukkanlı ve sakin görünüyor ve "Seni bilmem ama Koç'un sana kaybolmanı söylediğine eminim" diyor.

"Ve gösteriyi kaçırayım mı?" Brandon çekiştiriyor. "Böyle bir aptallık yaptığina inanamıyorum

Callahan. Koçun kızı mı?"

"Kaptanı kazandığım için benden böyle mi intikam alıyorsun?" Cooper ona doğru bir adım attı, bakışları karanlıktı. "Penny'yi bu işe bulaştırdığın için canın cehenneme."

"Callahan," diyor babam uyararak. Brandon'a döner. "Finau. Seni bir sonraki maçta oyundan atmadan önce git."

Brandon'ın ağzı açık kalır. "Neden? Sana yardım ediyorum!" "Ve şimdi işin bitti. Git hadi."

Brandon Cooper'a yarım saniye daha ters ters baktıktan sonra zavallı kıcını asansöre doğru götürüyor. Kollarımı karnıma sımsıkı sararak duvara yaslanıyorum. Kulaklarımda donuk bir çınlama var. Preston'la yaşadığım olaydan sonra uzun süre bu gibi durumlarla ilgili kâbuslar gördüm, babamın her şeyin paramparça olduğu anda içeri girdiğini hayal ederdim. Bazen beni kurtarırdı ama çoğu zaman varlığının utancını yaşamama izin verirdi. Cooper kolunu omuzlarıma doladı. Göğsüne dönüyorum, babama bakamıyorum.

"Efendim," diyor Cooper, "Bize biraz daha şık olmamız için zaman verin, sonra içeri gelin ve konuşalım."

Babama bakıyorum. Yüzünde tuhaf bir ifade var, Cooper'ın bu yönü hakkında ne düşüneceğinden emin değil gibi, ama sonunda başını sallıyor. Cooper kapıyı sonuna kadar kapatıyor, sonra tişörtünü alıp tekrar giyiyor. Bavulumla doğru yürüyor ve içinde uyumayı planladığım sweatshirt'ü çıkarıyor. Bana uzatırken "Teşekkürler," diyorum. Sesim paslı geliyor, sanki uzun zamandır kullanmamışım gibi.

"O herifin kazağını giydiğime inanamıyorum."

Sweatshirt'ü giydikten sonra ellerimi sarkık kolların içine sokuyorum. Cooper gülümsüyor, sanki Tangerine'in postacıyı izlemek için pencere kenarına oturması kadar sevimli bir şeymiş gibi ve beni dudaklarımdan öpüyor, tüy kadar hafif. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor.

Keşke ona inanabilsem ama babamın bu konuda ne düşüneceğini gerçekten bilmiyorum. Cooper olması durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar? Bu duruma bakıp benim de eskisi gibi aynı yolda ilerlediğimi düşünür mü?

"Söylediklerimde ciddiydim," diye ekliyor. Alnımdan öpüyor. "İçeri gel, Koç." Babam kapıyı temkinli bir şekilde iterek açtı. "Bug. İyi misin?"

Kendimi Cooper'dan kurtarıyorum. Yatağın üzerine oturmak istemiyorum - neyse ki hâlâ yapılı - bu yüzden onun yerine bir köşeye çekiliyorum. "Evet. Sana ne söyledi?"

Babam kapıyı sert bir tıkırtıyla arkamızdan kapattı. "Sanki burada rastgele biriyle birlikteymişsin gibi davrandı. Özür dilerim, tatlım. Sadece panikledim." Kaşlarını çatı. "Gerçi şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı endişeliyim. Neler oluyor burada?"

"Kızınızı benimle çıkması için ikna etmeye çalışıyorum," diyor Cooper. Sesinde bir meydan okuma var, sanki babamın itiraz etmesine meydan okuyor. Onu tanımasanız şu anda rahat olduğunu düşünürdünüz ama ağzının etrafındaki gerginliği görebiliyorum. "Çok zor zamanlar geçiriyorum."

"Penny kimseyle çıkmaz."

"Sana yalan söylemeyeceğim; aramızda bir şeyler var." Sesindeki gerçekçi ton karşısında yüzüm kızardı. Anlaşmamızı bu şekilde ifade edebiliriz. "Ve eğer bundan hoşlanmıyorsan, beni yüzbaşılıktan indirmen ya da yedek kulübesine atman umurumda değil." Bana bakıyor, bakışları yumuşuyor. "Sadece onunla bir şans istiyorum."

Dudağımı ısırıyorum. Her yerim ateş içinde; son birkaç dakikadır zapt edemediğim allığımın daha da koyu bir renk aldığından eminim. Evan Bell'i neredeyse çıplak görmenin bununla hiçbir ilgisi yok. Cooper bana bakmaya devam ediyor, açıkça bir cevap istiyor ama ne diyeceğimi

bilemiyorum. Ona karşı hissettiklerim daha önce deneyimlediğim her şeyden daha derin. Nereye doğru gittiklerini biliyorum. Ama buna bir etiket koymak? Cooper Callahan'a erkek arkadaşım demek mi? Benim hakkımdaki gerçeği, hâlâ ne kadar kırılmış olduğumu duyana kadar bunu isteyecektir.

Ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sonra yine de cevap vermekten kurtuluyorum çünkü babamın *ağladığını* fark ediyorum.

"Baba?" Aceleyle yanlarına gittim, endişeyle bekledim. "İyi misin?"

"Lanet olsun," diyor sabırsızca gözlerini silerek. "Lanet olsun, Penelope."

Kendimi geri çekiyorum. Kalbim karnıma doğru iniyor. "Bu eskisi gibi değil.

Söz veriyorum."

Başını sallar. "Bunca zaman sonra, böcek? Hâlâ benden bir şeyler mi saklıyorsun?"

"Ben yapmadım-"

"Hâlâ seni desteklemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Burnunun kenarını sıkıyor ve bir nefes daha alarak titriyor. "Gerçekten bunu desteklemeyeceğimi mi düşündün?"

Babamı diğer kızlardan daha sık ağlarken gördüm, eminim; annem ve Preston arasında ağlayacak çok şeyimiz oldu. Ama bu farklı hissettiriyor. Belki de Cooper odada olduğu ve ikimizin arasına endişeyle baktığı içindir. Olacağını düşündüğü şey her neyse, belli ki bu değildi. Dudaklarım titriyor ama kaçmak üzere olan hıçkırığımı yutuyorum. "Bana... bana saygı duymayacağını düşündüm. Geri adım attığımı düşüneneğini sandım."

"Ben öyle düşünmezdim."

"Her şeyin yeniden dağılmasını istemedim," diye fısıldadım.

Babam gözlerini sertçe siler. "Tatlım," diyor, "bana güvendiğini sanıyordum. Hayatımıza devam ettiğimizi sanıyordum."

"Yaptık! Ve ben bunu mahvetmek istemedim!"

"Ve yine benden bir şeyler saklıyorsun. Büyük şeyler."

Yanağımın içini ısıriyorum. Belki de haklıdır. Preston'la olan duruma verdiği ilk tepkiden sonra, birbirimizi rahat hissettiğimiz bir yere geri dönmek için çok çalışmamız gerekti. Yaşanan dramaya rağmen videoya kızmamıştı; ben sinir krizi geçirip panikle buzda kendimi sakatlayana kadar videoyu ondan sakladığım için hayal kırıklığına uğramıştı. Ve şimdi, başka bir karmaşa yaratmaktan kaçınmaya çalışırken, ben de aynı şeyi yaptım. Cooper elini uzattı, ben de minnetle tuttum ve o kadar sert sıktım ki kan akışını kestiğimden emin oldum.

"Gidip dışarıda beklememi ister misin, tatlım?" diye soruyor. Yüzünde son derece korumacı bir ifade var, sanki beni güvende tutmak için her şeyi yapabilecekmiş gibi. Aramızdaki gerçek duyguları nasıl bu kadar uzun süre görmezden gelebildim? Eminim en ufak bir tehlike altında olduğumu düşünse, takımdaki yerini kaybetmek anlamına gelse bile beni savunurdu. Bunda sıradan bir şey varmış gibi davranamam.

Başımı sallıyorum. Belki de Cooper'ın tüm hikâyeyi dinlemesine hazır olduğum noktaya kadar çalışmam gerekiyor - ve bu olduğunda, tüm zaman boyunca bunun onu uzaklaştıran şey olmamasını umacağım - ama bunun için kalabilir. Onun desteği bir can simidi, elimi tutuş şekliyle gerçek oluyor.

"Haklısın," diyorum babama. Titrek bir nefes alıyorum. "Ve özür dilerim."

"Sadece mutlu olmanı istiyorum, böcek." Birbirine dolanmış ellerimize bakıyor ve sanırım yüzünde bir gülümseme görüyorum. "Güvende olduğun sürece bu neye benzerse benzesin."

"Mutluyum," diyorum sessizce.

Öyle olmamalı, ama bir keşif gibi geliyor. Uzun, çok uzun zamandır olmadığım kadar mutluyum ve bunun sebebi Cooper. Buz pateni pistinde benimle takılmasını istediğimden beri, uzun zaman önce kalbimin etrafına ördüğüm duvarları yıkıyor.

Bu şekilde ifade ettiğimde, her şey apaçık ortada. Soğuk ve kaygan buzun üzerine düşmekten ne kadar korkarsam korkayım, bu adımı atmak zorundayım. Cooper onun olmamı istiyor, ben de onun benim olmamı istiyorum. Bu eskisi gibi değil. Güvenimi parça parça kazanıyor ve daha da iyisi,

buna sahip olmasını *istiyorum*. Tıpkı babamın da benim gibi olmasını istediğim gibi.

Öne atıldım ve babama sarıldım. O da bana sarılıyor, beni öyle sıkıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. O kadar uzun zamandır bana böyle sarılmamıştı ki, nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Mutluyum," diyorum tekrar ve şimdi daha çok ağlıyorum ama bunlar gerekli gözyaşları. Zehir değil de bir doz ilaç gibi hissettiren gözyaşları. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Cooper haklı, biz gerçekten... resmi olarak çıkmıyorduk."

Ona dönüp bakıyorum. Hâlâ orada duruyor, tamamen kendinden emin, gözlerinde tam olarak tanımlayamadığım bir bakış var. Geçici olarak gülümsediğimde, onu anlamsızca öpmek istememe neden olan o orantısız sırtışılarından birini veriyor.

"Ama şimdi öyleyiz."

PENNY

"GÜLMEYECEĞİNE SÖZ VERMİŞTİN!"

"*Sana* gülmüyorum."

"Oh, çünkü kitabıma gülmek çok daha iyi." Yatağıma uzanıyorum. Mandalina da zarifçe beni takip ederek göğsümün üzerine yerleşiyor. Yurtlar sömestr için kapandığından, babamın evine geri döndüm. Tatilden hemen önce masum bir şekilde başlayan - Cooper söz konusu olduğunda kıyafetlerimiz çoğunlukla üzerindeyken sevişmek masum sayılır - ama kısa sürede tabu bir romantizmden daha iğrenç bir hale gelen bir akşam sayesinde, ne zaman bu yatakta olsam, sadece sakal yanığını ve bana *bir kez daha* gelmemi söylediğinde sesindeki törpüyü düşünüyorum. Örnek olay: Yarım saattir hiçbir şey konuşmuyoruz ve külotum ıslak.

"Ben de buna gülmüyorum! Onunla birlikte gülüyorum. Çünkü komik." "Elbette."

"Kötü kalpli rakip kurt adam için iktidarsız solucan dedin Pen. Buna gülmemem mi gerekiyor?"

Tangy'nin önünde oyuncak bir fare sallıyorum, odama dağılmış birçok oyuncağından biri, ama o sadece kuyruğunu sallıyor. Cooper'a okuması için kitabımı verdiğim için pişman değilim, ama Callum ve Twyla'nın, neredeyse tamamen kafamda var olan ve başka hiçbir yerde olmayan iki karakterin, şimdi bir düzeyde ona da ait olduğunu bilmek hala biraz garip. Nihayet ara verdiğimiz için kitaba eklemeler yaptığımda, yeni bölümleri hemen ona göndermemi istedi. "Hayır, öyleydin."

"Örnek olay."

Sadece telefonda konuşuyor olmamıza ve ne yazık ki birbirimizi göremiyor olmamıza rağmen dilimi çıkarıyorum. "Tatilin şu ana kadar nasıl geçti?"

"Her zamanki gibi. Annem ve Bex hariç herkesle sabah erkenden koşular. Formda kalmak için egzersiz seansları. Hokey kaseti izlemek. Tavsiye ettiğin aşk romanlarını daha fazla okumak, böylece küçük çarpık zihninin nasıl çalıştığını biliyorum."

Şimdi yüzümün kızardığını görmediği için mutluyum. "Görmek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Evet, öyle. Ben hâlâ senin seks koçunum Pen. Tekniğimi geliştirmeye devam etmeliyim." Sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum ve görünüşe göre bu bile içimde bir arzu dalgası yaratmaya yettiği için bacaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Onları sadece seks için okumuyorum," diye itiraz ediyorum.

"Hayır, biliyorum." Duraklıyor ve sanki ciltsiz bir kitabı karıştırıyormuş gibi bir hışırtı duyuyorum. "Onları okuyorsun çünkü seni mutlu ediyorlar. Ve bu çok hoş. Beni de mutlu ediyorlar. Aşk hakkında bir şeyler duymak kimin hoşuna gitmez ki?"

"Bu kadar romantik olabileceğini kim bilebilirdi?" "Kabul etmeliyim ki, bu bir öğrenme eğrisi."

"Sen daha hızlı öğreniyorsun." "Yani, şimdiye kadar tüm kitap sevgililerinden daha iyiydin." diye eklerken biraz kızarıyorum.

Vermont maçından sonra, dönemin son iki haftasını birbirimize sarılarak geçirdik. *Flört* ederek. Cooper McKee'ye döner dönmez beni yemeğe götürdü ve sonrasında beni yüzüne oturttu ve buna tatlısı dedi. O masasında ödevlerini yazarken ben onun yatağında finallerime çalıştım, benim ve onun müzikleri arasında gidip geldim. Unutulmaz bir öğleden sonrayı açık hava buz pateni pistinde turistlere gösteriş yaparak geçirdik ve bir diğerini de Galaktik Oyunlar'da, şu anda yastığımın üstünde duran küçük pelüş tavşanı bana kazandırmak için çok çalıştığı yerde geçirdik. Sırayla birbirimizin evinde yatıya kalıyorduk ve sezona ara verildiği için babam sabah erken saatlerde yapılan antrenmanlarda çocuklara izin veriyordu, bu yüzden çoğu zaman Cooper'ın kucagının sıcak kozasına sarılmış bir şekilde, gerçek yıllardan daha iyi dinlenmiş olarak uyanıyordum.

Şimdi neredeyse Noel geldi ve tatili sevsem de, onun Long Island'da ve benim hala Hudson Vadisi'nde olmam gerçeğini sevmiyorum. Babam ve ben her zamanki sessiz Noel'imizi geçirmeyi planlıyoruz - gerçi artık Tangerine de buna dahil, çünkü tatil boyunca onun velayetini aldım - ve bu güzel olacak olsa da Cooper'la birlikte olmayı tercih ederim. Hatta Sebastian ve Izzy'yi de özledim, çünkü onları çok sık görüyorum. Derslerin bittiği günün ertesinde Mia ve ben Sebastian'ın ısrarla pişirdiği, Izzy'nin hafif yanmış kekleriyle birlikte bir akşam yemeğine geldik ve Noel sezonunu *Elf* ile başlattık.

"Seni özledim," diyorum sesimdeki sızlanmayı engelleyemeyerek. Şu anda aynı yerde olsaydık, yatay tango yapıyor olurduk. Tercihen sürekli okuduğu yeni tekniklerden birini denerken. Henüz vajinal seks yapmadık; bu adım hala devasa hissettiriyor, ancak destekleyici oldu ve hiç de zorlayıcı olmadı ve anal ile çok eğlendik. Kıçıma o kadar çok bakıyor ki, sanırsın Monet'in ucubesi.

"Ben de seni özledim," diyor. "Telefon seksi yapmak ister misin?"

"Tanrım, hiç sormayacaksın sanmıştım," diyorum nefes nefese. "Bu sefer ne giymeliyim?"

"Hmm, bir bakalım."

"Penny," diye sesleniyor babam. "Yemeğe gitmeye hazır mısın?"

Ateş et. "Bekle, özür dilerim. Bu akşam babamla yemeğe çıkacağımı unutmuşum."

Cooper hattan inliyor ve sesi o kadar seksi ki veda etmek işkence gibi geliyor ama bir şekilde başarıyorum. Eşofman altımı çıkarıp kot pantolon ve kazak giyiyorum, içime yeni külot giyiyorum, bir de Izzy'nin geçen gün alışveriş merkezinden almam için beni ikna ettiği şu şirin botları giyiyorum. Noel hediyeleri için alışveriş yapmamız gerekiyordu ama görünüşe göre Izzy'nin alışveriş felsefesi her zaman kendin için de bir şeyler alman gerektiği yönünde ve ben de buna itiraz edemedim.

Arabada, babam bana bakıyor ve kaloriferle oynamamı izliyor. Cooper'ın Rangers logolu kalın kazağını giymeme rağmen arabanın içi buz gibi. Keşke yanımda bir çift eldiven getirseydim.

"Cooper nasıl?" diye soruyor.

"O iyi." Vermont maçıdan beri aramızda süregelen hafif garipliği bir kenara itip ekliyorum: "İstedğin gibi o kaseti izliyor."

"Güzel, güzel." Parmaklarını direksiyona vuruyor. "O sweatshirt onun mu?" "Onu ne ele verdi?"

"Kızımı tanıyorum ve o Rangers'ı tutmuyor." Gülümserken kucığıma bakıyorum. "Haklısın."

"Annen eskiden kıyafetlerimi çalardı." Annemden bahsederken her zaman olduğu gibi sesi biraz kalın çıkıyor. "Harvard sweatshirt'ü ona daha çok yakışıyordu zaten."

"O sweatshirt'ü hatırlıyorum."

"Sonunda o kadar yıprandı ki sadece Cumartesi sabahları evi temizlediğimizde giymeye başladı. O kadar çok çamaşır suyu lekesiyle kaplıydı ki kıpkırmızı olmuştu." Boğazını temizliyor. "Cooper... sana iyi davrandı mı, böcek?"

Ellerimi kazağın kollarında birleştiriyorum. Cooper gibi kokuyor, o çok sevdiğim baharatlı erkeksi koku. "Evet."

"Öyle olacağını düşünmüştüm. O iyi bir çocuk." Kasabanın otoparklarından birine girer ve arabası için bir yer bulur. Moorbridge tatil için süslenmiş, elektrik direklerinden ışıklar sarkıyor ve vitrinler özenle hazırlanmış. Babamın Noel hediyesi olan el dikişi deri cüzdanı hemen köşedeki dükkândan aldım. "Ama bir şey olursa bana söylersin, değil mi? Kızmayacağım."

Yutkunuyorum; boğazım aniden kalınlaşıyor. "Deneyeceğim."

Park etmiş olmamıza rağmen arabayı kapatmadı. Onun yerine bana dönüyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Artık her şeyin farklı olduğunu biliyorum" diyor. "Yetişkin olduğunu, kiminle birlikte olmak istediğini seçebileceğini biliyorum. Ama sen hâlâ benim küçük kıızımsın ve ben her zaman senin yanında olacağım."

"Baba?"

"Öyle mi?"

Kalbim göğsüme çarpıyor. Bu konuşmadan mümkün olduğunca kaçmaya çalışıyordum ama notlar yakında açıklanacağı için saklanacak bir yer yoktu. "Notlarımı henüz almadığımı biliyorum ama... kimyadan kalacağım. Ve muhtemelen mikrobiyolojiden de."

Göz kırptı. Uzun bir duraksama oluyor ve ben büzülüyorum, ama sonunda, "Sorun değil, Pen. Bunu akşam yemeğinde konuşalım."

KOOPER

"LANET OLSUN, BEBEĞİM." Sikimi yumruklayıp yavaşça vuruyorum. Telefonda bile Penny'nin tatlı inlemeleri beni çılgına çeviriyor. İhtiyaçtan patlamak üzereyim. "O güzel amcığa kaç parmağını soktuğunu söyle bana."

"Üç," diyor küçük bir nefesle. "Bu yeterli değil."

Sesinde gerçek bir acı var, sanki hüsrana uğramış gibi. Keşke yüzünü görebilseydim, ama görüntülü seks konusunda biraz ürkek, o yüzden arayı telefon konuşmalarıyla kapatıyoruz. Gözlerimi kapatıyorum, bacaklarını açtığını, ince parmaklarını daracık amına soktuğunu ve daha fazlası için can attığını hayal ediyorum. Onu dolduracak bir oyuncak için, hatta listesindeki o numaraya geldiğimizde beni bile. "Serçe parmağını sok."

İniltisi başardığını anlamamı sağlıyor ama nefes nefese bana rapor veriyor.

"Aferin kızıma," diye övüyorum onu. "Bir gün amını o kadar mükemmel dolduracağım ki Red, söz veriyorum her yerinde hissedeceksin. Benim için klitorisine dokun."

Doğrudan sikime vuran kahkahasıyla beni şaşırtıyor. "İstediğim gibi alamıyorum."

"Çok kötü bebeğim, çünkü şu anda alacağın şey bu. Benim için gelersen oyuncak kullanmana izin vermeyi düşünürüm."

"İzin mi veriyorsun?" diye alay ediyor. Sesi yüksek ve nefes nefese, ama içindeki meydan okuma yüksek ve net bir şekilde ortaya çıkıyor. "Şu anda bir tane açabilirim ve sen hiçbir şey yapamazsın."

"Belki şimdi değil," diye kabul ediyorum, "ama söz dinlemeyen veletlere ne yaptığımı biliyorsun."

"Bilmiyorum," diyor. Sırıışını hayal edebiliyorum. "Belki de bana hatırlatmana ihtiyacım var."

Hala elimi tutuyorum, yükümü çok erken vurmaktan kaçınmak için horozumun tabanını sıkıyorum. Bunu mümkün olduğunca uzatmak istiyorum; kendiminkine teslim olmadan önce onun birkaç orgazm yaşadığını duymak.

"Öyle mi?" Ben de öyle dedim.

"Açıklanmasını ister misin?" "İhtiyacım var,"

diye sızlanıyor.

Lanet olsun, bu kız benim ölümüm olacak. Şu anda aynı yerde olsaydık, ciğerlerindeki tüm nefesi çalana kadar onu öperdim.

"Önce kıyafetlerini çıkarırdım," diyorum. Sesim artık sert, kısık, telefonla konuşurken gözlerim kapalı. Odamda saklanıyorum; Noel sabahındayız ve aile hediyelerini çoktan aldık, bu yüzden iğrenç olmaya çalışmadıkları sürece kimse bakmaya gelmemeli. James ve Sebastian yeni kız arkadaşım hakkında benimle Pazar gününe kadar altı kez dalga geçtiler ama kız arkadaşımınla arayı kapatmaya ihtiyacım olduğunu biliyorlar. Dudaklarımı yalıyorum, Penny'nin kıyafetlerini parça

parça çıkardığımı, güzel vücudunu gördüğümü hayal ediyorum. Küçük tatlı göğüsleri, yuvarlak poposu, öpmeye bayıldığım yumuşak göbeği. Tüm o lanet iller, açık tenine yayılmış deniz gibi iller. "Parça parça, yani

yavaşça onları yırtmam için bana yalvarıyorsun. Sonra seni kucağıma oturturdum çünkü veletlerin yeri orasıdır ve sadece bakardım."

"Neden?" diye kekeliyor.

"Çünkü çok güzelsin." Sikime bir vuruş daha yapıyorum. Kelimeler boğazıma yapışıyor, ben çabalamadan duygusallaşıyor, tatlılık kirli konuşmayı yumuşatıyor. "Kucağımda kıvranıyor, kendini rahatlatmaya çalışıyorsun - seni bana muhtaç görmeyi seviyorum."

"Sırada ne var?"

"Sırada ne olduğunu biliyorsun tatlım. Avuçlarım, popon ve gözümü alamayacağım kadar muhteşem bir sanat eseri."

Düzensiz nefes alışları hıçkırık gibi geliyor. "Cooper."

"Evet, sakızlı ayı. Benim adım bu. Hâlâ dediğim gibi klitorisine dokunuyor musun?" "Evet."

"Aferin kızıma. Parmaklarını kıvr, g-noktanı bul. Benim için olabildiğince çabuk boşal." Başparmağımı sikimin başının üzerinde gezdiriyorum, tıslıyor; aşırı hassas ve parmaklarımın her tarafına ön sperm sızdırıyor. Fotoğraf çektiirmek için onu zorlamayacağım ama keşke çekebilseydim. Gerçekten hıçkırıyor ve midem sıkışıyor; neredeyse orgazm oluyorum ama kendimi kontrol etmeyi başarıyorum. Tekrar hıçkırıyor ve adımı mırıldanmasından boşalacağını anlıyorum. Benim muhtaç kıyım. Lanet olası eyaletin farklı yerlerinde bile, onun ihtiyacının fiziksel bir varlık gibi yayıldığını hissedebiliyorum.

Bir başka komik duygu patlamasını daha yutkunararak bastırıyorum. Şu anda vücudunu görmekten daha çok yüzünü görmek istiyorum. Mavi gözleri yaşlarla parlıyor mu? Kaşları çatık mı? Parmaklarım onu derinlemesine okşarken emmekten hoşlandığım küçük keşek kolyeyi takıyor mu?

"Oyuncağı kullan, Pen. Herhangi birini. Bana bir tane daha ver." "Çok hassasım."

"Yapabilirsin," diye mırıldanıyorum. Şimdi kendimi daha hızlı sarsıyorum, bir ritim oluşturun. Az önce boşaldıktan hemen sonra bir oyuncak kullanmak bir sonraki orgazmını çabuklaştıracak ve kulağımda o tatlı çığlıkları tekrar duyduğumda boşalmak istiyorum. "Daha büyük bir şey istiyordun bebeğim, işte bu."

Bir hışırtı sesi duyuyorum, sonra da oyuncak açıldığında bir vızıltı. "Mark Antony'yi kullanıyorum," diyor. Kahkahalarım engel olamıyorum. "Ah, bebeğim, ben de yalnız olduğunu sanıyordum."

"Kapa çeneni," diyor. Sanki nefesi kesilmiş gibi soluk soluğa kaldı. Her şeyine bahse girerim ki dildoyu sırlıslıkla ıslak amına soktu. "Siktir, bu iyi hissettiriyor."

"Onunla kendini becer."

"Lanet olası aç." Daha fazla hışırtı var ve sonra diyor ki, "Tamam, ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim."

Böylesi daha kolay."

İnledim. "Şimdi bana işkence ediyorsun."

"Sonuna kadar girdi," diye fısıldıyor. "Çok derinde hissedebiliyorum, içimde titreşiyor. Ama sana sahip olabileceğimi bildiğim halde titreşimleri istemiyorum. Bir gün, içimde çok sıcak ve kalın olacaksın, beni bastırarak açacaksın. Her santimini almamı sağlayacaksın. Prezervatif bile kullanmak istemeyeceğim. İçime çıplak girebilmen için doğum kontrol hapı alacağım."

Başımı yana çeviriyorum ve yumruğuma boşalırken ağlamamı bastırmak için yastığımı ısıyorum. O da ağlıyor, şüphesiz kendisi de tekrar doruğa ulaşıyor. Az önce çizdiği resmi hayal

etmeden duramıyorum. Daha önce hiçbir kızı çıplak sikmemiştim, bu riske girmek istememiştim ama Penny ile durum farklı. Bu adımı attığımızda, o nasıl isterse öyle olmasını istiyorum ve eğer onu sikimin üzerinde mızraklamamı ve içine derinlemesine boşalmamı istiyorsa, o zaman yapacağımız şey bu. Ben şanslı bir piçim.

"Ve senden damlamasını izleyeceğim," diye fısıldıyorum. "Sırılsıklam amından yiyeceğim ve seni öpeceğim, böylece hepimizin tadını karışık olarak alabileceksin. Sana karşı çok iyi olacağım, Red."

"Biliyorum, bebeğim." Sesindeki duygu kalbimi kabartıyor.

Birkaç dakika nefes nefese telefonda konuşuyoruz ve yavaş yavaş orgazmik bulanıklıktan çıktığımı hissediyorum. Elim berbat durumda, komodinden bir mendil alıp siliyorum. Kalp atışlarım olması gerektiği yere döndüğünde yastıklara yaslanıyorum. "İşemeye gittiğinden emin ol."

"Şimdi geldim. Bir saniye içinde döneceğim." "İşte benim kızım."

Bu arada Penny'nin evime gönderdiği, üzerinde buz pateni yapan küçük penguenlerin olduğu kâğıda dağınık bir şekilde sarılmış hediye alıp yatağıma götürüyorum. Hediyeleri önceden değil de Noel günü değiş tokuş etmeye karar vermiştik ve ben de onu sabah ilk iş babasından ayırmak istemediğim için günün ilerleyen saatlerinde, yalnız başımıza yapmayı planlamıştık. Bu yüzden en başta odamda saklandım; sadece telefon seks yüzünden dikkatimiz dağıldı. Pişman değilim.

Hattına geri döndüğünde, "Birbirimizin hediyelerini açarken FaceTime yapmak ister misin?" diye sordum.

"Ooh, evet. Bekle, bana bir saniye ver. Sana bir sürprizim var."

Bir süre sonra beni aradı. Telefonu açtığımda yatağında oturuyordu, saçları omuzlarına dökülmüştü. Kelebek kolyesini takıyor ama bunu sadece yarım saniyeliğine fark ediyorum, sonra giydiği hokey kazağı dikkatimi dağıtıyor.

Benimkini.

İçimde bir sahiplenme tsunamisi oluşuyor. Kazağımın içinde nasıl görüneceğini hayal etmiştim, ama bu daha da iyi; onu yiyip bitirecek kadar güzel görünüyor. Göğsüne bakıyor, bağcıkları koparıırken gülümsüyor. "Babam benim için aldı. Ağacın altına falan sarmış."

"Ciddi misin?"

Bana bakıyor. Küçük telefon ekranından bile gülümsemesi beni benden alıyor. "Birlikte olmamızı gerçekten çok seviyor. Tepkisi konusunda bu kadar endişelendiğime inanamıyorum."

"Hikayenin tamamını bilmediğimi biliyorum ama eminim iyi bir nedeniniz vardır."

"Evet, şey." Arkasını dönüp formayı gösteriyor; 24 numaranın üzerinde benim adım yazıyor. Bu bizim iç saha formamız, beyaz harflerle koyu mor. Onun üzerinde inanılmaz duruyor ama tekrar bir araya geldiğimiz ve onu çıkarabileceğim an için şimdiden kaşınıyorum. Göğüslerini görmek için can atıyor olsam bile bunu yırtmayacağım. Koç bunu desteğini göstermek için yapmış olabilir, ama eminim bunu alırken Penny'nin kucağına otururken benim onu giydiğimi hayal ettiğimi düşünmemiştir. "Bil diye söylüyorum, şu anda üzerimde başka bir şey yok."

İnliyorum. Orgazm beni tüketmiş olsa da karnımın alt kısmında bir sıcaklık titremesi hissediyorum. "İşte yine başladın. Bana işkence ediyorsun. *Noel*'de."

"Biliyorum, biliyorum." Sırıttıyor. "Çok kolay, bebeğim."

"Penny, bu hediye bir anaokulu öğrencisi paketlemiş gibi görünüyor."

"Bunu profesyonel olarak mı yaptırınız diyecektim?" Hediye mi ona doğru tutuyor. Kenarları net, kırmızı fiyonk hala gümüş ambalaj kâğıdının üzerinde mükemmel bir şekilde bağlı.

"Hediye paketlemede tam bir canavar gibiyim." "Senin hakkında bunu tahmin edemezdim."

"Ortaokuldan beri kardeşlerimin hediyelerini paketliyorum." Penny'nin hediyesini sallıyorum ama tıkırdamıyor ya da başka bir şey olmuyor. Şekli bir kitap olduğunu gösteriyor ama tatile çıkmadan önce özel bir şey okumak istediğimi söyleyip söylemediğimi hatırlayamıyorum. "Bu benim en işe yaramaz yeteneğim."

"Asla, bu işe yaramaz değil. Çocukların için Noel Baba'yı oynarken çok iyi vakit geçireceksin."
Kafamı kaldırıyorum. Penny hâlâ kameraya bakıyor ama yüzünde bir kızarıklık patlak vermiş.

"Yani, olası çocuklarınız," diye saçmalıyor. "Eğer çocuk istiyorsan bile. Tanrım, yani... evet."

"Tabii ki çocuk istiyorum." Alt dudağımı ıslattım; şimdi Penny'yi kucığında kızıl saçlı küçük bir bebekle düşünmeden edemiyorum. Bir gün bir aileye sahip olmak istediğimi bilmenin ötesinde çocuklar hakkında fazla düşünmedim, ama bu fantezinin çekici olmadığı anlamına gelmiyor. Fiziksel olarak zorlanmadığım sürece Penny'den vazgeçmeyi planlamıyorum, yani belki de geleceğimizde bu var. "Yakın zamanda değil ama."

"Kesinlikle olmaz. Üreme sapkınlığı seksi ama hamile kalmak?

Korkunç." Bir kahkaha attım. "Hediyeleri aynı anda açmak ister misin?"

"Kesinlikle." Ben benimkinin ambalaj kâğıdını yırtarken o da onunkinin fiyonkunu çözüyor.

"Umarım beğenirsin. Ama beğenmezsen de alınmam."

"Ben de öyle." Annem Noel aile fotoğrafı için ısrar ettiği için yeni kesilmiş sakalıma elimi sürüyorum. "Ve eğer okuduysan bana söyle, Moorbridge'e döner dönmez seni kitapçıya götüreyim. Zaten seni götüreceğim. Bir randevu olsun."

Ambalaj kâğıdının geri kalanını yırtarken gülümsüyor. "Bu hoşuma giderdi." Sonra nefesi kesiliyor, kitabı tutuyor. "Cooper! Bu seriye bayılıyorum!"

"Kahretsin, okudun mu?"

"Hayır, bu harika! Bu versiyonu daha önce hiç görmemiştim." Sayfaları çeviriyor. "Ve imzalı mı? Eşantiyonlu mu? Vay anasını."

İlkini dikkatlice bir kenara koyar ve diğerini alır. Bu fantastik aşk serisinin özel baskı kapaklarını gördüğümde, bunun onun işi olacağını düşündüm. O ciltli kitapları sevmez, bu yüzden dört kitabı da ciltsiz olarak alabildim. Yazar, kitapları kız arkadaşıma aldığımı duyunca, birkaç çıkartma ve görünüşe göre bir şeytan prens olan aşk ilgisinin kokusu gibi kokan bir mum ekledi.

"Cooper, özel baskılara bayılırım." Kitapları göğsüne bastırıp kokusunu içine çekiyor. "Ve bu seri çok eğlenceli. Elimde kitapçıları yoktu, bu yüzden mükemmel! Hepsini tekrar okuyacağım. Belki üzerinde çalıştığım şeyle ilgili yazar tıkanıklığımı aşmama yardımcı olur."

Gülümsüyorum. Hediyelerle hedefi tam on ikiden vurmayı seviyorum. "Güzel, sevindim. Onları okumam gerekecek."

"Bence seversin. Bu seride koca bir savaş ve bir sürü büyülü yaratık var." Yatağın üzerinde zıplıyor. "Seninkini henüz açmadın."

Ambalaj kâğıdının geri kalanını yırtıp attım. İki kitabı, çubuğum için birkaç rulo tutma bandıyla birlikte grupladığını gördüğümde pütürlülük anlam kazanıyor. "Oh, vay canına."

"Bandın iyi bir marka olduğundan emin olmak için babama danıştım," diyor. "Ama çok havalı olduğunu düşündüm."

Bant kırmızı renkte ve üzerinde Targaryen Hanesi'nin mührü siyah renkte basılı. "Bu harika. Teşekkürler Kırmızı." Onu bir kenara bırakıp kitaplara bakıyorum. Biri henüz okumadığım *Simarillion*, diğeri de elimde olan ama liseden beri okumadığım bir Brandon Sanderson romanı. "Ve bunlar harika görünüyor. Çok iyiydin. Okuyacak yeni bir şeye ihtiyacım vardı, önerdiğin tüm kitapları bitirdim."

"Bu bana söylediğin en seksi şey olabilir." "Belli ki oyunumu geliştirmem gerekiyor," diyorum kuru bir sesle.

Yastıklarına doğru kıvrılıyor, telefonu dengeliyor, böylece yüzünün sadece yarısını görebiliyorum. "Bana Noel'in senin için nasıl geçtiğini anlat. Monopoly oyununu kazandın mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Sebastian hile yaptı. Henüz nasıl olduğunu bilmiyorum ama öğrendiğimde, o ölü bir adam olacak."

Sanki onu çağırışım gibi, kapım çalındı. "Abi," diyor Seb, "*Noel tatiline* başlıyoruz. Kaçırmak istemezsin diye düşündüm."

"Ooh, buna bayıldım," diyor Penny. "Genç Chevy Chase bunu anlayabilir." "Bunu görmezden geleceğim," diyorum. "İçeri gel, ahbap. Penny'ye merhaba de."

Sebastian içeri girdi. Üzerinde hâlâ pijamaları var -annem hepimize aynı Noel pijamalarını almış ve portreyi çalışma odasındaki ağacın önünde çektirmek için ısrar etmiş, Bex de bunu memnuniyetle yerine getirmiş- ve saçları dağınık, sanki uykudan yeni uyanmış gibi. Esniyor, gömleğini kaşır. "Bütün pislikler bitti mi?"

"Noel hediyelerimizi açıyorduk, göt herif."

"Uzun mesafeli bir ilişkiden sonra, eminim." Yatağıma uzanıp Penny'ye el salladı. "Hey, Pen. Bu forma sana çok yakışmış."

"Bu bir süveter," diye mırıldandım.

"Teşekkürler," diyor el sallayarak. "Cooper Monopoly'de hile yaptığını düşünüyor." Bir kaşını kaldırıyor. "Hile yapan biri varsa o da Bex'tir."

Ağzım açık kaldı. "Yok artık."

"James ve Bex bizi sabote etmek için bir araya geldi."

"Ne? Söz konusu oyunlar olduğunda James ittifakları kabul etmez."

"Onu parmağında oynatıyor." Sebastian başını sallıyor. "Ve şimdi de sen. Izzy bir erkek arkadaş edindiğinde, ben kızarmış olacağım."

"Eninde sonunda biri senin çirkin suratına bakmaya dayanabilecek."

Seb yine esneyerek bana ters ters bakıyor. "Tanrım, akşamdan kalmayım. İkinci şişe Bailey's kötü bir fikirdi. Izzy hâlâ kanepede sızmış durumda."

"Film başlayınca canlanacaktır." Bir esnemeyi bastırıyorum. O kadar da akşamdan kalma değilim ama bir ara kestirsem iyi olacak. "Birazdan aşağıda olurum."

"Kulağa hoş geliyor. Mutlu Noeller,
Penny." "Mutlu Noeller, Seb. Izzy'ye
selam söyle."

O gidince telefonuma dönüyorum. "Günün geri kalanı için ne planladın? Bizimle *Noel Tatili*'ni izlemek ister misin? Birbirimize mesaj atabiliriz. Tavan arasında ev filmlerini izlerken her seferinde ağlıyorum ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum."

Gülümsemesi genişler. "Kulağa harika geliyor. Biraz sıcak çikolata alıp babamın da izlemek isteyip istemediğine bakayım."

KOOPER

Alt kata inerken babamla karşılaştım. Önemsiz bir şey ama tatil boyunca onu çoğunlukla görmezden geldim. UMass maçından neden erken çıktığını açıklamaya çalışmadı -çünkü o telefonu aldıktan sonra bir daha geri dönmedi, annem sadece halletmesi gereken bir işi olduğunu söyledi- ve ben de bir açıklama istemedim. Şükran Gününde hiçbir şey olmamış gibi davrandıktan sonra Noel'de daha fazla cevap alamayacağımı düşündüm. Elini omzuma atarken ona dikkatle baktım.

"İşte buradasın," diyor. "Biraz ofisime gel." "Film izlemek üzereyiz."

"Biliyorum. Sadece bir dakika sürecek."

Penny'ye filme bensiz başlamaması için mesaj atıyorum ve babamı ofisine kadar takip ediyorum. Odada belli bir baskıcılık var; futbolla ilgili hatıra eşyaları, özellikle de Super Bowl yüzüklerinin bulunduğu kilitli kasa mekâna hâkim. Maun masasına oturmasını bekliyorum ama o ayakta duruyor ve kitaplıklara bakarken kaşlarını çatıyor. Dar eşofman altı ve önünde Noel ağacı olan kazağıyla bile heybetli görünüyor. Dik duruyorum ve Izzy'nin uykusundan uyandırıldığı için şikâyet ettiğinden ve James'in Bex'e küçük lokmalar halinde şekerli kurabiye yedirmek gibi sevimli bir şey yaptığından emin olduğum çalışma odasının güvenliğine kaçma dürtüsüne direniyorum. Bunu bu garipliğe tercih ederim.

Bana baktı. "Notların hakkında iyi hissediyor musun?"

Sadece başımı sallıyorum. Final ödevlerimi bitirmek için bir sürü gece çalışmam gerekti ama başardım. Penny, o kadar değil. Bunu düşündükçe irkilme isteğime karşı koyuyorum. Sonunda derslerini değiştirmesi konusunda babasıyla konuştu ve en azından onun anlattığı kadarıyla babası onu destekliyor ama bu derslerinin yarısında başarısız olduğu için kendini iyi hissettiği anlamına gelmiyor.

"Güzel, güzel." Çenesini ovuşturuyor. "Bir şeyler oluyor mu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Kız arkadaşın değil," diyor. "Gerçi bunu kız kardeşinden duyduğuma şaşırdım." "Adı Penny. Onunla maçta tanışmıştın. Eğer dikkat ettiysen."

"Evet, Cooper, onu hatırlıyorum," diyor kuru bir sesle. "Ryder'ın kızı, ha?" "O biliyor."

Başını salladı, bir an sessiz kaldı, görünüşe göre biriyle çıktığım gerçeğini sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Haber annemi de şaşırttı ama bunu çabuk atlattı ve beni onunla ilgili milyonlarca soruyla bombardımana tuttu. Mart ayında babamla birlikte katılacakları vakıf galasına Penny'yi de götürmem için bana söz verdirdi bile. Babam ise sanki ona beş saniye önce tanıştığım

bir kızla kaçtığımı söylemişim gibi bakıyor.

"Amcan seninle temasa geçmedi, değil mi?" diye soruyor.

Blake Amca. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Öyle mi olmalıydı?"

"Hayır." Masaya doğru yürürken iç geçiriyor. Masanın üstündeki fotoğraflardan birini alırken - sadece bir tanesini biliyorum, Blake Amca'yla birlikte Long Island'ın güney kıyısındaki Robert Moses plajında çocukken çekilmiş- başını sallıyor. "Ama gitti mi?"

"Hayır."

Bir nefes alır. "Bu çok iyi. Eğer dönerse bana söyle, Coop, tamam mı?" "Şehre döndü mü?"

"Muhtemelen." Fotoğrafı yere bırakıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Onu özlediğini biliyorum ama durum biraz karışık."

"Nasıl karmaşık?"

"Henüz tüm detayları bilmiyorum. Ama incinmeni istemiyorum."

Bir adım geri atıyorum. Babamın Blake Amca'nın sorunlarıyla hiçbir zaman iyi başa çıkamadığı bir sır değil ama bana zarar verebileceği düşüncesi gülünç. Ayık kalma konusunda sorun yaşamamız şiddet yanlısı olduğunuz anlamına gelmez, ya da onun düşündüğü gibi. "O bunu yapmaz."

"Oğlum-"

"Hayır, siktir et." Kapıya doğru yürüdüm. "Neden onun sorunları olduğunu kabullenemiyorsun anlamıyorum. Baltalı bir katil değil ya."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama bunu ima ettin. Ona yardım etmeyi reddediyorsun-"

"Kardeşim için neler yaptığımı bilmiyorsun." Bir adım daha yaklaşıyor. "Hikayenin tamamını bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum. Onu Kaliforniya'ya götüren sendin. Onu geri istemiyor musun?" "Evet," diye tersledi. "Kardeşimi hayatıma geri istiyorum. Ama sen benim oğlumsun ve benim sorumluluğumdasın,

Ve ben bir şeyleri çözene kadar, eğer iletişime geçmeye çalışırsa, bana hemen söyleyeceksin."

Ona doğru savurmak istediğim sert sözcükleri ısırarak geri çekiyorum ve kapıyı çekip açarak arkamdan çarpmasını sağlıyorum. Bu kapıyı o kadar çok çarpmıştım ki, kendimi yeniden on yedi yaşında gibi hissediyordum; gizlice dışarı çıktığım için, babamın izni olmadan kamyonetimi aldığım için, bir kavga yüzünden okuldan uzaklaştırıldığım için, düzinelerce nedenden dolayı bağırılmaktan bıkmıştım. Bugünden önce, son kez çarptığımda, askere gidip gitmeyeceğim konusunda tartışmayı yeni bitirmiştik. Her zaman ilk kırılan, kapıyı çarparak kapatan ben oluyorum. O her zaman istediğini alır. Her zaman o kazanır.

Telefonumu çıkarıyorum, Penny'ye mesaj atmak için değil -gerçi ondan bir mesaj bekliyorum ama- amcamı aramak için.

Ben bir yetişkinim. Eğer şehre dönerse, babam onu görmemi engelleyemez. Ve bundan sonra, ona görüştüğümüzü söylemeyeceğimden eminim. Eğer istediği gibi davranırsa, bu sefer onu başka bir kıtaya gönderir ve ben de onu bir daha asla göremem.

Numara sesli mesaja düşüyor. Hayal kırıklığını geçiyorum ve kayıt düğmesi bip sesi çıkarır çıkarmaz konuşmaya başlıyorum. "Selam Blake Amca. Ben Cooper. Şehre döndüğünü duydum. Hâlâ McKee'deyim. Buluşmak ya da başka bir şey yapmak istersen beni ara. Teşekkürler."

PENNY

"P e k â l â , Bayan Ryder. Hazırsınız."

McKee'de kayıt bürosunda çalışan kadınlardan biri olan Nicole'e gülümsüyorum. Annemle aynı yaşlarda, ağarmış sarı saçlarını topuz yapmış. Bluzu gerçekten parlak bir pembe tonunda ve uzun tırnakları da ona uygun. Onlarla nasıl yazıyor bilmiyorum ama dizüstü bilgisayarımda benden çok daha hızlı. "Çok teşekkür ederim."

"Tebrikler. Ana dalını ilan etmek büyük bir olay. Geçen dönemden kalan kredileri almanız bile ihtiyacınız olan her şeyi telafi etmek için yeterli zamanınız olmalı, ancak değilse, devam etme seçeneklerini her zaman tartışabiliriz. Bölüm değiştirmek yerine en baştan ilan ettiğin bölüm üzerinde çalışmak her zaman daha kolaydır."

Başımı sallıyorum, İngilizce bölümünün resmi onayı olan kâğıdı göğsüme yakın tutuyorum.

"Hokey hayranı mısın?" Üzerimdeki kazağı işaret ederek bana gülümsüyor.

İyi ki Ocak ayındayız, çünkü tek yapmak istediğim Cooper'ın hokey kazağını giymek. Son zamanlarda, ne zaman Purple Kettle'da ya da kampüsteki diğer ortak alanlardan birinde onu giysem, Cooper'dan hoşlanıyor olması gereken bir kız bana pis pis bakıyor. En iyi zamanlar birlikte olduğumuz ve beni öptüğü zamanlar; kayıtları düzeltmekten zevk aldığımı inkar edemem. Kampüsteki en büyük oyunculardan biri olabilirdi ama artık benim.

"Erkek arkadaşımın." Kendi sözlerim karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Cooper'a böyle hitap etmekten bıkaçağımı hiç sanmıyorum. "O da takımda."

"Soyadını tanımam gerekirdi," diyor. "Sen Koç Ryder'ın kızıydın." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Evet."

"Kocam hokeyi çok sever. Pine Ridge'de bir bira liginde oynuyor." Masanın üzerine eğilerek biraz gülüyor. "Berbat biri ama yine de onu görmeye gidiyorum. Sana iyi şanslar tatlım. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

Binadan çıkarken dondurucu hava yüzüme çarpıyor ama umurumda değil. Kâğıt parçasını katlayıp dikkatlice çantama tıktırıyorum ve babama her şeyi hallettiğime dair mesaj atıyorum. Ona iki dersten kaldığımı itiraf etmek -elimden geleni yapmama rağmen, ki bu özellikle iç karartıcı kısmı- korkunçtu, ama sonunda beni destekledi. Belki de ondan önemli bir şey saklamamaya çalıştığım için rahatlamıştır, ama yazmakta olduğum aşk romanı hakkında şaşkın da olsa heyecanlandı bile. Onun dışında sadece Cooper ve Mia biliyor ve bitene kadar da öyle kalmasını istiyorum.

Cooper'a da bir mesaj gönderiyorum. Bütün öğleden sonra kurgusal olmayan bir seminerde, ama geçen haftaki ilk toplantıyı özetlemesine bakılırsa, masada uyuyakalmak sıkıcı, bu yüzden

telefonunu kontrol ettiğinden eminim

zaman zaman. Haklıyım; Amerikan Edebiyatı I için binaya varmadan önce, bir dizi ünlem işareti gönderiyor.

KOOPER
!!!!!!!!!!!!!!!

Gerçekten
heyecanlıyım, yani İngilizce diplomasıyla ne yapacağım
hakkında hiçbir fikrim yok.
Ama şu anda umurumda değil.

Ne yapacağını biliyorum. Çok iyi bir yazar olacaksın.

Bölümüm olarak İngilizceyi seçtim çünkü okumayı seviyorum ve bana oldukça pratik gelmiyordu, bu da mükemmeldi çünkü babam üniversite olayını kabul etmedi

Ama aslında öyle değil. Nasıl düşüneceğinizi, nasıl iletişim kuracağınızı ve sanatı nasıl takdir edeceğinizi öğrenmenize yardımcı olur.

Empati kurmaya yardımcı olur

Sınıfta yanında oturup gelmiş geçmiş en iğrenç sandviçi yiyen ezik için bile bana yardım et, Red.

Tamamen soğan olabilir.

Biliyor musun, bu güzeldi ta ki
American Lit l'e gitmeliyim.

Stanwick'le götürüyorsun, değil mi?

Evet.

Tatlı, tadını çıkar

Regl dönemimdeyim, umarım kramp krizi geçirmem.

Yapabildiğim en küçük topun içine kıvrılıyorum ve bir inilti çıkarıyorum.

Regl dönemim dersteyken kaltak olmama gibi bir iyilik yaptı -ve kolonyal dönem edebiyatıyla ilgili süper ilginç bir dersti- ama şimdi biri rahmimin içinden çivi tabancasıyla beni zımbalıyormuş gibi hissediyorum. Cooper her an gelebilir ve üzerimde çirkin, eski bir eşofman altı, üzerinde 'Holy Salchow' yazan uzun kollu bir tişört -Mia'nın Noel hediyesi- ve tüylü çoraplar var. Uzak bir yanımda gelmeden önce en azından saçımı taramam gerektiğini düşünüyor ama bu hareket etmemi gerektirecek ve kulağa daha kötü bir şey gelmiyor.

"Orada iyi misin?" Mia arıyor.

"Sanırım ölüyorum."

Kafasını odama soktu. "Ölmüyorsun."

"Bilmiyorum, sanırım kan kaybediyorum." Bir kramp daha giriyor; sanki biri belimi mendeneye sıkıştırmış gibi hissediyorum. "Eğer bu sonsa, Tangerine'in beni ona daha fazla atıştırmalık veren kişi olarak hatırladığından emin ol."

"O iyi mi?" Cooper'ın sorduğunu duydum.

"Hayır," diyor Mia. "Ama en azından fiziksel bir acı. Regl dönemlerim beni öfkeli bir kaltağa dönüştürüyor."

Cooper odaya giriyor, bir elinden plastik bir torba sarkıyor. Takım çantası omzunda asılı; antrenmandan geleceğini mesajla bildirmiş. Şimdiye kadar, kış olduğu için sakalını biraz daha uzun görmeye alışmışım ama bu bende arzu uyandırıyor. Bacaklarımı birbirine bastırıyorum; kramplara rağmen vücudum ihtiyaçtan ağrıyor. Omzunun üzerinden bakıyor, kaşları çatık.

"Şaka mı yapıyordun?" diye soruyor. "Şirretliğin onun varsayılan hali olduğunu düşünmüştüm." "Bunu duydum!" Mia odasından bağırıyor.

"Sanki bununla gurur duymuyorsun!" Cooper geri çağırıyor.

Bir kahkaha atıp başımı yastığıma gömüyorum. "Anti-anksiyete ilaçlarımın her şeyi sabit tuttuğuna şükret."

"Sana yardımcı olacak her şey için minnettarım." Yatakta yanıma oturdu, eli omzuma yerleşti ve plastik torbayı karıştırdı. "Biraz takviye getirdim."

Bir ısıtma yastığı, gelirken almasını istediğim tampon ve pedleri ve hepsinden önemlisi jelibon ayıcıkları çıkarıyor. Paketi yırtıp açıyorum ve şekerli kokuyu içime çekiyorum. "Bu paket yeni mi, çünkü değerli jelibonlarımı saklamak için çantanın çok kötü koktuğundan şikâyet etmiştim?"

Gözlerini deviriyor. "O kadar da kötü değil."

"Koltuk altı gibi kokuyor. Devasa bir tane." Çiğnerken burnumu kırıstırıyorum.

"Artık o kadar da kötü değil. Spor çantası koku gidericisi aldım ve işe yarıyor." Eğiliyor ve atıştırmalıkları koyduğu küçük yan cebin fermuarını açıyor-AKA jelibonları benim için, protein barları da onun için

-Ve plastik bir torba çıkarıyor. "Ayrıca, onları buraya koyuyordum. Kokuya karşı çift kat koruma."

Sırf benim için çantayı daha az iğrenç hale getirmeye çalışması çok sevimli olsa da, iğneleyici bir cevap düşünmek üzereydim ki, bir kramp dişlerimi gıcırdatmama ve iki büküm olmama neden oldu. Cooper hemen yanıma gelip beni kollarının arasına aldı. Jelibon paketini komodininin üzerine koyuyor ve saçlarımı alnımdan uzaklaştırıyor. "Ah, tatlım."

"Bu sadece... siktir. Acıtıyor."

"Evet. Sorun yok, yanıdayım. Isıtma yastığı ister misin?"

Başımı salladım. "Acaba..." Kızarak sözümü kesiyorum. Zaten yeterince şey yaptı. Kramplara iyi geldiği için kendimi nazıkçe parmaklamakla *ondan* kırmızı dalgaya binmesini istemek arasında fark var.

Elini gömleğimin altından geçirip karnımı okşuyor. İnliyorum, yüzümü boynuna çeviriyorum. Temiz kokuyor, tarçın esintileri var - erkeksi, neredeyse baharatlı kolonyası. Hafifçe ısıırıyorum ve o da küçük bir kahkaha atıyor. Başımın üstünü öperken tenime masaj yapmaya devam ediyor. "Ne yapabilirim, Red?"

"Ben çok iğrencim."

"Asla çok iğrenç değilsin."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Biliyorsun, kaka falan yapıyorum."

Gülüyor. "Biliyor musun, kızların bunu yaptığına dair bir şeyler duymuştum."

Çok garip. "Tamam, eğer iğrenç değilsem, sana sormak istediğim şey şu."

Göbek deliğimin yanındaki doğum izinin etrafında geziniyor. "Sana orgazm yaşatmamı istiyorsun." Yüzümü göğsüne gömüyorum. "Yapmak zorunda değilsin."

"Siktir, zorunda mısın? Ben istiyorum. Yardımı oluyor, değil mi?"

Kramplara?" "Genellikle, evet."

Karnımı okşuyor. "Bana bir saniye ver. Bir havlu bulacağım, böylece çarşafları yıkamak zorunda kalmayız."

Ayağa kalktığı anda ona bir kez daha kısık gözlerle baktım. Bunun nasıl olduğundan bile emin

değilim, ama Cooper'ın bağılılığına sahibim ve sanırım ondan herhangi bir şey yapmasını istesem, en azından bunu düşünürdü. Fakat

Bildiğim kadarıyla bu normal erkek arkadaş görevlerinin şemsiyesi altına girmiyor ve iğrenmesini ve sonra artık benden etkilenmediğine karar vermesini istemiyorum.

Bunların hepsi ağızımdan karmakarışık bir şekilde dökülüyor. Saçmalamayı bitirdiğimde sadece kaşlarını kaldırıyor. "Tatlım, senden etkilenmemi engelleyebilecek hiçbir şey yok." Bana sırtıyor ve ekliyor: "İşlerin karışmasını sevdiğimi biliyorsun."

PENNY

YATAĞA DOĞRU YIĞILIYORUM. Bu şimdiye kadarki en iyi dönem orgazmı ya da tam bir felaket olacak ve umarım ilki olur ama ikincisi daha olası görünüyor.

Cooper elinde bir havluyla dönüyor ve yatağın üzerine seriyor. Sonra rüşvet olarak verdiği jelibonlarla beni bir kez daha kıvrıldığım topun içinden çıkarmaya ikna ediyor. "Bütün kıyafetlerini çıkarmak ister misin?" diye soruyor ben ağzıma bir çift atarken.

Yutkunduktan sonra "Sadece popom sanırım," diyorum.

Sweatshirt'ünü ve kot pantolonunu çıkarıyor, böylece üzerinde sadece bir tişört ve iç çamaşırı kalıyor, sonra yatakta yanıma yerleşiyor. İkiz yatak olduğu için dar geliyor ama daha önce birçok kez bunu başarmıştık. Eğildi ve beni öptü.

"Benim için kalçalarını kaldır, tatlım."

Eşofman altımı ve külotumu indirirken yüzüm tam anlamıyla alev almış gibi hissediyorum. Bacaklarımı birbirine bastırıyorum ama o sadece elini kalçamın üzerinde gezdiriyor. "Bakayım. Sadece klitorisine dokunmamı ve tamponu içeride tutmamı ister misin? Yoksa çıkaralım da seni parmaklayayım mı?"

"Parmaklarını istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Her zaman banyoya koşup çıkarabilirim." Beni tekrar öpüyor, usulca ve bacaklarımın arasına uzanıyor.

"Ben hallederim."

Tamponun ipini çekerken geriliyorum. Yavaşça ilerliyor, bu sırada beni öpüyor ve bunun seksi mi yoksa sadece garip mi olacağını hiç düşünmemiştim, ama bir şekilde ilkinin yapmayı başarıyor. Belki utanmayacak ya da iğrenmeyecek kadar erkek olmasından, belki de bana bakarken saçlarımı okşamasından. Gözlerinde sevgi olduğuna yemin edebilirim ama muhtemelen hayal görüyorum. İki parmağıyla tamponu yerine yerleştiriyor; ağzına karşı nefes alıyorum. Beni parmaklarkenki kadar nazik bir şekilde dudağımı ısıyor ve klitorisime uzun, şehvetli bir vuruş yapıyor.

"Konuş benimle," diye mırıldanıyor. "Bu iyi mi?"

Başımı sallıyorum, sonra sesimi hatırlıyorum. "Evet. Kendimi gerçekten... dolu hissediyorum."

"Güzel." Parmaklarını kıvrarak beni ağlatıyor. Yemin ederim, parmakları sihir gibi; g noktama nasıl vuracağını çok iyi biliyor. Başparmağıyla klitorisimi çalıştırmaya devam ediyor ve kısa süre sonra titriyorum, inlemelerimi tutamıyorum.

"Şşşt," diyor. "Seni yakaladım. Sen çok iyi bir kızsın Penny, seninle ilgilenmeme izin veriyorsun." Burnumu çekiyorum. Bunu hak etmiyorum, ama vermeye istekli olduğu sürece buna katlanacağım.

"Cooper." Kollarımı boynuna dolayarak onu bir öpücüğün daha içine çekiyorum. "Bebeğim,

ihtiyacım var..." "Söyle bana, güzel kız. Söyle, ben de sana vereyim."

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Belki de regl dönemim beni her zamankinden daha duygusal yapıyor, ama benden başka kimseye söylenemeyecek kadar sessiz söylenen bu tür sözlerle nasıl tepki vermeyebilirim?

denediler mi? Onu o kadar sert öpüyorum ki dişlerimiz birbirine sürtünüyor, ama o aldığı kadar iyi veriyor ve zaten ne istediğimi anlıyor, üçüncü bir parmak, beni en lezzetli şekillerde geriyor. Biraz daha temas, biraz daha sürtünme isteyerek kalçalarımı sallıyorum ve o da klitorisimi daha hızlı ovarak beni ödüllendiriyor. Adet dönemimdeyken orgazm her zaman çabuk gelir ve omzunu ısırp beni titreten bir doruğa ulaşmam hiç de uzun sürmez. Onu ısırdığımda sarsılıyor, saçlarıma gülerek vuruyor ve bu ses doğrudan içime işliyor.

"Lanet olsun, Red." Parmaklarını içimde gezdirmeye devam ediyor, dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Bana bir tane daha verebilir misin?"

"Emin değilim," diyorum başka bir nefesle.

"Bence yapabilirsin." Bana bakıyor; bu açıdan ve loş ışıktaki gözleri akşam karanlığından önceki gökyüzü gibi görünüyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, bakışlarını tutuyorum. Gözlerinde neredeyse vahşi bir parıltı var, sanki gördüğü en seksi kadına bakıyormuş gibi ve sesinde boşalmak üzereyken fark ettiğim o sertlik var. "Rahatla ve benim için kendini bırak."

Ona bakarken, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, kalbim göğsümde hızla çarparken parçalanıyorum. Orgazm ilkinden daha güçlü bir şekilde içimde kükrüyor ve sanırım onun adını haykırıyorum ama kulaklarımdaki uğultudan kendimi duyamıyorum. Uzaktan, Mia kulaklık taksa iyi olur diye düşünüyorum ve bu beni kıkırdatıyor.

Kalçamı çimdikliyor. "Neden bu kadar çok gülüyorsun?"

"Sadece Mia. Umarım müziğinin sesi yüksektir."

Parmaklarını tıpkı tamponda olduğu gibi dikkatlice çekip çıkarıyor ve havluya siliyor. Onu ne kadar kirlettiğimi görünce utancım geri geliyor ama yüzümün kızarması üzerine başını sallıyor. "Yok öyle bir şey. Boşaldım, biliyor musun? Sanki yeniden on dört yaşındaymışım ve yorganın altında telefonumdan porno izliyormuşum gibi pantolonumun içine boşaldım."

Kahkahalarımda boğuluyorum. "Hayatta olmaz."

Birlikte temizleniyoruz; ilk defa özel banyo için minnettarım. Kramplar tamamen geçmedi ama öncekinden daha az şiddetliler. Cooper beni banyodan yatağa kadar taşımakta ısrar ediyor. Beni yorganın altına yerleştiriyor, ısıtma yastığını açıyor, jelibonları ve su şişemi veriyor ve sonunda dizüstü bilgisayarını karnının üzerinde dengeleyerek yanıma tırmanıyor.

"Daha önce garip bir şey oldu," diyor istediğim rahatlatıcı filmi, *Prezenses Gelin*'i sıraya koyarken. Filmi hiç izlememişti ve Wallace Shawn'ın karakterinin "akıl almaz!" haykırılarından çok keyif alacağını biliyorum.

"Nasıl garip?"

"Amcama nasıl sesli mesaj bıraktığımı hatırlıyor musun?" "Evet."

"Sanırım onu gördüm."

Ağzımın yarısına kadar sakızlı ayıyla duraklıyorum. "Onu gördüm de ne demek? Seni geri aramadı mı?"

"Hayır, hiçbir şey söylemedi ama antrenman sırasında tribünde oturuyordu. Ben daha yakından bakamadan gitti." Başını sallıyor. "En azından ben o olduğunu düşünmüştüm. Neden tek kelime etmeden aniden çıkageldiğini anlamıyorum."

"Belki baban onun orada olduğunu biliyordur?"

Homurdanıyor. "Kahretsin, eğer biliyorsa, onu ülkenin öbür ucuna nasıl geri götürebileceğini planlıyor."

Ona sarılıyorum, o da kolunu bana doluyor. "Umarım odur. Onu özlediğini biliyorum."

Sadece başını sallıyor ve filmi oynatmaya başlıyor. "Babam yerine onun etrafımda olmasını"

tercih ederim, sana söyleyeyim.

Bu."

KOOPER

Cebime koymadan önce telefonumun saatini kontrol ediyorum. Penny ve ben Perşembe öğleden sonraları İngilizce binasındayız ama benim seminerim onun yaratıcı yazarlık dersinden yarım saat önce bitiyor. Ocak ayının sonu şu ana kadar yağışlı ve berbat geçmesine ve daha önce yarı erimiş bir buz birikintisine basmış olmama rağmen gülümsemeden duramıyorum. Binadan çıkar çıkmaz ona sürpriz yapıp kitapçıya gideceğim.

Belki diğer kızlar için ona çiçek, çikolata ya da spa gezileri alıyorsunuzdur. Ama ben kızımın nelerden hoşlandığını biliyorum ve bunlar çiçek yerine kitaplar, çikolata yerine jelibonlar ve spa uygulamaları yerine yarı halka açık orgazmlar.

Kahretsin, tam bir pislik gibi sırtıyorum. Eskiden James'e bu konuda takılırdım ama şimdi anlıyorum. Hayatında ihtiyacın olan kız var ve her şey mümkünmüş gibi hissediyorsun. Artık her maçın biraz daha önemli olduğu sezonun derinliklerindeyiz ama ben rahatım. UMass'ın bir maç önümüzde olması ve babamla Noel'den beri konuşmamış olmamız dışında hayat güzel. Penny benim kızıl saçlı meleğim ve ondan başka kimseyle bir ilişki istemeyeceğimi bilmesem, bir kıza benim diyebilmenin nasıl bir his olduğunu deneyimlemeden önce neredeyse yirmi bir yıl geçirdiğime inanamıyorum.

Bir sınıf arkadaşıyla sohbet ederken binadan çıkarken neredeyse zıplıyordu ama beni görür görmez kollarıma koşup zıplamaya başladı. Ağırlığını kolayca yakalıyorum, dudaklarıma bir öpücük kondururken gülüyor. Bir saatten fazla bir süredir kızgın bir sınıfın içinde olduğu için sıcak. Onu yere bırakmadan önce birkaç saniye öpüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor. "Antrenmanın var sanıyordum."

"Pistte olmam gerekmeden önce yaklaşık iki saatim var." Eldivenli elimi başının üstüne koyuyorum. "Planladığım sürpriz için yeterli bir süre olduğunu düşündüm."

Sırtışı tüm yüzünü aydınlatıyor. "Sürpriz mi?"

"Vaktin var mı?"

"Senin için, her zaman." Kaldırımında yürümeye başlarken elimi tuttu. "Ne oldu?"

"Sürprizlerin nasıl işlediğini bilmiyor musun?"

Yol boyunca bana ipuçları için yalvarıp durdu. McKee'nin güzel yanlarından biri de Moorbridge'in kampüsle iç içe olması, böylece her zaman arabaya binmek zorunda kalmadan her ikisini de dolaşabiliyorsunuz. Otobüse binebilirdik; hava soğuk, kaldırımın her iki yanında kar yığınları var ve ayakkabılarımızın altında buz eriyikleri çıkırdıyor, ama o yanımdayken kendimi iyi hissediyorum.

Ana Cadde'de köşeyi döndüğümüzde Kitap Büyüsü'ne doğru gittiğimi fark ediyor ve gerçekten

zıplamaya başlıyor, neredeyse beni girişe sürüklüyor. İçeri koşmadan hemen önce onu durdurdum,

ve "İşte kurallar" deyin.

Suratını asıyor, o iri mavi gözleri dalgalanıyor. "Kurallar mı?"

"Bir kural var," diye düzeltiyorum. Bu işten çok zevk alacağım. "Ne istersen, ben ısmarlıyorum."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Ne istersem mi?" "Ne istersen."

"Vay canına," diye nefes alıyor. "Bu seksten daha iyi." "Şey," diyorum, "daha iyi değil, ama-"

"Güle güle!" Ben cümlemini tamamlayamadan kapıyı iterek açıyor ve içeri koşuyor.

Başımı sallayarak takip ediyorum ama gülümsemeden de duramıyorum. Şehirdeki bağımsız kitapçıya gitmenin işe koyulmaktan daha iyi olduğunu düşünebilir ama fikrini daha sonra değiştireceğim. Göğüslerine tekrar boşalmaya can atıyorum ve biliyorum ki benim edepsiz kızım buna hayır demeyecek.

Onu beklediğim gibi romantizm bölümünde buluyorum; zaten kolunun altına üç kitap sıkıştırmış. Göğsümü acıtacak şekilde bana gülümsüyor ve ben de elimde olmadan iki elimle yüzünü kavrayıp öpmek için yukarı kaldırıyorum. Dudakları biraz çatlamış ve soğuk; içimde birini görüp Penny'yi kızım ile tanıştıran kadar dükkânın etrafına bakma isteği var.

Ayrıldığımızda, yüzündeki muzip ifade gitmişti. Sadece mutlu görünüyor. Geçmişinde ne olduğunu hala bilmiyorum, bu yüzden bazen benden çekiniyor, ama umarım her ne olduysa, hiçbir yere gitmediğimi fark ediyordur.

Ve sonra birini fark ediyorum, bizden birkaç yaş büyük, Book Magic tişörtü giyen bir kadın. Siyah çerçeveli gözlükleri ve kıvrıkcık kahverengi saçları ona baykuş gibi bir görünüm veriyor. Penny'nin yığınının en üstündeki kitaba başını sallıyor. "Bu harika."

"Oh, harika," diyor. "Çok fazla tarihi aşk romanı okumam ama bir süredir listemdeydi."

Kadın sergiyi düzeltirken başını sallıyor. "Bitirdiğinde içeri gel ve bana ne düşündüğünü söyle. Serideki en sevdiğim kitap - Miles harika bir kahraman."

"Bir kitap yazıyor," diyorum Penny'yi göstererek. "Benim kız arkadaşım. Gerçekten çok iyi." "Cooper," diyor kızarak.

"Ne?" Dedim. "Öyle ve yalan söylemediğimi bilmen için okudum. Bu bir aşk romanı."

Kadın bize ilgili bir bakış atıyor. "Burada ayda iki kez toplanan bir yaratıcı yazarlık grubumuz var" diyor. "McKee'ye gidiyor musunuz? Bize katılabilirsiniz."

"Um, ben..." Penny bana vahşi gözlerle bakıyor. "Çok isterdi," diye bitiriyorum.

Yüzü daha da kızarıyor ama "Kulağa harika geliyor, gerçekten çok isterim. Bir sonraki buluşma ne zaman?"

Penny'yi Monica ile sohbet etmesi için bırakıyorum -konuşmaya devam ederken kadın kendini tanıtıyor- ve fantezi bölümüne gidiyorum. Kendim için birkaç kitap seçiyorum, ardından Modernizm dersim için ihtiyacım olan *Daisy Miller*'ın bir kopyasını alıyorum. Kasada Penny ile karşılaştığımda kollarında on kitap vardı ve Monica ile eski arkadaşlarmış gibi sohbet ediyorlardı.

Penny kitapları kollarından alırken, "İlk bölümü bu gece sana e-posta ile göndereceğim," diyor. Uzanıp yanağıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkürler bebeğim."

Monica kasaya gitmek için tezgâhın etrafından dolanıyor. "Yazdıklarını destekliyor ve satın mı alıyor?"

Bunu sakladığınızdan emin olun."

PENNY

28 Ocak

Çok sevdi.

COOP

Red!!

Bu harika.

Biliyorum! Buna inanamıyorum.

Ben söyleyebilirim. Bu çok iyi bir kitap.

Yazı grubuna gideceğim için heyecanlıyım.

İşin bitince seninle şehirde buluşmamı ister misin? Geç bir akşam yemeği için dışarı çıkabiliriz.

Kulağa hoş geliyor.

Yine de akşam yemeği için babama gelmen gerekiyor. Sanki onu benden daha çok görmüyormuşsun gibi bana sorup duruyor.

Bu hafta sonuna ne dersin? Tangy'i buraya getirebiliriz.

Onu çok seviyor. Onu başka bir kedi almaya ikna ediyor. Bir

kedi seçmek için onunla barınağa gitmelisin.

1 Şubat

COOP

Barınak olayını önerdiğimde, tam olarak bunu
kastetmemiştim.

Biliyorum, bu çılgınca.

Arabasının anahtarlarını almadan önce cümleyi ağzımdan zar zor çıkarabildim.

Adı ne?

Onun adı Gretzky.

Çok sevimli

Kızımızı daha çok seviyorum <3

Ama o çok

tatlı. Görünüşe göre Nikki de

Hâlâ güçlü müsün?

kedileri seviyor.

Hala sorun yok
mu?

Sanırım mı?

Onun mutlu olmasını istiyorum.

3 Şubat

COOP

?!

Aynı odadayız, bebeğim.

Biliyorum ama kulaklıkların takılıyken çok huzurlu görünüyorsun.

Yani beni bölgeden çıkarmak için mükemmel bir zaman olduğunu mu düşündün?

Çok önemli bir kurgusal müstehcenlik hakkında yazdığını biliyorum.

Ama diyorum ki, eğer sahneleri canlandıracak birine ihtiyacın varsa, ben buradayım ve çok sıkıldım.

Aslında, bir savaş sahnesi yazıyorum.

Oh???

Tabii ki seni heyecanlandıran şey bu.

Vücudumda gerçekten bir kılıç dövmesi var.

Sadece buraya gel ve beni öp.

KOOPER

İŞTE YINE ORADA.

Tribünde oturmuş, gölgelerin arasından antrenmanı izliyordu. Antrenmanlarımız sırasında birkaç hata yaptım çünkü bakmaktan kendimi alamıyorum. Siyah deri ceket, Yankees şapkasını yüzüne doğru çekmiş, bolca saç sakal - bu benim Blake Amcam.

Ama onun burada ne işi var? Sanki yeniden beş yaşındaymışım ve ilk çiş takımındaymışım gibi beni paten kayarken izliyor, üstelik şehirde olduğunu haber veren bir mesaj bile atmadan?

Onu gösterdiğimde Evan gözlerini kısarak bakıyor. "Emin misin?" diyor. "O senin amcan mı?"

"Evet. Neden sadece mesaj atmadığını bilmiyorum." Evan'ı omzundan alkışlıyorum. "Koç'a gidip onunla konuşmak için ara verip veremeyeceğimi soracağım."

"Cooper ne isterse, Cooper onu alır," diye alay ediyor Brandon ben yanından geçerken. "Sanırım sikini içine soktuğunda böyle oluyor-"

Ona doğru kayarak geri döndüm. "Bu cümleyi bitirmek ister misin?" Gözlerimi Brandon'a dikmeden önce Koç'a dikkatlice bakarak eğildim. "Çünkü kışına tekmeyi basmam gerekirse, basarım. Sonra da Koç'a kızına saygısızlık etmeye kimin cüret ettiğini söyleyeceğim."

Brandon yutkunur ama başka bir şey söylemez.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başımı salladım. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Penny'yi bir daha gördüğünde Vermont'ta yaptığın numara için özür dileyeceksin. Anladın mı?"

Yüz ifadesi dalgalanıyor, sanki bana siktirip gitmemi söylemeyi düşünüyormuş gibi.

Sadece bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki," diye tersliyor.

Koç, Blake Amca'yla konuşmam için bana izin veriyor -en azından umarım odur, çünkü eğer değilse, bu garip olacak- ben de merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Oturduğu sıraya geldiğimde elini kaldırıp küçük bir el sallıyor.

Daha önce emin olamadıysam da şimdi eminim: Bu benim amcam. Biraz daha yaşlı, biraz daha yıpranmış görünüyor ama kesinlikle o.

Bankta yanına oturduğumda "Selam Cooper," diyor. Sanki onu geçen hafta pazar yemeğinde görmüşüm gibi rahat bir tavırla.

"Blake Amca." Yanlamasına sarılmasını kabul ediyorum. Sigara dumanı ve ucuz sabun gibi kokuyor ama söz konusu o olunca bu tanıdık geliyor. "Burada ne işin var? Seni ben çağırdım."

"İşim beni New York'a geri getirdi," diyor. "Yeğenlerimi göreceğimi düşündüm ve Eagles biletleri çok pahalı."

Yüzüm düştü. Tabii ki James'i görmeyi umuyor. Herkes öyle yapar. "Ondan bilet isteyebilirsin," diyorum soğuk bir şekilde. "Antrenmanım var."

Ben ayağa kalkmadan uzanıp koluma bir yumruk indiriyor. "Şaka yapıyordum Coop. Nasıl şaka yapılacağını bildiğini sanıyordum. Mesajına cevap vermediğim için özür dilerim, bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm."

Yanağımın içini ısıyorum. "Neler oluyor? Sen iyi misin?"

"Ben de senin gibi hasret gidermek istiyorum. Belki seni yemeğe çıkarabilirim? İşin bittiğinde tabii ki."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Emin misin?"

"Doğum günü yakında, değil mi?" diyor. "Hediye diyelim."

Onu görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki hatırlamasına bile şaşırdım. On yedi yaşımdan beri şehre gelmemişti ve o da rehabilitasyona gitmeden önce kısa bir süreliğine gelmişti. Temiz olup olmadığını merak ediyorum, sonra da bunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum. Elinden geleni yaptığına eminim ve içki içmekten değil, akşam yemeği yemekten bahsetti. Onu ve mücadelesini yargılayan kişi babam ve onun gibi olmak istemediğim biri varsa o da babamdır.

"Teşekkürler." Takımın hâlâ antrenman yaptığı buza bakıyorum. Koç Ryder düdüğünü çalıyor ve çocuklar durup ona dikkatlerini veriyor. "Ben üstümü değiştireyim."

"Aferin oğlum." Ayağa kalkmadan önce sırtıma bir tokat attı. "En sevdiğim yeğenimin neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Antrenman bittiğinde, olabildiğince çabuk üstümü değiştiriyorum, çocuklara ve Koç Ryder'a veda edip çıkıyorum. Bir yanım, küçük, mantıksız bir yanım Blake Amca'nın gidip gitmeyeceğini merak ediyor ama o binaya yaslanmış sigara içiyor. Kış mevsiminde güneş çoktan ufku altına kaymış olsa da tepedeki ışık onu aydınlatıyor ve ceketinin siyah derisini parlatıyor.

Beni gördüğünde gözleri parlıyor. Benimkiler gibi, babamınkiler gibi, koyu mavi. Callahan mavisini, annem dalga geçirdi. Akrabası olmamasına rağmen Blake Amca'dan bahsederken hep daha nazik davranırdı.

"Buralarda bir şeyler atıştırmak için iyi bir yer biliyor musun?" diye soruyor. "Pizza olur mu?"

"Hadi ama evlat. Yirmi birinci doğum günün için daha iyisini yapabilirim."

"Çok uzakta olmayan iyi bir burgerci var." Çantamı omzuma atıyorum. "Buraya arabayla mı geldin?"

Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bir arkadaşım beni bıraktı."

"Sorun değil," diyorum, otoparkı geçerken cebimde anahtarlarımı arıyorum. "Bütün yaz biriktirip aldığım kamyoneti hatırlıyor musun? Geçen sefer şehre geldiğinde? Bunca zamandır onun üzerinde çalışıyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Şimdi harika çalışıyor." İçine atlamadan önce elimi parlak siyah kaputun üzerinde gezdiriyorum. "Güzel, değil mi?"

Blake Amca yolcu koltuğuna yerleşti. "Eminim Rich buna bayılmıştır."

Neşeyle, "Çok hassas bir noktaydı," diyorum. "Bana James gibi bir Range Rover almak istedi ama ben bunu tercih ederim."

"Bak, sen ve ben aynıyız," diyor. "Richards ve James'ler var. Blake'ler ve Cooper'lar var."

Ona bir bakış attım. "Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Neyin var söyle bana evlat. Pek ortalıkta olmadığımı biliyorum.

Ama ben temizim ve ayığım."

Kalbim göğsümde kabarıyor. "Sevindim."

"Yeniden ayağa kalkmak ve bunu başarmak biraz zaman aldı ama artık buradayım."

Sola dönüyorum; bu restorana uykumda nasıl gideceğimi biliyorum. Sebastian'la gece geç saatlerde arabaya servis penceresinden kaç kez hamburger aldığımızın sayısını unuttum. Shake'ler mükemmel kıvamda. Muhtemelen bir tane içmemeliyim ama Blake Amca'nın önünde sahte kimliğimi bir kez daha kullanıp bira sipariş edemem.

"Ben iyiyim," diyorum. "Sezon iyi gidiyor. Ben... Ben takım kaptanıyım."

"İşte hatırladığım Cooper." Avuçlarını birbirine vuruyor. "Sanırım bu, seçmeleri kaçırmamı telafi ediyor."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Evet. Çoğunlukla." Otoparka giriyorum. Şubat ayının rastgele bir hafta içi gecesinde, çok kalabalık değil, otoparkta sadece birkaç araba daha var. "Sorun değil, takımımı seviyorum ve gerçekten geliyorum."

"Bu kadar mütevazı olmana gerek yok. İlk turu sen atardın ve sen de benim gibi biliyorsun." Blake Amca kapıya doğru ilerliyor ve kapıyı benim için açık tutuyor; mübarek sıcak hava yüzümüze çarpıyor. "Eğer benim oğlum olsaydın, bunu yapman için seni zorlardım."

"İstemediğimden değil."

Elini sallıyor. "Doğru. Rich."

Bir kahkaha attım. "Kimse ona öyle demiyor, biliyorsun." "Ben onun kardeşiyim, buna izin var."

Hamburger, patates kızartması ve birer çikolatalı milkshake sipariş ediyoruz. Penny'yi bir ara buraya götürmeliyim; çilekli milkshake'i tercih edeceğini biliyorum ve iyi bir şey tattığında yaptığı küçük mutlu dansa bayılıyorum. Belki McKee baharda avluda film gösterimlerinden birini yaptığında, bunu akşam yemeği ve film olarak yaparız.

Blake Amca köşede bir kabin seçiyor. Yukarıdaki duvarda asılı tabelanın neonu pembe ve mor tonlarında yüzüne vuruyor. Karşısına oturduğumda, dirseklerini yapışkan masaya dayayarak eğiliyor. "İzciler temasta mıydı?"

"Bazıları," diyorum. "Bu süre boyunca kalacağımı biliyorlar. Babam ve James'in menajeri mezuniyetten sonra bir teklif üzerinde çalışacaklar."

"Siktir et," diyor saatiyle oynarken. Pahalı bir saat, altın ve gümüş bir Rolex. Babamın da bir Rolex'i var ve James'e verdiği mezuniyet hediyesine bakılırsa, gelecek yıldan sonra benim de bir Rolex'im olacak. "Takımlar sıraya girecek. Menajere ihtiyacın olmayacak. Paranı biriktir."

Başımı salladım. "Olmaz öyle şey. Sözleşmeler karmaşıktır."

"Sende onların istediği bir şey var. Bu sezonki özetlerinizi izledim. Sen tam bir süperstarsın. Bir sonraki Makar olabilirsin."

İnanmayan bir kahkaha attım. Kaseti görmüş olması gurur verici ama 'Hockey East'in en iyi defans oyuncusu'ndan 'Norris Memorial Ödülü sahibi'ne geçmek büyük bir sıçrama. Hayalini kurduğumşey bu olsa bile, yüksek sesle itiraf edeceğim türden bir hayal değil. "Elbette."

"Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Sende yetenek var; çoktan ligde olmalıydın. Bir üniversite takımında oynayıp kağıt yazmıyor olmalıydın."

"Ben olduğum yerde iyiyim," diyorum, biraz da sert bir şekilde. "McKee de bir üniversite takımı değil. Bu yıl Frozen Four'u kazanacak kadar iyiyiz."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak kabine yaslandı. "Ben ciddiym, evlat. Ama bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

"Özür dilerim." Kasketimi çıkarıyorum ve nefes alırken elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ama olduğum yerde iyiyim. Gerçekten."

"Peki, devam et, bana daha fazlasını anlat." Yemeklerimizi koyan servis elemanına cilveli bir sırıtış atıyor ve o da

uzaklaşırken kızarıyor. Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum; anlaşılan amcamın cazibesi hâlâ yaşıyor ve iyi durumda. "Artık buradayım. Bu sefer temelli."

"Ciddi misin?"

"Kalp krizi kadar ciddi." İçkisini kaldırıyor ve alkışlar arasında bardağını benimkine vuruyor.

"Çok uzun süre uzak kaldım. Bunun değişme zamanı geldi."

PENNY

Kanepenin minderlerine yaslanıp ylang-ylang ve portakal çiçeğinin tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Dr. Faber deri koltuğunda karşımda oturuyor, defterinin yeni bir sayfası açık. Bir bacağı diğerinin üzerine atıyor ve her biri en az bir yüzükle süslü parmaklarını birbirine doluyor. Sayamayacağım kadar çok kez aynı yerde oturdum ama ne zaman gelsem ilk randevuyu hatırlıyorum.

Yırtık bir kot pantolon giymiştim, bu da babamı çileden çıkarmıştı; bir şekilde Dr. Faber'in yaşlı olduğunu ve genç hastasının fazla ten göstermesinden rahatsız olacağını düşünmüştü. Beni ofisine kadar yürüttü, bu konuda söyleniyordu ve sonra Dr. Faber kapıyı açtı ve hiç de yaşlı değildi, onun yerine otuzlu yaşlarının başındaydı ve bir güneş elbisesi ve takunyalar giyiyordu, her iki kolunun etrafında dövmelemler vardı, pembe saçları asimetrik bir bob şeklinde kesilmişti. Onu hemen sevdim. Onu eskisi kadar sık görmüyorum ama mavi duvarları, soyut sanat eserleri, kırlent koleksiyonu ve gıcırdayan eski radyatörüyle ofisi bana rahatlatıcı geliyor. Benim kendi teyzem yok ama Dr. Faber bana hep öyle hissettirdi; yargılanma korkusu olmadan dürüst olabileceğim bir akraba. Ona takıldığım adamın artık erkek arkadaşım olduğunu söylemek için sabırsızlanıyorum.

"Seni baban mı götürdü?" diye soruyor.

Gülümsememi engelleyemeyerek saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Erkek arkadaşım yaptı aslında."

O da gülümsüyor. "Erkek arkadaş mı? Penny, bu harika. Son seansımızda bahsettiğin genç adam mı?" Notlarını karıştırıyor. "Noel'den hemen önce Cooper adında biriyle deneyler yaptığından bahsetmiştin."

"Evet. Bu o."

Bir not karalıyor. "Bu nasıl oldu?"

"Sanırım elimdeki liste üzerinde çalışırken bir tür... duygular geliştirdik. Hani şu liste."

Hala gülümseyerek başını sallıyor. Seanslara ilk başladığımızda ona Liste'yi açıkladığımda endişelenmesini bekliyordum, ancak bir gün gerçekten güvенеbileceğim biriyle bu maddelerin üstünü çizmem koşuluyla denememe sıcak baktı. Dr. Faber'i bu yüzden seviyorum; her zaman nereden geldiğimi anladı ve bana hiçbir zaman isteklerimin yanlış olduğunu hissettirmedi. "Baban çıktığınızı biliyor mu?"

"Evet. Ve ondan hoşlanıyor. Cooper'ı zaten tanıyordu, biliyor musun? Takım yüzünden."

"Doğru, tabii ki." Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. "Sesin iyi geliyor Penny. İyi hissediyor musun?"

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten iyi. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Preston'dan

çok farklı. I

onunla eğleniyorum ve ona gerçekten güvenmeye başladığımı düşünüyorum."

"Bu harika." Bana nazik bir gülümseme vererek bir not daha alıyor. "Bu konuya birazdan girelim, çünkü yılın hangi zamanı olduğunu biliyorum ve eminim sen de unutmamışsındır."

İçimde akan sıcaklık soğuyor. "Hayır."

"Ama Cooper ve listen hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Her maddenin üstünü çizdin mi?" "Neredeyse." Bir kahkaha attım. "Geriye ne kaldığını bildiğine eminim."

"Vajinal seks mi?" Sesi açık sözlü. Onun hakkında her zaman takdir ettiğim bir başka şey de bu; nazik kalmaya devam ederken olduğu gibi söylüyor. Bu bana annemi hatırlatıyor. Dr. Faber'la hiç tanışmadı elbette ama sanırım onaylardı.

"Bunu yapmak istiyorum. Onunla bu deneyimi yaşamak istiyorum." "Bu konuda herhangi bir duygu ifade etti mi?"

"Eminim istiyordur." Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirip düşünüyorum. "Bana hiç baskı falan yapmaya çalışmadı. Başka şeyler yaparken de eğleniyoruz. Ama bu gerçekten özel olurdu, biliyor musun? Ya da en azından öyle olmasını umuyorum, geçen seferkinin aksine."

"Acele etmeyin, ama bence bu deneyimi yaşamanıza izin vermek güçlendirici bir deneyim olabilir. Hatta onunla yaptığınız diğer kontrol ve failliği geri alma eylemlerinden bile daha fazla."

"Oda arkadaşımın daha iyi konuşuyorsun."

Gülüyor. "İşin özünde bu var, değil mi? Gücü geri almak. Sen güçlüsün Penny. Cinselliğini kendi koşullarınla keşfetmek için kendine bu kadar alan tanımış olman hafife alınmaması gereken bir şey. Benim ilk tanıştığım Penny bunu yapmazdı."

Boğazım aniden tıkanıp ama ciyak ciyak "Teşekkürler. Biliyorum. Bazen kendimi o zamanki gibi hissediyorum ama sonra öyle olmadığımı hatırlıyorum. Büyüyorum."

Bana sıcak bir bakış atıyor ve mendilleri bana doğru itiyor. Artık üzgün olduğum için ağladığım kadar mutlu olduğum için de ağlayabileceğimi biliyor.

"Neredeyse 18 Şubatth ," diyor sesinde dikkatli bir notayla.

"Evet." Ağlamıyor olmama rağmen bir mendil alıyorum ve küçük bir kare şeklinde katlıyorum. Partinin ilk yıldönümünde berbat haldeydim; öfke ve panik yüzünden zar zor konuşabiliyordum. Şimdi daha iyiyim ama bu o günü ipe çektiğim anlamına gelmiyor - o tarih Cooper'ın doğum günü olsa bile. Panik atak geçirmeden atlatabilirim, o günü başarılı bir gün olarak kabul edeceğim. "Bunu düşünmemeye çalışıyordum."

"Kaçınmak için mi?"

"Daha çok... inatçılıktan." Bir omzumu silkiyorum. "Bugün Cooper'ın doğum günü, 18th . Onunla birlikte kutlamak istiyorum. Kardeşlerinin onun için sürpriz bir parti planlamasına yardım ediyorum. Enkaz olmak istemiyorum, anlıyor musun? Ve uzun zamandır gerçek bir anksiyete krizi geçirmemiştım. Bu yüzden ne zaman aklıma gelse yeniden yönlendirmeye çalışıyorum."

"Hangi başa çıkma stratejilerini kullanıyorsunuz?"

"Düşüncelerimi kontrol edebileceğimi kendime hatırlatmak. Nefes egzersizi yapmak. Ara vermek ve bunun yerine birkaç dakika kitap okumak. Konuştuğumuz şeyler."

"Bu harika," diyor. "Ama aynı zamanda, eğer bu zor olacaksa, kendine bir şans vermeni istiyorum. Yeni anılar yaratmak istemeni tamamen destekliyorum -bu senin için iyi işliyordu- ama bu günün hala bir yükü var."

"Bu adil değil," diyorum şiddetle.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diyor. Ellerini tekrar birbirine kenetleyerek eğiliyor. "Penny,

Cooper Preston hakkında bir şey biliyor mu?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Neden kendini tuttuğunu düşünüyorsun?"

Peçeteyi küçük şeritler halinde parçalıyorum, sonra ortalığı dağıttığımı fark ediyorum, onun yerine yumruğumun içine alıyorum. Kendimi Dr. Faber'in gözlerine bakmaya zorluyorum. "Ya bunu öğrenir ve başa çıkılamayacak kadar büyük olduğuna karar verirse?"

"Size bunun bir olasılık olduğunu hissettirecek bir şey yaptı mı?"

"Bu her zaman bir olasılıktır." Ay yüzüğümle oynuyorum; ya bu ya da yok etmek için bir mendil daha alacağım. "Ya düşünürse..."

Bunu yüksek sesle bile söyleyemiyorum ama Dr. Faber beni anlıyor.

"Ona söylemek için doğru zamanı sadece siz bilirsiniz" diyor. "Ama bu konuda açık olmaya çalışmanızı tavsiye ederim. Bu konuda içgüdülerini dinle. Az önce bana ona güvenmeye başladığını söyledin. Eğer ona geçmişin konusunda güvenirsen, bu sizi daha da yakınlaştırabilir."

"Ya da onu gönder."

"Belki," diyor. Öne doğru uzanıyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor. "Ama aşk neredeyse her zaman risk almaya değer."

PENNY

Terapistte her şey yolunda

Şimdi bitti

COOP

Aferin kızıma. Ben ön taraftayım.

Telefonumu çantama tıktırıyorum ve binadan çıkmadan önce yakamı yukarı çekiyorum. Cooper'ın kamyoneti kaldırımın hemen yanında. Kapıyı açarken zihnimde yankılanan övgü dolu gülümsememi gizliyorum. Beni otopark boyunca yürütmediği için minnettarım çünkü rüzgâr berbat.

New York'ta yaşadığım ilk yıl, hava değişikliğinin bana yardımcı olacağını düşünmüştüm. Tempe'de yaşarken Şubat ayı güzel ve ılıman hava demekti. Ne de olsa o ev partisine güzel bir gece sebep olmuştu. Acı havanın ve çamurlu sulu karın bana Preston'a yakın bir yerde olmadığımı hatırlatmasını istedim.

Tam olarak öyle olmadı ama belki bu yıl - Cooper'ın doğum gününü de kutlayarak - nihayet yoluma devam edebilirim. Dr. Faber ile seansımı umutlu bir şekilde sonlandırdım, özellikle de ilaçlarım hala iyi çalıştığı ve başa çıkma mekanizmalarımı başarılı bir şekilde kullanabildiğim için. Ayrıca Cooper'la tanıştığımdan beri panik atak geçirmedim ve bu da bir şey sayılmalı.

Ben kemerimi bağlarken eğilip beni öpüyor. Kamyonetin içi sıcacık ve sakalları tenimi hoş bir şekilde tırmalıyor. O uzaklaşmadan öpücüğü derinleştiriyorum ve bir şekilde bu onun dirseğini kornaya dayamasına neden oluyor. Korna sesi ikimizi de kahkahaya boğuyor.

Aşktan. Dr. Faber aşktan bahsetti. Bu kelimeleri bir daha kimseye söyleyebileceğimden emin değildim.

Hâlâ emin değilim ama bu olasılık uzakta bir güneş yağmuru gibi parılıyor.

"Tüh," diyor ve kamyonu vites takmadan önce son bir öpücük için içeri dalıyor. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim," diyorum kararlılıkla. Aynı şeyi babama mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum. "Daha çok bir sonraki reçetem için bir kontroldü."

"Güzel." Otoparktan çıkmadan önce kimsenin gelmediğinden emin olmak için boynunu çeviriyor. "Aferin kızıma. Seninle gurur duyuyorum."

Sifonu çektim. "Sadece bir terapi seansıydı."

"Ve bu çok zor bir iş. Torpido gözünde senin için jelibonlar var."

Onları çıkarırken kalbim küt küt atıyor. Babam beni terapiye götürdüğünde, buna daha sık ihtiyaç duyduğum zamanlarda, her zaman terapi sonrası için bir şeyler hazırlardı; dondurma ya da Barnes and Noble'a bir gezi, hatta jelibon. Cooper'ın da aynı jesti düşünmüş olması onun

bildiğinden çok daha tatlı.

"Hâlâ bu maça gitmek istiyor musun?" diye soruyor. "Kesinlikle. Amcanla tanışmak istiyorum."

"Harika." Elini kalçama yerleştiriyor, tek elle sürüyor. Sıcaklık karnımı dolduruyor. Rahatça sahiplenici doğası, dikkat çekmediği gerçeğiyle birleştiğinde, kenara çekmesini istemek için yeterince sıcak. İlk tanıştığımızdan beri onu kamyonetinde hiç boşaltmamıştım, yani bunu yapmamız gerekiyordu. Belki maçtan sonra. Geçen gün onu parmaklamam konusunda şaka yaptı ve o zamandan beri ona kendi ilacını tattırmanın ne kadar ateşli olacağını düşünmeden edemiyorum - özellikle de aynı anda sikini boğazıma sokarsam. Bu her zaman ilgi duyduğum bir şeydi, ama bunu Listeye bile koymadım; fantezilerimle bu kadar uyumlu bir adam bulabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Şöyle bir bakıyor. "Ne düşünüyorsun?" "Pis şeyler."

Başını sallıyor. "Sen benden daha azgınsın."

"Sadece bazen." Parmaklarıyla oynuyorum, ona bakarken dudağımı ısıırıyorum. Tekrar bakıyor, yutkunuyor ve neredeyse ondan oyunu bırakıp sevişmeye gitmemizi isteyeceğim ama tüm bunların onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ryan'la kurduğu ve annesinin hokey hakkında hiçbir şey bilmediği için minnettar olduğu ilişki ve iki yıldır ayık olduğu ve hayatına geri döndüğü için amcasıyla yeniden alevlendirdiği ilişki.

Bu yüzden dilimi ısıırıyorum ve Ryan'ın takımının oynadığı Pine Ridge'deki piste giderken içimden geçen arzuyu bastırıyorum. Takımları Moorbridge Ducks ve formaları o kadar küçük ve sevimli ki her gördüğümde neredeyse ağlayacağım. Çok şirinler.

Cooper kamyonu park eder etmez beni öpüyor. "Lanet olsun, Penny. Yatak odası gözleri denmesinin bir sebebi var."

Ona masumca göz kırpyorum. "Maçtan sonra parmaklarımı kışına sokabilir miyim?"

Homurdanarak beni koltuğa doğru çekiyor ve iyi ki kamyonu kapatmış çünkü dizim vites koluna çarpıyor. Kendimi onun kucağında buluyorum, uzuvlarım birbirine karışıyor ve yüzümü ulaşabildiği her yerden öpüyor; elleri kışımnda, kotumun üzerinden masaj yapıyor. Artık üşümüyor olmama rağmen titriyorum. O kadar *büyük* ki bana kendimi küçücük hissettiriyor.

"Pis kız," diye mırıldanıyor. Ceketimin yakasını burnuyla geçip boynumu öpüyor ve emiyor. Titriyorum, ellerim saçlarına doğru yol alıyor. Kot pantolonunun üzerinden sikini hissedebiliyorum. Eğer kendimizi ayırmazsak, ereksiyon olacak ve ben de çok geride kalmayacağım; şimdiden külotumun ıslandığını hissedebiliyorum. Kendime engel olamayarak ona sürtünüyorum ve o da inleyerek başını arkaya eğiyor.

Açıktaki kalan boynundan yararlanarak kulağının altındaki yara izinin hemen yanına ona uygun bir morluk bıraktım. Bunu sorduğumda, bana zar zor hatırladığı eski bir araba kazasından olduğunu söyledi. Omzunu ısırdığımda tıslayarak saçımı çekiştiriyor. Yaptığım işe bakmak için arkama yaslanıyorum ama o beni tekrar kendine çekiyor, ağzını kulağıma dayıyor.

"Tabii ki yapabilirsin," diye fısıldıyor, sesi alçak, sert ve *lezzetli*. "Ama yüzüne boşalacağım ve seni dağınık bırakacağım, çünkü sadece veletler halka açık bir yere gitmeden hemen önce erkek arkadaşlarına işkence eder."

Öpüşürken dişlerimizi birbirine geçiriyorum, bir yandan da gülümsüyorum. "Sadece beni temizledikten sonra üzerine tükürürsen."

"VE SONRA eldivenlerini yırtıp çocuğa meydan okudu. Altı yaşında." Blake Cooper'a bakıp omzuna vuruyor. "Küçükler liginde ve şimdiden takım arkadaşlarını savunmaya kararlı."

Cooper başını eğiyor ama ben gülümsemesini yakalıyorum. Maç boyunca Ryan'a tezahürat yapıyorduk -ki Ryan kendine güvenen bir patenci olmaya başlamıştı, hatta daha önce bir gol bile atmıştı- ve Blake Callahan da Cooper'ın çocukluğuna dair aklına gelen her hikâyeyi bana mutlulukla anlatıyordu.

"Ryan böyle kavgacı biri," diyor Cooper. "Penny ile birlikte ders verdiğim sınıfa başladığında çekingendi ama şimdi tamamen farklı."

Ryan'ın şutunu izleyip alkışlıyoruz ama kaleci topu yutuyor. Sodamı yudumluyorum. "Geri geliyorsun, değil mi?"

"Frozen Four'u kazanır kazanmaz," diye söz veriyor Cooper.

"Güzel. Seni orada özledim." Blake'e yan gözle bakıyorum ama o bu duygusallıktan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Görünüşe göre Cooper'ı eskiden olduğu gibi hatırlıyor - lise Cooper'ı kolej Cooper'ından bile daha çılgındı, buna inandığımdan emin değilim - ve Cooper ona kız arkadaşıyla buluşacağını söylediğinde inanamadı. Blake esprili, olmaya çalışmadan komik ve aynı zamanda oldukça flörtçüydü; imtiyaz standında bir kadınla utanmadan sohbet etti ve kocası onu almaya geldiğinde göz kırptı. Cooper'ın onun hayatındaki varlığını özlemesine şaşmamalı, özellikle de babasının ne kadar bağınaz olduğunu düşünürsek. Sebastian geçen gün bana ilişkimizi onayladığını söyledi, ancak Cooper babası hakkında konuşacak havada değildi, bu yüzden bundan bahsetmedim. Ailesinin vakfı önümüzdeki ay bir gala düzenliyor -bu kelimeyi kullandı, gala, sanki aniden bir kraliyet fantezi sarayındaymışız gibi- ve ben şimdiden kendimi garipliklere hazırlıyorum.

"Penny," diyor Blake, "Cooper'ın yarın bir takımla anlaşıp ligin yarısının canına okuyabileceğini düşünmüyor musun?"

"Muhtemelen." Cooper'ın NHL'de oynamak için beni terk edeceğini düşününce midem takla atıyor. Benden bir yıl önce mezun olacağı gerçeğini zaten düşünmüştüm. O bir yıl boyunca uzak bir şehirde, muhtemelen ülkenin öbür ucunda, hatta Kanada'da olacak, ne kadar gerekli olursa olsun berbat olacak. Ondan vazgeçme düşüncesi daha da berbat. "Ama acelesi yok. Değil mi?"

"Doğru," diyor Cooper, amcasına kısık gözlerle bakarak.

Blake, "Sadece senin ne kadar aygır olduğunu bilmesini istedim," diyor. Sakalını sıvazlıyor ve bana çapkın bir sırıtışla bakıyor. Elimde olmadan kızarıyorum. "Ayrıca, anlıyor. Değil mi Penny? Bir baba için koç ve her şey."

"Evet." Tekrar maça odaklanıyorum, Ryan yine buzda ve sürekli büyüyen yeteneklerini sergiliyor. Cooper da bir zamanlar böyleydi, küçük ama vahşi. Ben de öyleydim. Ryan'ın yaşlarındayken ben Arizona'dayken o New York'ta olduğu için bunu düşünmek saçma ama ya çocukken tanışsaydık? Birbirimizden hoşlanır mıydık? Birden aklıma küçük Cooper'ın bana paten yarışı için meydan okuduğu geldi. O hokey süveterini giymiş ve pedlerini takmış, mavi gözleri parlıyor olurdu, bense bacak ısıtıcıları ve tek parça streç giymiş, saçlarımı omuzlarımda gevşek değil de topuz yapmış olurdum. Küçükken utangaç biriydim ve içimden bir ses Cooper'a o kadar büyük bir aşk beslerdim ki onun yanında konuşamazdım diyor.

Şimdi tehlikeli bir şekilde aşık olmaya yakın olduğum adam o ve geleceği NHL'de olsa da, teknik olarak deneyebilse bile, bir parçam bunun erken gelmesini istemiyor.

Blake, "Eğer öz babası onunla övünmeyecekse, birinin övünmesi gerekir," diye ekliyor. Cooper'ın yan tarafını dürtüyor. "Bir gün, buzdaki o küçük arkadaşın senin kazağını giyecek."

Cooper'ın gülümsemesi her zamanki gibi değil; ne geniş bir sırıtış, ne de kabadayılık. Sadece yumuşaklık. Kalbim eriyor ve

Ryan birkaç dakika sonra maçın sonunda buzdan çıkıp kollarını Cooper'ın beline doladığında da işler pek iyi gitmiyor.

"Her şeyi gördün mü?" diye soruyor heyecanla. "Golümü bile mi?"

"Her an dostum," diyor Cooper. Ryan'ın kaskını çıkarıyor ve terli saçlarını karıştırıyor. "Annen nerede? Sopa tutma konusunda sana yardım etmek için bir zaman bulmam konusunda onunla konuşalım."

KOOPER

Pine Ridge'den döndüğümüzde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve bir şekilde kamyonetimden kapıya kadar olan yolda iliklerimize kadar ıslanmayı başardık. Kontrolsüzce titriyordum. Evime girer girmez Penny'yi kapıya doğru itiyorum ve onu öyle derinden öpüyorum ki dilindeki şekerin tadını alıyorum. O da benim gibi üşüyor ama en azından nefeslerimizin birbirimizin üzerinde gezinmesinde kıvılcımlar var. Kollarını boynuma doluyor, beni daha da yakınına çekiyor; bunun tüm ağırlığımı üzerinde istediği anlamına geldiğini bilecek kadar uzun süredir onunla birlikteyim. Sikim karşılık veriyor. Ryan'ın maçına gitmeden hemen önce kulağıma o iğrenç şeyleri fısıldadığında kıpırdandı ve şimdi hepsi geri geliyor. Onu kapıya doğru bastırıyorum, bacaklarım onunkilerin arasında. Ceketini omuzlarından itip boynundaki atkırıyı çözüyorum ve tam kazağını aşağı çekip göğüslerini görmek üzereyken biri öksürüyor.

Penny'nin gözleri büyüdü. "Cooper!" diye fısıldıyor, koluma vurarak.

İnleyerek arkamı dönüyorum. Sebastian, Rafael ve Hunter kanepede oturmuş, video oyunu oynarken birbirlerini itip kakıyorlar. Victoria koltukta oturuyor; Remmy koltuğa uzanmış, başı onun kucağında. Izzy, Tangy ile yerde oturmuş kitap okuyor - ya da en azından bizi görene kadar okuyordu.

"Bunu arabada yapamaz mıydın?" diye soruyor. "Ya da, ne bileyim, odanızda?" "Neden hepiniz buradasınız?"

"İster inanın ister inanmayın, her zaman sizi içermeyen hayatlarımız var," diyor Sebastian.

Yarım saniyeliğine göz ucuyla bakıyor. "Aç mısın? Yahni yaptım."

"Harika bir yahniydi," diyor Hunter. Gözlerini oyundan ayırmıyor; o kadar konsantre olmuş ki dili ağzının kenarından dışarı fırlıyor.

"Ekşi mayayı kızartma şekli? Mükemmellik," diye ekliyor Rafael.

Remmy el sallıyor. "Selam Coop," diyor. "Pen'in kas duvarının arkasında bir yerlerde olduğunu tahmin ediyorum, o yüzden selam Penny."

Penny parmaklarını ıslak saçlarında gezdirirken "Selam," diyor. "Yahni kulağa harika geliyor Sebastian, teşekkürler."

"Sonra," diye ekliyorum. "Önce halletmemiz gereken bir şey var." "Elbette," diyor Izzy abartılı bir şekilde. "Çok gürültü yapma."

Penny suratını asar. "Gerçekten güveç isterdim," diyor. "En azından güveç sıcak olur." Onu yukarı çekiyorum. "Seni ısıtmak için daha iyi bir fikrim var."

Onu odama değil de banyoya g t rd ğ m  g r n ce y z ndeki teredd t kayboluyor. Sırıttıyor ve kapı kapanır kapanmaz beni  p yor.
" kimize de sığabilir mi?"

Duş spreyini açıyorum, sonra kıyafetlerimi ıkıyorum. "Göreceğiz bakalım."

"Her zaman beni çıplak bırakmanın yollarını düşünürsün," diye alay ediyor. Tüm o pürüzsüz, illi tenini ortaya çıkarak kıyafetlerini çıkarmasını açlıkla izliyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Önce sen velet oldun."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kalçasını kaldırıyor. Onu görünce ağzım kuruyor; üzerinde pamuklu bir tanga ve çoraptan başka bir şey yok. Dudaklarını yalarken mavi gözleri bir bahar sabahı kadar yumuşak, bana göz kırıyor. Bir yağmur damlası yanağından aşağı yuvarlanıyor, duşta sırlıklam olduğunda neye benzeyeceğinin kışkırtıcı bir ön gösterimi. "Ve sen bana sözler verdin, Cooper."

"Beni yalancı durumuna düşürmeyelim."

oraplarıyla birlikte tangasını da uzun bacaklarından aşağı kaydırıyor, sonra yanımdan geçip cam kapıyı iterek açıyor. oktan buğulanmıştı ve tüm banyoyu ısıtıyordu. Su üzerini yıkarken zevkle iç geçiriyor. Bir çift boxer gibi aptalca bir şey tarafından engellenmediği için zaten ağırlaşan sıkım bu sesle seğiriyor. Tıpkı o lanet olası interrobang'i seks için kodumuz yaptığı zamanki gibi; bir bakışta yarı yarıya sertleşmiştim.

Buhar girdabında ona katılıyorum, onu göğsüme doğru çekiyor ve omzunun boynuyla birleştiği yere hızlı bir öpücük konduruyorum. Başını geriye doğru eğerek inliyor. Elimi karnının üzerinde gezdirip parmak uçlarımı kaygan tenine bastırıyorum. Hafifçe sallanıyor, bir dans değil ama duş kabininde olabildiğince yakın, ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum, kemiklerimdeki nemi kovalayan sıcaklığın tadını çıkıyorum. şu anda onda düşünceli bir şeyler var. Kirpiklerinin arasından bana bakışında bir kasıt var. Ayrılmış dudaklarını, kızarmış yanaklarını, sertleşmiş meme uçlarının soluk pembe tomurcuklarını görünce karnım sıkışıyor.

"İyi misin?" Mırıldanıyorum. Belki de terapi seansını düşünüyordur. Hiç terapiye gitmedim ama zor olduğundan hiç şüphem yok. Dürüst olmak gerekirse, yazmak gibi bir şey - kendinizden bir parçayı isteyerek bir başkasına anlatmak ve onun bunu anlamasını ummak. Her ikisini de yaptığı için benim cesur kızım. "Aklında ne var?"

Kollarımda dönerken başını hafifçe sallıyor, böylece birbirimize bakıyoruz. "Sadece Dr. Faber'in daha önce söylediği bir şey."

"Ona benden bahsettin mi?" enesini kavriyorum. "Bu konuda konuşman gerektiğinden değil, eğer zor geliyorsa." "Hayır, sorun değil" diyor. "Ona söyledim. O da onayladı."

"Sevindim."

Gülümsüyor. Yalnız kaldığımızda bana gülümsemesini seviyorum. Sanki bana kendinden bir parça, ruhunun içinde yaşayan güneş ışığından küçük bir dilim veriyor. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, sonra ısırduğunda her zaman yaptığım gibi inliyorum.

"Daha önce söylediklerinde gerçekten ciddi miydin?" diye sorar.

"Ben yalancı değilim." Bu kız beni becermek istediğini söylese, onu Dark Allure'a götürüp bir strapon seçerdim. Onun listesini büyük ölçüde bitirdik, belki de birlikte yeni bir liste yapmanın zamanı gelmiştir. Konu seks olduğunda hiç korkmadım ve şimdi de korkmuyorum. "Sevdiğim masaj yağı köşede, şampuanın yanında."

Gülümsemesi sinsileşiyor. Suyun birkaç ton koyulaştırdığı ıslak saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve sonra dizlerinin üzerine öküyor. "Sebastian buna bayılıyor olmalı."

"Sakal yağı olduğunu sanıyor."

Arkasına uzanıp onu alırken kahkahalara boğuluyor. "Neden burada?"

"ünkü seni aklımdan çıkaramıyorum ve en azından duşta biraz mahremiyetim var." şişenin kapağını çıkarmaya çalışırken ona destek oluyorum. "Fayans dizini çok acıtıyorsa söyle bana."

Sadece elini sallıyor. "Ben iyiyim."

"Üşüdüğünde daha çok acıyor."

Bana bakıyor, narin bir eliyle sikimi pompalarken dişlerini dudağının üzerinde gezdiriyor.

"Artık üşümüyorum."

Bir elimi duş duvarına dayayıp diğerini saçlarına gömüyorum. Sırtıma vuran su, Penny'nin dudaklarının sikime ilk dokunuşu kadar inlememe neden oluyor. Her yerimi öpüyor, sonra başını ağzına alıyor, diliyle taşaklarımın gerilmesine neden olan o girdaplı şeyi yapıyor.

"Lanet olsun."

Kasıtlı olarak çeker. "Cenneti kastetmiyor musun?"

Bu ucuzluk beni homurdattıyor. İşine geri dönmeden önce gülüyor, beni boğazının derinliklerine alıyor. Duygulara, ne kadar sıcak, ıslak ve sıkı hissettiğine o kadar odaklanmışım ki, parmağının kıç deliğime bastırmasını beklemiyorum. Yağla kayganlaşmış, zaten içimde akan hislere yeni bir seviye ekleyen bir şekilde sürtünüyor. Boğuk bir inilti çıkarıyorum, kendimi fayansa daha sıkı bastırıyorum.

Çekip gidiyor. "Bu iyi mi?" diye soruyor, parmağının ucunu hafifçe içime bastırarak.

Saçlarını sertçe çekiştiriyorum. Garip hissettiriyor ama kötü anlamda değil. "Evet, tatlım.

Devam et."

Parmağını yolun geri kalanında işkence edercesine yavaşça içeri sokuyor ve bu sırada sikimi dikkatle okşuyor. Parmağını soktuğunda prostatıma sürtünüyor ve ben homurdanıyorum, boğazından aşağı itme dürtüsüne zar zor direniyorum. Yine de ipucunu alıyor, içimdeki o noktayı keşfederken beni sonuna kadar alıyor. Hatta ikinci bir parmak daha ekliyor; bir anlık bir rahatsızlık oluyor ama sonra diğer her şeye karışıyor. Daha önce buraya sadece dışarıdan masaj yapmıştım ve bunun iyi hissettirdiğini düşünmüştüm ama bu tamamen farklı bir seviyede. Beni neredeyse nefes nefese bırakan, boğazından aşağı boşalmanın eşiğine getiren derin zevk dalgaları yayıyor. O da pes etmiyor, hayatımın en iyi orgazmlarından birini benden çıkarmak için işkence yapma görevinde.

Gözlerimi kapatıyorum; her tarafım gergin, neredeyse yine titriyorum, bu sefer soğuk yağmur yerine sıcaktan ve zevkten. Serbest elinin tırnaklarını karnımda gezdiriyor. Nefesim kesiliyor, ona daha sıkı bastırıyorum, aletimin geri kalanını boğazına sokmaktan kendimi alamıyorum.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Prostatımı kızdırmaya devam ederken beni güzelce alıyor, benim iyi kızım. Şimdiden boşalacakmışım gibi hissediyorum, o kadar çok zevkle doluyum ki patlamak üzereyim. Her iki parmağının ucunu o küçük yumruya bastırıp sıkıca masaj yaptığı anda gerçekten boşalıyorum.

Hepsini yutuyor, yutarken de lanet bir rüya gibi görünüyor. Ben çekilirken parmaklarını içimden çıkarıyor. Ağzı sadece duş suyundan ıslanmamış; dudaklarına ve çenesine tükürmüş. Kalkmasına yardım ediyorum, yüzünü buruşturuyor ama beni öperken gülümsüyor.

"Vay anasını," diyorum tam ağzına karşı.

"İyi mi?"

"Dediğin gibi cennette olmalıyım." Elimini onun yan tarafına sürüyorum. "Dizin acıyor mu?"

Dudaklarına bir öpücük daha konduruyor, bu sefer daha yumuşak. "Buna değer."

"Yani bu evet demek." Uzanıp duşu kapattım. Kabinden çıkmasına yardım ediyorum ve onu bir havluya sarıyorum, sonra bir tane de belime doluyorum. "Hadi bunu yatak odamda bitirelim."

Onu kucağıma aldığımda itiraz ediyor ama dengesiz hissediyorsa düşmesini istemiyorum. "Yani ben de mi geleceğim?"

"Evet, bebeğim. Boşalacaksın."

Yatak odamın kapısını yavaşça açarken alt kattan gelen uğultuları duymazdan geliyorum. Penny'yi yatağa yatırdım, sonra havluyu açtım. Vücudu su içinde, sıcaktan greyfurt pembesine

dönmüş. Dirseklerinin üzerine oturuyor, bacaklarını açarken bakışlarımla buluşuyor.

"Şimdi yüzüne boşalmış olmayı diliyorum," diye mırıldanıyorum. Orgazmdan bitkin düşmüş olsam da

horoz ilgiyle kıpırdanıyor.

Arsızca gülümsüyor. "İçimde olmanı sevdiğimi biliyorsun."

Sahiplenme duygusu bir yelken gibi açılarak kafa derimden ayak parmaklarıma kadar sıcaklık yayıyor. Öne doğru bir adım atıyorum ve elimi karnına bastırıyorum. "İşte."

Elini benimkinin üzerine koyarken titriyor. "İşte, bebeğim."

Dizlerimin üzerine çöküp onu dudaklarından öptükten sonra ağzımı aşağıya, mükemmel göğüslerine doğru indiriyorum. Sıcak ve ıslak amını avuçluyorum ve elimin topuğunu klitorisine sürüyorum. İnliyor, bana doğru bastırıyor, mümkün olduğunca çok temas arıyor. Diz çöküp dizine masaj yapmayı ve ağzımı kullanarak onu boşaltmayı planlamıştım ama bunun yerine yatağa uzandım ve kaşıklaşmamız için onu çektim.

Yumuşamış sikim kıcının kıvrımına rahatça oturuyor. Parmaklarımla onu çalıştırırken çenemi omzunun üzerinden geçiriyorum. O zaten çok dağınık, bu kolay; iki parmağımı içine sokuyorum ve klitorisini ovmaya devam ederken g noktasını buluyorum. Titriyor, bir dizi küçük iç çekiş ve inleme çıkarıyor. Karnına boşalıyorum. O tamamen benim. Bu düşünce beni başka bir iniltiyle boğuyor.

Ondan bir orgazm çıkarıyorum, sonra o bana ikinci bir orgazm yaşatana kadar devam ediyorum. Bir an için bile olsa ona dokunmayı bırakmak istemiyorum ama sonunda kollarımda iki büküm oluyor. Gözbebekleri kocaman açılmış, alt dudağı ısırılmış. Yüzümü iki yanından kavırıyor ve sanki yapacağı son şeymiş gibi beni öpüyor. Eve geldiğimizden daha çok titriyor ama en azından sıcak.

"Kıçımı sonra sık," diye mırıldanıyor. "Seni derinden hissetmek istiyorum."

Sonra yataktan kayar ve havluyla kurulanarak yolun geri kalanını tamamlar.

Bir an kıpırdamıyorum, sözlerine -belli ki akşamın geri kalanında birlikte oturmamı istediği sözlerle- ve etrafta dolaşırken hareketlerini izlemeye dalıyorum. Bir tişört almak için şifonyerimi karıştırıyor, sonra koridora bakıyor. Görünüşe göre etraf temiz, çünkü dışarı fırlıyor ve bir süre sonra atılmış kıyafetlerimizle geri geliyor.

"Cooper?" diye soruyor bana kıyafetlerimi fırlatırken. "Seni kırdım mı?"

"İyi anlamda." Başımı hafifçe sallıyorum. "Aşağı inmek istediğine emin misin?"

Tereddüt ediyor ama sonra midesi gürültüyle gurulduyor. "Jelibonlar akşam yemeği değildir," diyor biraz üzgün bir şekilde. "Bunu zor yoldan öğrendim."

Aşağı indiğimizde Penny, Victoria'yla birlikte koltuğa yerleşiyor -çocuklar Remmy'yi oyuna çekmişler- ve defterini çıkarıyor. Mutfaka gidip iki kase güveç ısıtıyorum, sonra da ekmek ve buzlu çayla birlikte getiriyorum.

Izzy bana bakarak, "Bu çok uzun sürdü," diyor. Hâlâ yerde yatıyor, etrafına birkaç kedi oyunağı yayılmış. Tangy bir adım ötede oturmuş kuyruğunu sallıyor. Gösteriden pek etkilenmiş gibi görünmüyor. Kızımın heyecanlanması için çok şey gerekiyor. Basit bir oyuncak işe yaramaz; bunun için ton balığı veya kedi nanesi ya da özel durumlarda kuş videoları çıkarmanız gerekir.

"Katılıyorum," diyor Sebastian kuru bir sesle. Öldürürken yumruğunu havaya kaldırıyor. Hunter ona beşlik çakıyor. "Biz de bir arama ekibi göndermek üzereydik."

Penny gülerken güveç kâsesini alırken bana teşekkür ediyor. "Cevabı beğeneceğinden emin değilsen aramaya çıkma."

Izzy elleriyle Tangy'nin kulaklarını kapatır. "Affedersiniz, burada masumlar var."

"Ne oynuyorsun?" İşaretle soruyorum. Yerde Izzy'ye katılıyorum ama Penny'nin bacaklarına yaslanmak için kayıyorum. Giydiği kıyafetleri değiştirmek yerine benim tişörtümle kalmayı tercih etti ve ince kalçalarında durması için yarım düzine kez kıvrımak zorunda kaldığı bir eşofman altı ekledi. Kasemi soğuması için bir kenara bıraktım ve Penny'nin dizine kumaşın üzerinden masaj yaptım. Elini omzuma koyup sıkıyor, belli belirsiz bir teşekkür ediyor.

"Halo," diyor Rafael. "Katılmak ister misin?"

"Belki yemekten sonra."

Tangy, Izzy'nin yanından süzölerek geçiyor ve kucağıma yerleşiyor. Parmaklarımı Penny'nin dizinde gezdirirken onun sıcak ağırlığını karnıma bastırıyorum. Dışarıda şimşekler çakıyor, birkaç dakika sonra da gök gürlüyor. Penny elini artık yarı kuru olan saçlarıma daldırıyor ve tırnaklarını kafa derime geçiriyor. Gözlerim kayarak kapanıyor.

İnsanlar aşktan çok doğal bir şeymiş gibi bahsediyor ama şimdiye kadar bunun beni de kapsayıp kapsamadığını bilmiyordum. Yine de böyle her an? Penny yanımda, Tangerine kadar hayatıma girmeye çalışıyor. Bunları yaşayabilecek kadar şanslı olduğum için evrene şükrediyorum.

KOOPER

14 Şubat

PENNY

BİTİRDİM

Bensiz mi?

Kapa çeneni, ne demek istediğimi biliyorsun.

Bebe

ğim çok gurur

duyuyorum.

Buna inanamıyorum.

Yap

Belgeye bakmaya devam ediyorum, sanki hepsi yok

olacaktı gibi

Dağınık ama var mı? Ben???

abilirim. Sen lanet olası bir

rock yıldızısın.

Yazacak büyük bir kağıdın yok mu?

Bana gönder.

O da böyle söyledi.

Eh. Birkaç saat sonra hala büyük olacak.

Whoops

Tam üstüne bastım, değil mi?

Ramen alabilir miyiz?

Artı kekler.

Lowell'a otobüs yolculuğu için

saklayacağım. Kutlamak

için yemek yiyelim.

Şimdi gidip uyuyacağım.

Ne istersen, bebeğim

Hepsini

getireceğim. Ne de olsa

Sevgililer Günü.

<3

PENNY

"Bekle, yani doğum günlerinizin gerçekten isimleri mi var?"

Izzy bir kez daha koridorun ortasında donup kalıyor ve beni ona çarpmamak için kısa bir süre durmaya zorluyor. Neredeyse bir saattir rastgele bir alışveriş merkezindeki bu parti mağazasındayız, Cooper'ın doğum günü partisi için süslemeler topluyoruz ve Izzy'yi seviyorum ama iş alışverişe gelince çok yavaş kalıyor. Başını salladı. "Evet. Izzy Günü, tabii ki en güzel gün. Ama aynı zamanda James Günü, Sebastian Günü ve Cooper Günü."

Arabaya bir sürü neon shot bardağı attı. Onlara şüpheyle bakıyorum. "Yirmi bir yaşında değilsek bunları alabilir miyiz?"

Omuz silkiyor. "Alkolü biz almıyoruz ki. Bu Seb'in işi."

Sebastian'ın henüz yirmi bir yaşında olduğunu sanmıyorum ama bunu sorma zahmetine girmiyorum. Sahtekârlığı muhtemelen birinci sınıftır. "Gerçekten özel bir kokteyl mi yapıyor?"

"Tokat atışı." Izzy sırtıyor. "Öyle bir sıçıp batıracağım ki, sabırsızlanıyorum." "Haverhill partisindeki gibi mi?"

Biraz oflayıp puflayarak rafları karıştırıyor. "O ilk dönem Izzy'ydi. İkinci dönem Izzy'nin daha fazla dersi var."

"Sınıf üçüncü şahıs olarak mı konuşuyor?"

Arabaya üç farklı 'Mutlu Yıllar' pankartı koyuyor. "Tanrım, Cooper'la çıkmama bayılıyorum. Lütfen onunla da aynı şekilde uğraştığını söyle. Onu birkaç yüz basamak aşağı indirecek birine ihtiyacı var."

"Muhtemelen daha fazla," diye itiraf ediyorum. "Bu çok kolay."

"Bu yaz bizimle Outer Banks'e gelmelisin."

Saçlarımı kulağımın arkasına atıp gülümsüyorum. Bu kadar ileride birlikte olacağımızı ve aile tatiline davet edilecek kadar ciddi olacağımızı düşünmek güzel. Outer Banks'e hiç gitmemiştim.

-Aslında hiç plaja gitmedim ve Cooper'ın şort giymiş, üstsüz halini düşünmek hoşuma gidiyor. "Sanırım beni davet etmesini ummam gerekecek."

"Oh, yapacak." Izzy parmak uçlarında uzanıp mavi plastik masa örtülerini alıyor. "O sana aşık."

Donup kaldım. Bir an için kendimi kapatabileceğimi düşünüyorum çünkü Izzy başka bir şey söylüyor ama onu duymuyorum. Masa örtülerini arabaya atıyor ve elini yüzümün önünde sallıyor. "Dünyadan Penny'ye."

Başımı hafifçe sallayarak göz kırpmıyorum. "Özür dilerim."

"Daha söylemedi mi?" Başını yana doğru eğiyor. "Tuhaf. Çünkü kesinlikle öyle."

Sonra sanki dünyamı sarsmamış gibi köşeyi dönüp bir sonraki koridora geçiyor.

Bu bir sürpriz değil. Aptal değilim, Cooper'ın beni önemseydiğini biliyorum. Hem de çok. Ama çıktığın birine değer vermek ve onu sevmek tamamen farklı şeyler ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. On altı yaşımdan beri genel bir prensiple hareket ediyorum: diğer kızlar sevilir, ama ben sevilmem. En azından romantik olarak. Arkadaşlarım olabilir, babam da var ama bir erkek arkadaş? Beni ben olduğum için seven bir erkek arkadaş? Onlardan birine sahiptim ya da en azından sahip olduğumu sanıyordum ve sonra hayatımı mahvetti.

Cooper, Preston'a hiç benzemiyor. Bunu biliyorum. Yine de şu anda bunu hatırlamakta zorlanıyorum.

Ellerime bakıyorum. Titriyorlar. Eskiden hiç titremezlerdi, ama şimdi böyle birdenbire ortaya çıktıklarında, bu iyi bir şey olmadığı anlamına geliyor. Yutkunuyorum. Ağzım bulanık, sanki az önce bir avuç pamuk yemişim gibi. Nefes egzersizlerimi hatırlamakta zorlanıyorum. Her şey çok iyiydi. İlaçlarım işe yarıyordu. Başa çıkma becerilerim etkili oldu. Ayda iki kez terapi yeterli oldu. Hayatım nihayet benimmiş gibi hissettiriyor ve bunun için özür dilemek zorunda değilim. Cooper, hakkı olsa bile geçmişimi duymak için zorlamadı ve bu süreçte kendimi geçmişimin tamamen yok olabileceğine ikna ettim.

Anılarımdan kaçamayacağımı bilmeliydim. Hele de dişleri varsa. Zihnimin kenarlarında pusuya yatmış, tökezlediğimde beni yakalamaya hazır olduklarında, özellikle de her Şubat sonunda.

Cooper'ın doğum günü neden 18 Şubat'ta olmak zorundath ? Ayın, yılın her gününün dışında mı?

"Penny!" Izzy sesleniyor. Onu uzaktan duyuyorum, sanki bir futbol sahasının karşısından bana bağıríyormuş gibi. Öne doğru bir adım atıyorum ve neredeyse tökezliyorum.

Cooper ve ben ne zaman Liste'den bir şeyin üstünü çizsek, bu yaşananların anısına bir siktir git oldu. Şimdi son madde hariç hepsini yaptık - büyük olanı, eğer varsa bir "seni seviyorum" gibi hissettireni - sonunda bir yere varacağımı düşündüm. Bir gram utanç ya da panik hissetmeden 18 Şubatth tarihinde kendi hayatımı yaşayacağımı, erkek arkadaşımın yirmi birinci yaş gününün tadını çıkaracağımı ve tüm konuklar gittikten sonra onu yatağa götüreceğimi ve sonunda o korkunç anı sileceğimi

Preston'ın sırf telefonunda kayıt tuşuna basabilmek için beni sevdiğini söylediğini fark ettim.

Şimdi, arabayı bir sonraki koridora itmek neredeyse imkansız geliyor. Diğerleri? Gülünç.

"G E L İ Y O R !" Sebastian sesleniyor. "Herkes sessiz olsun!"

Işıkları kısıyorum; odanın öbür ucunda, müziğin sesini kısarken bana başıyla onay veriyor. Daha önce hiç sürpriz bir parti düzenlememiştim ama öğleden sonra kafamı toparlamak için biraz zamanım olunca bunu hazırlamak eğlenceli oldu. Futbol sezonunu bitirmiş ve tatilde olan James, Cooper'ı bir günlüğüne dışarı çıkardı ve bu arada evi dekore ettik, tam bir bar kurduk ve tüm takım arkadaşlarını ve İngilizce bölümünden arkadaşlarını evde ağırladık. Tangerine tüm bu kargaşadan son derece mutsuzdu, bu yüzden onu oyuncakları ve en sevdiği kedi kulesiyle Izzy'nin odasına kapattık. Seb'in tokat shot'ını daha önce denedim ve tam da Cooper'ın seveceği türden bir içki, viski şutunun bir versiyonu, ama kiraz ve limonlu. Bu gece içmenin iyi bir fikir olacağını sanmıyorum ama umarım Cooper eğlenir. Bunu hak ediyor, özellikle de normal sezonda odaklanması gereken maç sayısı azalmışken.

Ön kapı açılıyor ve önce Cooper içeri giriyor. "Bana iyi davrandı," diyor ama James ışıkları

açtığında ve hepimiz tezahürat yapmaya başladığımızda cümle bitiyor. Bir an donup kalıyor - gerçekten şaşıyor, bu çok sevimli ve kalbimin en iyi şekilde çarpmasına neden oluyor - ama sonra

gölüyor. "Hayatta olmaz!"

"Mutlu Yıllar!" Sebastian bağılıyor. "Bir dahaki sefere Red's'e gittiğimizde içkiler senden, seni yaşlı piç.

Şimdi parti yapalım!"

Müziğin sesini açarak hoparlörlerden Nirvana'yı gönderir. Evan, Cooper'ın en sevdiği şarkılardan oluşan bir çalma listesi hazırladı. Son zamanlarda ona sevdirdiklerimden birkaçını, yani ebedi favorilerim Taylor Swift ve Harry Styles'ı araya sıkıştırdım.

Cooper beni kollarına çekip etrafında döndürüyor; bir eli sırtımda, diğeri popomda, sahiplenici bir tutuşla beni şimdi kapalı olan ön kapıya doğru sertçe öptüğünde daha da harika oluyor. Derin bir nefes alıyorum, onun kokusunun ve gece havasının serinliğinin tadını çıkarıyorum. Bugün onu özlemiştim ve işler bir an için ters gittiğinde keşke onunla konuşabilseydim diye düşündüm. Yine de onun doğum gününü mahvetmek istemedim ve en iyisi de bu. Sadece anın içinde kalmalıyım. Jordan Feinstein'in evinde, gizlice bira içmenin skandal olduğunu düşündüğüm boktan bir ev partisinin, erkek arkadaşım için sürpriz bir doğum günü partisinin yanında hiçbir önemi yok.

Dudakları dudaklarıma değerken gülümsüyorum. "Mutlu yıllar, bebeğim."

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye soruyor odanın etrafına bakarken. Dans pistine yer açmak için mobilyaları duvarlara taşıdık ve Izzy ile daha önce aldığımız tüm süslemeler sayesinde her şey mavi-gümüş balonlar ve flamalarla donatıldı. Pasta yerine, kasabadaki fırından farklı aromalarda, mor ve beyaz buzlu, ortalarına küçük yenilebilir kılıçlar saplanmış kapkekler tercih ettik. Sebastian ve James mutfaktaki barı yönetmeyi planlıyorlar, Bex'in fotoğraf çekmek için bir film kamerası var ve içeriden bir mola vermek isteyen ancak kıçlarını dondurmamak istemeyen herkes için arkada bir ateş çukurumuz bile var. Takım arkadaşlarının planladığı bira pong ve dart turnuvalarını da eklersek, Cooper'ın en sevdiği parti türü bu olmalı.

"Izzy'nin fikriydi," diye itiraf ediyorum. "Cooper Günü için. Ama Sebastian ve ben planlamaya yardım ettik. Bex de, Evan, Remmy, Mia ve James de o gün seni uzak tutmamıza yardım ettiler."

İnançsızlıkla başını sallıyor. "Yani temelde herkes. Bu inanılmaz, Red. Teşekkür ederim."

Ona gülümsüyorum. "Sahte kimlikleri atmak nasıl bir duygu?"

"Sanki yeni bir adammışım gibi." Bana daha sıkı sarılıyor, çenesini başımın üstüne koyuyor ve Kurt Cobain'in sesiyle sallanıyoruz. Birini selamlarken, doğum günü dileklerini kabul ederken dinliyorum. Yüzümü onun boğazına dayıyorum ve her kimlerse görmezden geliyorum.

Elini saçlarımda gezdiriyor. Saçlarımin yarısı yukarıda, yarısı aşağıda, çünkü geçen gün *Super Smash Bros* oynarken yarışın ortasında bana baktı ve "Saçların bu haldeyken muhteşem görünüyorsun" dedi.

Uyluk ortası, uzun kollu, bebek mavisi kadife elbisem, sütyensiz de giyebileceğim, neredeyse hiç olmayan göğüs durumumu bile cazip gösteren bir yakaya sahip. Çok sevdiği çizmelerimi ve yırtmasını umduğum dantelli bir külot ile taytımı giyiyorum ve çantamda, listede vajinal seks dışında kalan tek maddeyi (rol yapma) geçiştirmeye yardımcı olacak saçma bir şey var ve onun da buna katılacağını biliyorum. Elf kulaklarının onu tahrik ettiğini anlamak için Arwen'e nasıl baktığını yeterince gördüm ve yazmakta olduğum kitapta kurt adam olarak oynadığı bir versiyon hakkında iyi huylu olduğu için bunu yapabilirim. İşleri ne kadar saçma tutabilirsem, kendimi o kadar gevşek ve rahat hissedeceğim ve daha sonra alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak.

Sonunda birbirimizden ayrıldık. Partinin içinde dolaşırken elimi tutuyor. Sebastian ona bir tokat atışı yapıyor, ben de kendime sert bir maden suyu kapıyorum ve çoktan dart oyununa dalmış olan takım arkadaşlarının arasına karışıyoruz. Cooper oynayıp ilk oyunu kazanırken ben Evan, Victoria ve Mia ile sohbet ediyorum çünkü görünüşe göre genel atletizmi denediği her şey için geçerli.

Ayrıca izlemesi de çok seksi, Victoria'nın benimle dalga geçtiği bir gerçek.

Yüzümün kızardığını pek iyi saklayamıyorum. Başka bir tur için hazırlanırken, bir öpücük için başını arkaya yatırıyor ve onu şu anda üst kata sürüklememek için sahip olduğum tüm çabayı harcıyorum.

"Oynamak ister misin?" diye soruyor. "Bir sonraki oyun?"

"Bu işte iyi olacağımı sanmıyorum." Burnumu kırıştırıyorum. "Ben şeylerde iyi değilim... bu her neyi içeriyorsa."

"El-göz-koordinasyonu," diye ekliyor Mia. Mat siyah ve kanatlı eyeliner'ı kadar düzgün dudaklarını kıvrıyor ve kadehini bana doğru kaldırıyor. Siyah dar kot pantolon, bileğimi kırabileceğim topuklu ayakkabılar ve yeşilin vurgulayıcı tonuna rağmen bir şekilde çıkardığı askılı bir bluz giyiyor; parti başladığı andan beri insanlar ona bakıyor. Gecenin sonunda kendi seçimini yapacak ve eminim bu da kırık kalplerden oluşan bir iz bırakacak. "Ayaklarınla çok daha fazlasını yapabilirsin."

"O da öyle dedi," diyor Izzy yanlarından geçerken sinsice. Gümüş rengi mini bir elbise, beyaz deri botlar giymiş ve bolca parıltılı makyaj yapmıştı. Sebastian onu gördüğünde bir go-go dansçısına benzediği şakasını yapmıştı ve dürüst olmak gerekirse bu benzetme yerindeydi. Mia makyajıma yardım ederken banyoda saçlarını yaptı ve şimdi saçları büyük, yumuşak bukleler halinde yüzünün etrafında asılı duruyor. Ne yazık ki herhangi bir erkek ona bakmayı aklından bile geçirse, üç ağabeyinin dikkatini çekecek - ve iyi türden değil. Onun ve Mia'nın yanında kendimi giydirme oyunu oynayan bir çocuk gibi hissediyorum.

Uzanıp Izzy'nin elini tutuyorum. "İz, bu harika görünüyor." Işıldıyor. "Belki de bir parti planlayıcısı olmalıyım."

"Gerçekten yapabilirsin," diyor Mia. Elindeki içkiyle, zaten sadece buz kalmış olan boşluğu işaret ediyor. Nedense eskisinden daha kalabalık geliyor. Tüm bu insanların ne zaman geldiğini, Cooper'ın hepsini tanıyıp tanımadığını ya da Callahan'larda bir parti olduğunu duyup uğrayıp uğramadıklarını merak ediyorum. Rastgele gelen yabancıların düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. "Böyle bir şeyi düzenlemekten sorumlu olma düşüncesi gözüme ok saplama isteği uyandırıyor ama sen bu işte iyi olursun."

"Mood," diye kabul ediyor Victoria, Remmy ona bir kokteyl, kendisine de bir bira getirdiğinde ondan bir içki daha alıyor. Onu dudaklarından hafifçe öpüyor, bu da beni gülümsetiyor. "Ama sen harikasin."

"Ve biraz da korkutucu," diye ekliyor Sebastian, bir elinde bira, diğerinde kokteylle Remmy'nin hemen arkasından. "Yanlış salsa aldım ve dükkâna geri dönmek zorunda kaldım."

Kokteyli Mia'ya uzatıyor, o da tek kaşını kaldırarak kokteyle bakıyor ve boş bardağını dolu olanla değiştiriyor. "Benim kişisel barmenim olacağını söylediğinde şaka yapmıyormuşsun."

Sebastian cevap vermeden önce birasından uzun bir yudum alır, "Sevgilim, şimdiye kadar sözüme sadık olduğumu bilmen gerekirdi."

Cooper ve ben birbirimize bakıyoruz. Mia ve Sebastian doğaları gereği çapkınlar, ama açıkçası Mia'nın ondan o kadar hoşlandığını bile sanmıyorum. Yine de Mia pek fazla insandan hoşlanmaz, bu yüzden birine olan ilgisini ölçmek için genellikle iyi bir yol değildir.

"Yanlış bir salsa türü olduğunu bile bilmiyordum," diyor Cooper. "Kulağa sahte geliyor."

Izzy nefes nefese kalır. "Rangers buluşmasından bu yana sana en iyi Cooper Günü'nü yaşattım ve aldığım teşekkür bu mu?"

Gülüyor, saçlarını karıştırıyor. "Teşekkürler, İz. Sen bir erkeğin isteyebileceği en iyi kız kardeşsin."

"Saçıma dokunma," diye homurdanıyor ama gülümsemesini yakalıyorum. İlk defa onun yerinde

olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Çok göz alıcı ama voleybol için her şeyi göze alıyor ve üç aşırı korumacı sporcu ağabeyle büyümek nasıl bir şey? Bana o kadar yabancı geliyor ki hayal etmekte zorlanıyorum. "Bir saat içinde 'Mutlu Yıllar' şarkısını söyleyeceğiz."

Cooper inliyor. "Ve sen bunu yaparken beni garip bir şekilde ortalıkta mı bırakacaksın?"

"Eğlenceli olacak," diyor. "Değil mi Penny?"

Cooper'a masumca göz kırparak omuz silkiyorum. "Bu bir doğum günü partisi."

"Senin ve Izzy'nin berbat bir kombinasyon olacağını bilmeliydim," diye homurdanıyor. "Seni arkadaş olmaya zorladığım için pişmanım."

Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bana dart nasıl oynanır göster."

PENNY

Tahmin edebileceğim gibi bu işte berbatım. Cooper'ın yardımına rağmen duvara tahtadan daha fazla dart gönderiyorum ama en azından herkesi güldürüyor. Oyun bittiğinde minnetle duvara yaslanıyorum. Berbat bir dart oyunu gibi aptalca bir şey için bile olsa ilgi odağı olmak beni iyi hissettirmiyor.

Kollarımı karnıma sarıyorum ve Cooper'ın takım arkadaşlarıyla sohbetini izliyorum. Brandon bile burada. Evan, Cooper'ın tüm takımın, hatta pek iyi anlaşılamadığı çocukların bile burada olmasını isteyeceği konusunda ısrar etti. Eminim takımla arasını iyi tutmaya çalışıyordur. Bu yüzden protesto etmedim, çünkü özellikle şu anda hokey her şeyden önce geliyor ama Brandon yaptığı şey yüzünden bir pislikti ve Cooper hayatına devam etse bile ben etmedim.

Bakıyorum. Brandon benimle göz teması kuruyor, şüphesiz bakışlarımı hissediyor ve birasını kaldırıyor. Gülümsemeye çalışıyorum ama yüzüm plastik gibi.

"Penny, içki?" Sebastian mutfığa doğru yürürken sorar.

Bir içkiden zarar gelmez. Sonuçta bu bir parti. İçkiyi emmek için bir sürü kek yiyeceğim. "Tabii, teşekkürler."

Bana bir tane, Cooper'a da bir tane shot getirdi. Biraz hızlı yudumladım. Viski boğazımı yakıyor, gözlerimi sulandırıyor ama hoşuma gidiyor. Karnıma ateş gibi yerleşmesi hoşuma gidiyor. Bir tane daha istiyorum ve onu da yudumluyorum.

Mia beni odanın ortasına çekiyor, böylece *Reputation*'dan bazı seçkin parçalara eşlik edebiliyoruz. Izzy ve Bex'in yanı sıra Victoria ve Dani de bize katılıyor ve çok geçmeden odadaki hemen hemen her kız dans ederken erkekler de onları izliyor, bazıları ıslık çalıyor ve sanki bir konserdeymiş gibi telefonlarını havaya kaldırıyor. Bir şarkı diğerine karışırken, odanın kenarlarının puslu görüldüğünü fark ediyorum. Müzik uzaktan geliyor, sanki uzaktan duyuyormuşum gibi. James elinde bir tepsi içkiyle geliyor, ben de iki tane alıp birini yudumluyorum ve diğerini Mia'ya doğru itiyorum. Geri fırlatmadan önce sırtarak kaldırıyor.

Bex birkaç Polaroid çekmek için fotoğraf makinesini kullanır. "Doğum günü çocuğu ve kızının bir fotoğrafı!" diye bağıyor müzik eşliğinde.

Cooper kaykılıp kollarını belime doluyor ve çenesini omzuma atıyor. Kalbim küt küt atıyor ama Bex fotoğrafı çekerken bir şekilde gülümsüyorum. Gelişmesi için salladıktan sonra bize uzatıyor. Cooper sırtıyor; başımın arkasına tavşan kulakları takmış. Ben de gülümsüyorum ama kendimi ne kadar rahat hissediyorsam o kadar rahat görünüyorum. Kollarında olmama rağmen ondan ayrı duruyorum.

"Çok sevimli," diyor Bex. "Birlikte olmanıza çok sevindim."

Duygu selini yutkunararak geri çekiyorum ve "Teşekkürler. Ben de memnun oldum."

Cooper beni öpüyor ama daha fazla yakınlaşmadan Evan ıslık çalıyor ve onu çekim yapmak için uzaklaştırıyor

Mickey, Jean ve takımdan birkaç kişi daha vardı. Kalabalığın arasından yavaşça geçip Mia'yı arıyorum ama onu göremiyorum; mutfığa geldiğimde Brandon dışında kimse yoktu. Hızla geri çekilmeye çalışıyorum ama o beni fark ediyor.

"Penny?" diye soruyor.

Oturma odasına kaçma isteğime direnerek yutkunuyorum. "Ne?"

Elindeki birayla bana işaret ediyor. "Konuşabilir miyiz?"

Bir yanım hayır demek istiyor ama yeterince samimi görünüyor. Cooper'ın onunla gerçekten bir sorunu olsaydı bana söylerdi, değil mi? Vermont'ta ikimize de pislik gibi davrandı ama bu iyi davranamayacağı anlamına gelmiyor. Biraz dengesiz hissederek bir adım öne çıkıyorum; viski beni çok etkiliyor.

"Sadece özür dilemek istedim," diyor, tezgâhın etrafından dolaşıp ona yaslanarak. Sallantılı bir adım daha atıyorum ve beni ayakta tutmak için uzanıyor. Kolumu tutarak yüzünü buruşturuyor. "Tam bir pislik gibi davrandım ve özür dilerim. Koç Ryder'a, sana ve ona saygı duyuyorum. Sadece kırgındım. Bu işe bulaşmamalıydım-"

Ondan uzaklaşıyorum.

Tropik Mavi.

"Penny?" diyor kaşlarını çatarak. "İyi misin?"

Şimdi onun kolonyasını kokladığım için, fark edebildiğim tek şey bu. Duman gibi içime akıyor, deniz suyu ve meşeden oluşan çirkin bir duman. Neredeyse öğüreceğim; temiz bir nefes almak için başımı yana çeviriyorum ama bir türlü gitmiyor. Ellerime bakıyorum. Titriyorlar ama onları hissedemiyorum. Aslında hiçbir şey hissedemiyorum ve arka plandaki müzik çok uzak bir melodiye dönüştü ve iki saniye önce karnımda viskiyle sıcacıktım ama şimdi o kadar üşüyorum ki sanki cırtlıçplak soyunup Şubat gecesine çıkmışım gibi hissediyorum.

Tropik Mavi. Preston'dan beri koklamadım ama yine de burnum her notayı hatırlıyor. O gece onu sürmüştü, kendini onunla ıslatmıştı. Onun üzerinde koklamıştım ve o zaman beni tahrik etmişti. Diğer kızların erkek arkadaşları Axe kullanıyordu ama benimki çoktan gerçek bir kolonyaya terfi etmişti. O bir erkekti ve Jordan'ın partisinde onunla üst kata gizlice çıktığım o gece, beni bir kadına dönüştürmesi için kararlıydım.

Üst kattaki koridorda öpücükler. Boş bir oda bulmak. Gözlerimi sulandırır da esrarından birkaç firt çekmek.

Gözlerimi kapatıyorum, sanki bu zihnimde bir film gibi oynayan anıyı yerinden oynatacakmış gibi. Avuçlarımı yüzüme bastırıyorum. Brandon'ın hâlâ benimle konuştuğunu düşünüyorum ama kulaklarımdaki donuk çınlamayı duyamıyorum ve tenindeki koku dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kollarımdan tutup ellerimi gözlerimden uzaklaştırıyor; onu geriye doğru itip kaçmaya çalışıyorum. Uzaklaşmam gerekiyor. Uzaklaşabilirsem, beni filme alamaz-

Odayı itiyorum ve merdivenlere doğru koşuyorum. Nefes alamıyorum. Boğazıma sanki biri kızgın kömür sokmuş gibi hissediyorum ve herkesin yüzü büyük bir bulanıklık, bir anı lekesi. Üst katta tökezliyorum, bir adımı kaçırdığımda neredeyse düşüyordum. Cooper'ın odasının kapısını çekerek açıp arkamdan çarparak kapatırken görüşüm bulanıklaşıyor. Yere yığılıyorum, başımı kollarımın arasına gömüp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Hâlâ hiçbir şey hissedemiyorum, ne ayaklarımı ne de ellerimi, ama kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyor.

Cooper'ın evindeyim.

New York'tayım.

Cooper.

Cooper'la birlikteyim, Preston'la değil. Preston'ın şu an nerede olduğunu bile bilmiyorum. Ama erkek arkadaşımın nerede olduğunu biliyorum. Aşağıda doğum gününde iyi vakit geçiriyor. Ben onun kız arkadaşıyım ve

onun yanında olmalıydım, ama onun yerine burada yalnızım. Aptallık. *Boğuluyorum.*

Deniz suyu ve meşe. Bileklerime sıkıyordum çünkü onun gibi kokmak istiyordum. Bunu seviyordu, değil mi? Beni parmağında oynatıyordu.

Cam şişe koyu maviydi ve üstü turkuazdı. *Gözlerinden daha güzel*, demişti, onu ilk kez onunla birlikte odasında keşfettiğim gün. O zaman bile bunu planlamış mıydı? İhanet etmek için mükemmel bir kız olduğuma karar vermesine neden olan şey neydi?

Bir adım atmaya çalışıyorum ama yere düşüyorum ve başımı pencerenin yanındaki kitaplığın köşesine çarpıyorum. Alnımdan acı fişkırıyor ama dişlerimi sıkıp dolaba doğru sürünüyorum. Kokuyu burnumdan atmam gerekiyor. Anıyı silkeleyip atmam ve onu parçalara ayırmam gerekiyor.

Bir şekilde dolaba ulaştım. Açıp içine giriyorum ve bir yığın ayakkabının üstünde top gibi kıvrılıyorum. Uzanıp rastgele bir kazağı tutuyorum, askıdan çekip çıkarıyorum ve yüzümü içine gömüyorum. Cooper'ın misk kokusu burnuma doluyor ve bir sonraki hıçkırığımı rahatlama hıçkırığı oluyor. Bunu yapabilirim; kendimi sakinleştirebilirim. Beş dakika sonra partiye dönmüş olacağım.

"Red? Bebeğim, nereye gittin?" Ses uzaktan geliyor ama en azından Cooper'ın sesi olduğunu biliyorum.

Preston bana hiç Red demedi.

Yeterince hızlı değil.

KOOPER

"BU ÇOK İYİ BİR İÇKİ," diyorum Seb'e, kolumu omuzlarına atıp onu yanlamasına kucaklarken. Ağırılığını beklemiyordu, bu yüzden birlikte duvara yaslandık ama bu ikimizi de güldürdü. "Bunu gerçekten kendin mi tasarladın?"

"Keskin, tıpkı senin gibi, kardeşim," diyor bana sırtarak. "Tatlı da." "İlk kısım kulağa oldukça kötü geliyordu."

"Evet, şey. Penny'ye karşı o kadar tatlısın ki dişlerim ağrıyor."

Bir misillemem bile yok ve en kötüsü -belki de en iyisi- misilleme yapmak istemiyorum. Ne olmuş yani, sevgilimden hoşlanıyorum. O benim her şeyim. Dizlerimin üzerine çöküp ona tapabileceksem kırbaçlanmaya razıyım.

Onun yerine Seb'in saçlarını karıştırıp şakağına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Teşekkürler, kardeşim."

Çok sayıda unutulmaz Cooper Günüm oldu ama bu hepsinin üstünde. Değer verdiğim herkesin, tüm kardeşlerimin, arkadaşlarımla, takım arkadaşlarımla ve kız arkadaşımın burada olması kalbimi tahmin ettiğimden daha fazla şişiriyor. Herkesin etrafımda olmasının tek kötü yanı Penny'yi sürükleyip üzerindeki o küçük mavi elbiseyi çıkaramamam. Kabalık etmek istemesem, hemen üst kata çıkıp sevişmek için ısrar ederdim.

İçkimi yudumlarken etrafıma bakıyorum ama onu göremiyorum. Neredeyse herkes oturma odasına dolmuş, kapasiteyi çoktan aşmışız ama nereye baksam tanıdık bir yüz görüyorum. Izzy'nin böyle olmasını istemediğinden eminim ama McKee'de şimdiye kadar kurduğum tüm bağlantıları hatırlatması güzel. Blake Amca beni tekrar seçmeler hakkında düşünmeye itti, ama seçmelere katılsaydım ve sonra bir takım beni çağırırsaydı? Evan ya da Remmy ile asla bu kadar sıkı bağlar kuramazdım. Geçen yıl James'le bir kez daha yaşayamazdım. En kötüsü, Penny ile hiç tanışmamış olma ihtimalim çok yüksek ve o benim her şeyim. Bunu düşünmek bile acı veriyor. Duvara yaslanırken göğsümü ovuyorum.

Bex birkaç dakika önce ikimizin Polaroid fotoğrafını çekti ve o fotoğraf sabah ilk iş cüzdanıma girecek. Plastik bardağıma gülümseyerek başımı sallıyorum. James'in cüzdanında Bex'in fotoğrafı olduğunu öğrendiğimde onunla acımasızca dalga geçmişim. Şimdi onu çıkarıp herkese göstermek için can atan ben olacağım. *Hey, kız arkadaşımı görmek ister misin? O dünyadaki en güzel kadın değil mi?*

"Bira pong oynamaya başlamalıyız," diyor Evan, yanımı dürterek. "Geçen seferki rekoru kırmaya çalışalım."

"Kesinlikle," diyor Remmy. "Vic'i ekibim için arıyorum."

Evan inliyor. "Bu da Penny'nin onunla ortak olmasını isteyeceği anlamına geliyor."

Remmy güler. "Pen'e tüm sevgimle, ama eğer bir dart atamıyorsa, yapabileceğini sana düşündüren nedir?"

pinpon topu atar mısın?"

Omuz silkiyorum. "Şey, evet. Ama umurumda değil."

"Çünkü kırbaçlanmışsın," diyor Jean, bir ağız dolusu cipsin arasından kalın kalın. "Boğazının etrafında ateşten bir ip var."

"Sen bir çeşit gizli şair misin?" Remmy öyle diyor. "İçinde biraz country var mı?"

Jean aksanını abartarak, "Kanada'da da kovboylar var," deyince Remmy kahkahayı patlatır.

Evan iç çekerek partide etrafına bakınıyor. "Sence Mia ile şansım nedir?"

Seb homurdanıyor. Evan'ın omzuna vurur. "Dostum, saygısızlık etmek istemem ama o seni canlı canlı yer ve kayışını tükürür."

Mickey, Izzy'nin arkadaşı olduğunu hayal meyal hatırladığım bir hatunla konuşmasını yarıda keserek, "Onunla yatabilirim," diyor. Kız ona öfkeli bir bakış atıyor ve uzaklaşıyor. Ben irkiliyorum ama o fark etmemiş gibi görünüyor.

Anlıyorum, Mia müthiş bir güç. Hala farklı bir adam olsaydım, onu çoktan yatağa atmaya çalışırdım. Sebby'ye katılıyorum, Evan'ın üzerine yürürdü. Mickey tatlı dille onun yatağına girebilir ama istese bile orada kalabileceğinden şüpheliyim.

Evan'ın bakışlarını takip ediyorum. Mia, beyzbol takımından hayal meyal tanıdığım bir adama sürtünüyor ve adamın iki eli de Mia'nın kalçalarında. Penny yok ama.

"Oynayacaksak Penny'yi bulmam lazım," dedim çocuklara. "Hemen dönerim."

"Şipşak yok!" Remmy, ben duvarı iterken parmaklarını şaklatarak bana bakıyor.

"Sanki Victoria'yla banyoda öpüşmemişsin gibi," diyor Jean.

"Beş saniye kadar," diyor Remmy kederle. "Sonra aletimi tuttu ve uzaklaşırken onu izlememi söyledi."

"Sıcak."

"Bu sadece sana seksi geliyor çünkü ikinci aşamadan öteye hiç geçmedin."

Sesleri arka planda kaybolurken homurdanıyorum. Bir Harry Styles şarkısı çalıyor - en azından ben öyle sanıyorum; Penny'nin önünde umursamıyormuş gibi davransam da, şarkıları iyi bir hava veriyor - bu yüzden sevgilimi dans pistinde bulacağımı sanıyorum. Ama kalabalığın arasından iki kez geçiyorum ve onu göremiyorum. Izzy voleybol takımından bazı arkadaşlarıyla birlikte, James ve Bex vestiyere yaslanmış öpüşüyorlar, Mia ve beyzbol oyuncusu göz göze gelmişler ve takımdan bir grup birinci sınıf öğrencisi dart tahtasını ele geçirmiş. Penny yok.

"Hey," diye soruyorum yanımdan geçerken Rafael'e. "Penny'yi

gördün mü?" "Sanırım mutfaka gitti."

Omzuna vuruyorum. "Sağ ol dostum."

Ama mutfakta sadece bir kişi var, Brandon. Dürüst olmak gerekirse, gelmesine şaşırdım. Minnettarım, çünkü sezonun bu sonlarında ve Hockey East'i garantilemeye bu kadar yakinken olabildiğince takım birliğine ihtiyacımız var, ama yine de. Penny'den özür dilemesini söylediğimden beri zorunluluk dışında konuşmadık ve bunu yaptığını da sanmıyorum.

Kapı aralığına yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Penny'yi buralarda gördün mü?" "Az önce buradaydı."

"Onunla konuştun mu? Hâlâ o özrü bekliyorum, biliyorsun. Buna doğum günü hediyesi diyebilirsin." Tezgâhın etrafında dolaşıp çenesini ovuşturuyor. "Ben de bunu yapmaya çalışıyordum." "Deniyor muydun?"

"Bilmiyorum dostum. Tamamen çıldırdı, öylece kaçtı-" Midem sıkışıyor. "Ne tarafa?"

Ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırdı. "Kastettiğim-"

"Hangi. Lanet olası. Yolu?"

"Bilmiyorum. Belki de yukarı çıkmıştır."

Kalabalığı iterek geçiyorum. Merdivenlerin dibinde, tanımadığım bir kıza çarpıyorum; içkisi ikimize de sıçrayınca çılgılık atıyor ama görmezden geliyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve kapımı iterek açıyorum. Kalbim her atışta göğüs kafesime çarpıyor. Brandon her ne yaptıysa, her ne olduysa, kızımın iyi olduğunu öğrendiğim an üstesinden geleceğim.

"Red? Bebeğim, nereye gittin?"

Onu göremedim. Belki kaçırmışımdır diye bir daire çiziyorum ama odam o kadar da büyük değil. Yatağım hâlâ yapılı ve masamda kimse oturmuyor. Belki garip bir saklambaç oynuyordur diye yatağın altına bakıyorum ama tozdan başka bir şey yok. Seb'in odasına gitmiş olamaz, ama belki de Izzy'nin odasında Tangerine ile birlikte. Ya da üst kattaki banyoda?

Tam çıkmak üzereydim ki dolabımın kapısının aralık olduğunu gördüm. Çömelip kapıyı iterek sonuna kadar açtım. "Penny?"

Kalbim o kadar sert çarpıyor ki, bir çürük gibi hissediyorum. Penny dolabımın zeminine kıvrılmış, yapabileceği en küçük topun içinde, yüzü örgü kazaklarımdan birine gömülmüş. Hıçkırırken omuzları titriyor, göğsünüzün derinliklerinden gelen büyük bir yutkunmayla. O kadar kötü titriyor ki, bir adım ötesinden bile görebiliyorum.

Her şey donuyor. Bir an için duyamıyorum, içimde akan öfke çok güçlü, ama başımı sallıyorum, görüşümün kenarlarındaki bulanıklığı geri kırıyorum ve bu yardımcı oluyor. Sert atmayı unut. Kalbim paramparça olmak üzere. Adını tekrar söylüyorum, daha sessiz, ama ya beni duymuyor ya da beni görmezden geliyor, çünkü başını kaldırmıyor.

Onun gözlerini görmem gerek.

Onunla birlikte dolaba giriyorum. Normal büyüklükte bir dolap olduğu ve benim onun iki katı olduğum düşünüldüğünde dar geliyor ama idare ediyorum. Elimi uzatıp dizine koyuyorum ve o elimi geri çekiyor.

"Kırmızı," diye mırıldanıyorum. Sesimi alçaltmakta zorlanıyorum ama belli ki çok korkmuş ve bağırırsam -gerçekten yapmak istediğim bu olsa bile- onu daha çok korkutacağım. "Hey, sakızlı ayı. Bana bakabilir misin?"

Başını kaldırıyor.

Lanetimi ısırarak geri alıyorum. Aslında yapmak istediğim şey yumruğumu duvara vurmak ama bunu yapmamayı başarıyorum.

Zar zor.

İri mavi gözleri kan çanağına dönmüş. Yüzü kızarmış, gözyaşlarıyla parlıyor. Ama tüm bunlar alnındaki kesiğin yanında sönük kalıyor. Çoktan morarmış, kan damlacıkları yüzünün yan tarafına doğru ilerliyor.

Lanet olası dünyadaki her şey yok olup gidiyor.

Yarı normal konuşabilene kadar çenemi çalıştırıyorum. "Bunu sana kim yaptı?" Sesi çığ bir fısıltı. "Ne?"

"Brandon mıydı?" Ben de en az onun kadar titriyorum. "Sana ne yaptı böyle?" Kaşları birbirine yaklaştı. Başını sallıyor. "Koku yüzünden."

Tişörtümün kenarından bir kumaş parçası koparıyorum ve kanlı şakağına tutuyorum. Beyin sarsıntısı mı geçiriyor? Gözleri yeterince açık görünüyor. "Ne kokusu?"

"Onun-ben yapmadım-" Tekrar hıçkırırken yüzü buruşuyor. Elime vuruyor ama kanı görünce

titriyor.

"Ne? Bebeğim, nefes al, bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Onun parfümü!" diyor, sesi çiğ çiğ yanarken. "Tropik Mavi. Aynısından. Aynısı.

Preston'inki gibi. Bunu her zaman takardı; öldüğünde de takıyordu..."

Başını iki yana sallayıp kollarını dizlerine doluyor.

Kanım dondu. Eski sevgilisinin adını pek duymadım ama bunun çirkin bir geçmişten kaynaklandığını düşündüm. Bu her zamanki boktan ayrılığa benzemiyor. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Neredeyse sormak istemiyordum ama artık kapı açık olduğuna göre içeri girmem gerekiyor. Bana ihtiyacı var. "Ne zaman?"

Yine hıçkırıyor. Sesi tenimi delen bıçaklar gibi geliyor. Onu kendime yaklaştırp sallıyorum. "Ne zaman, Penelope? Söyle bana."

Başını sallar. "Cooper, yapamam. Seni kaybetmeye dayanamam."

O daha konuşmasını bitirmeden ben başımı iki yana sallıyorum. "Beni kaybetmeyeceksin.

Her ne olursa olsun, beni kaybetmeyeceksin." Burnunu çekiyor.

"Nereden biliyorsun?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu sözleri daha önce hiç söylememiştim ama dünyadaki her şeyden daha doğrudular ve Penny'nin bana izin verdiği sürece onun olacağını kesin olarak bilmesi gerekirken kendimi tutmamın bir faydası yok. Bunu fark ettiğim anı hatırlayamıyorum; binlerce farklı an olabilir, kısa anlar bir araya gelerek ruhumun dokusuna işleyen bir takımyıldızı oluşturmuş olabilir. Bana her gülümsediğinde, yeniden aşık oluyorum.

"Çünkü seni seviyorum."

KOOPER

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda göğsüm hafifliyor. Sanki çok büyük bir sır taşıyormuşum gibi - gerçi dürüst olmak gerekirse, ona her baktığımda duygularımın yüzümde neon ışıklarla parladığını herkesin görebileceğinden eminim- ve şimdi nihayet rahatlayabilirim.

Uzun bir süre sadece bana baktı. Onu tekrar kollarıma çekme dürtüsüne direniyorum. Bunu seçmesine ihtiyacım var, beni ve bizi seçmesine. Hafızanın kapısından birlikte geçmek için. Hikaye ne kadar çirkin olursa olsun, neye katlanmış olursa olsun, sonunda orada olacağım, onu sıkıca tutacağım.

Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalı. Eğer bilmiyorsa, bir erkek arkadaş olarak başarısız oldum demektir.

"Sana güveniyorum," diyor. İfadesinde sert bir şeyler var, görmeye alışık olduğum Penny'den biraz daha fazlası. "Bir daha kimseye böyle güvenebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Sonra uzanıp onu kollarıma çektim. Kendini küçülterek bana doğru sokuluyor. Dudaklarımı kısa bir süreliğine saçlarına değdirirken belini sıkıca kavıyorum. "Bana güvenebilirsin. Acele etme."

Burnunu çekerek bana doğru başını sallıyor. "Sanırım düştüm," diyor. "Yukarı çıktığımda. Panikliyordum, yapamadım... Sanırım başımı kitaplığınıza çarptım."

"Yarın onu parçalara ayıracağım."

Sanırım bir gülümseme alıyorum. Dış hatlarını göğsümde hissedebiliyorum. "Tek koklayabildiğim Tropik Mavi'ydi." "Tropik Mavi nedir?"

"Bir kolonya." Yine burnunu çekiyor. "Gerçekten boktan bir kolonya. Eski sevgilim sürekli kullanırdı." "Preston."

Tutuşumda sertleşiyor. "Evet. Preston. Ama Brandon takıyordu. Vermont'ta olanlar için özür dilemeye çalışıyordu ve elini uzattı, ben de kokladım ve sanki... sanki oraya geri dönmüştüm. Farklı bir ev partisinde. Farklı bir 18 Şubatth ." Bu kez gerçekten gülüyor, acı acı, başını sallayarak. "Bunu durdurmam gerektiğini biliyordum."

Süveter. Hafızasını durduracak, panik ataktan kurtulmasını sağlayacak bir şey arıyor olmalıydı. Kazağı aldım ve ona uzattım. "Al, bebeğim."

Bana bakıyor. Gözleri hâlâ yaşlarla dolu ama sesi daha istikrarlı. Yanağındaki bir damla gözyaşını siliyorum. Burnunu tekrar kazağına gömüyor. Hissettiğim sahiplenme duygusunu bastırmaya çalışmıyorum bile.

"Teşekkürler," diyor kalın bir sesle. "Bunu bir iltifat olarak kabul et sanırım.

Güzel kokuyorsun." "Sevindim." Elimi saçlarında gezdirip nazıkçe çözüyorum.

"Preston seks yaparken beni filme aldı."

Söyleyeceği her şey için kendimi hazırladığımı sanıyordum. Ama yanılmışım. Sözleri beni vurdu.

lanet bir yük treni gibi. Sanki boğazıma yumruk atmış gibi; bir an nefes alamıyorum.

Birden her şey anlam kazandı. Seks yok, fotoğraf yok. Uzun mesafe takıldığımızda görüntülü arama yok. Seks dükkanındaki tripod... yüzüm yanıyor. Farkında olmadan ona karşı bir pisliktim, acısıyla alay ediyordum. Lanet olsun.

Alt dudağı titriyor ve gözlerinden taze yaşlar süzülüyor. Yerde eriyip gitmek istesem de ona bakmaya devam etmek için kendimi zorluyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sevdiğin biri sana bu kadar acı verici bir şey söylediğinde, anısını hissedebiliyorsun ve bu senin bile değilken ne söylersin?

"Tatlım. Çok özür dilerim." Ona savurmak istediğim tüm küfürleri yutuyorum, elime fırsat geçse iki saniye içinde yumruklayacağım bir pislik. "O... Yani, o..."

"Hayır, öyle değildi." İçi boş bir şekilde gülüyor. "Bunu çok istedim. Onu sevdiğimi sanıyordum. Ona bu kadar yakın olmak, bu deneyimi onunla paylaşmak istedim."

"Çok tatlı," diyebildim.

"Bu bizim ilk seferimizdi." Tırnaklarıyla gömleğimi çekiştiriyor. Geçen gün Mia'yla birlikte kuaföre gidip tırnaklarını yaptırmış; gece mavisli tırnaklarının her birinin üzerinde bir kar tanesi var. "Bir süredir çıkıyorduk ve bu mükemmeldi, biliyor musun? Ben artistik patinajcıyım. O bir hokey oyuncusuydu. Benden büyüktü, bu da beni özel hissettiriyordu. Ben ekibimle antrenman yaparken onun takımı buzun diğer ucunda olurdu ve hepimiz takılırdık. Altı aydır çıkıyorduk, bir sonraki adımı atmaya hazır hissediyordum. O daha önce seks yapmıştı ama ben yapmamıştım ve ona bu kadar yakın hissetmek istiyordum."

Hafiften midem bulanmaya başladı. Penny'nin ilk seferini büyük bir olay olarak görmesi bana mantıklı geliyor. Bekâret sosyal bir olgu elbette ama bu çoğu insan için büyük bir önem taşımadığı anlamına gelmiyor. Takip etmek istediği bir liste planlamasına şaşmamalı; ilk seferi lekeli olduğu için kendi deneyimleri üzerinde kontrole ihtiyacı vardı. "Bunu sen mi planladın?"

"Sayılır. Bir gece, büyük bir maçıdan sonra, bir parti verdik. Takım arkadaşının ailesi tatildeydi, bu yüzden ev bize kalmıştı. Kendimizi yatakta bulduk ve seks yaptık."

Tepkimi ölçmek istercesine gözlerini yukarı kaldırıyor. Kolunu yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum. "O zaman fark ettin mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Telefonunu saklamış. Birkaç hafta sonra tanıdığı herkese gösterdiğini öğrenene kadar haberim yoktu. Her anını sevdim, gizli ve özel olduğunu düşündüm ve bu arada tüm arkadaşları benim ne kadar sürtük olduğuma gülüyordu. Bunu bir cesaretle yaptı."

Bu ne lan? Kavrayışım onu kıvrıncı kadar sıkılaştırıyor. Kendimi derin bir nefes almaya ve rahatlamaya zorluyorum. "Lanet bir cesaret mi?"

"Bitirmeme izin ver," diye araya giriyor. Sesi titriyor ama ben başımı sallıyorum. "Sonunda sadece onlar değil, tüm okul izlemeye başladı. İnsanlar inkâr etmeye çalışıyordu ama herkes görüyordu, arkadaşlarım bile. Preston'dan ayrıldım ama sonra babam nedenini öğrenmek istedi ve ben... ona söyleyemedim. Annem öldükten sonra aramız açıldı, bu yüzden ona *nasıl* söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Çok utanç vericiydi. Her şeyi gördüler, Cooper. Baştan sona her şeyi."

Duraksıyor. Ona sıkıca sarılıyorum, sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum.

Derin bir nefes alıyor ve sonra şöyle diyor: "Desert West'teki kısa programımdan hemen önce öğrendi. Yıllardır gittiği ilk yarışmamdı. Biri annesine söylemiş, o da ona söylemiş. Bu konuda benimle yüzleşmeye çalıştı ama sahneye çıkmam gerekiyordu. Gösterimin ortasında panik atak geçirdim. ACL'mi bu şekilde yırttım. Düştüm ve tahtalara çarptım."

Sanki bunu daha önce açıklamış ve atlatmak için mesafeye ihtiyacı varmış gibi gerçekçi bir tonda konuşuyor.

"Ne oldu? Lütfen bana o piçin hapiste olduğunu söyle."

Başını iki yana sallıyor. "Suç duyurusunda bulunduk ama o ve birkaç arkadaşının hokey takımından atılmasından başka bir şey olmadı."

"Yüce İsa."

"Ama dürüst olmak gerekirse... umurumda bile değildi," diyor tereddüt ederek. "Onlara ne olduğunu yani. Sadece kendimi filme çekilmeme izin verecek bir duruma soktuğum için herkesin benim bir sürtük olduğumu düşünmesinden nefret ediyordum. Hatta biri restoranda babamın yanına gelip kızının böyle bir şey yapmasına asla izin vermeyeceğini söyledi. Preston'ın ailesi bizi dinleyen herkese hakkımızda kötü konuştu."

"Ama o seni destekledi, değil mi?"

Derin bir nefes alır. "Evet. Ama eskisi gibi değildi, biliyor musun? Uzun zamandır böyle değildi ama bunu ondan saklamaya çalıştım ve sonra birdenbire kocaman bir yara aldım ve ne zaman şehirde bir yere gitsek insanlar bana bakıyordu ve ben... ben artık onun küçük kızı değildim. Her şey farklıydı. Arizona State'teki işini bile etkilemişti, patronlarından birinin torunu takımdaydı. Sözleşmesini yenilemediler, o da McKee'deki işi aldı ve lise son sınıfta bizi Moorbridge'e taşıdı. Şu anda bulunduğumuz yere gelmemiz çok uzun sürdü ve Vermont'ta neredeyse her şeyi berbat ediyordum."

Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiliyorum. İlk başta anlaşılmamızın gizli kalması konusunda bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı. Babasının onu yargılamasını istemiyordu, bu ondan bir sır daha saklamak anlamına gelse bile. "Tatlım, ben çok-"

Yüzünü hızlıca siler. "Yapma," diyor. "Partiye geri dönmeliyiz." "Oraya geri dönmeyeceğiz." Alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Önemli değil."

"Ama bu senin doğum günü partin."

"Ve sen acı çekerken parti umurumda bile değil." Yüzünü okşadım. "Benden ne istiyorsun? Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Artık bunu düşünmek istemiyorum." Elbisesini tutup yukarı kaldırıyor. "Unutmak istiyorum.

Bana listedeki son şeyi ver Cooper, lütfen. Ona ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var."

Elbiseyi başının üzerinden çekmeye çalışıyor ama dirseklerine dolanıyor. Yavaşça aşağı çekiyorum. İkimiz de içiyorduk ve dolabımdaydık ve şu anda ona bu kadar yakın olmak istesem de yapamam. O daha fazlasını hak ederken olmaz. Başımı sallıyorum.

"Ama sana güveniyorum," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diyorum. Tüm bunları itiraf etmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum, bunu gözlerinde görebiliyorum. Bana annesinden bahsetmek zordu, ama bu daha zordu ve Preston'dan beri hiçbir erkeğe vermediği bir güven seviyesi gerektiriyordu ve şimdi ikimiz de bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz. "Biliyorum, bebeğim. O yüzden bana güvenebileceğini göstermeye devam etmeme izin ver. Bunu ayık olduğumuzda ve ikimiz de hazır olduğumuzda yapacağız, gerçekten hazır olduğumuzda, tamam mı? Söz veriyorum."

Hıçkırarak kendini bana yapıştırdı. "Beni sevdiğini söylemiştin." Cevap olarak onu sıkıca sarıyorum.

"Hâlâ mı?" Sesi zar zor duyuluyor. "Berbat mı ettim?"

"Hayır, bebeğim. Hiçbir şeyi berbat etmedin." Onu kucağımda sallıyorum. Burada, partiden ve dünyanın geri kalanından uzakta, hislerimin ne kadar derin olduğunu anlamasını sağlamak için tek şansımış gibi geliyor. "Seni seviyorum ve durmayacağım."

"Söylemek istiyorum." Tırnaklarını sırtıma geçiriyor. "Ama her denediğimde kelimeler dağınıyor."

Kalbim güm güm atıyor. Bunu söylemesini istiyorum. Bunu söylemesini hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Ama az önce bana kendinden büyük bir parça verdi ve ben bunu zorlayamam. Beklemek ne kadar korkutucu olursa olsun, onun geleceğine güvenmeliyim.

"Acele etme," diye mırıldandım. "Ben burada olacağım."

PENNY

19 Şubat

Hazır olduğumu bilmeni
istiyorum. Sadece dün gece için
değil.

Ben hazırım çünkü bu adımı seninle birlikte atmak istiyorum.

Çünkü sana güveniyorum.

Tamam mı?

COOP

Tamam, tatlım.

Buraya gel, bir şey üzerinde çalışıyordum.

İlk seferimin özel olduğunu düşünmüştüm.

Tabii, başkasının evindeydi. İkimiz de içmiştik. Ama olmasını istediğim, hayal ettiğim her şeydi ve bunu hayatımın geri kalanında birlikte yaşayacağımı düşündüğüm kişiyle yaşadım. Her anını, garipliğini ve rahatsızlığını istiyordum. Ne yaptığını fark etmeden önce, her anı zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. Bu anının eski bir çift paten kadar yıpranmış olmasını istedim.

Meğer o ana kadar özelin ne demek olduğunu bile bilmiyormuşum.

Cooper ve ben yine partiye katılmadık. Bunun yerine, rahat etmem için kıyafetlerimi çıkarıp kendi kıyafetlerini giymeme yardım etti ve kız kardeşinin yatak odasından Tangy'yi aldı. O Sebastian'a durumu açıklarken ben de ona sarıldım. Oradayken biraz kek ve sabah akşamdan kalma olmayalım diye su şişeleri aldı. Viski baş ağrım ve ağlamaktan tıkanmış burnumla onun kollarında uykuya daldım ve olmak istediği yerin orası olduğundan bir an bile şüphe etmedim.

Ama bu? Bu büyü.

Odasının kapısında durdum ve ona baktım. "Bunu sen mi yaptın?"

Elini saçlarının arasında gezdiriyor, gülümserken başını eğiyor. Saçları artık biraz daha uzun, sakalları da öyle, sezonun sonuna yaklaşıyoruz. Pencerenin dışında kar yağıyor, bana her zaman *Peanuts*'taki Lucy'yi düşündüren türden yağlı, ıslak kar taneleri. Dersleri iptal etmediler ama dün gece partiye giden herkesin akşamdan kalmalığını kar tatili için bir bahane olarak kullandığından şüpheleniyorum. Daha önce kardeşleriyle kartopu savaşı yaptık ve Izzy ve ben şu anda ön verandada asılı duran küçük bir kardan adam yaptık. Dün gecenin ağırlığından sonra, gün Sebastian'ın bizim için yaptığı sıcak çikolata kadar tatlı geldi.

Ama şimdi yalnızız. Temizledi, çarşafı değiştirdi ve pencere kenarlarında mumlar yaktı. Yatağın üzerine ve pencerelerin etrafına peri ışıkları dizdi. Alçak ışığın görüntüsü içime bir sıcaklık gönderiyor. Seviştığımızde genellikle kirli olur ama o bir şekilde biliyordu -pek çok şeyi bildiğini fark ediyorum- bunun için tatlıya ihtiyacım olduğunu.

"Çok mu sevimsiz?" diye soruyor.

Eğildim ve onu dudaklarından öptüm.

"Hayır." "Umarım evi ateşe vermeyiz."

"Sadece tutkumuzla," diyorum, sırf onun yüzünü buruşturduğunu görebilmek için. Ona sırtırken alt dudağımı ısırıyorum. "Çok mu fazla?"

"Gel buraya, sen," diye homurdanarak beni kollarının arasına alıyor ve yatağa taşıyor. Her zamanki gibi beni yere atıyor. Biraz zıplıyorum, yatağında beni nasıl gördüğünü izliyorum. Çarşaf lar serin ve temiz ve onları çıplak tenimde hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Kazağımı çıkarmak için eteğimi tutuyorum ama başını sallıyor ve kendisi yapıyor. Saçımı düzelttikten sonra ona göz kırpmıyorum. Ağlamak üzere değilim, dün gece bunu çok yaptım ama yüzündeki şefkatli ifade neredeyse su kanallarını tetiklemek için yeterli. Tüm o sessiz, neredeyse utangaç şefkat ve sadece benim için.

Kot pantolonumu çekiştiriyor, sonra ellerini kalçalarım da gezdiriyor, diz çöküyor, böylece aşağı yukarı göz hizasında yız ve beni öpebiliyor. Ben de onu öpüyorum ama sadece bir anlığına; onun da soyunması için sabırsızlanıyorum, bu yüzden hissettiğim onun çıplak teni oluyor. Son sevişmemizden bu yana sadece birkaç gün geçti ama dövmelerini görmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Lacivert kazağının kumaşını çekiştirdiğimde, tişörtüyle birlikte onu da çıkarıyor ve kot pantolonunu indiriyor. Yatakta bana katıldığında üzerimizde sadece iç çamaşırlarımız var ve beni kendine çekerken sıcak bedenini hissetmekten zevk alıyorum. Temmuz ayında öğlen vakti Arizona güneşi gibi; onun ısıltısının tadını çıkarmak istiyorum.

Boğazımın çukurunu öpüyor, sonra kolyemdeki kelebek tılsımını ağzına alıyor, ıslak bir şekilde tükürmeden önce birkaç dakika emiyor. Titriyorum, elimi saçlarına dolamak için yukarı kaldırıyorum. "Telefonumu ve bilgisayarımı kapattım," diyor.

Gözlerim yaşardı. Ağlamamak için çok fazla.

"Gerçekten mi?" "Sadece ikimiz varız, Red. Sana gösterebilirim."

Başımı sallarken sakalını okşuyorum. "Sana güveniyorum."

Bu kelimeleri uzun süre göğsümde tuttuktan sonra, onları özgürce vermek garip hissettiriyor. Ama bu iyi bir gariplik ve umarım zamanla nefes almak kadar normal hissettirir. İlk tanışmamızdan beri Cooper bana ona güvenmem için sebepler veriyor. En büyüğünü dün gece beni sevdiğini söyleyerek verdi. Henüz karşılık vermedim; bu son adım ve hâlâ çok uzakta hissettiriyor ama kendimi yaklaşıırken hissedebiliyorum. İçine çekilmemiz için bu sıcak kozayı yaratmışken nasıl hissetmem?

Bizi yan yatırıyor ve kocaman eliyle saçlarımı okşuyor. "Benim güzel, muhteşem kızım," diye mırıldanıyor. "Konuş benimle, tamam mı? Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sadece sen." Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum. Hissede bildiğim kadarıyla yarı yarıya sertleşmiş durumda. Vücuduma hoş bir ürperti daha gönderiyor. Yakında onu kalbimin derinliklerinde hissedeceğim. Birlikte yaptığımız her şeyi sevdim, ama dizlerinin üzerine çöküp beni tatmak için bacaklarımı açtığı ilk andan beri arzuladığım şey buydu.

Bizi oturtuyor, ki bu görüldüğünden daha zor çünkü onu öpmeyi bırakmayı reddediyorum ve braletimi de başımın üzerine çekiyor. Elini önümde gezdiriyor, külotumun bel bandına yerleştirmeden önce göğüslerimi okşuyor. Dokunuşu nazik olabilir ama gözlerindeki şiddet nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

"Bu da benim için aynı derecede önemli," diyor parmak uçlarını kumaş parçasının üzerinde gezdirirken. "Her iniltini, her sızlanışını ve adımı her söyleyişini duymak istiyorum. Sen benimsin, ben de seninim ve bunu duymak istiyorum."

Külotu bacaklarımdan aşağı çekip bir kenara fırlatıyor, sonra aynısını boxer-brief'i için yapıyor. Ben yastıklara düşene kadar bacağımı çekiştiriyor. Birini ağzına alıp neredeyse bütün olarak

emmeden önce uzun bir süre göğüslerime bakıyor; nasırlı parmak uçlarıyla diğeriyle oynuyor.

Kalçalarımı oynatıyorum, temas arıyorum ve o da kalçasını bacağımın arasına sokup zaten ıslak olan kıvrımlarıma yavaşça sürtünerek beni ödüllendiriyor. İsteddiği gibi inliyorum ve o da bacağı yavaş, lezzetli bir sürtünmeyle hareket ederken diğer göğsüme de aynı muameleyi yaparak beni ödüllendiriyor. Yeterince yakın değil ama o da bunu biliyor. Sonunda işkencesini bitirdiğinde, bacağıyla değiştiriyor ve beni daha da geniş açıyor. Çıplak vücudumun her santimini ona açıyorum ama onun ateşli bakışları altında arzudan başka bir şey hissetmiyorum. Endişe yok, panik yok. Cooper'ın alçak sesle inlemesi ve dudaklarını yalaması sayesinde kendimi çok seksi hissediyorum. Ne istediğini tam olarak bilen ve onu elde edecek bir kadın.

"Güzel ve ıslak olduğundan emin olmak istiyorum," diyor göbeğimi öperken. Doğum lekeme daha fazla dikkat ediyor, bu da gözyaşlarımı tekrar kırıştırmama neden oluyor. Güzel gözyaşları. Elimi saçlarına atıyorum ve başını aşağıya doğru çekiyorum.

Dilinin amıma ilk dokunuşu onu inletiyor. Dilini düz bir şekilde bana bastırıyor, hareket etmeden sadece nefes alıyor. Sonra ucunu klitorisimin etrafında döndürüyor, karnımı sıkacak kadar yaklaşıyor ama son anda geri çekiliyor. Saçını çekiyorum. Sonunda küçük tomurcuğu emmeden önce bir kahkaha atıyor.

"Velet," diyor, sesi boğuk. "Lanet olsun, tadının nasıl olduğunu asla unutamayacağım."

Klitorisimi emerken bir parmağını içime sokuyor, sonra bir diğerini, onları makaslayarak. Parmaklarının uçlarını g-noktama sürtüyor ve yıldızlar görüşümün kenarlarında dans ederken başımı geriye eğiyorum. Bana acıyor, dudaklarımda onun adıyla boşalana kadar o noktayı çalıştırmaya devam ediyor. Aşırı duyarlılıktan titrediğimde bile bana nefes aldırıyor; klitorisimle oynamaya devam ederken üçüncü bir parmağı beni içeriden çalıştırıyor.

"Cooper," diye sızlanıyorum. "Daha fazla."

"Ne yani, parmakların senin için yeterince kalın değil mi?"

Topuğumu sırtına saplıyorum. "Lütfen bebeğim. Daha fazla beklemek istemiyorum."

Sonunda çekiliyor, dudakları benim kayganlığımın parlıyor ve gözbebekleri kocaman açılıyor. Parmaklarını çekiyor ve kaybın acısını hemen hissediyorum. Genellikle bu noktada beni sikmek için bir oyuncak alırdı ama şimdi değil. Onun yerine komodinden bir prezervatif alıyor ve dişleriyle yırtarak açıyor.

Doğrulup sikine uzanıyorum. Artık tamamen sertleşmiş durumda -beni yerken ne kadar tahrik olduğunu asla unutamayacağım- ve elim sikinin etrafını sardığı anda inliyor. Oyuncak güzel tabii ama onunki sıcak ve sert, teni kadife gibi. O kadar kalın ve uzun ki, beni herhangi bir oyuncaktan, hatta bana aldığı pahalı olandan bile daha iyi dolduracak. Çok tecrübeliyim, ama tıpkı kıcımlı sikerken ve sonuna kadar soktuğunda hissettiğim gibi gerginliği hissedeceğim. Başparmağımı ucuna sürterek spermi etrafa yayıyorum ve diğer elimle taşaklarını okşuyorum. Ağırlaşıyorlar, şüphesiz ağrıyorlar.

Prezervatifi takmasına yardım ediyorum. İşimiz biter bitmez beni derin bir öpücüğe çekiyor ve ağzımı yalıyor. Dilindeki sıcak çikolata kalıntılarının tadını hâlâ alabiliyorum. Tanrı'ya şükür kokusu temiz ve serin, Tropik Mavi'ye hiç benzemiyor. Uzaklaşırken yüzümün yan tarafını şefkatle okşuyor. Arzuyla koyulaşan o güzel mavi gözlerini kırıştırıyor ve başparmağını alt dudağımda gezdiriyor.

"Hâlâ iyi misin?" diye soruyor. "Hala benimle misin?"

Sadece başımı sallıyorum, sesindeki yoğunluğa kapılıyorum. Elinde değilmiş gibi beni bir kez daha öpüyor ve sonra beni yatağa doğru itiyor. Aralarına yerleşirken bacaklarımı açıyorum. Aletini eline alıyor, son bir vuruş yapıyor ve sonra bana bakarken, amansızca santim santim içeri itiyor.

Çok hızlı gitmemek için gösterdiği çabadan dolayı titriyor. Kolunu kavırıyorum, onu içime

alırken sırtımı kamburlaştırıyorum. Çok dar, ama bu onu daha da lezzetli kılıyor; onu çok derinde hissedebiliyorum, yemin ederim beni tamamen dolduruyor.

"Siktir," diye soluk soluğa kalır. "Kahretsin, bebeğim, sanki sadece benim için yaratılmışsın."

Bacağımı kalçasına doluyor ve onu daha da yaklaşıtıyorum. Göğsünü göğsümde hissetmek istiyorum; o derin itişlerle içime girerken öpüşmek istiyorum. Onun için yaratılmış olmak istiyorum, başka hiç kimse için değil. İpucunu anlıyor, iterken alnını benimkine bastırıyor. Öncekinden daha derine iterken şakaktan şakağa birbirimizin ağzına nefes alıyoruz. Tekrar iterken dudaklarıma morartıcı bir öpücük konduruyor, bu sefer daha hızlı. Etrafında kenetleniyorum ve neredeyse bir inilti çıkarıyor, ritmini yeniden kazanmadan önce kalçaları kekeliyor.

Onu birkaç kez bu şekilde kızdırdım ve o da neredeyse sonuna kadar çekerek karşılık verdi. Tekrar içeri girmesi için yalvarıyorum ve giriyor, ama ancak tırnaklarını haykırmama neden olacak kadar sert bir şekilde uyluğuma geçirdikten sonra.

Beni bir kez sertçe sikmeye başladı mı, bir daha bırakmıyor. İkimiz de gülüyor, öpüşüyor ve birbirimize sıkıca sarılıyoruz ve bunun verdiği neşe ve rahatlama ruhuma merhem gibi geliyor. İçimde derinlere bastırırken boşalıyor, itişleri düzensiz ama bir o kadar da lezzetli. Parmakları klitorisimi buluyor ve beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına sürüklüyor. Sonra, büyük, sıcak, atletik bir battaniye gibi üstüme atlıyor ve göğüslerimi tembelce ağzına alırken saçlarını okşuyorum.

Bunu sonsuza kadar yapabilirim ve yine de doymayabilirim ve adımı inlemesine bakılırsa o da aynı şekilde hissediyor.

KOOPER

"BUNDAN HOŞLANMADIM."

Kamyonetimin ön camına daha fazla kar vururken Seb'e yan gözle bakıyorum. "Bundan hoşlanmak zorunda değilsin."

"Olmamasının bir nedeni var-"

"Evet," diye araya giriyorum. "Bu sebep babamın yargılayıcı bir pislik olması. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor ve iyi de gidiyor. Babam bunu görmeyi reddediyorsa, bu onun kaybı."

"Sadece garip görünüyor." Seb bir parça karı tekmeleyerek garaj yoluna gönderiyor. "Yıllarca hayatımızdan çıktı ve sonra birden geri mi döndü? Neden şimdi?"

Ön camı temizlemeyi bitirirken çenemi çalıştırıyorum. Sebastian'ın Blake Amca'yla sadece birkaç kez karşılaştığını ve ona benim kadar yakın olmadığını biliyorum ama biraz destek iyi olurdu.

"Zor," diyorum buz kazıyıcıyı kamyonete atarken. "Eğer bir bağımlıysan ayık olmanın ve ayık kalmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. O burada ve aileden biri olmak istiyor. Yemeğe gelseydin bunu görürdün."

Seb eve bir göz atar. "Tamam. Ama Izzy'yi de yanımıza alalım."

Izzy'nin hazırlanması için yarım saat daha beklememiz gerekiyor ama sonunda Blake Amca ile şehir merkezindeki bir öğle yemeği mekanında buluşuyoruz. Çoktan oraya varmış, telefonunda bir şeyler okurken bir yandan da gazozunu yudumluyor. Sırtımı sıvazlamak için ayağa kalkıyor, sonra Izzy'yi kucaklıyor.

"Hayatta olmaz," diyor. "Isabelle, çok büyümüşsün." Izzy

saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Hey, Blake

Amca." "Hâlâ voleybol oynuyor musun?"

"Evet," diyor. "McKee'nin takımındayım. Gerçi sezon bitti." "Hala o kötü servisin var mı?"

Gülüyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Aferin kızıma. Peki ya sen, Sebastian?"

"Beyzbol sezonu yakında başlıyor," diyor Sebastian. Elini omzuna vurmak için uzandığında Blake Amca'dan uzaklaşıyor. Gözlerimi devirmemeyi zar zor başarıyorum. Sanırsınız ki onu akrabamızla değil de sokaktan geçen rastgele bir yabancıyla yemeğe davet etmişim. "Ben iyiyim."

"Güzel, güzel."

Servis elemanı geldi ve siparişlerimizi verdik. Blake Amca sandalyesine yerleşti, üçümüzü düşünüyordu.

Izzy, "Babama bu kadar çok benzediğine inanamıyorum," diye geveliyor.

"Daha yakışıklı ama," diyor sırtarak. "Ve kığımda daha az sopa var."

"New York'ta ne yapıyorsun?" Seb soruyor. "Coop temelli burada olduğunu söyledi."

"Evet." Ensesini kaşıyor. "Bir yer bulmaya çalışıyorum."

"Peki ya bir iş?"

"Sebastian," diye çıkışıyorum.

Seb, Blake Amca'ya bakmaya devam ediyor. "Ne iş yaptığını bile bilmiyorum."

Blake Amca elini çenesinde gezdiriyor. Tıraş olmuş, o yüzden Izzy'nin ne demek istediğini anlıyorum; sakalsız haliyle babama benziyor, sadece birkaç yaş daha genç. "Üzerinde çalıştığım birkaç şey var."

"Ne gibi?"

"Sebastian, cidden, kapa çeneni."

Izzy keskin ses tonum karşısında gözlerini açtı. Yine de kendime engel olamıyorum. Blake Amca'nın şu anda ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama umurumda da değil. Bulaşıkçı olarak da çalışsa umurumda olmazdı, önemli olan burada olması ve çabalaması.

"Sorun yok, Cooper," diyor. Masanın üzerine eğilip dirseklerini masanın üstüne yerleştiriyor. "Bu adil bir soru. Eskiden finans sektöründe çalışırdım. Şehirde. Kaliforniya'dayken birkaç işletmenin gelişmesine yardımcı oldum."

"Ve ne? Wall Street'e geri mi dönüyorsun?"

"Üzerinde çalışıyorum." Bana bir bakış attı. "Rehabilitasyondan kalan bazı borçlarım var. İyi bir tedavi merkezi ucuz değil ve baban yardım etmeyi reddetti."

Sebastian kaşlarını çatıyor. "Yapmak zorunda değildi."

"Hayır," diye kabul ediyor. "Ama geçmişte yardım etti, sadece bu sefer değil. Gerçekten sıkışıp kaldığı zaman değil." "Kulağa onun gibi geliyor," diyorum.

Sebastian homurdanıyor. "Tabii. Bu sefer farklı, değil mi?"

Blake Amca kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Seb'e bakıyor. "Belki de bunu özel olarak konuşmalıyız, Cooper."

"Hayır," diyor Seb. "Ona söyleyeceğin her şeyi bize de söyleyebilirsin."

Ayağa kalkıyorum, sandalyem geriye doğru kayıyor. "Seni getirmemin lanet bir hata olduğunu bilmeliydim. Hadi dışarı çıkalım."

Sebastian da ayağa kalkar. "Tanrım, Cooper. Kafanı kullan."

"Hayır." Beyzbol şapkamı çıkarıp elimi saçlarımda gezdiriyorum. Yan masadakiler bize bakıyor ama ben umursamıyorum. "Bunu babamdan beklerdim ama senden de duymak gerçekten çok boktan. O aileden biri ve hayatımıza geri dönmek için yardımımıza ihtiyacı varsa, yardım edeceğim."

Servis elemanı içkilerimizi getirirken kapıyı çekip açtım. Umurumda değil. Artık aç değilim. Ellerimi ceplerime sokarak, çenemi kazağımın yakasına sıkıştırarak çamurlu kaldırıma adım atıyorum. Paltom hâlâ içeride ama neyse. Bir kadın köpeğiyle yanımdan geçiyor ve köpek merhaba demeye çalışıyor; kadın onu uzaklaştırırken dişlerini gösteriyorum.

Siktir, karnım ağrıyor.

Bir süre sonra Blake Amca dışarı çıkarken kapının zili çalıyor. Hemen hemen aynı boydayız, bu yüzden omuz omuza duruyoruz. Arkama bakıp Seb ve Izzy'yi restoranda görmek istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. Izzy üzgün görünüyor ve Seb onun sırtını ovuyor. Kahretsin. Kendimi kötü hissediyorum ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyorlarsa bu benim suçum değil.

Blake Amca uzun ve sessiz bir anın ardından, "Bunu yapmak istemiyorum," diyor. "Ama

borçlar konusunda biraz yardım alabilirsem, buraya yerleşmem daha kolay olacak. Artık güven fonun var, değil mi?"

Yirmi bir yaşıma girdiğim anda ona erişim hakkı kazandım. "Evet."

Başını sallıyor. "Güzel. Bu iyi." Kırık bir kahkaha atarken yüzü buruşuyor. "Özür dilerim," diye ekliyor. "Bu acınası bir durum. Ama biraz yardım alabilirsem, sana borcumu ödeyebilirim. Bağlantıları olan tek kişi baban değil. Sana daha iyi bir menajer bulabilirim, baban için değil senin için en iyisini yapacak birini."

Göz kırpıyorum. "Ama... Jessica benim menajerim olacak. Kendi ilişkimiz olacak."

Blake Amca kaşlarını kaldırır. "Bundan emin misin? Babanın her şeyi kontrol etmeye çalışmayacağından emin misin? Bana kardeşinle nasıl başa çıktığını anlatmıştın. Bu onun doğasında var, Cooper. Dediğim gibi, o tek tip bir insan. James de öyle. Bir de bizim gibi insanlar var. Kendi yolunu çizmek istemiyor musun?"

Tek istediğim buydu ve bunu fark eden tek kişi Blake Amca'ydı. Beni ilk kez piste kim götürdü? Bana hokey sopasını nasıl tutacağımı kim öğretti? Belki de haklıdır, biz hep farklıydık. Sadece ikinci oğullar değil, tamamen farklı bir kategorideyiz. Belki de her zaman hayalini kurduğum geleceği gerçekten istiyorsam, kendime mesafe koymalıyım. Buraya gelmek için çok çalıştım ve yaptığım hiçbir şey James'le yarışamaz. Hokeyi seçtiğim andan itibaren babamın ilgisini kaybettim.

Ama Blake Amca'ya yardım edebilirim. Yeni bir ilişki kurabilirim. O benim babam değil ama ailemden biri ve gerçek beni görüyor.

"Ne kadar lazım?"

PENNY

Cooper çemberin ortasına girerken ben de grubun geri kalanıyla birlikte biramı kaldırıyorum. Red's'te başka insanlar da olmasına rağmen, geldiğimiz anda sahneyi ele geçirdik. Tüm grup heyecanlı ve rahatlamış bir enerjiyle dolup taşıyor.

"Hokey lanet Doğu şampiyonları!" diye kükrüyor.

Çocuklar tezahürata boğuldu. Evan ve Remmy, Jean ve Mickey, Brandon ve diğer herkes, neredeyse tüm sezonu tezahürat yaparak geçirdiğim çocuklar, "McFucking McKee!" diye bağırmaya başladılar.

Ekibimizin geri kalanıyla birlikte ben de katılıyorum ve o kadar gürültülüyüz ki müziği ve barın üstündeki televizyonları bastırıyoruz. Konferanslarını kazanarak Bölge Finallerine otomatik olarak katılma hakkı elde ettiler. Daha oynayacakları çok hokey olduğunu biliyorum ama Tampa Bay'deki Frozen Four'a kadar gideceklerini ve şampiyon olacaklarını iliklerime kadar hissedebiliyorum. Ülkedeki tüm Division I hokey programları arasında kupayı kaldıran onlar olacak.

Cooper'a henüz söylemedim ama Florida'ya uçuşlara bakmaya başladım. Onun kazağını giyerek ona tezahürat yapmamı engellemek için beni hapse atmaları gerekirdi, çok teşekkür ederim. Bu akşamki Maine maçında o kadar çok bağırdım ki boğazım ağrıdı. Rastgele yaşlı bir kadının yanında oturuyordum ve sonunda o kadar sinirlendi ki, "Oynayan tek kişi erkek arkadaşın değil" dedi.

Black Bears hayranı olmalı.

"Konuşma!" Remmy söylüyor. Çocuklar masalara ve bara vurarak ve ayaklarını yere vurarak onu yankılıyorlar.

Cooper elini kaldırır, düşünüyormuş gibi yapar. "Ah, kahretsin," diyor. "İşte buydu." Herkes gülüyor, barmen ve yakındaki bir masada oturan bir grup adam bile.

"Sen Cooper Callahan mısın?" diye soruyor içlerinden biri. "Richard Callahan'ın diğer oğlu mu?"

"Evet, öyle," diyor Cooper'ın amcası kalabalığın arasından omuzlarını kaldırıp bize doğru gelirken. Cooper'ın saçlarını karıştırıyor ve onu kucaklıyor. "İşte benim yeğenim. NHL'ye girmeden önce imzasını alın çocuklar."

"Baban çok iyi bir oyun kurucuydu," diyor diğer adamlardan biri. "Aferin sana evlat, kendi başarını buluyorsun."

Cooper kızardı. Bana doğru uzanıyor, kolunu omuzlarıma doluyor ve sıkıyor. "Harika bir maçtı millet. Harika bir sezondur. Sizinle birlikte mücadele etmek bir onurdu ve daha verecek çok şeyimiz olduğunu biliyorum. Hadi kutlayalım, sonra buza geri dönelim ve Bölge Finalleri'ne doğru sallanıp yuvarlanmaya hazır olalım."

"Duyduk duymadık demeyin!" diyor Brandon. Birasını kaldırıp bana ve Cooper'a başıyla selam veriyor. Ben de başımı sallıyorum. Cooper'ın doğum günü partisinin olduğu gece neden kaçtığının ayrıntılarını bilmiyor ama özür diledi.

Vermont'ta yaşananlar için ikimize de çok teşekkür ediyor ve Cooper'ı desteklemekten gurur duyduğunu düşünüyorum. "Royals!"

"Royals!" diye bağıyorlar.

Cooper beni öpüyor, elleri saçlarıma dolanıyor. Takım arkadaşlarının onunla alay ettiğini duyabiliyorum ve dudaklarına karşı gülümsüyorum. Bir daha asla bir hokey oyuncusuyla yakınlaşamayacağımı düşünmüştüm, hele ki bütün bir takımla ve şu halime bakın. Hockey East şampiyonu erkek arkadaşımı bir barda öpüyorum, onu yalnız yakalamak için şimdiden can atıyorum. Listedeki son maddeyi deneyimlemek sel kapılarını açtı; bulabildiğim her fırsatta onun üzerindeydim. Ondan önce yaptığımız her şey inanılmazdı, elbette, ama şimdi nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, hiçbir şey Cooper'ın horozu içimde derinlere bastırılmışken gelmekten daha iyi olamaz. Kelimenin tam anlamıyla jinekoloğumdan bir RİA almak için randevu aldım, böylece içime çıplak gelebilecek. Her seferinde beni içten dışa doğru sahiplenmesini istiyorum.

"Benim Şanslı Kuruşum," diye mırıldanıyor, kazağımı avuçlarının arasında tutarken. "Bunu sensiz yapamazdım."

"Odaklanmana bu kadar mı yardımcı oldum?" Alay ediyorum.

Gözlerimin içine bakarak geri çekiliyor ve şaka yapmadığını anlayabiliyorum.

"Bunun nasıl başladığını hatırlıyor musun?" diyor. "Anlaşmamız? Benim için hâlâ geçerli bebeğim. Senden bir tat alıyorum ve yarışlara gidiyoruz."

Sanırım Evan bizi duyuyor, çünkü topuğunun üzerinde dönüyor ve McKee'nin 16'lı sıralamada hangi sırayı alacağı hakkında biriyle yüksek sesle konuşmaya başlıyor, ama kendimi çok utanmaya bile ikna edemiyorum.

"Peki ya şimdi?" Nazlı nazlı söylüyorum. Bir sonraki kısmı kulağına fısıldayabilmek için uzanıyorum. "Oyun başladığı andan beri senin için sıırılsıklam oldum."

İnliyor. "Lanet olsun."

Beni kamyonetine, tuvalete ya da barın arkasına götürmesi için onu ikna edemeden amcası elini omzuna vuruyor. "Tanışmanı istediğim bazı insanlar var," diyor. "İş ortakları. Üzgünüm, Penny."

"Sorun değil," diyorum. Sebastian, Blake Amca konusunda çok zorlandı ama birinin Cooper'a destek olması gerekiyor ve bu ilişkinin onun için önemli olduğunu biliyorum. Amcasına bu kadar çok para vermesi biraz tuhaf olsa da -vakıf fonundan binlerce dolar gibi- bu onun vereceği bir karar ve ben de onu destekleyeceğim. "Ben Mia'yla dans edeceğim."

Mia beni görür görmez sarılıyor. O da bir hokey kazağı giyiyor -Mickey'nin ama ayrıntıya girmeyi reddediyor- ve siyah dar kotu kışını harika gösteriyor. Ona bunu söylüyorum, barın gürültüsünden bağırarak zorunda kalıyorum ve o da sırtarak iki elimi tutup beni bir çemberin içinde döndürüyor. Biri müzik kutusundan yeni bir şarkı çalıyor, Johnny Cash'in yerine The Heavy çalıyor. Biramın kalanını bitirip masanın üzerine koyuyorum ve dans ediyorum. Berbat olduğumu biliyorum ama şu anda umurumda değil, Mia ve ben birbirimizle senkronize olup gülmeden duramazken olmaz. Sözleri gerçekten bilmiyorum ama yine de ayak uydurmaya çalışıyorum. Mia kalçalarını benimkilere sürtünürken yanağıma bir öpücük konduruyor.

Boynumun arkası karıncalanıyor. Biri beni izliyor. Cooper olmasını bekleyerek arkamı döndüğümde biraz titriyorum ama onun yerine yakındaki bir masada oturan bir adamla göz göze geliyorum. Muhtemelen otuzlu yaşlarında, takım elbiseli, dirseğinin yanında boş bir bira bardağı var. Telefonu dışarıda, peçeteliğe yaslanmış durumda ve belki de sadece mesajlaştığını düşünüyorum ama bize bakışında ellerimin nemlenmesine neden olan bir şey var.

İzliyor ve sonrası için kaydediyor. "Mia,"

diyorum acilen. "Mia, dur."

Adama elimle işaret ediyorum, o da elini kaldırıp el sallıyor. Mia'nın yüzü yarım saniye içinde neşeden öfkeye dönüşüyor. Mia adama doğru yürüyüp telefonunu kapıyor ve müzik kutusuna fırlatmadan önce midemin dönmesinden başka bir şey hissetmiyorum bile. Müziği durdurmuyor ama bardaki neredeyse herkes donup kalıyor. Cooper kalabalığı yararak ilerliyor, Sebastian da peşinden.

"Siktiğimin orospusu!" diye çıkıştı adam, sendeleyerek ayağa kalktı. Adam Mia'dan bir karış daha uzun ama Mia kollarını göğsünde kavuşturmakla yetindi. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Kapa çeneni, kalem sik," diyor Mia. "Seni gördük."

Cooper dirseğini çekiştiriyor, bir gözü bende, diğer gözü Mia'da. "Ne oldu?"

Hissettiğim tiksinti dalgasını yutkunarak "Telefonunu çıkarmıştı, sanırım-" diye başladım.

Cooper ona doğru yürümeye başladı bile. "Ne yani, pikap oyunun bu kadar acınası mı?"

Kadınların sana iki kez bakmasını sağlayamıyorsun, bu yüzden onları kaydetmen mi gerekiyor, seni sümüklü pislik?"

Adamın yüzüne doğru yaklaşır ve Mia'yı arkasından iter. Mia adama doğru hamle yapmaya çalışıyor ama Cooper onu belinden çekip Sebastian'ın kollarına atıyor. Cooper bu adamla aynı boyda ama ondan en az otuz kilo fazla olmalı. Adamı duvara yaslarken gözlerinde tehlikeli bir parıltı var.

Yine de bu salak bira bardağını kapıyor ve Cooper bir yumruk atamadan Cooper'ın kafasının yan tarafına çarpıyor.

Cam neredeyse patlarken çığlık atıyorum. Cooper'ın şakağında kanlı bir yara var, koyu kırmızı boya gibi yüzünden aşağı akıyor. Yumruğunu kaldırıp adamın yüzüne yumruk atıyor, sonra da karnına vuruyor.

Sebastian Mia'yı yere bırakıyor -bunca zamandır vahşi bir kedi gibi kollarından kurtulmak için mücadele ediyordu- ve Cooper'ın yanında mücadeleye atılmadan önce "Tanrı aşkına Mia, olduğun yerde kal!" diyor.

Adam hâlâ mücadele ediyor, ulaşabildiği her yere tekme ve yumruk atıyor. Sebastian'ı yumruğuyla boğazından yakalıyor. Sebastian tökezleyerek geri çekilir, nefes nefese kalır ve Cooper'ın öfkesi yeni bir seviyeye ulaşır; adamı belinden yakalar ve kalabalığa doğru sürükler. Evan ve Remmy onu kaldırıma itmeye yardım eder. Sonunda biri müziği kapatıyor, bu iyi bir şey çünkü kulaklarım çınlıyor ve Cooper'ın "Gözlerini korumak istiyorsan, pislik, buradan *defolup* gideceksin" diye bağırıldığını hepimiz yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyoruz.

Onu görene kadar herkesi itip geçiyorum. Gözleri vahşi ve karanlıktı ve titriyordu. Yüzünde kan var, gözlerine, sakalına, gömleğinin yakasına akıyor. Barın üstünden bir bez alıp şakağına bastırırken histerik bir kıkırdamayı bastırıyorum.

Belki başka bir kız kızardı ama ben memnuniyet ve hayranlıktan başka bir şey hissetmiyorum. Benim için savaştı. Benim için savaştı. "Bebeğim. Bebeğim-

"

Beni kendine çekiyor, yüzünü saçlarıma gömüyor. Kanlar içinde bırakıyor ama umurumda değil. "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallarken yutkunarak geri çekiliyorum.

"Evet. Teşekkür ederim." Gülüyor. "Teşekkür mü?"

"Hiç kimse benim için böyle dik durmamıştı." Bakır tadı almama rağmen dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Kimse benim için savaşmadı."

"Eski sevgilini dövemeyeceğime göre, yapabileceğim en iyi şey bu."

Blake yanına gelir, yüzünde acımasız bir ifade vardır. "Kendini acil servise götür," diyor. "Acil

servise gidiyorsun.

dikiş ihtiyacı var. Burada işleri yoluna koyacağım."

KOOPER

Akşamdan kalma bir şekilde ödev yazmaya çalışmak yeterince kötü, bir de buna dikişler eklenince bilgisayar ekranıma zar zor odaklanabiliyorum. Yine de bu ödev yarın teslim edilecek ve yaklaşan playofflara rağmen notlarımı sabit tutmam gerekiyor. *Daisy Miller*'a tekrar bakıyorum, Roma harabelerinde gece gezintisi hakkında anlatmaya çalıştığım şeyi hatırlamaya çalışıyorum, o sırada kapı çalıyor.

Izzy yukarıda Tangy ile birlikte kendi ödevi üzerinde çalışıyor ve bildiğim kadarıyla Sebastian da odasında. Bar kavgası sırasında birbirimizin arkasını kolladık tabii ama aramız hâlâ buz gibi. Red's'i kavgayı unutmaya ikna ettiği için Blake Amca'ya teşekkür etmedi -aslında, Penny ve Mia'nın videosunu çekmeye çalışan adamı yasaklamayı kabul etmelerini sağladı- ve bugün etkileşime girdiğimiz tek zaman, parayı Blake Amca'nın hesabına aktarmamam için beni tekrar ikna etmeye çalışmasıydı. Çoktan yaptım ama bunu ona söylemeyi planlamıyorum. Hele de Blake Amca ona böbreğimi vermemi istemiş gibi tepki verirken.

Eğer ihtiyacı olsaydı bunu yapardım. Özellikle de dün geceden sonra. Hatta Penny benimle birlikte acil bakıma giderken Koç'u aradı ve tüm durumu açıkladı. Henüz Koç'la konuşmadım çünkü Penny'yi korumak ve savunmak konusunda ne kadar haklı olsam da öfkemi kontrol altında tutuyordum ve bar kavgası tüm bunları suya düşürdü. Hokeyle ilgili olmadığı ve diğer adam başlattığı için sanırım aklandım ama bu kötü bir zamanlamayla kontrolümü kaybetmediğim anlamına gelmiyor.

Kapı zili tekrar çaldı. Oturma odasındaki yerimden kalkıp ayağa kalkıyorum, kitaplarım ve dizüstü bilgisayarım televizyonun önüne yayılmış, kapıyı çekip açıyorum. Sanırım Penny'nin gelmesini ummak çok fazla. Buraya geliyor olsaydı mesaj atardı ve sanırım şu anda babasının evinde zaten.

O benim babam.

Bir adım geri atarken yutkunuyorum. Ondan yayılan enerji, patlamak üzere olan bir bomba gibi kıvılcım saçıyor, duman çıkarıyor. Tek kelime etmeden içeri girdi. O yanımdan geçerken ellerimi eşofmanımın cebine sokuyorum. Oturma odasının tam ortasında duruyor, gözlerimin içine bakmadan önce bana en uzun an gibi gelen bir süre boyunca etrafına bakınıyor. Takım elbisesi, pahalı ceket ve kolunda parıldayan saati üniversite evimize hiç yakışmıyor. O neden burada? Hockey East'i kazandığımızı söylemek için ona mesaj attığımda, başparmak yukarı emojisi ile cevap verdi ve rehavete kapılmamasını ve ön kontrolde daha hızlı olmasını hatırlattı.

Belki James için bu tür bir baskı işe yarıyordur ama bundan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu bilmekten utaniyorum. Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmak yerine bir 'aferin' bile beni

gölümsetebilirdi.

Beni incelerken yüzünde onaylamaz bir ifade beliriyor. Berbat göründüğümü biliyorum; dikişler ve etrafımdaki çürükler iğrenç. Eminim ben de solgunum, akşamdan kalma ve bitkinim, saçlarım yağlı ve

Yıkanmaya ihtiyacı var. Bugün içinde bulunduğum ruh haliyle, konferansımızı kazanmak yerine playofflara kalamayacağımızı öğrendiğimizi düşünebilirsiniz.

Ceketini çıkarıp kanepenin arkasına sarkıtırken burnunu çekiyor. Üzerinde takım elbise ceket var, kravatı yok; ceket de çıkarıyor, sonra metodik bir şekilde kollarını dirseklerine kadar kıvrıyor. "Cooper."

"Efendim."

Yüzümü işaret ediyor. "Bunu neden kardeşinden duydum ki?"

Merdivenlere bakarken hissettiğim öfkeyi yutuyorum. Lanet Sebastian. Tabii ki babamı bu işe karıştırmak zorundaydı. "Neden buraya geldin ki? Sadece arayabilirdin."

"Gala için birkaç şeyi tamamlamak üzere şehirdeydim."

Gala. Hokey ve Penny'ye o kadar odaklanmışım ki tamamen unutmuşum. New York'ta Plaza Otel'de bir gece, ailem vakfı için bağış toplayabilsin diye tüm ailemle iyi ilişkiler içindeymişim gibi davranmak. Kulağa cehennem gibi geliyor.

"Her ne yapıyorsan ona geri dönebilirsin," diyorum, midemin nasıl döndüğünü görmezden gelerek; küçük bir parçam konferans galibiyeti için beni şahsen tebrik etmek istediğini umuyordu. "Blake Amca ve ben her şeyi hallettik. Her şey yolunda."

Kısa bir süre gülüyor. "Oh, bu kadar mı? Hallettin mi? Oğlumun yüzünde bar kavgası yüzünden dikişler var ve bağımlı kardeşim bu işi halletti mi? Seninle temasa geçip geçmediğini bana söylemeye ne oldu?"

"Hey," diyorum sertçe. "O ayık. Ve aslında son zamanlarda benim için buradaydı, senin sayende değil." İç çekiyor. "Cooper. Bütün durumu bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum. O senin kardeşin ama hiçbir zaman senin için bir pislikten başka bir şey olmadı. Ne yaparsa yapsın, onu başka türlü göremiyorsun. Ve sen de beni hep böyle gördün. Beni gördüğünde bile."

Göz kırıyor. "Ne?"

Ağrımına rağmen dudağımı ısırıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor. "James gibi bir futbolcu olmayacağımı anladığında beni görmezden gelmeye başlamamışsın gibi davranma. Senin gibi. En azından Blake Amca başka biri olmamı istemiş gibi davranmıyor."

"İstemiyorum-"

"Rol yapmayı bırakalım," diyorum, birden o kadar yoruldum ki bunu iliklerimde hissediyorum. Keşke buradan başka bir yerde olsaydım, bu konuşmayı yapıyor olsaydım, ama başka seçeneğim yok. Tren istasyondan ayrıldı. Geri dönemem. "Gerçeği bildiğim halde rol yapmayı bırak. James her zaman senin favorin oldu, özellikle de şimdi senden sonraki sen olduğu için. Sebastian'a baktığında sadece ölmüş en iyi arkadaşını görüyorsun. Izzy senin mükemmel küçük kızın ve yanlış yapamaz. Ben mi? Ben senin beceriksizinim ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım öyle olmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ben kaptan olduğumda, sanki umurunda bile değildi." Avuçlarımı gözlerime bastırıp gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Çocukluğumdan beri babamın önünde ağlamamıştım, şimdi de ağlayacak değilim. "Oraya gelmek için çok çalıştım ve sen sadece hatalarımı gösterdin."

Ağzı açılıyor ama bir şey söylemiyor. Onu iterek geçiyorum, anahtarlarımı almak için girişteki masaya yöneliyorum. Belki gitmek korkakça ama Penny'yi görmem gerek. Bu durumu biraz daha az boktan hale getirebilecek tek kişi o. Ayrıca, burada daha fazla kalırsam, pişman olacağım bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkuyorum. Babam ne demişti? Hokey içimdeki kötülüğü mü ortaya çıkarıyor? Haklı olduğunu kanıtlamanın tam zamanı değil mi?

"Cooper."
Kapıyı açıyorum.

"Kahretsin, Cooper, bana bak."

Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Ona bakmak için döndüğümde ilk gözyaşlarımın döküldüğünü hissediyorum ama başımı dik tutuyorum. Merdivenlerden yukarı bakıyorum ve Sebastian'ın orada durduğunu görüyorum. Şaşkın görünüyor, bu da kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. Babamı bu işe bulaştırırsa ne olacağını sanıyordu?

"Amcan çıkarıcı biri." Babam acı acı gülerken başını sallıyor. "Sana söylediği her şey yalan."

"Onunla kendi ilişkiyi yaşamam fikrine katlanamıyorsun."

"Sizi kullanıyor ve amacına hizmet ettiğinizi düşündüğünde başka birine geçecek.

Sen bir pislik değilsin evlat, ama şu anda kesinlikle öyle davranıyorsun."

Kapıyı çekip açtım. "Uyardığın için sağ ol."

Beni verandaya kadar takip etti ama ben onu görmezden geldim. Kamyonetime binip çalıştırıyorum, cama vuruyor ama ben sadece garaj yolundan geri çekiliyorum.

Penny'nin evine vardığımda gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyordum. Doğum günümün gecesinde, Penny uyuduktan ve artık onun için cesur olmak zorunda kalmadıktan sonra çok ağladığımı sanıyordum ama bu daha kötü. Kamyoneti park etmeyi başarıyorum ve bir şekilde kendimi kapının zilini çalarken buluyorum. Koç açtı. Orada durduğumu görünce beni kucakladı. Hiçbir şey söylemiyor, sadece kapıyı arkamızdan kapatıyor ve tüm ağırlığımla ona yaslanmama izin veriyor. Eli sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyor.

"Hey," diyor. "Hey, evlat, sorun yok. Derin bir nefes al."

PENNY

Giyinme odasının etrafında yavaş bir daire çizerek dönüyorum ve üzerimdeki elbisenin eteğinin yükselip alçalmasını izliyorum. "Sadece gitmek zorunda olmadığımızı söylüyorum."

"Bu çok hoş," diyor Cooper. "Ama babama ne olursa olsun anneme bunu yapamam."

Cooper'a bakarken dudagımı ısıırıyorum. Köşede, cılız bacaklı, gülünç derecede küçük bir pufun üzerinde oturuyor. Eğer onu kırmaktan bu kadar endişelenmeseydim, kucağına kayar ve yüzündeki çatık kaşları öperdim.

Konferans galibiyetinden bu yana geçen bir hafta içinde -ve Cooper'ın babasıyla yaptığı ve bana hala ayrıntılarını anlatmadığı bir kavga da dahil olmak üzere ondan sonra gelen her şey- iki ruh halinden birindeydi: içine kapanık, etrafındaki herkese ve her şeye kaşlarını çatan ya da cehennem gibi azgın. İkincisi benim için daha eğlenceli elbette, eğer bunu babasıyla ilgili olanlardan dikkatini dağıtmak için yaptığını bilmesem. Amcasıyla da çok vakit geçiriyor. Umarım Cooper'a kendisine çeyrek milyon dolar verdiği için teşekkür etmeyi asla bırakmaz. Bana tam miktarı söylediğinde, midem kaza yapmış bir araba gibi buruştu. En iyi niyetle bile olsa birine vermek için çok fazla para.

"Tamam," diyorum. "Ama çok fazla gelirse her zaman kaçabiliriz."

"Anladım."

"Ben sadece senin bir-"

"Benim için dön." Parmağıyla bir hareket yapıyor. "Seni bu renkte seviyorum."

Elbiseye şöyle bir bakıyorum. Siyah benden çok Mia'nın tarzı ama beni zarif gösterdiğini inkâr edemem. Biraz daha yetişkin. Cooper'ın kolunda New York'taki şık bir galaya katılırken bunu kullanabilirim. Yine de dönmek yerine ellerimi kalçalarımaya koydum. "Cooper Callahan. Söylediklerimi dinliyor musun ki?"

"O elbisenin içindeyken mi?" Pişmanlık duymadan sırtıyor.

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyorum ve sandalyenin üzerine

örtüyorum. "Sen çok kötüsün."

"Yeşil olanı dene. Zümrüt sana çok yakışır bebeğim."

İçimi çekip bunu giyiyorum, sonra dönüyorum ki fermuarda bana yardım edebilsin. Sonuna kadar açtığımda eteğin düşmesine izin veriyorum. Bu tam anlamıyla resmi bir elbise, tam boy ve şık, yakası kalp şeklinde. Cooper haklıydı. Koyu yeşil tenime çok yakışıyor. Aynada kendime bakarken ıslık çalıyor, sonra çok da belli etmeden pantolonunu düzeltiyor.

Arkamı dönmeden ona bir kaşımı kaldırıyorum. Aynadan görebiliyor. "Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, öyle mi?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Hay sikeyim. Belki kötü bir fikirdi ama işe yarıyor; şimdi sadece sikinin üzerine oturmak istiyorum. Elbiseden sıyrılmaya çalışıyorum ama o ayağa kalkıyor ve bileğime elini koyarak beni durduruyor.

"Yapma," diye mırıldanıyor. "Seni içinde becermek istiyorum." "Henüz satın almadık."

"Umurumda değil."

"Eğer mahvedersen-"

Bir öpücükle sözümü kesti. "Özür dile. Parasını öde ve başka ne istersen yap. Ne yapacağımı biliyorum.

Şimdi iyi bir kız ol ve bana yolun geri kalanını sertçe getir."

Arzu karnıma doğru süzülüyor ve daha aşağıda bir yere yerleşiyor. Bütün gün onun için islandım; New York'ta elbise alışverişi yapmak libidom için harikaymış meğer. Izzy gurur duyardı. Beni daha derin öpüyor ve duvara yaslıyor. Umarım etrafta bizi duyacak kimse yoktur. Bu mağaza çok süslü, soyunma odası tamamen özel bir deneyim ve eğer istersek şampanya da var, ama binada sadece biz yokuz. Elimi pantolonunun içine soktuğumda ağzıma doğru inleyerek yeni bir arzu dalgası yaratıyor. Bu ses o kadar seksi ki, yemin ederim sadece bu sesle bile boşalabilirim. Düne kadar, sadece göğüslerimle oynamasıyla boşalabileceğim aklıma gelmezdi ve bu nispeten kolay oldu. Gözlerine bir kez bakıyorum ya da dokunuşunu hissediyorum ve yemin ederim kendimi kontrol edemiyorum.

Öpüşürken sikinin üzerinde çalışıyorum. Tırnağımla uzunluğuna uzanan damarın üzerinde gezinirken tıslıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Yere yığılıyoruz, uzuvlarımız ve süslü elbisenin eteği birbirine karışıyor. Ben alışmaya vakit bulamadan külotumu bacaklarımdan aşağı yırtıp bir kenara fırlatıyor, sonra eteği yukarı itiyor, elleri kalçalarımın yumuşak alt kısımlarını buluyor. Beni tam sikinin üzerine kaldırıyor. Beni işkence edercesine santim santim gererken nefesim kesiliyor. Cooper'ın ilkinden beri amımı kaç kez siktiğini düşünürsek buna alışmış olmam gerekirdi ama ne kadar büyük olduğunu unutamiyorum. Beni ağzına kadar dolduruyor, herhangi bir oyuncaktan daha derine iniyor ve şimdi bir RIA'm olduğu için hepsi daha iyi.

"Çok sıkı," diye mırıldanıyor. "Beni çok güzel alıyorsun, Red."

Yüksek sesle inliyorum, ama o bunu bir öpücükle örtüyor. Aletinin üzerinde hareket ederken kendime kaldıraç sağlamak için ellerimi göğsüne koyuyorum. Bana acıyıp kendisi yukarı aşağı hareket ettirmeden önce birkaç hamle için doğru açığı yakalamak için çabalamamı izliyor, ellerini kıcıma koyuyor. Etrafında sıkıyorum, bir iniltiyi boğmasına neden oluyorum. Bir kolunu belime dolayarak hareket etmeme yardım etmeye devam ediyor, ama saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor ve bakışlarıyla buluşana kadar çekiştiriyor.

"Seni seviyorum," diyor.

Kelimeler dilimin ucunda dans ediyor. Bu bir davet, ikimizin de paylaşabileceği gizli bir bahçeye açılan açık bir kapı. Anahtarı bulup kilidi açtı ve benim tek yapmam gereken girişten içeri adım atmak.

Ama sanki kapı bir uçurumun kenarında yüzüyormuş gibi hissediyorum. Vaat edilmiş topraklara ulaşabilirim ama aynı kolaylıkla düşebilirim de.

"I..."

Gözlerinde bir şey titreşiyor. Hayal kırıklığı. Belki de korku. Kalbim buza dönüyor ve tam ortadan çatlıyor. Neden söyleyemiyorum? Neden söyleyemiyorum ki?

"Cooper, ben..." Beni boğmakla tehdit eden devasa yumruyu yutuyorum. "I..."

Yana doğru bakar. "Sorun yok."

"İyi değil." Yüzünü kendime çeviriyorum ve onu dudaklarından usulca öpüyorum. "Seviyorum, seviyorum-"

"Yapma," diye araya giriyor. Sesi onu hiç duymadığım kadar ciddiye. "Benim için söyleme.

Ciddiysen bizim için söyle."

Ciddiyim ama şimdi söylersem onu yatıştırmaya çalıştığımı düşünecek. Onu tekrar öpüyorum, aramızda kıvılcımlanan enerjinin ona hissettiklerimin tadını vermesini umuyorum. Bir an için karşılık vermiyor,

Ama sonra alt dudağımı ısıırıyor ve bu şakacı hareket göğsümdeki gerginliği biraz olsun hafifletiyor. Başka bir erkek bunu bir ültimatoma dönüştürebilirdi ama o dönüştürmedi ve bu, o kapıdan içeri girmek istememin birçok nedeninden biri. Ama sabır bir yere kadar, özellikle de Cooper gibi bir adam için.

Umarım kilidi çevirdiğimde çok geç olmaz.

KOOPER

3 Mart

BABA

Cooper, konuşmamız gerek.

Amcan hakkında bilmen gereken şeyler var. Cooper, lütfen
telefonunu aç.

5 Mart

JAMES

Coop, babamın söyleyecekleri önemli.

Ne yani, beni de mi görmezden

geliyorsun?

Hala galaya geliyor olsan iyi olur.

9 Mart

PENNY

Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?

O bana kendi babamdan daha çok babalık yapıyor,
Pen.

Tamam.

Sadece... dikkatli olduğundan emin ol

Seb seninle konuştu mu?

Hayır. Sadece senin için
endişeleniyorum.

Callahan Aile Vakfı Yıllık Hayırseverlik Galası - evet, gerçekten ağız dolusu - annemin gururu ve neşesidir, bu da dört çocuğunun da en iyi davranışlarını sergilemesini beklediği anlamına gelir. Smokin ve balo elbisesi zorunludur. Ağız dalaşına sert bir bakışla karşılık verilir. Çoğu yıl, bir saat içinde havadan sudan konuşmak için sabrım tükenir; her zaman ailemin tanışması ve iyi geçinmesi gereken yeni arkadaşları vardır. Geçen yıl, Bex ilk kez katıldığında, insanlar onun ve James'in aşk kuşu rolüne o kadar kapılmıştı ki Sebastian ve ben balo salonundan kaçıp yan taraftaki bir düğünü basmıştık. Bu yıl kolumda Penny var ve başka türlü olmasını istemezdim ama içimden bir ses çok fazla göz çekeceğimizi söylüyor. Zümrüt rengi balo elbisesiyle, askılı altın topuklu ayakkabıları ve uyumlu halka küpeleriyle ve tabii ki omuzlarına dökülen ateş saçlarıyla çok seksi görünüyor.

Diğer fark ise Blake Amca'nın yanımda olması. Siktir git baba. Umarım onu tüm hayırseverlerine getirmemi izlemek hoşuna gider.

Plaza'nın girişinde Blake Amca durur ve papyonunu düzeltir. "Yıllardır buraya gelmemiştim. Sen küçüklüğünden beri."

"Evet, en başından beri burada olmalıydın. Babam sana karşı tam bir pislikti." Penny'nin elini sıkarken ayakkabımla kaldırıma sürtünüyorum. Son birkaç gün gergin geçmiş olsa da onun burada olması sandığından çok daha anlamlı. Onu bu sözleri söylemeye zorlamamalıydım. "Senin bu ailenin bir parçası olduğunu ve gitmeyeceğini bilmesi gerekiyor."

Blake Amca elini omzuma vuruyor. "Yeni başlangıçlara. Yarın yeni daireme taşınıyorum. Sen ve Penny istediğiniz zaman beni şehirde görmeye gelebilirsiniz."

Onu kucaklamak için çekiyorum. "Peki ya iş?"

"Geri döndüm." Beni sıkıca sarıyor. "Senin desteğin olmadan bunu yapamazdım."

Onu girişe kadar takip etmeden önce Penny elimi tuttu. Beni bir öpücüğün içine çekti. "Ara vermek istersen, bir dolap bulalım."

Ağzına karşı gülüyorum. "I lo-"

Kendimi durdurmak acı veriyor, ama yapıyorum, kendi sözlerimi başka bir öpücükle kesiyorum. Zorlamaya devam edersem ve köşeye sıkıştığını hissederse, gerçekten hissetmediği bir şeye teslim olabilir ya da belki de kaçır. Boğazımı temizliyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Kapıda isimleri kontrol eden kişi, Blake Amca kendi ismini verdiğinde kaşlarını çatıyor, ama bir

kez eğilip

Durumu açıkladıktan sonra üçümüze de el salladı. Ailem bu etkinlik için elinden geleni yapıyor ama bu yıl her zamankinden daha gösterişli; balo salonuna girdiğimizde nereye bakacağıma karar veremiyorum. Odanın diğer ucundaki sahnede canlı bir grup çalışıyor. Masalar özenle hazırlanmış, her birinin ortasında beyaz-mavi bir çiçek aranjmanı ve kristal yemek takımları var. Bir değil, iki tane dolu bar ve ellerinde ordövr tepsileriyle dolaşan beyaz gömlekli ve elbise pantolonlu garsonlar var. Tepedeki satıcılar loş ışıktaki parıldıyor. Bir keresinde anneme galayı neden her zaman yılın en kötü döneminde, New York'ta kışın sonlarında, havanın hala sert olduğu ve kalan karın hüznü ve gri olduğu zamanlarda yaptığını sormuştum, o da tam da bu nedenle yaptığını söylemişti; Mart ayının başlarındaki kasvetli günlerde kendisine, arkadaşlarına, meslektaşlarına ve hayırseverlere dört gözle bekleyecekleri bir şey vermek istiyordu. Penny'nin nefesinin kesilmesine bakılırsa, sanırım büyü ve sofistike arasındaki doğru notayı tutturmuş.

"Ben bara gidiyorum," diyor Blake Amca.

Sanırım telaş yüzümden okunuyor, çünkü gülüyor ve "Bir maden suyu için evlat, sakın ol" diyor. Sanki buraya ait olduğunu biliyormuş gibi başı dik bir şekilde kalabalığın arasından geçiyor.

"Bir kadeh şarap ister misin?" Penny'ye sordum. "Burada kimlik kontrolü yapmazlar."

"Tabii." Parmaklarını en yakın sandalyenin üzerinde gezdiriyor. Altın rengi, arkasına mavi ipek bir fiyonk bağlanmış. "Bu gerçekten... gerçekten süslü, Cooper, emin misin..."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Buradaki en güzel kız sensin. Hadi, seni tanıştırmak istediğim insanlar var."

Çok uzaklaşmadan annem bizi fark ediyor. Üzerinde koyu mavi bir elbise ve omuzlarına bağlanmış ipek bir şal var. Saçları karmaşık bir şekilde düğümlenmiş ve başının üstünde kristal taşlı bir tokayla tutturulmuş. Beni kucağına çekerken gözlerinin kenarındaki kaz ayakları kırışıyor, sonra aynısını Penny için yapıyor.

"Hayatım," diyor. "Izzy hâlâ hazırlanıyor ama kardeşlerin buralarda bir yerde. İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz. Geldiğin için teşekkürler Penny."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkürler," diyor Penny. "Bu gerçekten inanılmaz Bayan Callahan."

"Bana Sandra de." Penny'nin kolunu sıkıyor ve bakışlarını bir an için benimkine çeviriyor. Kalbim kabarıyor. "İkinizin çıkmasına o kadar heyecanlandım ki, tahmin bile edemezsin."

Sonra eğiliyor, gülümsemesi yüzünden siliniyor. "Tatlım, amcana gitmesini söylemelisin."

O daha cümlesini bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Hayır."

"Baban onu burada istemiyor." Blake Amca'nın barmenle gülüştüğü bara doğru bakıyor. "Açıkçası ben de onu burada istemiyorum."

Bir adım geri çekildim. Bunu babamdan bekliyordum ama annemden de mi bekliyordum? "Ama... Anne, o aileden biri."

Bana sert bir bakış atıyor ve eliyle yanağımı okşamak için uzanıyor. "Ve bazen aile en iyi uzaktan sevilir."

"Hayır. Bu hiç adil değil." Omuz silkerek dokunuşundan uzaklaşıyorum. "O temiz. Ayık. Tekrar bizimle olmak için New York'a geri taşındı."

İç çekiyor. "Ah, Cooper. Bunu sen yedi yaşındayken söylemişti. Sonra on yaşındayken denedi ve on yedi yaşındayken tekrar denedi."

"Ve ona yardım etmek yerine, onu uzaklaştırmaya devam ediyorsunuz."

"Hayır," diyor sertçe. Dudağı titriyor, yüzüne bir kalp kırıklığı dalgası geliyor. Lanet olsun. Babam anlamasa bile o anlar diye düşünmüştüm ama kızgın bile değil, sadece üzgün olması - yaptığım bir şey yüzünden üzgün olması- beni kaburgalarımın vurulmuş bir darbe gibi vuruyor. "Çok uzun süre denedik ama

Bazı şeyler affedilemez. Eğer tekrar incinseydin, baban ve ben kendimizle yaşayamazdık. Gitmesini sağla Cooper, lütfen. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Yine mi?" Penny diyor. "Ne demek yine?"

"O sadece bir kazaydı," diyorum yavaşça. "Anne, bu onun hatası değildi." "Ne kazası?" Penny kolumu çekiştiriyor. "Cooper mı?"

Annem dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. "Ondan gitmesini istiyorum, eğer gitmezse güvenliğin ona dışarı kadar eşlik etmesini sağlayacağım." Hızlıca gözlerini siliyor, sonra iki kez göz kırpmıyor ve daha dik duruyor. Yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştiriyor. "Bana güvenmelisin, tatlım."

"O bir suçlu değil!" İstemeden de olsa sesim yükseliyor; birkaç kişi bize doğru bakıyor. Annem odanın diğer ucuna doğru adım atıyor, ben de onu takip ediyorum ama Penny beni durdurmak için topuklarını sıkıyor.

"Cooper," diyor. "Bence onu dinlemelisin. Ve babanı. Doğru olmayan bir şeyler var."

"Sen de mi?" Ben de. "Penny, ciddi mi?"

"Senden o kadar para istemesi çok garip." Gözleri benimkileri arıyor. "Bir düşün Cooper. Hangi yetişkin adam yeğeninden bu kadar para ister?"

"Rehabilitasyon masraflarını ödemek için."

Başını sallıyor. Sesi çok yumuşak. "Hiçbir rehabilitasyon çeyrek milyon doların üzerinde değildir." "Ne yani, sen bu konuda uzman mısın?" Ses tonumdaki zehri tutamıyorum. Onu silkeledim ve

Annemin peşinden adım adım.

Babam ikimizi de dövüyor.

Bundan önce babamın sinirlendiğinde neye benzediğini bildiğimi sanıyorsam, hafif bir kızgınlıktan daha kötüsüne tanık olmamışım demektir. Öfke, yüz hatlarında adeta dans ediyor; ağzı sıkı bir kesik, bakışları o kadar karanlık ki ben bile şaşıyorum. Bardağı Blake Amca'nın elinden kaptı, kokladı ve barın tepesine çarptı.

"Cin," diye hırlıyor. "O her zaman senin favorindi, değil mi?"

"Richard, tatlım," diyor annem etrafına bakarak. Gülümsemesi yine titrek. "Lütfen olay çıkarma."

"Oh, olay çıkaracağım." Amcamı omzundan tutup en yakın kapıya doğru sürüklemeyi önce yarım saniye bana baktı. "Ait olmadığın yerlere girme konusunda her zaman iyi olmuşsundur Blake, hakkını vereyim."

"Baba!" diye bağıriyorum. Sesim odada çınlıyor ve çok fazla dikkat çektiğimi biliyorum ama şu anda umurumda değil. İleri doğru bir adım attım ama biri beni belimden yakaladı.

"Yapma," diyor James kulağıma. "Bırak o halletsin."

Ona sertçe dirsek atıyorum ve onu ürkütmüş olmalıyım, çünkü bir küfür savurarak kaçıyor. "Cooper." "Siktir git," diyorum. "Anlamıyorsun."

James beni dirseğimden tutup duvara doğru itiyor. Penny'nin etrafta dolaştığını görebiliyorum; elini annemin koluna koyuyor. Grup hala çalışıyor, bu yüzden etrafta dolaşan konukların bizi duyabildiğinden şüpheliyim, ama bizi görebildiklerinden eminim.

"Beni dinle," diyor. "Blake Amca seni kullanıyor."

Gülüyorum. "Tıpkı babam gibisin. O atla diyor, sen ne kadar yükseğe diye soruyorsun. Bex için savaştığında sonunda omurgalı biri olduğunu sanmıştım ama yanılmışım."

Ağzı gerilir. "Ciddi olmadığın şeyleri söyleme."

Babam ve Blake Amca'nın geçtiği kapıya uzanıp çekerek açıyorum. Bir çeşit giyinme

odasındayız; köşedeki makyaj masasına bakılırsa, burası bir gelinin evlenmeden önce hazırlandığı yer olabilir. Amcam ellerini kaldırmış, bir cümlenin ortasındaydı. Gördüğü an

Ama ben, o durur.

"Cooper," diyor. "Partiye geri dön. Bu işi hallettik."

"Onu dinleme," diyorum babama ters ters bakarak. "Her ne söylüyorsa, inanmadığımı bilsin."

Babamın elinde bir kağıt parçası vardı. Bana doğru itti. "Tamam. Eğer bana inanmıyorsan, kanıtla bak."

Bu bir uçuş onayı. JFK'den LAX'e. Yolcu adı Blake Callahan. Gözlerimi dikip bakıyorum, sonra buruşturup bir kenara atıyorum. "Bu neyin kanıtı olabilir ki? Kaliforniya'ya geri dönüyor, her neyse."

"Ayık değil. Temiz değil. Elindeki cin tonikti ve eminim üzerinde bir yerlerde kokain vardır." Babamın sesi buz gibiydi. "Bunca zamandır seni kullanıyordu oğlum. Öz kardeşimle arama neden mesafe koyduğumu bilmek ister misin? Bağımlı olduğu için ondan nefret ettiğimden değil. Seni neredeyse öldürüyordu da ondan!"

Babamın sözleri havada yankılanırken kapı tıkırdayarak kapanıyor.

Penny ellerini kalçalarına dayamış, yüzünde şaşkın ama kararlı bir ifadeyle duruyor. "Cooper," diyor. "Annen az önce bana onun -sen yedi yaşındayken- bir araba kazası geçirdiğini söyledi."

"Sana söylemiştim. Kulağımın yanındaki yara izi de böyle oldu." Omzumun üzerinden, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiren amcama bakıyorum. "Antrenmana giderken biri arabamıza çarptı."

"Sarhoştı ve kafası iyiydi." Hıçkırıklarını tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Beyin sarsıntısı geçirdin ve kolunu kırdın."

"Hatırlıyorum. Ama o-o değildi-" Amcama tekrar bakıyorum. Bakışlarımı karşılıyor ama gözlerinde hüznün var. Midem sıkıca kapanıyor. "Sadece bir kazaydı."

"Suç duyurusunda bulunmak yerine rehabilitasyon masraflarını ben karşıladım," diyor babam. "Ama o parayı aldı ve Kaliforniya'ya kaçtı." Bir kez daha amcama dönüyor. "Oğlumu öldürebilirdin ve seni *ait* olduğun yere, hapishaneye koymak *yerine*-"

"Dur," diye araya giriyorum. Devam etmeye çalışıyor, ben de onun yerine kelimeyi bağıriyorum. "Sadece dur! Lanet olası dur." Amcama doğru yürüyorum. O kadar çok titriyorum ki dişlerimin takırdadığını hissedebiliyorum. "Geçmiş umurumda değil."

"Geçmişte kalmadı," diyor babam. "O zaman bizi manipüle etti ve sen gençken yine denedi ama ben onu uzak tuttum. Bu sefer de denedim ama hangi düğmeye basacağını biliyordu oğlum. Seni bana nasıl düşman edeceğini biliyordu. Ailemize karşı."

"O bizim ailemiz!"

Babam başını sallıyor. "Ona ne kadar verdin Cooper?"

"Bilmiyorum-"

"Ne kadar, lanet olsun?"

Bir küfür savurdum. "Tam da istediği şey. Değil mi Blake Amca? Rehabilitasyon için mi?"

Babam kısa bir süre güler. "Tabii ki. Rehabilitasyon kartı. Para borçlar için, Cooper. Kumar borcu.

Satıcılarına borçlu. İhtiyacı olanı almak dışında hiçbir şey umurunda değil." "Yalan söylemeyi kes!"

"Yalan değil," diyor James. "İlk olarak geçen sonbahar bana geldi. Ona para vermeme sağlamaya çalıştı. Sanırım ben reddedince sana yöneldi."

"Bu yıl vakıf fonuna erişim sağlayacağını biliyordu," diyor babam. Artık sesi kızgın bile gelmiyor. Sadece bitkin. "Ve şimdi paraya sahip olduğuna göre, daha fazlasına ihtiyacı olana kadar geri dönmeyecek."

Başımı salladım. "Hayır. O bana bunu yapmaz. Değil mi Blake Amca?" Bana bakıyor ama bir şey söylemiyor. Yutkunuyorum; boğazımda hokey diski büyüklüğünde bir yumru var. "Sende

daire ve iş - yakında Rangers maçına gideceğiz - tekrar yoldan çıksan bile, seni tekrar yola getirebiliriz. Yardım edeceğim."

Eliyle çenesini ovuşturuyor. "Özür dilerim evlat."

Bunun doğru olmasını istemiyorum. Herkesin yalan söylemesi için çaresizim, o hariç herkesin. Yine de bunu gözlerinde görüyorum. İstedliğini aldı ve geri dönmeyecek.

Gülüyorum. Tiz bir ses. Az önce çıkardığım gerçek bir ses yerine bir kahkaha kaydı. Ellerim nemli ve yumruklarımı sıkıp açmaya çalıştığımda tüm hareketi tam olarak yapamıyorum. Bu boktan küçük odanın kenarları bulanık görünüyor. Bir adım geri atıyorum ve neredeyse bir sandalyeye takılıyorum. Başka bir kapı var, balo salonuna açılan değil, başka bir yerde. Oraya gitmem lazım. Nefesim kesilmeden önce hava almam lazım.

Ben dünyanın en büyük aptalıyım. Babamın ilk tercihi asla olmadım. Görünüşe göre, hangi yeğenimi dolandıracağı konusunda amcamın ikinci tercihiymiş. Birinci bile olmadım. Şimdi Penny tüm bu lanet olası pisliği duydu, çılgılık çılgılığa diğer yöne kaçacak. Kendimi beni sevdiğine ama bunu nasıl söyleyeceğini henüz bilmediğine ikna ettim ama gerçek şu ki, gitmesi an meselesiydi.

Bundan sonra mı? Onun da benimle olmasını istemiyorum. Ben bir aptalım ve o daha iyisini yapabilir.

Kapıyı çekip açıyorum ve koridora koşuyorum. Biri arkamdan sesleniyor ama kim olduğundan emin değilim ve şu anda umurumda da değil. Koridorda koşarken ayakkabılarım pahalı zeminde gıcırıyor, doğruca süslü, incelikle dekore edilmiş lobiye giriyorum. Kapıcı benim için açmadan önce kapıyı iterek açıyorum ve kayarak kaldırıma çıkıyorum. Hemen titremeye başlıyorum ama bu iyi hissettiriyor. Neredeyse tatsız olsa bile acıdan başka bir şey hissetmeme izin ver.

Central Park'ın hemen yakınındayız. En yakın girişe koşuyorum ve birçok patikadan birine doğru acele ediyorum. Bu parka pek aşına değilim ama buralarda bir yerde hala sezonda olması gereken bir açık hava buz pateni pisti var. Geçen yıl hepimiz gitmiştik, paten kaymayı sevmeyen babam bile.

Dünyanın en büyük şehirlerinden birinin ortasında olduğumu biliyorum, ama yıldızların ve geç bir kış ayının altında başka birinin mutluluğundan bir parça görebilirim, belki o zaman dünya dönmeyi bırakır.

PENNY

COOPER GİTTİ.

Kapıya koştum ve koridora baktım. Onu göremiyorum ama fazla uzaklaşmış olamaz. Bağırarak istediğim laneti yutuyorum. Kalbim onun için acıyor. Ama öfke de içimde dolaşıyor, beyaz sıcak ve tehlikeli. Yine de amcasına yönelik değil. Cooper'a parasını geri verdiği sürece o umurumda bile değil.

Arkamda biri homurdanıyor. Etrafımda döndüm. Richard, Blake'i duvara yaslamış, kolu tam nefes borusunun üzerinde. "İşte olacaklar," diyor, sesi ölümcül derecede yumuşak. "Oğlumdan aldığın her kuruşu geri vereceksin. Bunu yaptıktan sonra da gideceksin ve bir daha asla geri dönmeyeceksin. Çocuklarımdan uzak dur."

"Baba," diyor James. "Baba, yapma-"

Blake Richard'ı geri iterek tökezlemesine neden olur ve yumruğunu savurur. James ileri atılır ama o müdahale edemedi. Richard Blake'in yumruğunu savuşturur ve kendi yumruğunu onun çenesine indirir. Alyansı Blake'in yanağını keser. Blake uluyarak tökezlerken yüzünü kapatır. Richard doğrulur, bir yandan smokin ceketini düzeltirken bir yandan da parmak eklemlerini inceler.

"Penny," diyor James, beni kapıya doğru iterek, "Git Cooper'ı

bul." Kapının önünde durdum. "Hayır."

"Hayır mı?"

Etrafindan Richard'a bakıyorum. "Biliyor musun, ona boktan bir babalık yaptın." Gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

Blake, hâlâ yerde buruşmuş bir halde, gülüyor. "Oh, bu çok komik."

"Kapa çenenin," diye çıkıştım ona. "Sen iktidarsız bir solucansın ve umarım bu geceden sonra seni bir daha görmem."

"Vay anasını," diyor James. Benden biraz korkmuş görünüyor, başka koşullar altında bu beni memnun ederdi ama şu anda onu görmezden gelerek Richard'a bir adım daha yaklaşıyorum. Nasıl çalıştığını anlıyorum, ama değer verdiğiniz insanlara karşı açık değilseniz aşkın ne faydası var?

"Tek istediği senin onu önemseydiğini hissetmektir."

"Umurumda." Omzunu döndürürken yüzünü buruşturuyor. "Onun için her şeyi yaparım." "Öyleyse söyle ona! Bunu ona söyle!"

"Bunu biliyor-"

"Hayır. Bilmiyor, sorun da bu. Sana kaptan olduğunu söylediğinde ne kadar heyecanlandığını biliyor musun? Ve sen ona ne kadar gurur duyduğunu söylemediğinde ne kadar üzüldüğünü? Belki de oğluna onu sevdiğini söyleme konusunda bu kadar boktan olmasaydın, amcasının

sevgi." Kelimeleri tükürdüm. Belki de müstakbel kayınpederimle -en azından müstakbel kayınpederim olmasını umduğum kişiyle- bu şekilde konuşmamalıydım ama neyse. Bunu duyması gerekiyor. Eğer Cooper'ı dinleseydi, ona ihtiyacı olanı verseydi, bunların hiçbiri olmazdı.

Richard sersemlemiş görünüyor. Güzel. Umarım söylediklerimi duyuyordur. Gözlerimi siliyorum; gözlerim dolmaya başladı ve daha fazla tutamıyorum. "Ona nasıl hissettiğini söylemelisin, aksi takdirde sana güvenmez ve incinmeye devam eder. Güven bana, biliyorum."

Kapıya doğru yürüdüm ve çekerek açtım. "Şimdi izin verirsiniz, gidip erkek arkadaşımı bulmam gerekiyor. Çünkü onu seviyorum ve bunu ona söylemekten çekinmiyorum."

Eteğimi toplayıp koridordan aşağı koşuyorum. Filmlerde bunu kolaymış gibi gösteriyorlar ama hiç de öyle değil. Neredeyse kendi topuklarıma takılıyorum, sadece yıllarca artistik patinaj yapmanın bana bıraktığı bir nebze denge sayesinde kendimi sabit tutuyorum.

Lobide, resepsiyondaki kadın bilgisayarından başını kaldırmadan "Bir erkek mi arıyorsunuz?" diye sordu.

İtiraz eden dizimi ovuyorum. Soğuk berbat olacak ama Cooper'ı çok uzaklaşmadan yakalamam gerekiyor. "Evet. Ne tarafa gitti?"

"Sola."

"Teşekkür ederim!" Binadan çıkarken sesleniyorum.

Hava bana dondurucu bir duş gibi çarpıyor. Elbisemin askıları yok ve ceketim de vestiyerde, yani on saniyeden kısa bir sürede buz kütlesi haline geliyorum. Çantamdan bir toka çıkarıp saçımı dağınık bir topuz yapıyorum ve eteğimi tekrar topluyorum. Küçük, süveterli bir köpeği gezdiren bir adam ben koşarken ıslık çalıyor. Hareket halindeyken ona parmak sallıyorum, bu da kendimi kötü hissettiriyor, ama sonra neredeyse bir buz parçasında kayıyorum. Dizim bana bağırıyor. Topallamaya devam ediyorum. Cooper'ı hiçbir yerde göremiyorum. Neredeydik? Central Park'ın hemen altındayız sanırım. Şehrin bu kısmına hiç gitmedim.

Erkek arkadaşımı bulmaya çalışırken kaybolmak çok aptalca olurdu ama artık duracak halim yok.

Altın gibi bir kalbi var. Ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum.

"Cooper!" Sesleniyorum. Burası nispeten sessiz ama hafif korna sesleri ve sesimin yankısından başka bir şey duymuyorum. Telefonumu çıkarıp onu arıyorum. Sesli mesaja düşüyor.

Harika.

Gökyüzüne bakıyorum. Nereye gidecekti ki? Bir Uber çağırabilirdi ama gece Plaza'da kalmayı planlıyorduk, yani gidecek başka bir yer yok gibi. Sanırım tren istasyonuna gidebilirdi ama bensiz şehri terk etmezdi. Gece vakti gökyüzü bir ayna kadar pürüzsüz ve etkileyici sayıda yıldız derin maviyi süslüyor. Kafamı boşaltmak istesem en yakın buz pateni pistini bulacağımı biliyorum ama Manhattan'ın ortasındayız.

Sonra hatırladım: Yakınlarda bir buz pateni pisti *var*.

PENNY

İleride bir park girişı var. Central Park çok büyük, ama orada açık havada buz pateni var. En azından başlamak için bir yer. Girişten aceleyle geçiyorum, yola çıkar çıkmaz kısa bir süre duruyorum.

Mart başında bile, ağaclar çıplak, yerdeki kar yarı erimiş, park çok güzel. Sanki gizli bir bahçeye adım atmış gibiyim. Sokak lambaları dolambaçlı yolu aydınlatıyor ve yarım saniyeliğine her şeyin dağılmak üzere olduğunu unutuyorum. İleride bir gölet var, suyu koyu ve parlak. Ay bir gümüş parçası gibi içinde duruyor. Onu görmek beni sakinleştiriyor. Yavaşça ilerliyorum, belki yoldan sapmıştır diye başımı sağa sola çeviriyorum. Soğuk onu benim kadar rahatsız etmiyor, o yüzden süslü püslü ayakkabılarıyla karda yürümesini yadırgamıyorum.

Ayakkabılardan bahsetmişken, ayak parmaklarım donuyor. Dudağımı ısıırıyorum, her adımda irkiliyorum.

Ona duygularımı söylemekten korktuğuma inanamıyorum. Kalbim olmadan ona güvenebileceğimi düşündüğüme. Kendi oğluna nasıl hissettiğini söylemekte zorlanan Richard gibi olmak istemiyorum. Cooper'ı seviyorum ve kendime karşı dürüst olursam, ilk konuştuğumuz anda ona aşık olmaya başladım.

Onun hakkında daha önce ne düşündüysem, kalbimin etrafında hangi duvarları tutabileceğimi sandıysam, artık bunların hiçbirinin önemi yok. Ve eğer bunu ona söyleyebilmek için bütün gece etrafta dolaşıp onu bulmam gerekiyorsa, o zaman yapacağım şey bu.

Wollman Rink'in tabelasını görüyorum ve topuklarım kaldırıma vurarak acele etmeye başlıyorum. Telefonunu tekrar deniyorum ama yine sesli mesaja düşüyor. Kollarımı kendime sarıp adını söylüyorum. "Cooper!"

Yol bir grup ağacın etrafından dönüyor ve sonra onu görüyorum, bir buz pateni pistine bakıyor. Pist düşündüğümünden daha büyük, projektörlerle ve arka plandaki yüksek binaların ışıklarıyla aydınlatılmış. Etrafı ağaclarla çevrili, uzun çamlar ve mevsim nedeniyle çıplak kalmış akçaağaçlar. Gece olmasına rağmen buzun üzerinde çok sayıda patenci var. Bilet gişesinden pop müzik çalıyor. Tüm bu sahne bana annemin şifonyerinde tuttuğu müzik kutusunu hatırlatıyor; 'Für Elise' çalarken minik patenciler daireler çiziyor. Şimdi o kutu bana ait ama dolabımda duruyor.

Eve gider gitmez kendi şifonyerime koyacağım.

Cooper'ın sırtı bana dönük ama onu nerede olsa tanırım. Geniş omuzları, saçlarının yakasının üzerinde kıvrılması. Kalbim göğsümde kabarıyor.

İşte benim adamım.

"Cooper!" Yanına koşarken bağıırıyorum.

Dönüyor, beni fark edince gözleri açılıyor. Tam önüne düştüğümde beni yakalıyor ve omuzlarımı sabitliyor. "Penny? Tanrım, donuyorsun."

Ben daha soramadan smokin ceketini çıkarıp omuzlarıma örtüyor. Ayaklarıma bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Bir kaşını kaldırdı. "Benim için ayak parmaklarını riske mi atıyorsun, Red?"

Gülümsüyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. Benimle dalga geçecek kadar iyiye, bu iyiye işaret. "Cooper, çok özür dilerim."

Yüz ifadesi kapanıyor. "Seni orada bıraktığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Senin için endişeleniyorum ve ayak parmağımı kaybedeceğimden korkuyorum ama önemli değil. Çünkü seni seviyorum."

Aramıza birkaç metre mesafe koyarak geri çekiliyor. Onun dokunuşunu kaybetmekten nefret ediyorum; dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyorum.

"Benim için söylemene gerek yok," diyor. Sesi boş geliyor. "Söylemene hiç gerek yok."

Ceketini daha sıkı sarıyorum. "İstiyorum. Ve bu senin için değil, bizim için. Dedğin gibi." "Ben kimsenin ilk tercihi değilim Pen. Seninmişim gibi davranmana gerek yok." Elini ovuşturuyor yüzünün üzerinden piste bakıyordu.

Onu hiç bu kadar yenilmiş görmemiştim. Bu beni korkutuyor. Onun böyle hissetmesinde benim de payım olduğunu düşünmek... Buna dayanamıyorum. "Sen benim ilk tercihimsin. Bu yüzden şu anda burada duruyorum."

"Neden en başta benimle birlikte olmak istedin?" Gülüyor ve bu çirkin bir ses, her zamanki melodik kahkahasına hiç benzemiyor. "Bağları olmayan deneyimler istedin. Güvenli bir seçenek. Benden bir şey istedin, ben de onu verdim ve belki de her şey burada bitecek."

"Hayır." Sesim ince geliyor. Korkmuş gibi. "Hayır, lanet olsun, beni dinlemiyorsun. Bu öyle bir şey değil."

Gözleri düz görünüyor. Alışık olduğum dinamik maviye hiç benzemiyor. "O zaman söyle bana."

Yutkunuyorum, kendimi onun gözlerine bakmaya devam etmeye zorluyorum. Aylardır ona kendimden parçalar veriyordum ve şimdi -muhtemelen hepsini kaybetmekle karşı karşıyayım- buraya gelmek için yaptığım yolculuğun buna değdiğini biliyorum. Geçmişimin her çirkin parçası buna değdi çünkü Cooper'la tanışmak demekti. "Sanki hayatım boyunca düşüyormuşum da sonunda güvenli bir yere inmişim gibi. Sen güvendesin ve ben seni seviyorum. Gerçek bu."

"Penny," diyor, sesi kırılarak.

"Lütfen, Cooper. Önce seni seçiyorum. Her şeyden önce. Beni geri seç."

Sonunda uzanıp beni kollarının arasına aldı. Yüzümü göğsüne gömerek hıçkırıyorum. Eli sırtımı okşuyor ve alçak sesle ve sertçe mırıldanıyor: "Her evrende seni seçerdim. Kalbimi göğsümden çıkardım ve sana teslim ettim, ham ve kırmızı, ve sonsuza dek senin. Ona sahipsin ve geri vermeye çalışsan bile, onu terk edersen, onu almayacağım."

"Benimkini alır mısın?"

Başımı yukarı kaldırıyor ve beni öpüyor.

"Evet." "Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar."

Gözlerimi silerek hıçkıra hıçkıra gülüyorum. "Güzel. Çünkü birbirimize ihtiyacımız var. Boşanırsak hangi kedi ebeveynler olur?"

Bana daha sıkı sarılıyor. Uzun bir an boyunca birbirimizi içimize çekiyoruz. Hâlâ titriyor olsam da içimin ve dışımın sıcak olduğunu hissediyorum.

"O kelimeyi ağzına bile alma," diye mırıldanıyor. "Evlendiğimizde her şey bitecek Red. Tangy sadece bizim çekilmez olmamızla uğraşmak zorunda kalacak."

Evlilik. Kulağa hoş geliyor. Bana kalırsa biz zaten birbirimize aitiz ama bir gün bunu resmileştirmek güzel olur. Geleceğin nasıl görüldüğü umurumda değil, yeter ki

onunla geçirmek.

Çenesini başımın üstüne koyuyor ve sanki zorlanmış gibi iç çekiyor. "Titriyorsun. Birbirimize aşkımızı ilan edip sonra da Manhattan'ın ortasında bir kar yığınının içinde ölmeyeceğiz, hadi ama."

Piste bir göz attım. "Bizi ne ısıtırdı biliyor musun?"

Bilet gişesini ve paten kiralamayı işleten adam, her birimize birer çift paten ve benim için bir çift çirkin ama gerekli atletik çorap vermekten şaşkın görünüyor. Cooper'ın neşelenmeye ihtiyacı var ve benim de bu gecenin büyüüne biraz daha ihtiyacım var.

Pistte el ele tutuşarak kayıyoruz. Eteğimi üzerinden geçmeyeceğim kadar yukarıda tutmak biraz garip ama Cooper beni sabit tutuyor. İyi kaymıyoruz -bir artistik patinajcı ve bir hokey oyuncusu için gülünç bir durum- ama bu önemli değil. Durmaya devam ediyor, öpüşebilmemiz için ikimizi de dengeliyor. Sonunda bu numarayı bırakıp olduğumuz yerde sallanmaya başlıyoruz. Ne zaman başımı kaldırırsam, ona mı -yeni sonsuzluğuma mı- yoksa gökyüzündeki parıldayan bir avuç yıldıza mı bakacağıma karar veremiyorum.

Bence bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi paten.

KOOPER

Uyandığımda tek bildiğim Penny.

Lavanta parfümü hala teninde. Parlak saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Çilleri. Yıldız patlaması doğum lekesi. Neredeyse yanaklarına değecek kadar uzun kirpikleri. Vücudunun kıvrak kıvrımları ve benimkinin üzerine attığı pürüzsüz, açık renkli bacağı. Peri burnu ve inatçı dudakları. Kalçalarının iç kısımlarında, göğüslerinde bıraktığım ısırlıklar. Mükemmelliğin bir resmi, çıplak, güzel ve tamamen benim.

Horlamasını da. Ama bunu ona asla söylemeyeceğim.

Ondan vazgeçmeyi bir an için bile olsa düşündüğüme inanamıyorum. O haklı. Nasıl başlamış olursa olsun, biz birbirimiz için varız. Blake Amca hakkında yanılmış olabilirim ama onun hakkında yanılmıyorum.

Onunla çıplak ve sarmaş dolaş uyuduğum için şimdiden yarı sertleşmiş durumdayım ve onu bir öpücükle uyandırmaktan hiç çekinmiyorum. Sonunda Plaza'ya vardığımızda -Wollman Rink'te buz pateni yaptıktan ve duvardaki bir falafel restoranında geç saatte bir şeyler atıştırdıktan sonra- galaya geri dönmeyi aklımıza bile getirmeden üst kata gizlice çıktık. Devasa, lüks bir kabinde duş alarak bir kez ve herkes için ısındık. İçinde de seviştik. Sonra tekrar yerde. Ve en sonunda yatakta. Tüm bunlara rağmen, neredeyse tekrar gitmeye hazırım.

Öpücüğümü ve saçlarını okşayan elimi hissettiğinde kıpırdanıyor. "Bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Hey, tatlım."

Muhteşem mavi gözlerinden birini açıyor. "Sabah oldu

mu?" "Onun gibi bir şey."

Bir esnemeyi yastıkla bastırıyor. "Kahveye ihtiyacım var."

"Maalesef kahvemiz bitti. Sabah odunu ister misin?" Bu onu ayağa kaldırdı.

"Cooper!"

"Ah, işte orada. Benim kişisel uyuyan

güzelim." "Sana bu yastıkla vuracağım."

Ona sırtıyorum. "Ben de teşekkür ederim."

"İşemeye gidiyorum." Yataktan kayarak çıkıyor, geriniyor ve bana güzel vücudunu gösteriyor.

Bu aşk ısırlıkları onda harika görünüyor. "Ve gargara yapacağım. Tabii düzgün yürüyebilirim."

"Eğer bana kalırsa, bir daha asla düz yürüyemeyeceksin."

Gözlerini deviriyor ama kızarıyor. Onu birlikte yaşadığımız eğlenceyle ilgisi olmayan pek çok nedenden dolayı seviyorum, ama cinsel ruh eşimi bulmanın benim için dünyalara bedel olduğunu inkar edemem.

Yastıklara yaslanıp sikime sert bir vuruş yapıyorum. Beni hâlâ bu kadar derinden hissettiğini bilmek çok tatmin edici. Birkaç dakika sonra nane kokulu taze nefesiyle geri döndüğünde

tam kucağıma. Bana çok iyi oturuyor. Beni öpüyor, sikime bastırırken dillerimizi birbirine dolaştırıyor. Ben de onu öpüyorum, elimi sırtında gezdirip kışını sıkıyorum. Ağzımın içinde usulca inliyor. Taşaklarım ağrıyor, sıkıca çekiliyor; her zaman olduğu gibi, sadece varlığı bile beni kenara doğru bastırıyor.

"Senin içinde olmak istiyorum bebeğim," diye fısıldıyorum.

"Sana sahip olabilir miyim?" Dudağımla ısıtıyor. "Her zaman."

Bizi ters çeviriyorum, böylece altımda kalıyor, başı yastıklara yerleşiyor. Beni başka bir öpücüğe çekerken elini çeneme doluyor ve bu arada ben de elimi vücudunda gezdirip amını avuçluyorum. Şimdiden kayganlaşmıştı.

Ağzına karşı gülümsüyorum. "Çok iyi bir kızsın."

"Alay etmek yok," diye mırıldanıyor. "Ver onu bana. Senin yüzünden acı çekmek istiyorum."

Vücutlarımızın sürtünmesi sayesinde artık tamamen sertleşmişim, bu yüzden bacaklarını ayırdım ve sikimi girişine sürttüm. Bana ters ters bakıyor -sanırım bu alay etmek sayılır- ben de onun yerine avucumla amına vuruyorum. Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ama sonra başını geriye eğerek inledi. Tekrar, biraz daha sert vuruyorum ve kalçalarını kaldırıyor, zevkiyle çok güzel bir şekilde karışan acıdan daha fazlasını istiyor. Bizi yanlarımıza döndürüyorum, böylece onu kaşıklıyorum ve bacağını göğsüne doğru bastırıyorum, böylece tatlı amına erişebiliyorum. Ona birkaç kez daha vuruyorum, küçük nefes alışlarını dinliyorum, kollarımda titremesini izliyorum ve sonunda hepsini birden sokuyorum. O kadar dar ki zar zor hareket edebiliyorum, uzunluğuma alışmaya çalışırken amının etrafımda çırpındığını hissediyorum. Adımı haykırıyor. Sıcaklık başımdan ayak parmak uçlarıma kadar yayılıyor. Omzunun boynuyla birleştiği yere sokuluyorum ve içine doğru sallanırken ısıtıyorum. Ve o benim iyi kızım -en iyi kızım, her şeyim- olduğu için ağırlığımı daha fazla üzerine çekmek için geriye uzanıyor.

Adımı tekrar söylerken sesi titriyor. Callahan değil. Cooper.

"Beni çok güzel alıyorsun," diye fısıldıyorum kulağına. Artık RİA'sı olduğu ve tek eşli olduğumuz için prezervatifleri çoğu zaman unuttuk ve çıplak sikimin onun daracık göbeğine sürtünmesi başımı döndürüyor. Bana bu hediyeyi verecek kadar güvenmesi -beni sevmesi- beni şaşırtıyor. Eğer istediğim gibi olursa, hayatımın geri kalanını onun vücudunun sunağında ibadet ederek geçireceğim.

Klitorisini ovma için uzanıyorum ama elimi çekiyor. "Bundan boşalabilirim," diyor sesi titreyerek. "Beni daha sert becer."

Bunun yerine onu daha da yakınımaya çekiyorum, kaldıracı kullanarak içimde daha da derinlere iniyorum. O kadar yüksek sesle haykırıyor ki, evde değil de bir otel odasında olduğumuza seviniyorum. Mükemmel açığı yakalamış olmalıyım, çünkü adımı haykırmadan hemen önce tüm vücudu patlamak üzere olan canlı bir tel gibi geriliyor. Boşalırken ılık, kaygan ıslaklık kasıklarımı kaplıyor. Çılgılık atma şekli, ikimizi de işaretleyen zevkinin kanıtı, beni de uçuruma gönderiyor ve kokusunu içime çekerken inleyerek onun derinliklerine boşalıyorum. Yıldızlar görüş alanımın kenarlarında parlıyor. Beni o kadar sıkı kavırıyor ki istesem bile hareket edemiyorum.

"Vay canına," diye mırıldanıyor, sesi sersemlemiş gibi. "Vajinal orgazm. Hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim." "Egomun okşanmaya ihtiyacı yok ama yine de bunu yapman hoşuma gidiyor."

Kıkırdıyor. Elim göğüs kemiğine bastırıyorum; kalbi az önce koşmuş gibi hızlı atıyor. Benimki de çarpıyor. Vajinal orgazm. Şimdiye kadar böyle bir şeyin varlığından bile emin değildim. Ama şimdi var mı? Onu içinden çıkarmak eğlenceli olacak.

Bir süre öyle kalıyoruz ama sonunda telefonuna uzanıyor. "Oh,

kahretsin. Gitmemiz gerek."

"Daha sonraki bir trene binebiliriz."

"Hayır," diyor omzunun üzerinden bana bakarak. "Babanla kahvaltı yapacaksın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır."

"Dün gece onunla ayarladım. Onunla konuşmalısın, aşkım."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Böyle bir zamanda bana böyle bir lakap takması hiç adil değil. "Benimle konuşmak istediğinden şüpheliyim."

"Öyle." İkimizi de çözüyor ve yataktan kayıyor. "O sadece-"

Kayganlaştırılmış kalçalarına bakıyorum. Ağzım sulanıyor. "İşim bitmemişti, biliyorsun."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bu da sadece göğüslerine bakmamı sağlıyor. İçine boşalmak ne kadar eğlenceli olsa da, tohumlarımı o soluk pembe meme uçlarından emebildiğim zamanları seviyorum. "Çok yazık," diyor. "Baban dün gece amcanı yumrukladı, biliyorsun."

Kahkahalarla irkildim. "Yok artık. Richard Callahan insanları yumruklamaz."

"Oğlunu savunurken öyle yapıyor." Penny parmaklarını saçlarında gezdirerek düğümleri çözüyor. "Sana kötü davrandığımı biliyorum ama bunu ona söyledim. Ona sana karşı dürüst olması gerektiğini söyledim ve bu dürüstlük şimdi başlıyor. Giyin hadi."

Gözlerim büyüdü. "Ne yaptın?"

"Söylenmesi gerekiyordu ve üzgün değilim." "Lanet olsun, keşke orada olup bunu görebilseydim."

"Sanırım James'i korkuttum." Yüzünü buruşturuyor. "Amcana iktidarsız bir solucan da diyebilirdim. Çok kızmıştım."

"Ve sen de bu hakaretin çok abartılı olduğunu düşündün."

"Bunu hak etti," diyor, sesinde sert bir ton var. O sahneyi hayal edebiliyorum; Penny süslü elbisesi içinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini eğmiş, yetişkin erkeklere bakıyor. İlk beni seçmeyeceğini nasıl düşünebilirdim ki? Ben kaçtığımda, o beni bulmak için oradaydı ve bana kalbini verdi. Böyle bir kızı elinin tersiyle itemezsin, onu yakınında tutarsın ve istediği kişinin sen olduğuna karar verdiği için şanslı yıldızlarına şükredersin. "O bir şanslı daha hak etmiyor olabilir ama baban hak ediyor. Aranızdaki şeylerin solmasına izin verme, Cooper. Tekrar yeşermeleri uzun zaman alır."

KOOPER

Giyindikten sonra beklemek için lobiye indik. Dün gecedен sonra Penny'nin kalın çoraplar, botlar, kot pantolon, atlet, kazak, sonra da mont, eldiven ve McKee örgü şapkasını giydiğinden emin oldum. Paltosunun içinde puf topuna benziyor ve bana çok sinirlenmiş gibi bakıyor ama umurumda değil. Dün gece yaptığı numaradan sonra bir daha asla soğuğu göze almayacak.

Kanal tedavisi için bekliyor gibi hissediyorum. Hiç yaptırmadım ama böyle bir şey olduğunu hayal ediyorum: saate bakmak, yavaş ama hızlı geçmesini istemek, midenizde Büyük Kanyon büyüklüğünde bir korku çukuru. Diş işini babamla konuşmaya tercih ederim. En azından dişçi daha az garip ve belki de daha az acı verici olurdu. Dişçide Novocain alırsın, kalpten kalbe konuşmak için değil.

Eğer bu böyle biterse. Söyleyecek iyi bir şeyi olduğunu sanmıyorum. Parayı verdiğimi anladıktan sonra mı? Gözlerindeki hayal kırıklığı, kanalizasyona girip metro fareleriyle bir olmak istememe yetti.

"Tanrıya şükür kabul etti," dediğini duyuyorum annemin. Kafamı çeviriyorum; babamla kol kola asansörden çıkıyorlar. Bizi görünce yorgun bir ifadeyle gülümsüyor. "İşte buradalar, Richard."

Penny ayağa fırlıyor ve beni yanağımdan öpüyor. "İyi eğlenceler. Izzy ve annenle brunch'a gidiyorum."

"Bir mimoza istiyorum," diyor annem. "Bir de simit." "Simit alabilir miyiz?" Babama sordum.

Enkaz gibi görünüyor, gözlerinin altında koyu halkalar, yüzünde sakal gölgesi var. Ceketini iliklediğinde, parmak eklemlerinde morluklar görüyorum. Hah. Penny'nin kavga konusunda yalan söylediğini düşündüğümünden değil, ama kulağa o kadar olasıksız geliyordu ki inanmadım. Yine de işte kanıt, tam önümde.

Kapıya doğru işaret etmeden önce annemin dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Ne istersen alabiliriz oğlum. Ama benim biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Annem bana sarılabilsin diye lobide bir süre oyalanıyorum. Yüzümün yan tarafını öpüyor ve beni sıkıca sarıyor. "Onu dinle, tamam mı?" Arkasına yaslanıp eldivenli eliyle çenemi kavırıyor. "İkinizi de çok seviyorum. İyi olmanıza ihtiyacım var."

"Ben de seni seviyorum," diyorum. Sesim titriyor ama yine de bunu ona söylemek babama söylemekten daha kolay.

Penny'ye dönmeden önce yanağımı okşuyor. "Izzy uyanık olduğunu söyledi," diyor kaşlarını çatarak telefonuna bakarken. "Zaman onun güçlü yanı değil."

"Hokey değilse Cooper'ın da değil," dediğini duyuyorum Penny'nin, ses tonunda kuru bir nota var. Neredeyse ona dil çıkarmak için arkamı dönecektim ama babam adımı söylüyor.

Kaldırımında omuz omuza yürüyoruz. İlk başta, sadece etrafta dolaştığımızı düşündüm,

Ama sonra "Haritalar simitçinin ileride olduğunu söyledi" diyor ve ben anneme veda ederken en yakın simitçiye aradığını fark ediyorum. Bu kalbimi yumuşacık hissettiriyor. Sonra bir süre geçiyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Simit alabilir miyiz diye sordum, o da bir dükkan buldu. Lanet olası New York'tayız. Burada her köşe başında bir tane var.

Yine de ikimiz de krem peynirli kızarmış simit ve küçük kâğıt bardaklarda kahve alıyoruz.

"Penny ve ben dün gece buz patenine gittik," diyorum. "Wollman'da. Geçen seneyi hatırlıyor musun?"

"Neredeyse bileğimi kırdığımı hatırlıyorum," diyor babam kuru bir sesle. "O kız tam bir fişek." "İstersen bana kız ama ona kızma."

"Deli mi?" Parkın hemen içindeki bir banka doğru ilerliyor. "Ona ya da sana kızgın değilim evlat. Kendime kızgınım."

Neredeyse simidimi kaldırıma düşürüyordum. "Baba? İyi misin?"

Sadece ağaçlara bakıyor. "Blake parayı sana geri gönderiyor. En azından kalanı. Geri kalanı yerine koymayı kabul ettim, böylece çok daha erken ayrılacak."

Çok büyük bir simit lokmasını yutuyorum. "Teşekkürler."

Bunun en iyisi olduğunu bilmeme rağmen, kalbim hala acıyor. Belki de annemin dediği gibidir ve gerçekten en iyi uzaktan sevilir, ama onun etrafımda olması hoşuma gidiyordu. Eğer o olmasaydı, hokeyi asla keşfedemeyebilirdim ve o zaman belki de boktan bir geniş alıcı ya da başka bir şey olurdu. En kırılgan ve güvensiz yanlarımı beslese bile bir amcamın olması güzeldi.

Babam iç geçiriyor, hala parkın etrafına bakıyor. Bir grup kadın hızlı adımlarla yanımızdan geçiyor ve karşı yönden bir köpek gezdiricisi geliyor. Kimse bize iki kez bakmıyor, buna minnettarım. James babamla insan içine çıkmakta zorlandığını söylemişti; birileri her zaman birini ya da ikisini birden tanıyor.

James'ten. Ondan ve Sebastian'dan özür dilemeliyim. Onlar sadece yardım etmeye çalışıyorlardı ve ben onlara karşı çok kötü davrandım. Babam ve Blake Amca'nın ilişkisinin pek çok nedenden dolayı karmaşık olduğunu biliyorum ama kardeşlerimle asla onlar gibi anlaşmazlığa düşmek istemiyorum.

Babam kahvesini dikkatlice yanındaki banka bırakıyor ve bana dönüyor, elleri dizlerinin üzerinde birbirine kenetlenmiş. Sol eli tekrar dikkatimi çekiyor; şişmiş, morarmış parmak eklemleri kalbimin takla atmasına neden oluyor.

"Blake Amca'ya yumruk attığına inanamıyorum," diye geveledim.

Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Belki de en iyi anım değildi." "Bana her zaman sinirlerime hakim olmamı söyleyen sen değil miydin?"

"Doğru," diyor alaycı bir ifadeyle. "Ama söz konusu çocuklarım olduğunda yapmayacağım şey yoktur." Tekrar iç geçiriyor. "Cooper, sana pek iyi bir baba olamadım. Dün gece nasıl görüldüğünü gördüğümde

-Kalbim kırıldı. İşleri bu kadar berbat ettiğim için özür dilerim. Ve bunu duymaya ihtiyacım vardı. Umarım o kızı yanında tutmayı planlıyorsundur, çünkü onu kendi köşende kullanabilirsin."

Başımı eğiyorum, yüzümde küçük bir gülümseme. "O en iyisi."

"Ve sen en iyisini hak ediyorsun. Sana sevgisini sorgulatmayan bir babayı hak ediyorsun."

Yukarı bakıyorum; babamın sesi kırılıyor. Gözlerinde yaşlar var ve gözlerini kırptığında birkaç tanesi yüzünden aşağı akıyor. Babamı daha önce hiç ağlarken görmüş müydüm bilmiyorum. James Eagles tarafından seçildiğinde belki? Büyükbabamın cenazesinde? Başımı sallıyorum, ne dediğini zar zor anlıyorum. "Yani, biliyorum... Beni sevdiğini biliyorum."

"Seni seviyorum. Annenle birlikte bir oğlumuz daha olacak kadar şanslı olduğumuzu öğrendiğimiz andan beri seni seviyorum."

Dudağımı ısırıyorum. Yolun karşısında iki sincap birbirini kovalıyor. Bir kadın kucağında küçük bir çocukla yürüyor. Etrafımızda o kadar çok sıradan şey oluyor ki, yine de kalbim buzun üzerinde koşar gibi atıyor.

"Cooper, bana bak."

Zor ama kendimi zorluyorum. Bir kağıt mendille gözlerini dikkatlice sildikten sonra mendili tekrar kare şeklinde katlayıp cebine sokuyor.

"Seninle her zaman gurur duydum, bunu göstermediğim zamanlarda bile. Özellikle de dönüştüğün adamla gurur duyuyorum. Ve bundan şüphe ettiğin için üzgünüm. Yaptığın hiçbir şeyin yeterli olmadığını düşündüğün için üzgünüm."

Kendi gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor. Onları sabırsızca geri kırıyorum. "Neden bunu hiç... söylemedin? Mesela ben kaptan olduğumda, neden umursamıyormuş gibi davrandın?"

"Umurumdaydı. Seninle o kadar gurur duyuyordum ki zar zor konuşabiliyordum." Acı acı gülüyor. "Ama amcanı James'ten yeni duymuştum. Seni korumaya çalışıyordum ve tabii ki tek yaptığım seni doğrudan ona götürmek oldu."

"Baba?"

"Evet, oğlum?"

"Sen..." Sözümlü kesiyorum. Kahretsin, bu çok zor ama cevabı kesin olarak bilmem gerekiyor. Eğer dürüstlük konusunda ciddiye, o zaman sormak için bir fırsat. "Yani, keşke futbol oynasaydım diyor musun? Hokeyi seçerek seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

Kahve fincanımı dikkatlice bir kenara bırakıp beni kucaklayarak beni bir kez daha şaşırtıyor. Bir an donup kaldım, ne olduğunu anlamaya çalışırken beynim allak bullak oldu; el sıkışma-evet-sir türünden bir babanın kucaklaması, ama sonra rahatlardım. Koç'a gittiğim zamanki gibi, ama daha iyisi, çünkü bana sarılan babam, kız arkadaşım değil. "Asla. Birazcık bile."

"Emin misin? Çünkü James..."

Sırtımı uzun, rahatlatıcı darbelerle ovuyor. "James. Sen sensin. Hiçbir zaman kendin dışında biri olmanı istemedim ve bu çeviride kaybolduysa sorumlusu benim. Babam -büyükbaban- elinden geleni yaptı, biliyor musun? Ama metanetli bir tipti. Her zaman bir sonraki adım vardı. Gidecek başka bir yer. Ve çoğunlukla bu benim için motivasyon kaynağı oldu. Ama şimdi senin ihtiyaçlarının farklı olduğunu görüyorum ve seni bu kadar uzun süre hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Derin, ürpertici bir nefes alıyor. "Bunu sana istediğin kadar sık söyleyeceğim. Aşkımın söylenmeden ya da hissedilmeden gitmesine izin vermeyeceğim. Artık vermeyeceğim. Sen benim için değerlisin, oğlum."

Beynimin kısa devre yaptığından eminim. Cevap vermeye çalışıyorum ama sesim boğuk çıkıyor. Sonunda sessiz bir "Teşekkürler." diyebildim.

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Yanağımın içini ısıırıyorum. Çok küçüklüğümden beri bunu yapmamıştı. Hokey temalı bir yatak odasında, oyun kurucu babasının maçtan eve gelip ona iyi geceler öpücüğü vermesini bekleyen bir çocuk. Sırf onunla fazladan birkaç saniye geçirebilmek için olması gerekenden çok daha geç saatlere kadar uyanık kalırdım.

"Zaten seni görmeye geliyordum, biliyorsun," diyor. "O kavgaya karıştığının ertesi günü."

"Bana Blake Amca'dan bahsetmek için değil mi?"

"Hayır. Ve söylediklerimden pişmanım." Boğazını temizlerken geri çekiliyor. "Hockey East'i kazanmanı kutlamak için sana öğle yemeği sürprizi yapmak istedim. Ama Sebastian yolda beni aradı ve ben de endişemin ve korkumun beni yenmesine izin verdim. Senin başarını kutlamamız gerekirken ben her şeyi berbat ettim. Yine."

Yapmaya niyetlendiği şeyi duymak -gerçekleşmemiş olsa bile- ruhumdaki acıyı dindiriyor. "Bunu şimdi yapabiliriz," diye teklif ediyorum. "Akşam yemeğini daha sonra Penny ve babasıyla birlikte yiyelim. Koç'la gerçekten konuşmanı ve Pen'i daha iyi tanımanı istiyorum."

Başını sallıyor. "Eminim annen de orada olmak isteyecektir. Ne de olsa Regionals'ı görmek için onunla birlikte seyahat edeceğiz. Oraya gittiğinizde Frozen Four'u da."

İçime bir sıcaklık yayılıyor. "Eğer oraya varırsak."

"Yapacaksın." Sanki tartışılmaz bir gerçekmiş gibi başını sallıyor. "Kaseti gördüm evlat. Oraya gideceksin ve kazanacaksın."

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Az önce yaptığımız konuşmadan sonra saçma ama yine de ondan bir şeyler isteme konusunda biraz gerginim. Uzun zamandır reddedilmesinden endişe ediyordum ama bu ilişki ileride gerçekten farklı olacaksa benim de en az onun kadar kendimi ortaya koymam gerekiyor. "Peki, ayarlamamı ister misin? Yoksa çok mu meşgulsün?"

"Senin için asla." Kahvesini ve simidinin kalanını topluyor, sonra omzuma vuruyor. "Hadi gidip biraz paten izleyelim. Ve bana bir gün evleneceğin şu kızdan biraz daha bahset."

PENNY

EPÍLOG

Birkaç Hafta Sonra

COOPER kafasını kalçalarımın arasına gömmüş, beni son yemeğiymiş gibi yiyor - öyle olduğunu düşünüyorsun, Frozen Four'a gitmeden önce her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için çok dramatik davranıyor - ve saati fark ettiğimde tekrar boşalmanın eşiğindeyim. Yatak odasını ilk gördüğümde, başucunda eski moda bir çalar saat bulundurduğu için ona yaşlı bir adam olduğunu söylemiştim, ama şimdi? Minnettarım, çünkü o olmasaydı kampüse en az on dakika önce gitmemiz gerektiğini fark edemezdim. Gerçekten akıllı olsaydık on beş.

Belli ki akıllı değiliz.

Onu en iyi Arwen taklidimle uyandırmayı planlamamıştım, ancak dün bir yazı seansı sırasında defterimi karıştırırken Listeyi gördüm ve teknik olarak her maddenin üstünü çizmediğimizi hatırladım ve zaten kulaklarım vardı ve şey... bu sevişmeye yol açtı, bu da beni fişkirtan vajinal bir orgazma yol açtı, bu da Cooper'ın gözlerinde yutulmak üzere olduğum anlamına gelen o bakışı almasına yol açtı. Karşı koyamadığım bir bakıştı ama sanırım çoğu kadın benimle aynı fikirde olurdu. Cooper Callahan'ın gözlerini sikip sonra da dizlerinin üzerine çöktüğünde onu geri çeviremezsiniz.

Avucumu omzuna vuruyorum. "Cooper!"

"Mm," diyor.

Sesinin titreşimi odağımı kaybetmeme neden oluyor, ama sonra telefonumun -yarı yerde, yarı masasının altında- bir aramayla aydınlandığını görüyorum. Son orgazmım üzerine bahse girerim ki arayan babamdı ve neden Markley Center'da olmadığımızı, havaalanına gitmeye hazır olup olmadığımızı merak ediyordu. "Cooper. Callahan. Geç kalacağız."

Dilini klitorisimin etrafında döndürüyor. "Adımı böyle söylemene bayılıyorum."

"Ben ciddiym."

"Kraliçem, bir orgazm daha yaşamadan gitmiyorsunuz."

Sahte ciddi tonuna kıkırdıyorum, ama tam g noktama sürtündüğünde bu bir nefese dönüşüyor. "Bebeğim..."

"Zamanımız var. Bana çabucak bir tane daha ver ve sonra gidelim."

"Kesinlikle zamanımız yok," diye homurdanıyorum ama yerimde kalıyorum. Zaten orgazmım *artıyor*; birkaç vuruş daha ve karnımdaki gerginlik azalacak. Saçlarından tutup onu amıma daha da yaklaştırıyorum ve o da klitorisimi emerek beni ödüllendiriyor. Boşaldığımda, kardeşlerine neden geç kaldığımızı açıklamanın garipliğine katlanmak zorunda kalmamak için omzuma doğru boğuk bir şekilde boşaldığımda, başını karnıma yaslayarak iç çekiyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. Bu iki kısa kelime göğsümde mutluluk ışıltısı yaratıyor, çünkü onun iyi kızı olmayı çok seviyorum - daha iyi olan tek şey onun veledi olmak, çünkü her şeyi büyütüyor - ama sonra sarılmak için zaman olmadığını hatırlıyorum.

Saçını sertçe çekiyorum, kafasını kaldırıp bakıyor. "Hadi," diyorum. "Giyinmemiz gerek."

"Keşke Izzy'ye ev sahibinin süitini hiç vermeseydim," diyor kıyafetlerini giyerken. "Her yerim yapış yapış oldu." "Kapa çeneni," diyorum kaşlarımı çatarak, zıplarken, önce kazağımı giyiyorum çünkü

tüm bu külot durumundan korkuyordu. "Bak bana ne yaptın. İç çamaşırım sıırılsıklam olacak."

Bana temiz bir tişört fırlattı. "Kendini bununla sil." Masasını, çamaşır sepetini, çarşafaları karıştırıyor. "Lanet olası şapkama ihtiyacım var. Yankees şapkama ihtiyacım var."

"Bırak gitsin," dedim. "Çantaları aşağıya getir."

"Bu benim şans tılsımım, Pen."

"Ben de öyle sanıyordum!"

Duruyor ve yanağıma hızlıca bir öpücük konduruyor. "Öylesin. Sen benim Lucky Penny'imsin.

Ama bu bir batıl inanç. Bu çok önemli. Bütün Frozen Four-"

Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkarken göz kırparak onu izliyorum. Gözlerimi deviriyorum. Sporcular ve batıl inançları. Gerçi benim dayanacak pek bir şeyim yok. Saçımda doğru renk toka yoksa rutin yapmadığım zamanları hatırlıyorum. Kendimi ovuyorum, tişörtü kokluyorum ve sepete atarken irkiliyorum.

Taytımı çekerken birinin çığlığını duydum.

Gördüğüm en ağır nesne olan Cooper'ın çalar saatini kaptığım gibi sesin geldiği yöne doğru koşuyorum. "Cooper?"

Koridorda... Sebastian'la birlikte. O da gömleksiz ve kaşlarını çatmış. İkisinin de karşısında Mia duruyor. Giyinik ama ruju lekeli.

Bekle, *Mia*?

"Bize ne zaman söyleyecektin?" Cooper talep ediyor. "Düğünden sonra mı?"

Çalar saati indiriyorum. "Bekle, siz birlikte misiniz?"

"Karmaşık bir durum," diyor Sebastian.

Aynı zamanda Mia, "Hayatta olmaz." diyor.

"Aman Tanrım." Tangy miyavlayarak Sebastian'ın odasından çıktı. Onu kucağıma alıp göğsüme bastırıyorum. "Kızımın önünde de mi?"

Sebastian gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bekle, elf

kulakları mı takıyorsun?" Yüzüm kızarıyor,

kulaklarımdan çıkarıyorum. "Hayır."

"Konuyu değiştirme," diyor Cooper, ses tonu kesinlikle tehditkâr. "Bunu açıkla."

"Konu falan yok," diye tıslıyor Mia. Çantasını omzunun üzerinden kaldırıyor. "Hiçbir zaman *konu*. Ve her neyse, ben gidiyorum."

Dönüp onun merdivenlere doğru gidişini izliyoruz. Cooper bana kaşlarını kaldırıyor ama ben sadece omuz silkiyorum. Mia bana hiçbir şeyden bahsetmedi ama uçağa biner binmez, detayları anlatana kadar ona iğrenç memler gönderiyorum.

Aceleyle merdivenlerden inmeden önce uzun, siyah saçlarını geriye atıyor ve şaşkın Sebastian'a, "Gidişimi izlemenin tadını çıkar Callahan," diyor.

LİSTE

1. *Oral Seks (Alma)*
2. *Oral Seks (Verme)*
3. *Şaplak*
4. *Anal*
5. *Esaret*
6. *Semi-Public Seks*
7. *Orgazm İnkarı*
8. *Rol yapma*
9. *Çifte Penetrasyon*
10. *Vajinal Seks*

SON SÖZ

Sevgili okuyucu,

Cooper ve Penny'nin hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de onlarla birlikte bu yolculuğa çıkmaktan en az benim yazmaktan keyif aldığım kadar keyif almışsınızdır. James ve Bex ile henüz tanışmadıysanız, kitapları *First Down* şu anda mevcut. Sebastian ve Izzy'nin de kendi hikâyeleri yakında çıkacak, yani Callahanlar ve McKee Üniversitesi dünyasından henüz ayrılmadık! Güncellemeleri, bonus içerikleri ve daha fazlasını kaçırmamak için beni sosyal medyada takip ettiğinizden emin olun.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, zaman ayırıp bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum. Okuyuculardan haber almayı seviyorum, bu yüzden lütfen doğrudan iletişime geçmekten çekinmeyin!

Şerefle,
Grace

GRACE REILLY TARAFINDAN DA

Oyunun Ötesinde

[İlk Aşağı Kaçış](#)

YAZAR HAKKINDA

Grace Reilly, kalpli, baharatlı ve genellikle sağlıklı bir dozda spor içeren çağdaş romantizm yazıyor. Hikayeler hayal etmediği zamanlarda, mutfakta yeni bir tarif denerken, köpek sürüsünü kucaklarken veya spor izlerken bulunabilir. Aslen New Yorklu olan yazar, timsah korkusu nedeniyle şu anda Florida'da yaşıyor.

Grace'i sosyal medyada takip edin ve güncellemeler, bonus içerikler ve daha fazlası için [haber bültenine](#) kaydolun! www.gracereillyauthor.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.